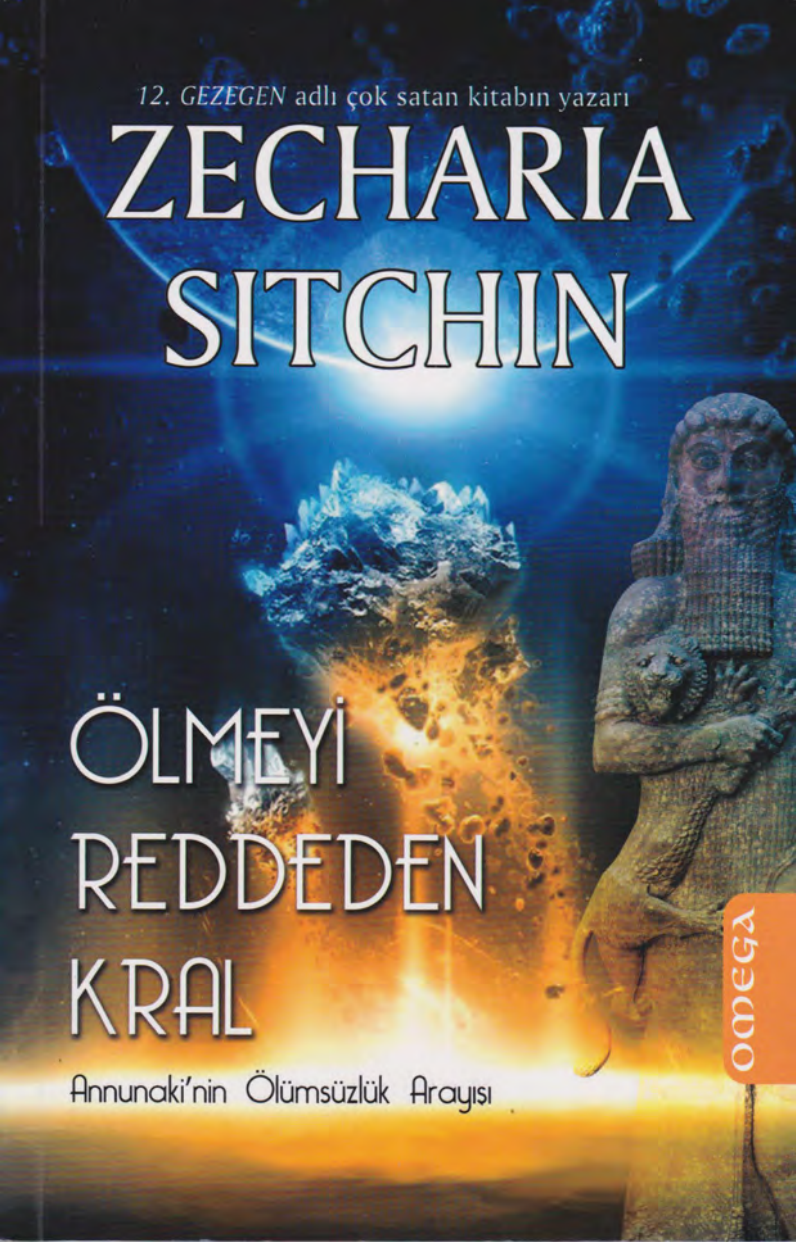
12. GEZEGEN adlı çok satan kitabın yazarı

ZECHARIA SITCHIN

ÖLMEYİ REDDEDEN KRAL

Annunaki'nin Ölümsüzlük Arayışı

OMEGA

Zecharia Sitchin (1920-2010), *Dünya Tarihçesi* adlı on kitaplık serisiyle büyük yankı uyandırmış Azeri asıllı bilimadamı ve sümerologdur. Çivi yazısı dışında hiç bilinmeyen ölü diller konusundaki çalışmalarıyla da akademik düzeyde kendine önemli bir yer edinmiştir.

Eski Sümer ve Akat kil tabletleri yorumlayabilen birkaç bilimadamından biri olan Zecharia Sitchin, en popüler kitabı olan *12. Gezegen*'de eski Yakındoğu uygarlıklarına ait metinleri esas almıştır. Yoğun bir ilgi ve eleştiri alan insanlığın kökeni Anunnaki ile ilgili olan tartışmalı kuramları yirmiden fazla dile çevrilmiş, televizyon ve radyo programlarında yayınlanmıştır.

1. baskı: Omega Yayınları, 2014

Ölmeyi Reddeden Kral / Zecharia Sitchin

Özgün adı: *The King Who Refused to Die*

© 2013 the Estate of Zecharia Sitchin
Bu edisyon, ABD'de, Inner Traditions International'ın bir kuruluşu olan Bear&Company Books tarafından basılmıştır.
Bu edisyon, Inner Traditions International ile yapılan anlaşma sonucu basılmıştır.

Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla © Omega Yayınları
Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ISBN 978-605-02-0352-3
Sertifika no: 10962

İngilizceden çeviren: İpek Yeğinsü
Yayın koordinatörü: Levent Çeviker
Sayfa düzeni: Tülay Malkoç
Kapak tasarımı: Artemis İren

Baskı:
Lord Matbaacılık ve Kâğıtçılık
Topkapı–İstanbul
Tel.:(0212) 674 93 54
Sertifika no: 22858

Omega Yayınları
Ankara Cad. 22/12 • TR-34110 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 512 21 58 • Faks: 0 212 - 512 50 80
www.omegayayincilik.com • e-posta: omega@omegayayincilik.com
www.facebook.com/sayyayinlari • www.twitter.com/sayyayinlari

Genel Dağıtım: Say Dağıtım Ltd. Şti.
Ankara Cad. 22/4 • TR-34110 Sirkeci-İstanbul
Telefon: 0 212 - 528 17 54 • Faks: 0 212 - 512 50 80
internet satış: www.saykitap.com • e-posta: dagitim@saykitap.com

ÖLMEYİ REDDEDEN KRAL

ZECHARIA SITCHIN

İngilizceden çeviren:
İpek Yeğinsü

1

"Özel sergi için mi, Hanımefendi?"

Astra, bu soruyla irkildi. Müzeye daha önce defalarca gelmişti; ancak hiç bu kadar geç bir saatte değil. Bu kez demir kapıların önünde, müzenin amber rengi spotlarla yıkanan sütunlu cephesi karşısında, huşu içinde durdu. Çevredeki hafif pus, ortama belirsiz, gizemli bir hava katıyordu; sanki o devasa sütunların ardında gizlenen, o amber rengi ışıklar kadar altın bir sır varmış gibi. Manzaradan büyülenen Astra, bu tekinsiz görünümün, müzedeki eserlerin birçoğunun eski mezar yerlerinden gelmiş olmasıyla bir ilgisi olup olmadığını düşündü.

"Özel sergi için mi, Hanımefendi?", kulübesinden puslu havanın içine doğru adım atan bekçi, sorusunu yineledi.

"Ah, evet," diye yanıtladı Astra.

"Davetiyenizi görmem gerekiyor," dedi adam, Astra'nın önünü keserek.

"Ah evet, davetiye," diye söylendi Astra.

Bekçi onu, geniş çantasını beceriksizce karıştırırken izledi. Sarıya çalan kahverengi yağmurluk şapkasının altından, kare şeklini andıran çenesini ve küçük, dolgun dudaklı ağzını seçebiliyordu. Aynı renk trençkotunu belinden sıkıca saran kemer, biçimli vücudunu ortaya çıkarıyordu.

"İşte, burada," diye beyaz kartı, kendisine posta ile iletilen zarftan çekerek çıkardı Astra.

"Buyurun," dedi bekçi, kartı incelemeye bile gerek görmeden. "Aslında geç kaldınız. Eğer çabuk davranmazsanız şarap ve atıştırmalıkların tümü bitmiş olacak."

Avluyu geçerken davetiyeyi tekrar el çantasına koyması gerektiğini anımsayıp dalgınlaşan Astra onu hâlâ elinde, sıkıca tutuyordu. Davet metnindeki her sözcüğü, artık ezbere biliyordu: "British Museum Mütevelli Heyeti, *Özel Gılgamış Sergisi* açılışını onurlandırmanızdan mutluluk duyar," diyordu, tarihi ve saati de belirterek. Oysa şimdi müzenin ön kapılarına doğru giden on iki basamaklı geniş merdiveni tırmanırken bile Astra, neden davet edildiğini ya da adını ve adresini bilenin kim olduğunu anlayamıyordu.

Güvenlik görevlilerinden bifi el çantasını aramak için onu durdurduğunda, hâlâ tüm bu olanların ne denli tuhaf olduğunu düşünüyordu ve davetiyeyi tekrar çantasına yerleştirmek ancak o anda aklına gelebildi. Çantasında silah ya da patlayıcı olmadığına ikna olan görevli, onu müzenin batı kanadına yönlendirdi. Kadın, şapkasını ve trençkotunu kontrol ettikten sonra kalabalığın arasına karıştı.

Müzenin kafeteryası, açılış nedeniyle içecek ve minik üçgen sandviç ikramı yapılan bir resepsiyon holüne dönüştürülmüştü. Resepsiyona giden yol, Yunan heykellerinin sıralandığı koridor görünümlü galeri alanlarından ve kalabalığı galerilere dağıtan merdivenlerden geçiyordu. Bara yaklaşmaya çalışan Astra, izdihamın ortasında sıkışıp kalıverdi. Her yöne itilip sürüklendikten sonra, nihayet sıkışıklığın daha az olduğu, duvara yakın bir noktaya yönelmeyi başardı.

Bulunduğu konumdan yararlanarak çevresini incelemeye koyuldu. Müzenin normal kapanış saati, çoktan geçmişti; her günün sıradan turist kalabalığı, yerini tamamen farklı bir topluluğa bırakmıştı. Grup, yalnızca birkaç erkek siyah kravat taktığı, ondan daha da az sayıda kadın uzun tuvalet giydiği

halde şık ve sofistike görünüyordu. Astra çevresinde gelişen sohbetlere kulak misafiri oldukça, kendini tamamıyla bulunduğu yere yabancılaşmış hissetti. Acaba bu, yalnızca onun kuruntusu muydu; yoksa rütbeleri sökülmüş ve sanki ona dar gelmeye başlayan eski havayolu hostesi üniformasının içinde, gerçekten de ona mı bakıyorlardı? Oraya ait olmadığını, orada olmasının bir hata, daha da kötüsü, tatsız bir şaka olduğunu biliyorlar mıydı?

Bakışları, merdivenin tepesinde duran uzun, ince, genç bir adamınkilerle buluştu. Kadehini kaldıran adam Astra'ya gülümsedi ve gözlerini ondan ayırmadan, kalabalığın arasından ona doğru ilerlemeye başladı.

"Merhaba," dedi ona ulaştığında. "Seni bir insan denizinin ortasındaki çorak bir adada yapayalnız, elinde bir içki bile yokken görünce, kurtarmaya geldim... Burada yalnız mısın?"

"Yalnız ve kafası karışmış," dedi Astra. "Sadece içkim olmasa, yine iyi; buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum."

"Buraya nasıl geldiğini bilmiyor musun?" diye neşeyle yineledi adam. "Bayıltılarak ve sihirli bir halının içine sarılıp taşınarak, tabii ki!"

Kadın güldü. "Hayır; demek istediğim, neden davet edildiğimi ya da beni kimin davet ettiğini bilmiyorum. Sen biliyor musun?" diye sordu, adamın gözlerinin içine bakarak.

"Kimin umrunda?" dedi, "sen burada olduğun ve seni daha yakından tanıyabildiğim sürece. Ben sizin Henry isimli kurtarıcı şövalyenizim. Siz de adınızı bahşeder misiniz, Leydim?"

"Astra."

"Ne kadar harikulade, ne kadar kutsal... Size bir içki almamı ister misiniz, benim büyüleyici Leydim?" derken, ona doğru eğilen adamın yüzü, kadınınkine yaklaşmıştı.

Kadın, dudaklarının birleşmesini engellemek için başını geriye çekti.

"Ah, evet, Henry; bir içki çok hoşuma gider; hemen şimdi, lütfen."

"Kıpırdama," dedi, "Göz açıp kapayıncaya kadar dönerim."

Döndü ve kafeteryaya giden merdivenleri tırmanmaya başladı. Aynı anda Astra kendini tam ters yöne, kalabalığın içine attı.

Davetli güruhu şimdi Yunan heykellerinin bulunduğu galeriyi ve girişten bu galeriye kadar olan bölümü tamamen doldurmuştu. Baskıyı azaltmak ve heykellerin hasar görmesini önlemek için hizmetliler, müzenin Asur bölümüne giden yolu kapatan halat bariyerleri kaldırıyorlardı. Bu yeni açılan alana bir kalabalık dalgası yönelince, Astra da orada kendine bir yer buldu.

Bu bölümün girişinin iki yanında, ilahi mertebelerini ele veren boynuzlu başlıklar giymiş, insan boyunda, koruyucu tanrı heykelleri duruyordu. Günümüz ziyaretçilerini karşılamak için girişe yerleştirilmişlerdi; tıpkı eski Asur'da kendilerine tapanları karşıladıkları gibi. Aralarından geçerek müzenin daha önce birçok kez geldiği bölümüne varan Astra'nın huzursuzluğu biraz azaldı. Onunla birlikte içeriye akın eden insanların büyük bölümü sola döndü; bir zamanlar Asur kralının tahtını koruyan, kartal kanatlarına ve koruyucu bir tanrının insansı başına sahip boğalardan oluşan bir çift mitolojik yaratığı betimleyen devasa heykellerin görüntüsü, onları cezp etmişti. Astra ise MÖ 1. binyıldan kalma bir sıra Asur steli ne doğru sağa saptı; bu taş sütunlar, büyük Asur tanrılarının kutsal simgeleri tarafından korunan kralı temsil ediyordu. Bu beş simge her stelde yineleniyordu ve bölümün duvarına yerleştirilen pano, ziyaretçilere bilgi veriyordu.

Astra sözcükleri kendi kendine söyleyerek, açıklamayı okudu: "Boynuzlu başlık, Göklerin Tanrısı Anu'yu temsil ediyordu. Kanatlı Disk, oğlu Aşur'un, Asur tanrılar sistemi liderinin kutsal simgesiydi. Hilâl, Ay Tanrısı Sin'in sembolüydü. Çatallı yıldırım, Adad'ı temsil ediyordu. Sekiz köşeli yıldız, Romalıların Venüs diye adlandırdığı, savaş ve aşk tanrıçası İştar'ın simgesiydi."

Astra açıklamayı okuduktan sonra bir stelden diğerine doğru yürüdü ve her birindeki simgeleri tek tek inceledi. Elini kutsal simgelere doğru kaldıran ve başparmağıyla İştar'ın simgesini gösteren Kral Aşurbanipal'in stelinde, durakladı. Çevresindekileri görmezden gelerek, simgeye dokunmak için elini uzattı; parmakları eski oymayı okşarken, nabzı hızlandı. Bakışları kralın ağzına odaklandı, taştan dudaklara dokundu ve fısıldadı, "Ey eski dudaklar, ölümsüz mesajınızı yeniden söyleyin!"

Gözlerini kapadı ve çevresindeki gürültüye karşın, fısıldanan sözcükleri açıkça duyabildi: "Bak, Astra; kader yıldızına bak..."

Elini geriye çeken Astra, gözlerini açtı. Aniden döndü. Henry, elinde onun için aldığı içkiyle tam arkasında duruyordu. Gülümsüyordu.

"Az önce benimle mi konuşuyordun?" dedi kadın.

"Tatlı sözlerim henüz dudaklarımdan dökülmedi," dedi adam. "Aslında seninkilere bastırılacak canlı dudaklar varken neden donmuş dudakları okşadığını sormak üzereydim."

"Bana bir şeyler söylendi," dedi Astra. "Kulağa tuhaf gelebilir; ama daha önce de bu heykelden sözcüklerin geldiğini bir kez duymuştum."

"Ne kadar ilginç," dedi Henry. "Devam et." Kadehi ona uzattı.

"Bu simgeler bir şekilde bendeki bir yere dokunuyor," simgelere yeniden bakmak için dönen Astra, devam etti. "Mesa-

iden sonra mümkün olduğunca onlara bakmaya geliyorum... Bir sır, gizli bir mesaj saklıyor gibiler."

"Ve sonra taş sana mesajı fısıldıyor, öyle mi?"

"Deli değilim; konuşulan sözcükler duydum, şimdi ve daha önce," diye yanıtladı Astra, kadehini heykelin şerefine kaldırarak.

Arkasını döndü. Kalabalık tarafından sürüklenen Henry, şimdi ondan birkaç metre ötedeydi.

"Bana kültün hakkında daha çok şey anlatmalısın," diye ona seslendi, kadehini kaldırırken.

Astra onu duymazdan gelerek kalabalığın, aralarına daha çok mesafe koymasına izin verdi. Şimdi sanki herkes müzenin bu bölümündeydi. Eski, kanatlı boğaların arasına yerleştirilmiş küçük bir platformun üzerine çıkan bir adam, kalabalığı susturmaya çalışıyordu. Birçok denemenin sonunda, takibata başladı.

"Bayanlar ve Baylar," dedi, sert bir ses tonuyla, "benim adım James Higgins ve müzenin Batı Asya Eserleri küratörüyüm. British Museum Mütevelli Heyeti adına *Özel Gılgamış Sergisi* açılışına hoş geldiniz demekten memnuniyet duyarım."

Tepkileri almak için bir an durup, ardından devam etti. "*Özel Gılgamış Sergisi*, bir tür yüzüncü yıldönümünü kutlamak için düzenlendi. On dokuzuncu yüzyılda Mezopotamya'da gerçekleştirilen büyük arkeolojik keşiflerden biri de, Asur Kralı Aşurbanipal'in Ninova'da bulunan, yazılı kil tabletlerden oluşan geniş kapsamlı kütüphanesidir. Çoğu zarar görmüş ya da parçalara ayrılmış olan tabletler, British Museum'a getirilmişti. Burada, bu binanın bodrum katında, ahşap kutular içinde gelen on binlerce yazılı kil parçasını ayıklama, eşleştirme ve sınıflandırma görevi, George Smith'indi. Bir gün, gözüne, büyük bir selden bahsediyor gibi görünen bir par-

ça ilişti; anladı ki, İncil'de anlatılan Tufan'ın Mezopotamya uyarlamasına rastlamıştı!"

"Müzenin mütevelli heyeti, çok haklı bir heyecanla George Smith'i daha fazla parça bulması için Mezopotamya'daki arkeolojik alana gönderdi. Şans ondan yanaydı; orijinal metni yeniden oluşturup 1876'da *Tufanın Mezopotamya Mitolojisinde Anlatımı* adıyla yayımlayabilmesine yetecek kadar parça bulmayı başardı."

Kalabalıktan fikir birliğine işaret eden homurtular yükseldi ve küratör devam etti, "Ancak, Smith'in de sonucuna vardığı ve ek buluntuların da günümüz itibariyle kesin olarak saptadığı gibi, Aşurbanipal'in kütüphanesinde bulunan masal, Tufan konusuyla yalnızca kısmen ilgiliydi. On iki tablete yazılmış, çok uzun bir öyküydü. Orijinal başlığı, açılış satırlarından çıkarıldığı üzere *O, Her Şeyi Görmüş Olan,* idi. Şimdi bu metni *Gılgamış Destanı* olarak anıyoruz; çünkü huzursuz, maceraperest ve hem insanlara, hem tanrılara meydan okuyan, bu isimde bir kralın öyküsünü anlatır. Kısmen tanrı olduğunu ve ölümsüzlüğe hakkı olduğunu iddia eder. Tüm ölümlülerin kaderinden kaçmanın yolunu öyle bir arar ki, büyülü olan Tanrıların İniş Bölgesi'ne, ardından Mutlular Adası adlı gizli ülkeye gider. Orada, hâlâ hayatta olan çok eski bir atasını bulur. Sonradan anlarız ki bu kişi, İncil'de Nuh adıyla anılan Tufan kahramanıdır. Gılgamış'a unutulmaz Büyük Tufan felaketini de, o anlatacaktır.

"Kısacası İncil'in Yaratılış öyküleri, tam bir yüzyıl önce eski Asur ve Babil ilmine bağlanmıştır. Aynı zamanda geçen yüzyılda tüm bu yazıların daha da eski ortak bir kaynaktan, orijinal Sümer yazıtlarından geldiğini öğrendik; Sümerliler, bilinen ilk uygarlığı Güney Mezopotamya'da yaratan gizemli halktır.

"Gılgamış'ın tarihi bir figür olduğunu yalnızca bu eski Asur ve Babil masalları değil diğer epik destanlar ve bize ula-

şan kral listeleri de doğruluyor. Gılgamış, İncil'de Erek adıyla geçen Sümer kenti Uruk'un beşinci hükümdarıydı. Yaklaşık beş bin yıl önce hüküm sürdü. Babası, Yüksek Rahip; annesi, Gılgamış'ı üçte iki tanrı yapan Ninsun adlı bir tanrıçaydı. Arkeolog küreği bu kenti, sokakları, evleri, rıhtımları ve Ninsun'a adanan tapınaklarıyla gün ışığına çıkarana değin Erek, İncil'de adı geçen, bilinmez, kuşkulu görünen mitolojik bir yerin adıydı. Fakat İncil, Erek ve diğer tüm kent adlarını doğru vermişse ve bahsettiği birçok Asur ve Babil hükümdarı konusunda da haklıysa, tufanı, Nuh'u, Babil Kulesi'ni ve Cennet Bahçesi'ni anlatan diğer öyküler de eskiye ait, gerçek yazılı kayıtlar olabilir miydi?"

Küratör durdu. "Sanırım kendimi fazla kaptırdım," dedi, özür diler gibi bir hareketle. "En iyisi burada durayım. Geçen yüzyılın ve daha yakın dönemin keşiflerinin çıkarımları ne olursa olsun, *Tufanın Mezopotamya Mitolojisinde Anlatımı*'nın yayımlanmasıyla, bilgi ve anlayışımızda bir dönüm noktasına ulaşıldığı kuşkusuz. Müze, bu özel seçkiyi bu olayın yüzüncü yıldönümünü kutlamak amacıyla düzenledi. Şimdi farklı ülkelerdeki birçok müzede muhafaza edilen buluntu ve eserleri bir araya getirdi; ancak serginin çekirdeğini, George Smith'in birleştirdiği ve oldukça uzun süredir sergilenmeyen tabletler oluşturuyor."

Küratör eliyle işaret edince hizmetliler, kalabalığın özel bölüme geçişini engelleyen halatları kaldırdı. "Sizi, *Özel Gılgamış Sergisi*'nin açılışını yapmaya davet ediyorum," dedi, kalabalığın gürültüsünde duyulmuş olduğunu umduğu yüksek ve heyecanlı bir ses tonuyla. Aslında kimse onun sözlerini bitirmesini beklemedi; kalabalık, halatlar kaldırılır kaldırılmaz kendiliğinden ilerlemeye başladı.

Küratör konuşmaya başladığında arkada kalan Astra, özel sergi alanına girebilmek için şimdi sıra beklemek zorunday-

dı. Orada, merkezde, George Smith'in birleştirdiği orijinal parçalar pleksiglas bir hücrenin içinde duruyordu. Başka bir pleksiglas başlığın altında, Gılgamış destanıyla ilgili silindir mühürler sergileniyordu. Bunlar yarı değerli taşlardan kesilmiş ve üzerine destanın bölümleri ters olarak oyulmuş küçük silindirlerdi; böylece silindir nemli kilin üzerinde gezdirildiğinde, istenen resim düz olarak elde edilebiliyordu. Yalnızca Mezopotamya'dan değil, eski dünyanın dört bir yanından, M.Ö. ikinci ve birinci binyıllara tarihlenen mühürler vardı. Mühürler üzerinde en çok gösterilen sahne, Gılgamış'ın aslanlarla güreştiği sahneydi. Diğerleri onu, kral giysisi içinde betimliyordu; yoldaşı Enkidu'yu, genelde bir arada büyüdüğü vahşi hayvanlarla birlikte gösterenler de vardı.

O, her şeyi görmüş olan,
O Ülke'ye giden;
O, her şeyi yaşadı,
düşündü her şeyi...
Gizli şeyler görerek,
buldu İnsan'dan saklı olanı;
Hatta getirdi müjdeler
Tufan öncesi zamandan.
Hem de çıktı o yorucu
ve zorluklarla dolu uzun yolculuğa.
Geri döndü, ve bir taş sütun üzerine
kazıdı tüm uğraşlarının öyküsünü.

Astra omzuna dokunulduğunu hissettiğinde, metnin geri kalanını okumak için halen eğilmiş durumdaydı. Arkasına döndü. Henry'ydi.

"Beni hatırladın mı?" dedi, "zırhsız şövalyeyi? Korkarım ki son görüştüğümüzde düşüncesizce konuştum. Üzgünüm."

"Boşver," diye yanıtladı Astra. "Buraya gerçekten sergi için geldim."

"Demek ki tüm o ölümsüzlük arayışlarına rağmen, uzun zaman önce ölmüş olan Gılgamış daha ilginç," dedi Henry. "Genç kalabilmek için geceleri Erek sokaklarında gezindiğini ve düğün kutlamaları aradığını biliyor muydun? Güreş tutmak için damada meydan okuyordu ve hep kazanıyordu. Ardından ödül olarak, bakire gelinle ilk yatacak kişi olma hakkını talep ediyordu."

"Gerçekten mi?" dedi Astra. "Peki ya o gece birden fazla düğün olursa?" Kadın, kıkırdadı.

"Burada diyor ki," dedi Henry, ilk tableti işaret ederek, "Tanrı Enki tarafından yaratılmış bir tür yapay insan olan Enkidu, hiç ara vermeden altı gün ve yedi gece boyunca bir fahişeyle sevişmiş. Aynı derecede erkeksi olan Gılgamış, tanrıça İnanna ile bir gecede elli kez performans gösterdiği, yılda bir kez düzenlenen bir Kutsal Evlilik ayininden sağ çıkmış... Bu, sorunun yanıtı oldu mu?"

Astra, şimdi Henry'ye daha yakından bakıyordu. Ondan daha gençti; belki otuz yaşındaydı. Çilli yüzü ve açık kahverengi saçlarıyla, yakışıklı olmaktan uzaktı. Ancak, gülümsemesinin taze ve davetkâr bir küstahlığı vardı...

"Çok şey biliyor gibi görünüyorsun," dedi kadın. "Öğretmen filan mısın?"

"Aslında öyleyim. Asur Bilimi okutmanıyım. Ya sen?"

"Geçmişte," Astra omuz silkti. "Çok iyi bir kabin görevlisiydim; şimdiyse daha olgun ve tombul olarak, kabin ekibi bilgilendirme odasını yönetiyorum."

"Ben kıvrımlı, demeyi yeğlerim," dedi Henry, ona farklı bir açıdan bakmaya çalışır gibi başını eğerek. "Daha çok İştar olarak bilinen İnanna'dan farklı değil doğrusu. Çıplak güzelliğiyle övünürdü; bu nedenle, birçok tasviri onu çıplak ya da içi görünen giysilerle gösterir."

Astra'nın elini tuttu ve onu tablet sergisinden uzaklaştırarak silindir mühürlerin olduğu hücreye doğru götürdü. "Burada," dedi, bir grup mühür işaret ederek, "o tasvirlerin bazılarını görebilirsin."

"Neden yaptı bunu?"

"O, aşk tanrıçasıydı. Sanırım şanına yakışır şekilde yaşaması gerekiyordu... *Gılgamış Destanı*'nın altıncı tableti, Gılgamış'ı çıplak gören İnanna'nın onu nasıl kendisiyle sevişmeye davet ettiğini anlatır. Tarih tekerrür edecek mi, Astra?" Kadının gözlerinin içine baktı, elini daha da sıkı tutarak.

"Gılgamış daveti kabul etti mi?"

"Şey... Eski öyküye göre, kabul etmedi. Daha önce insan sevgililerini öldürdüğü durumlardan dem vurarak, onu reddetti. Ama *ben*, şansımı denerdim!"

"Bu, ilginç bir teklif: binlerce yıl önce olmuş bir karşılaşmayı yeniden canlandırmak ve farklı sonuçlanıp sonuçlanmayacağını görmek," dedi Astra, elini adamınkinden çekerken.

"Fakat nasıl burada olduğumu hâlâ öğrenmek istiyorum. Biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi yanında bir ses. Astra, konuşmacıya doğru döndü. Ellili yaşlarında, uzun boylu, geniş omuzlu, sık saçları şakaklarında kırlaşan bir adamdı. Gözleri mavimsi griydi ve ona öyle bir yoğunlukla bakıyorlardı ki Astra, adamın diğer özelliklerini görmek için bakışlarını kıpırdatamıyordu.

"Siz? Ama neden?" diyiverdi Astra birden.

"Bu, oldukça özel," diye yanıtladı yabancı. Elini uzattı. "Benimle gelir misiniz, lütfen?" Hâlâ kadının gözlerinin içine bakıyordu.

"Bir dakika," dedi Henry. "Bu genç hanım benimle birlikte!"

"Saçmalık," dedi yabancı. "Sizi onu tavlamaya çalışırken, hatta eski anıtlarla bağ hissettiğinde onunla alay ederken izledim... O nedenle, lütfen Bayan Kouri'yi bir süreliğine ödünç almamı hoşgörün."

İkisinin de daha fazla itiraz etmesine fırsat vermeden Astra'yı kolundan tuttu ve onu itiş kakış içindeki kalabalığın arasından alıp götürdü.

Astra aniden durduğunda ve kolunu adamın elinden kurtardığında, özel sergi alanının dışındaydılar. "Adımı biliyorsunuz?" dedi.

"Evet. Siz Bayan Astra Kouri'siniz; öyle değil mi?"

Astra, yüzüne hücum eden kanı hissedebiliyordu. Kalbi çarpmaya başladı.

"Nasıl?"

Yabancı, gülümsedi. "Daveti kabul edebildiğiniz için memnunum," dedi.

"*Siz* kimsiniz?"

"Arkadaşlarım bana Eli, der; ama bu benim soyadım olan Helios'un kısaltmasıdır. Adam Helios; bu, benim tam adım... Şimdi yanıtınızı aldınız; değil mi?"

Astra, başıyla onayladı.

"Öyleyse, gelin benimle." Onu yeniden kolundan tutup Asur sergisinin girişine doğru götürerek, Aşurbanipal'in stelinin önünde durdu.

"Bak, Astra, kader yıldızına bak..." diye fısıldadı.

"Sen!" diye haykırdı Astra. "Benden ne istiyorsun?"

Bakışlarını kadınınkilerden ayırmadan, onun elini tuttu ve kendi parmaklarını belli belirsiz, yumrulu bir yara izinin olduğu yana kaydırdı. Sonra onun boştaki elini aldı ve kadının parmaklarını kendi elinin yanında gezdirdi, ta ki Astra benzer, yumrulu yara izini o elde de hissedene kadar.

"Aman Tanrım!" dedi kadın.

"Evet; benim de çocukken ameliyatla çıkarılan, altıncı bir parmağım vardı," dedi adam. "Sana yapılan da buydu, öyle değil mi?"

"Bu, inanılmaz," dedi Astra. "Tamamen kafa karıştırıcı... Bunu nereden biliyordun? Adımı nereden biliyordun?"

"Kadere inanır mısın, Astra?" diye fısıldadı, ellerini kadının beline koyarak. "Yıldızların işaret verebildiğine, taşların konuşabildiğine inanır mısın?"

Astra, adamın onu kavrayışına direndi. "Tanrı aşkına, hakkımda ne biliyorsun?"

Adam, kadının belini bıraktı. "Senin kendin hakkında bugüne kadar bildiğinden fazlasını," dedi. "Benimle gel ve sana her şeyi anlatayım."

Artık kadına değil, anıt üzerindeki kutsal simgelere bakıyordu.

"Ben, gerçekten düşünüyorum da..." diye konuşmaya başladı Astra; ancak adamın eli yeniden uzanıp, kendi yara izini onunkine bastırdığında, sustu.

"Biz eşsiziz," dedi. "Altıncı bir parmak, benzersizce bahşedildi bize... Kaderimizin bizi çağırdığını duyamıyor musun?" Bakışları, yine kadınınkilere kilitlenmişti; talepkâr ve buyurgandı. Astra, bir şeyler söylemek istedi; yapamadı.

"Gel," dedi adam ve onu kolundan tuttu. Astra ona eşlik etti.

"Yakında oturuyorum," diye ekledi Eli, müzenin çıkışına giden merdivenlere ulaştıklarında. Bahçeyi ve Museum Sokağı'na çıkan Great Russell Sokağı'nı geçtiler. Museum Sokağı, bir zamanlar zengin evlerinin bulunduğu, ancak şimdi Asya ve büyü konularında uzmanlaşmış yayıncıları ve kitapçıları ağırlayan eski binalarla çevrili, dar bir sokaktı. Eli Astra'nın kolunu tutmayı sürdürürken, sessizce yürüdüler.

Önce daha dar bir sokağa dönüp, sonra bir geçide girdiler. Astra, birkaç dakika önce önünden geçtikleri binaların arkasında bir yerlerde olduklarını tahmin etti; ancak, emin olamadı. Geçitte sokak lambası yoktu; Eli karanlıkta, sonradan kapı olduğu anlaşılan bir şeyin önünde durdu. Astra'nın kolunu ilk kez bırakarak, kilidi ustalıkla açtı. Kapıyı açtığında içeride cılız, mavimsi bir ışık yandı ve yukarıya çıkan, dar, dik bir merdiven göründü.

"Lütfen," dedi adam.

Adam, Astra içeriye girer girmez kapıyı arkalarından kilitledi. "Ben, yolu göstereyim," diye devam etti ve merdivenleri tırmanmaya başladı.

Kat aralarında, Astra'nın kaynağını belirleyemediği cılız, mavimsi ışıkta zar zor seçilen, görünmeyen odalara açılan beklenmedik kapılara ulaştıran sahanlıklar vardı. Eli, Astra'ya iki tam kat gibi gelen bir mesafeyi tırmandıktan sonra bir kapıyı açtı ve onu mavimsi ışığın daha canlı olduğu, orta büyüklükte bir odaya buyur etti. Astra odanın, alanının büyük bölümünü kaplayan ve tavana kadar yükselen kitap raflarıyla, bir oturma odası gibi döşendiğini görebiliyordu. Odada bir koku vardı; büyüleyici bir koku. Astra uçuş günlerinden kalma bir alışkanlıkla, marijuana, haşhaş ve benzerlerinin kokusunu bir nefeste tanırdı; fakat şu anda kokladığı, bunların hiçbiri değildi.

"Rahatına bak," dedi Eli, geniş, konforlu bir koltuğu işaret ederek. Astra, el çantasını yanına sıkıştırdı.

"Kahretsin," dedi. "Trençkotumu ve şapkamı müzede bıraktım!"

"Kaygılanma," dedi Eli. "Sen onları gidip alana kadar, orada güvende olacaklar. Şeri?"

İki kadehi, küçük bir köşe sehpasının üzerinde duran sürahiden, yanıt bile beklemeden doldurdu. Bir kadehi kadına

uzattı ve Astra onu almak için elini kaldırdı; fakat adam, kadehi bir süre daha bırakmadı. "Sen *gerçekten* güzelsin," dedi, bırakırken.

Odayı dolduran tatlı ve büyüleyici kokunun yuttuğu duyularına rağmen Astra, bu yorumun geçip gitmesine izin vermedi.

"Bu, senin her zamanki açılış cümlen mi?" diye sordu.

Adam, kadehini kaldırdı. "Sihirli bir akşama içelim. Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ve anlatacağım. Davetiyeden başlamama izin ver," dedi, karşısındaki koltuğa yerleşirken. "Bunu anlatmak, bu akşam yapacaklarımın en kolayı. Aslında müzede çalışıyorum. İşim, Yakındoğu eserlerini sınıflandırmak ve restore etmek. Seni bir yıldan uzun bir süre önce müzede fark ettim ve sonraki ziyaretlerinde de gördüm. Seni fark ettim, çünkü bana birini hatırlatıyordun." Şerisini yudumlamak için sözlerine ara verdi.

"Kimi?" diye sordu Astra.

"Onunla yakında tanışacaksın," diye yanıtladı adam. "Bir süre sonra müzeye belirli günlerde, belirli saatlerde geldiğini anladım ve seni orada beklemeye başladım. Genellikle hayal kırıklığına uğramıyordum. Belli eserlerin önünde defalarca durmanı izledim; bu akşam da yaptığın gibi. Evet; seni izliyordum. Bazı stellere ve duvar kabartmalarına dokunacaktın; onların üzerine kazınmış kutsal simgelere. Parmaklarını üzerilerinde gezdirecektin; özellikle bir tanesinin üzerinde... Seni, elini izledim... Sen farkına varmadan, birkaç kez yanında durdum... Ardından, bir gün kutsal simgelere dokunmak için elini kaldırdığında, gördüm onu!"

"Gördüğün neydi?"

"Sırrı açığa vuran yara izini; çıkarılmadan önce altıncı parmağının bulunduğu yerdeki yara izini!" diye yanıtladı, sesi heyecanla dolarak "ve seni bulmamın, beklediğim kehanet

olduğunu artık biliyordum..." durdu ve sakinleşmek için şerisini yudumladı. "Geri kalanı kolaydı. Seni takip ettim, nerede yaşadığını ve çalıştığını öğrendim; adını buldum. Sonra müze, Gılgamış sergisini hazırlayınca ve açılışı için seçilen tarihi görünce, artık kaderin önceden belirlenmiş olduğunu biliyordum... Bir sonraki kaçınılmaz adımı atmamın zamanının geldiğini biliyordum. Böylece bir davetiye çaldım ve sana gönderdim."

"Tümü, altıncı parmağım için mi?" diye sordu Astra, şerisinden bir yudum alarak. "Yoksa vücudumun geri kalanıyla da bir ilgisi var mıydı?"

"Tıpkı onun gibi," dedi Eli. "Sivri dilli, çabuk öfkelenen... İncil'i ne kadar iyi biliyorsun, Astra?"

"Büyüdüğüm yerde Pazar okulumuz yoktu," dedi. "Soruma yanıt vermedin."

"İncil'in açıklamasına izin vereceğim," diye cevap verdi. Ayağa kalktı; kitap raflarından birine gidip bir kitap aldı ve koltuğuna geri döndü. Yakınındaki bir köşe sehpasında duran lambayı yakarak, aradığını bulana değin kitabın sayfaları arasında gezindi. "İncil'de Musa'nın Kenan'a, İsrailoğlu kavimlerinin önünden gönderdiği casusların öyküsünü bilir misin?"

"Aslında hayır," diye yanıtladı Astra.

"Sayılar Kitabı'nın on üçüncü bölümünde anlatılıyor. Necef Çölü üzerinden Sina Dağı'nın kırlarından ayrıldılar ve devler diye anılan, Anak'ın soyundan olan üç devin, Ahiman, Şeşay ve Talmay'ın ünlü evi El Halil kentine ulaştılar..." Durdu ve İncil'i yeniden karıştırdı. "Bu üç Anakoğlu'ndan yeniden söz ediliyor: Bir kez daha Yeşu Kitabı'nda ve yeniden Hebron'un Yahuda kavmi tarafından ele geçirildiğini bildiren Hakimler Kitabı'nda. Her seferinde Ahiman, Şeşay ve Talmay üçlüsü, adlarıyla sayılıyor... *Şeşay* adının ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hiç fikrim yok."

"O, altıdan olan!"

"Altı parmak?" diye tahminde bulundu Astra.

"Yaşamın üzerine bahse girebilirsin," diye yanıtladı Eli. "Eski çağlarda Kenan'ın güneyinin Sina Yarımadası'yla sınır çizen tüm o bölümü, eşsiz özelliği altıncı bir parmak olan insanüstü varlıklar soyunun yaşadığı yer olarak bilinirdi. Beş yüz yıl sonra, aynı yerde Kral Davut Filistinliler ile savaşırken, o insanüstü varlıkların soyuyla karşılaştı. Gat şehrinde onlardan dört tane vardı. Burada, sana İkinci Samuel Kitabı'ndan bir bölüm okuyayım: "Bir başka savaş da Gat'ta vardı ve bir başka dev de burada ortaya çıktı; Refaim soyundan geldiği için her bir elinde ve ayağında altı, toplam yirmi dört parmağı vardı."

"İncil öykülerindeki devlerle ortak bir yanımız olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Elbette," dedi Eli. "Elin ya da ayağın yanında büyüyen fazladan küçük bir parmağın olduğu bu durum, modern tıpta *polidaktili* adıyla bilinir. Bu büyüme, kuşaktan kuşağa geçen sıra dışı, genetik bir özelliktir kuşkusuz. Çocuklarda bu garipliğin yeniden ortaya çıkabilmesi için tüm benzer sıra dışı özellikler gibi, kararsız genin hem anne hem de baba tarafından taşınması gerekir... Yani gen, bazen kuşaklar boyunca görünmeden, açığa kavuşmadan kalıp, doğru çiftleşme gerçekleştiğinde kendini yeniden gösterebilir. Böylece, bizim durumumuzda çocukta altı parmak olarak ortaya çıkar."

"Belli insan gruplarına özgü bu tür genetik kusurlar hakkında bir şeyler okumuştum," dedi Astra. "Kalıtımsal olduğunu iddia ediyorlar."

"Tam olarak öyle," dedi Eli. "Ancak, bizim garip özelliğimiz bir kusur değil; hem de hiç değil..."

Cümlesini bitirmedi. Ayağa kalktı ve şeri kadehlerini yeniden doldurdu. Astra'ya kadehini verdi ve ayakta durdu. Lambanın ışığı adamın arkasında, odanın mavimsi renginde onun siluetini vurgulayan bir *parıltı*, aydınlanmış bir arka plan oluşturdu. Astra onun sözlerini sessizce bekliyordu.

"Bizim, yani senin ve benim," dedi, kadının gözlerinin içine bakarak, "ortak bir genimiz var; aynı atalardan geliyoruz... İncil zamanında zaten 'eskiye ait' olan, çok eski zamanların insanlarından..."

"Ama az önce bunun bir kusur olmadığını söylüyordun," diye araya girdi Astra.

"Tam tersine," dedi Eli. "Bu, ölümsüzlük için uygun olduğumuzu gösteriyor!"

"*Ölümsüzlük* mü? Şaka yapıyor olmalısın."

"Kesinlikle hayır," dedi Eli. "Ölümüne ciddiyim."

"Yalnızca altıncı bir parmakla doğduğumuz için mi?"

"Başka şeylerin yanı sıra, Refaim'in soyundan geldiğimiz için... Bu kutsal kitap sözcüğünün anlamını biliyor musun?"

"Hayır."

"Gerçek anlamı 'İyileştiriciler'. İncil'de onlara, Kutsal Topraklar'ın bazı yerlerinin eski zamanlardaki olağanüstü sakinleri olarak birçok kez değinilir. Diğer eski insanların bilgilerine göre Refaimler, iyileştirmenin sırlarını bilen kutsal varlıklardı..."

"Başmelek Rafael gibi mi?"

"Doğru; bu, adının tam karşılığı. 'Tanrı'nın İyileştiricisi', daha birebir çevirisiyle, 'El adlı tanrının İyileştiricisi'... Kenan'a ait eski bir öyküye göre Keret adlı bir kral, tanrı olan El'in çocuğuydu ve yarı tanrıydı. Kızdırdığı bir tanrıça ona ölümcül bir hastalıkla eziyet etti. Ancak o ölürken, El onu kurtarmak için iyileştirici tanrıçayı gönderdi ve o, Keret'i yaşama döndürdü."

Şerisinden bir yudum aldı. "Sonra Refaim soyundan geldiği net olarak belirlenen Danel'in yine Kenan'dan gelen öyküsü var. İbrani atası İbrahim gibi, karısından olma erkek mirasçısı yoktu. İbrahim gibi Necef'te otururken, çiftin geçkin yaşına rağmen ona karısından bir erkek çocuğu sözü veren kutsal varlıklar tarafından ziyaret edildi. Bunu oldurabilmek için Danel'e, onu gençleştiren ve canlandıran 'Yaşam Soluğu' adlı bir iksir verdiler."

"İşe yaradı mı?" diye sordu Astra.

"Ah, evet. Gerçekten de bir erkek çocuğu dünyaya geldi. Büyüyüp genç bir adam olduğunda, Kenanca'da Anat olarak anılan savaş ve aşk tanrıçası, onu arzuladı. Belli koşullar dışında bir tanrıçayla sevişmenin sonuçlarını bilen adam, onu reddetti. Böylece Anat, genç adamı ikna etmek için onu ölümsüzleştireceğine söz verdi."

"Gençleştirme yoluyla ölümsüzlük. Sonsuz gençlik. Bu mu?"

"Evet," dedi Eli. Refaim'in kutsal özelliği, altıncı parmak işaretiyle ortaya çıkarak, onun soyundan gelenlere genetik olarak geçti."

"Daha fazlasını anlat," dedi Astra. "Bilinebilecek her şeyi."

Adam ona yaklaştı ve eliyle çenesini kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Bu, geçmişe doğru uzun bir yolculuk," dedi, "kökenlerimize kadar giden."

"Beni geriye götür," diye mırıldandı. "Her şeyi bilmeliyim."

Gözlerini kapatmak istedi; ancak adamın bakışları, bunu yapması için fazla deliciydi. Çenesini tutmayı sürdürerek kadına doğru eğildiğinde Astra, öpüleceğini biliyordu. Vücudundan yıldırım gibi bir ürperti geçti. Ama o, kadını yalnızca alnından usulca öptü ve sonra onu bıraktı.

"Gayet iyi," dedi. "Geçmişe yolculuğumuza başlayalım."

2

Eli, sehpa lambasının yanındaki yerine döndü. Lambanın güçlü ışığı, Astra'nın gözlerinin artık alıştığı ve odayı yutan mavimsi ışıkta Eli'yi ürkütücü bir parlaklıkla yıkıyor ve geniş gölgesini karşı duvara düşürüyordu.

"Bizimle ilgili olaylar uzun zaman önce oldu," diye başladı Eli, ağır ağır konuşarak "ve kökleri en sisli geçmişin perdeleriyle gölgelendi..." İncil'i eline aldı ve havaya kaldırdı. "Başlangıçlar burada kayıtlı; ama yalnızca kısacık bir bakışa yetecek kadar. İncil, giriş noktası; koridor, mitoloji dediğimiz sisli geçmişin öyküleri. Hazine odası ise aslında Yeryüzü Tarihi olan, Sümerlilerin tarih öncesi öyküleri."

"Gılgamış'ın öyküsü gibi mi?" diye araya girdi Astra.

"Ondan çok, çok daha eski zamanlardan; ama Gılgamış'ın öyküsü, senin düşündüğünden daha yerinde. Birincisi, Gılgamış'ın kendisine sahibiz. Ölümsüzlük hakkını talep etti; çünkü üçte iki tanrıydı. Annesi Ninsun bir tanrıçaydı ve babası, Şamaş adlı tanrının soyundan geliyordu. Sonra İncil'de Nuh, Sümer metinlerinde Ziusudra diye anılan, Tufan'ın kahramanı vardı. Gılgamış onu bulmaya gitti; çünkü tanrılar, Ziusudra'ya Ölümsüzlük vermişti. İncil, Nuh'u saf soydan gelen olarak betimledi. Sümer kayıtları ise daha belirli; bize Ziusudra'nın babasının bir tanrının, Şamaş'ın oğlu olduğunu söylüyor."

"Tanrılara uzanan bir soy, kutsal bir gen: Ölümsüz olmanın sırrı bu mu?" diye sordu Astra.

"Soy, kalıtım, kutsal kökler, belli bir gen... Ona istediğin adı ver."

"Tanrıların çocuklarının soyundan geldiği için bazı ölümlülerde de olan bir şey mi?" Astra konuşurken, koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. "Ve sözde tanrıların insanlarla evlendiğine dair Sümer savını destekleyecek ne var?"

"İncil!" dedi Eli, kitabı sallayarak. "Onun her sözcüğüne inanıyorum, gerçek anlamıyla... Burada, Yaratılış Bölüm Altı'da, Tufan'dan önce Yeryüzü'ndeki durum şöyle anlatılıyor:

Ve şöyle oldu ki,
Dünyalılar sayıca artmaya başladı
Yeryüzü'nün üzerinde ve kız çocukları doğmaya başladı onlara,
İnsan'ın kızlarını gördü tanrıların oğulları, uygun olduklarını,
Ve eş seçip aldılar kendilerine onları...
Nefilimler *o günlerde Yeryüzü'ndeydi ve sonrasında da,*
Dünyalıların kızlarıyla birlikte yaşarken Tanrıların oğulları,
Ve olurken onlardan çocukları.
Onlar Sonsuzluğun muazzam olanları, Sam*'ın Halkı."*

İncil'i elinden bıraktı. "İşte, burada," dedi. Genellikle 'Devler, o günlerde Yeryüzü'ndeydi' diye çevrilen dizede, orijinal İbranice terimi, *Nefilim*'i okudum. 'Gökten Yeryüzü'ne İnmiş Olanlar' anlamına gelir. Onlar, tanrıların oğullarıydı ve dişi insanlarla evlendiler. Çocukları, muazzam olanlardı; sonsuzluğun halkıydı: Ölümsüzlük ayrıcalığına sahip olanlardı!"

Sağ kolu tuhaf şekilde kasıldı ve adam, onu sol eliyle tuttu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Astra.

"Hayır, hayır," dedi adam. "Bizi geçmişimize, köklerimize bağlayan kutsal sözcükleri okuyunca kontrol edilemez duygulara kapıldım."

"Dinle," dedi Astra, "belki de başka bir zaman devam etmeliyiz. Geç oldu ve ben yarın işte olmak zorundayım. Gitsem iyi olacak." Ayağa kalktı.

"Hayır!" dedi Eli, en vurgulu biçimde. "Kalmalısın! Bu gece devam etmek zorundayız!"

"Bu gecenin ne özelliği var? Gılgamış sergisi mi?"

"Serginin zamanlaması," dedi Eli. Kolu yine kasılmaya başladı ve onu yine tuttu. "Sana söylüyorum; buna önceden karar verilmiş... Lütfen, kalmak zorundasın!"

Sesinde gizem ve sabırsızlık vardı. Astra duraksadı.

"Lütfen, otur," dedi, kolunun kasılması ve sesinin tonu dinginleşen adam. "Sana birkaç slayt göstermeme izin ver."

Kadın oturdu ve Eli, onun oturduğu yerin karşısındaki duvara giderek küçük, beyaz bir ekran çıkardı. Sehpa lambasını söndürerek odayı mavimsi loşluğuna geri döndürdü ve odanın Astra'nın arkasındaki bir köşesine gitti. Orada bir slayt projektörünü çalıştırdı. Henüz gösterecek slayt olmayan projektörün ışını açıldığında, bir an için odada kör edici bir ışık oluştu. Hemen ardından ekrana bir slayt yansıdı: altı adet korunmuş sütunu gösteren, eski bir harabenin fotoğrafı.

"Baalbek!" diye haykırdı Astra.

"Evet; Lübnan'ın dağlarında, Sedir Ormanı'ndaki Baalbek. Bu, senin geldiğin yer değil mi?"

"Evet! Eski harabelerin yakınındaki kentte doğdum. Ailem hep orada yaşadı..."

Eli ekrana başka bir slayt yansıttı.

"Bu, bölgenin havadan çekilmiş bir fotoğrafı. Şimdi görülen kalıntılar, Roma tapınaklarına ait; Roma'da inşa edilenlerden bile büyük. Tapınaklar, Büyük İskender ibadet edebilsin diye, daha önceki Yunan tapınak kalıntılarının üzerine yapılmıştı. Ondan da önce, orada Fenike tapınakları yükseliyordu. Kral Süleyman, konuğu Saba Melikesi için alanı genişletmiş-

ti; daha Kudüs'te krallar bile yokken, orada tapınaklar vardı. Ancak tapınaklar tapınakların yerini aldıkça, değişmeyen tek bir şey vardı: tüm bu tapınakların inşa edildiği geniş platform. Devasa taşlardan yapılmış yaklaşık dört yüz altmış beş bin metrekarelik bir platform ve köşelerinden birinde, dünyada eşi ve benzeri olmayan kocaman bir podyum!"

"Harabelere gitmemize izin verilmiyordu," dedi Astra, yumuşak bir ses tonuyla. "Annem, babam, büyükanne ve babalarım buranın kutsal olduğunu söylerlerdi. Maruni rahibimiz ise Düşmüş Meleklerin Evi olduğunu anlatırdı. Bu yerin, Tufan öncesinde devler tarafından yapıldığına dair efsaneler duymuştum."

"Yani kalıntılara hiç gitmedin; geniş platformun üzerine çıkmadın?"

"Bir kez; yalnızca bir kez. Lübnan'dan ayrılıp İngiltere'ye gitmeden önceydi. İçimde, beni onlara göbek bağı gibi çeken bir şey vardı... Böylece uyarılara rağmen oraya gittim. Dağı tırmandım ve platformun üzerinde yürüdüm; sonra da podyumun üzerine çıktım. Orada uzun bir süre kaldım. Kuzey, batı ve güney ufuk çizgilerine kadar uzağı görebiliyordum. Rüzgâr saçımı havalandırıyordu ve beni yükseklere çıkaracakmış, uçuracakmış gibi hissediyordum, nereye olduğunu bilmeden... Ve o an biliyordum; biliyordum ki, bir havayolu kabin görevlisi olarak tüm uçuşlarımda güvende olacaktım."

"Trilithon'u gördün mü?" diye sordu Eli, podyumun tabanındaki katmanlardan birini oluşturan üç muazzam taş bloğun görüldüğü yeni bir slayt ekrana getirirken. "Her birinin ağırlığı, bin tondan fazla!"

"Şu üç kocaman taş blok mu? Evet, daha önce çok kez gördüm, müthiş büyüklükte başkalarını da," dedi Astra. "Çocukken dağın eteklerine sızardık ve belli bir uzaklıktan dev

taşları izlerdik... Ama gidip vadide, hâlâ eski taşocağında yatan diğer taş bloğun üzerine tırmanmıştık."

"Ah, evet," dedi Eli. "Bir sonraki slaytımda." Ekrana, bir bölümü toprağa gömülmüş, yanlamasına yatan dev bir taş bloğun fotoğrafını yansıttı. Üzerinde oturan adam ince, uzun bir buz kütlesinin üzerinde dinlenen bir sineği andırıyordu.

"Bu dev taş blokların, vadideki taşocağından dağın tepesine kadar nasıl götürüldüklerini çözen biri oldu mu?" diye sordu Astra.

"Hayır," dedi Eli. "Bin tonu, hatta birçok podyum taşının ağırlığı olan beş yüz tonu kaldırabilen donanım, günümüzde bile yok. Yine de eski çağlarda birileri, bir şekilde, olanaksızı başardı."

"Hıristiyan efsanelerindeki devler mi?"

"Ve Musevi efsanelerindeki ve Yunan efsanelerindeki... İncil'de harfi harfine 'Aşağıya İnenler' diye adlandırılan o devler. Sümerliler onlara *Anunnaki* diyordu. Aynı anlama geliyor: 'Gökten Yeryüzü'ne Gelenler'."

"Gılgamış, Anunnaki'nin gizli bir tüneline girmeye çalışmamış mıydı?" diye sordu Astra. "Onlar aslında kimlerdi?"

"Tanrılar," dedi Eli. "Sümerlilerin ve tüm eski insanların tanrıları. Sümerlilerin bildirdiğine göre Yeryüzü'ne, türümüz henüz maymunsuyken inmişlerdi. İnen ilk grubun liderinin adı Enki, anlamı 'Yeryüzü'nün Lordu' idi. O, parlak bir bilimadamıydı. Ardından üvey kardeşi Enlil indi Yeryüzü'ne. Adı 'gücün efendisi' anlamına geliyordu; çünkü Anunnaki'nin Yeryüzü Misyonu'nun başına getirilmişti. Ardından, üvey kız kardeşleri Ninharsag, tıbbi baş görevli olarak aralarına katıldı. Farklı annelerden ancak aynı babadan, asıl gezegenlerinin hükümdarı Nibiru'dan olmuşlardı."

"Bunlar yalnızca efsane," dedi Astra. "Mitoloji... Zeus'un, tanrılar ve Titanlar arasındaki gökyüzü savaşlarının anlatıldığı Yunan öyküleri gibi."

"Hayır; gerçek!" diye Eli iddia etti hemen. "İncil Nefilimlerin, İbranicede basitçe Anunnaki anlamına gelen *Anakim* diye de bilindiğini defalarca belirtiyor. Ayrıca Nakimlerin belli bir grubunun *Zuzim*, yani Zu'nun soyundan gelenler olarak bilindiğini söylüyor. Sümerlilerin Zu masalını hiç duydun mu?"

"Hayır," dedi Astra.

"Zu'nun tam adı Anzu'ydu ve 'Gökleri Bilen' anlamına geliyordu: bir astronom, bir uzay bilimcisi. Anunnaki nüfusu Yeryüzü'nde altı yüz, yörüngedeki platformlar ve uzay mekiklerinde üç yüz olmak üzere Dünya'ya iyice yerleştiklerinde gönderilmişti. Zu, Enki'nin önerisiyle Enlil'in görev komuta merkezine atandı. Orada Enlil, ilahi bir parlaklık ve sürekli bir uğultu tarafından yutulmuş en içerideki bölmede, Kader Tabletleri'ni tutuyordu. Bizim bilgisayar bellek disklerine benzeyen, ancak kuşkusuz onlardan çok daha gelişmiş olan tabletler, *Dur-an-ki* ya da 'Bağlantı-Gök-Yeryüzü' diye tanımlanan şey için zorunluydu; çünkü bunlar, tüm gök hareketlerini kaydediyordu ve Nibiru ile Dünya arasındaki trafiğe rehberlik ediyordu. Sonra bir gün Zu kontrolü ele geçirmek arayışıyla, Kader Tabletleri'ni çaldı ve onlarla bir yere uçup saklandı. Onların yer değiştirmesi, her şeyi durma noktasına getirdi... Sonunda Zu'nun ve Enlil'in en önemli oğlu Ninurta'nın arasında geçen gökyüzü savaşlarının ardından tabletler geri alındı. Zu, Sina Yarımadası'nın üzerinde bir misille indirildi."

"Ne öyküymüş ama," dedi Astra. "Uzay istasyonları, parlayan ve uğuldayan gizli bir bölme, deli bir bilimadamı, gökyüzü savaşları... Altı bin yıl öncesine ait bilimkurgu!"

"O kadar uzun zaman öncesinden bilimkurgu *olsaydı* bile hayret verici olurdu," dedi Eli. "Ama tüm bunlar gerçekten oldu!"

"Bu, fazla inanılmaz," diye üsteledi Astra. "İlkel zamanlarda, uzay çağı bellek diski olan Kader Tabletleri..."

"Peki öyleyse!" dedi Eli. "*Buna* ne diyorsun?"

Slaytları değiştirdi. Ekrana yuvarlak bir cismin; çizgiler, oklar, üçgenler ve başka şekillerin de aralarında olduğu değişik geometrik biçimlerin, çivi yazısı sembolleriyle birlikte üzerine kazınmış olduğu bir diskin fotoğrafını yansıttı.

"Nedir bu?" diye sordu Astra.

"Bir Kader Tableti; daha doğrusu bir replika. Varlığına kuşkuyla yaklaştığın nesnenin ta kendisi. Kodlanmış bir disk, bir gök rotası haritası. Ölümsüzlüğün anahtarı. Hatırlıyor musun, Astra?"

"Hatırlamak mı? Böyle bir nesneyi neden hatırlamalıyım?"

Eli kadının yanına gelip, ona bakarak durdu. "Tableti hatırlamalısın," dedi. "En önemlisi bu."

Astra omuz silkti.

"Enlil, Enki, Ninharsag... Hiçbiri sana bir şey hatırlatmıyor mu?"

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim," diye yanıtladı Astra.

Eli, konuşmaksızın kitap raflarının sıralandığı duvarlardan birine yöneldi. Görünmeyen bir düğmeye basarak, panellerden birinin yana hareket etmesini sağladı. Boşluktan bir çömlek çıkardı ve şeri ile kadehlerin durduğu küçük sehpaya doğru yürüyerek, çömlekten iki küçük kadehe altınsı bir sıvıyı dikkatle doldurdu. Astra'ya doğru yürüdü ve kadehlerden birini ona uzattı.

"Bu bir nektar," dedi, "belli otlar ve çiçeklerden yapılmış, Asur tapınak ayinlerine kadar uzandığına inanılan, ailemden gelen bir tarif... Yudumla onu... Yudumla ve arkana yaslan... Rahatla... Düşüncelerinin özgürce süzülmesine izin ver."

Kadın kadehi aldı ve adama baktı. Adam beklenmeyen şekilde eğildi ve kadını alnından öptü. Dudakları ılıktı; alışılmamış derecede ılık. Dokunuşları, kadının zihnine sıcacık bir his iletti.

"Bu, bir tür aşk zehri mi?" diye sordu.

Adam gülümsedi. "Sevgili Astram," dedi, tatlı bir ses tonuyla. "Biz uzun zamandır birbirimize aşığız... Nektar, hatırlamana yardımcı olacak."

Adam, nektardan bir yudum aldı. Kadın, şaşkın gözlerle bakıyordu ona.

"Bana kim olduğunu söylemenin zamanı geldi," dedi.

"Nektarı yudumla; söyleyeceğim," dedi adam.

Kadın, nektardan bir yudum aldı. Bal ve nar karışımına benzer bir tadı vardı ve yasemin kokuyordu. Hoş, yumuşak bir tattı; ama yutar yutmaz, içinden iç parlaklığı gibi bir sıcaklığın yükseldiğini hissetti. Eli'ye gülümsedi.

"Tadı güzel," dedi. "Devam et."

"Ben bir Asurluyum," dedi. "Bugünkü Lübnan'ın komşusu olan ülkeden bir Suriyeli değil; müzede stellerini hayranlıkla izlediğin ve okşadığın güçlü kralların, Kuzey Mezopotamyalı Asurluların soyundan gelen biriyim... Asurlular, tanrılarının rızasıyla kendilerini Dört Bölge'nin hükümdarı ilan ettiler. İmparatorluk statülerini meşrulaştırmak için, egemenliklerini eski Sümer'e kadar genişletmeleri ve Sümer krallarının soyundan, özellikle soyu yarı tanrı olanların çocuklarından gelenlerle evlenmeleri gerekiyordu... Kızlarını, kutsal soyu yalnızca aile kayıtlarından değil, o tek, eşsiz ve sırrı açığa vuran işaret olan altıncı parmaktan anlaşılan, Erek ve Ur'un krallarının soyundan gelenlerle evlendirdiler."

Elini havaya kaldırdı ve sırrını açığa vuran yara izini yeniden gösterdi. "Geçen binyıllara, kurulan ve yıkılan impara-

torluklara, savaşlara, cinayetlere ve dağılmalara karşın, eski Asurluların soyundan gelenlerin bir çekirdeği, ailevi ve genetik bağları kırılmadan kaldı. Her zaman, altıncı parmakla doğan bir bebeğin ortaya çıkardığı kutsal geni taşıyan ailenin çevresinde toplandılar."

"Bu, uzak geçmişte bir yerlerde akraba olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Evet," dedi Eli. "Sen ve ben... Kaderlerimiz geçmişte birleşmişti. Şimdi kader bizi yeniden bir araya getirdi!"

Her ikisi de nektarı yudumladılar. İç sıcaklığı kadını yeniden içine çekti ve oda ısıtılmadığı halde, alnında ter boncukları belirdi.

"Sıcak geldi," dedi, ayağa kalkıp ceketini çıkarırken. Hareketleri, bluzunu dolgun, yuvarlak göğüslerine bastırdı ve Astra, Eli'nin bakışındaki ani ışıltıyı yakaladı. Adamın sağ kolu kasıldı ve nektarını neredeyse döküyordu; Astra ona dokunmak için ani bir dürtüye kapıldı.

Adama doğru ilerledi; seğiren kolunu kavradı ve spazm geçene kadar onu nazikçe okşadı. Her ikisi de tek kelime etmedi. Yara izini adamınkinin karşısına getirdi ve gözlerinin içine baktı.

"Gerçekten kim olduğumu bana söyleyecek misin?" diye yumuşakça sordu.

Adam onu kendine yaklaştırdı ve kadının bedeni kendi bedeni karşısında gerildi. Kadın, gözlerini kapadı. Dudakları aralandı. Adam onu alnından usulca öptü.

"Daha fazlasını hatırlamalısın," diye fısıldadı, "ancak o zaman..." Cümlesini bitirmeden, kadını koltuğuna nazikçe geri götürdü.

"Sana, kendinle ilgili bugüne değin hayal ettiğinden çok daha fazlasını anlatacağıma söz verdim," dedi, "ama bunu adım adım yapmalıyız... Oraya birlikte varmalıyız."

"Nereye?" diye sordu Astra.

Kadehini eline aldı. "Nektarı içip bitirelim," dedi. "Ölümsüzlüğe!"

Kadın da kadehini aldı. "Ölümsüzlüğe!" diye yineledi ve tümünü içip bitirdi.

Adam slayt projektörüne geri döndü ve ekrana Kanatlı Disk'in göksel simgesini yansıttı.

"Öykümüz," dedi, "uzak Göklerde başlıyor. Sonsuzluklar kadar önce, güneş sistemimiz henüz gençken, orada uzay boşluğundan gelen büyük bir gök küresi, patlamış başka bir yıldız sisteminden bir mülteci belirdi. Neden olduğu yıkım ve çarpışmaların sonucunda, bizim gezegenimiz Dünya, göktaşı kuşağı ve uydular oluştu. İşgalcinin kendisi Güneş çevresinde yörüngeye oturdu ve güneş sistemimizin on ikinci üyesi haline geldi. Geniş yörüngesi onu uzayda çok uzaklara götürüyor ve sonra her üç bin altı yüz yılda bir yakınımıza getiriyor."

"Nibiru mu?"

"Evet; Anunnaki gezegeni. Her üç bin altı yüz yılda bir kendi gezegenleri ve Dünya arasında gidip gelebiliyorlardı. Yaklaşık dört yüz elli bin yıl önce altın aramak için buraya indiler. Kendi gezegenlerinde atmosfer aşınıyordu. Bilimadamları stratosfere altın parçacıkları asarak, görkemli gezegenlerindeki yaşamı ve kendilerini koruyabileceklerini keşfettiler."

Astra, koltuğunda kıpırdandı. "Enki... Enlil..." diye fısıldadı.

"Evet; Nibiru'dan gelenlerin liderleriydi," dedi Eli. "İsimler bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Emin değilim," dedi Astra. "İçimde bir şey kıpırdanıyor..."

Adam küçük sehpaya gitti ve kadehlerini yeniden nektarla doldurdu.

"Al; biraz daha yudumla," dedi, Astra'ya kadehini verirken ve kendi kadehinden bir yudum alırken.

"Durma... Daha fazlasını anlat," dedi Astra ve bir yudum aldı. "Kendimi yukarı kaldırılıyormuş gibi hissediyorum: süzülüyormuş gibi..."

Adam, üzerine eğildi ve onu bir kez daha alnından öptü. "Rahatla... Rahatla... Hatırla!" diye mırıldandı.

Birkaç dakika boyunca sessizliğini korudu, ancak Astra sessizleşince, öyküsüne kaldığı yerden devam etti. "Nibiru 'nun yörüngesi yolculuğumuzun yaşamsal bir yönü, Astra. Nibiru'nun kendi güneşi çevresindeki bir yörüngesi, orada yaşayanlar için bir yılı ifade eder. Nibiru'daki bir yıl Dünya'daki üç bin altı yüz yıla eşittir... Yine de evrende hiçbir şey ölümsüz değildir, Astra: yıldızlar bile doğar ve ölür. Bu, Anunnaki, yani eski çağların tanrıları için de geçerlidir. Onlara tapan insanlar için Anunnaki, Nibiru'nun geniş yörüngesinden kaynaklanan uzun yaşam döngüleri nedeniyle ölümsüz gibi görünüyorlardı. Ne kadar çok insan nesli geçerse geçsin, Anunnaki hep oradaydılar ve yaşlanmıyorlardı. Ama aslında yaşlanıyorlardı, Astra; ve sonunda ölüyorlardı."

"Ne kazar üzücü," dedi Astra, "tanrıların ölmek zorunda olması."

"Eğer bir Dünyalı, ölümlü bir insan, Anunnaki'nin bir yılını elde edebilseydi, insan ölçeğinde sonsuz sayılabilecek üç bin altı yüz yıl boyunca yaşayacaktı. On Anunnaki yılı, Dünya üzerinde otuz altı bin yıllık bir yaşam anlamına geliyordu... Düşünsene!"

"Gılgamış'ın peşinde olduğu da buydu," dedi Astra.

"Evet," diye yanıtladı Eli. "Nektarı yudumlamaya devam et."

İkisi de birkaç yudum aldı ve Eli ekrana, pilotlarınkine benzer bir kask giymiş, göğüsleri ve göbeği çıplak bir kadının resmini yansıttı.

Astra'nın kadehi tutan eli titredi. "İştar," dedi. "Güzel, büyüleyici İştar... Kendi gök küresinde, göklerde geziniyordu."

"Hatırlayabiliyor musun?" diye sordu Eli; ancak Astra, sessiz kaldı.

"Sümercede adı, 'Sevinç Veren' anlamına gelen İrnina'ydı. İkiz erkek kardeşi, Sümer zamanında Utu, "Parlak Olan" diye bilinen Şamaş'tı. Büyük Enlil'in torunlarıydılar. Babaları Nannar, Dünya'da doğmuş ilk Anunnaki'ydi. İkizlerin doğumu büyük neşe uyandırmıştı; ancak, korkunç gerçek ortaya çıktı. Nibiru'dan gelmiş olanlar oranın yaşam döngüsünün keyfini çıkarmayı sürdürürken, Dünya'da doğmuş olan Nannar daha hızlı olgunlaştı; onun çocukları ise daha da hızlı yaşlanıyordu. Dünya'nın yörünge süresi ve yaşam döngüsünün, Nibiru'nun yaşam döngüsünün genetik mirasını etkisizleştirdiği ortadaydı."

"Utu uçmayı severdi," dedi Astra, aniden. "Kartallar'ın lideri oldu."

Eli, ona bakmak için yanına geldi. Gözleri kapalıydı ve gülümsüyordu.

Eğildi ve onu alnından nazikçe öptü. "Geriye süzül, zamanda geriye," dedi. "Daha fazlasını hatırla!"

Kadın, gözlerini açtı. "Devam et, durma," dedi. "Büyüleyici bir öykü bu."

Eli slayt projektörüne döndü ve ekrana, miğferinde iki çift kanat ve iki çift boynuz olan genç bir tanrıyı resmeden bir duvar kabartması getirdi. Sağ bileğinde, günümüzde saat takar gibi takılmış yuvarlak bir cisim ile ve sol elinde sarılı bir ölçüm kablosu tutarken gösterilmişti.

"Uzay tesislerinde bulunan Anunnaki, üniformaları kanatlarla donatıldığı için gerçekten de 'Kartallar' lakabıyla anılırdı. Utu zamanla onların komutanı oldu."

"Abgal," dedi Astra. Ürperdi ve daha birçok kelime söyledi ama anlaşılmazdı.

"Abgal kimdi?" diye sordu Eli. "Onu hatırlıyorsun."

"Abgal Gök Gemileri'nin kaptanıydı. Herkes bilir bunu," dedi Astra, kıkırdayarak.

"Ah, evet," diye onayladı Eli. "Bir uzay gemisi pilotu. Utu, onun komutanıydı; öyle değil mi?"

"Bana uçmayı o öğretti... Ve başka şeyleri de," dedi Astra, kıkır kıkır gülerek.

"Sina Yarımadası'nda bir uzay limanı vardı; kısıtlı bölge... O zamanlar adı Tilmun'du, Roket Gemileri Bölgesi... Anlat bana, Astra."

Kadın, sandalyesinde kıpırdandı. "İniş Bölgesi, Sedir Dağı'ndaydı," dedi yavaşça.

Eli özellikle bir slaytı aradı ve bulunca ekrana yansıttı. Üç geniş bacaklı, küre biçiminde bir cismi gösteriyordu. Alt kısmından soğanı andıran bir çıkıntı sarkıyordu ve diyaframında göze benzeyen açıklıklar sıralanmıştı.

"Ürdün Nehri'nin doğu kıyısındaki bir arkeolojik bölgeden, yedi bin yıllık bir duvar resmi," dedi. "Bir gök küre, bir gök gemisi. Dünya'nın göklerinde gezinmek için. İniş Bölgesi'ne gitmek için."

Durakladı; ama Astra, sessizdi. "Gılgamış," diye devam etti Eli. "İniş Bölgesi'ne gitti. İştar, onu orada gördü... Bir tablet vardı..."

"Abgal bir Gir'e kumanda ediyordu," diye vurguladı Astra.

"Ama elbette," diye yanıtladı Eli. Kuyruğundan dalgalar halinde alevler yükselen bir roket gemisinin çizimlerini ekranda göstererek slayt değiştirdi. Örneklerin birinde roket gemisi, ana gövdesine eklenmiş sivri bir üst bölümle resmedilmişti. Diğerinde üst modül ayrılmış ve roket gemisinden uzaklaşır biçimde gösterilmişti.

"İşte; gir, burada," dedi. "Dünya'ya inmeye ve yörüngedeki uzay gemisiyle yeniden birleşmek üzere kalkmaya yarayan bir mekik görevi görüyordu... Abgal seni bir Gir'in içinde yukarıya götürdü, değil mi?"

"Nibiru göz alıcı bir yıldız gibi görünüyordu," dedi Astra.

"Tablet," diye konuşmayı yönlendirdi Eli. "Tableti hatırlıyor musun?"

Astra inledi. Eli, ona bakmaya gitti. Gözleri açık olsa bile bakışları boştu. Adam onu alnından öptü.

"Kader Tabletleri, Astra," dedi tatlı bir ses tonuyla. "Sana bunu bölüm bölüm göstereceğim. *Hatırlayacaksın*! Hatırlamak *zorundasın*! Yaşamımız buna bağlı!"

Slayt projektörüne geri döndü ve daha önce gösterdiği, diske benzer cismin fotoğrafını yeniden ekrana yansıttı.

"Kader Tableti," dedi. "Hatırlamak zorundasın!"

Kadın, yerinde rahatsızca kıpırdandı. "Bu, farklı," dedi sonunda. "Aynı görünmüyor."

"Aman Tanrım!" Eli haykırdı. "*Hatırlıyorsun*!" Slaytları değiştirerek, cismin üzerindeki geometrik biçimleri ve çivi yazısını netleştiren bir çizim ekrana getirdi.

"Yönler," dedi Eli. "Yönleri tanıyor musun?"

"Bu, Gök Yazısı değil," dedi Astra. "Bu, dünyevi."

"Ama elbette," dedi Eli ona. "Ne kadar da haklısın... Sana gösterdiğim cisim kilden yapılmış; arkeologların bulduğu bir replika. Şu anda British Museum'da tutuluyor. Yazı, replikayı üreten tarafından eski Erekçe çivi yazısına dönüştürülmüş... Gök Yazısı değil; ama talimatları okuyabilmeyi olanaklı kılmış... Burada; daha fazlasını göstereyim sana."

Ekrana tabletin, yanında yedi nokta bulunan açılı bir çizgiyle birleştirilmiş iki üçgen çizili bir bölümünün yakın planını yansıttı. İkinci üçgenin kenarında dört nokta daha vardı.

"Tanrı Enlil gezegenlerden geçti," dedi Eli. "Çizgi boyunca sıralanan yedi noktanın altındaki yazı böyle söylüyor... 'Nibiru'dan Dünya'ya uzanan rotadaki yedi gezegen.' Önce Plüton'la karşılaşıldı; ardından Neptün ve Uranüs ikilisi; sonra dev Satürn ve Jüpiter. Nibiru'dan gelirken Mars, altıncıydı. Ve Dünya, yedinciydi. Ötede Ay, Venüs ve Merkür uzanıyordu; son olarak Güneş... Nibiru'nun on ikinci üyesi olduğu bir güneş sisteminde."

Astra tepki vermedi.

"Bölümün alt kenarı boyunca yazılanlar," diye devam etti Eli, "Sümerce 'Roket, Roket, Karaya Oturma, Dağ, Dağ' ve eğimli kenarı boyunca 'Yüksek, Yüksek, Yüksek, Yüksek, Buhar-Bulutu, Buhar-Bulutu Yok'... Eğimli çember boyunca 'Ayarla' talimatı altı kez yineleniyor ve gökcisimlerinin adları veriliyor; ancak orada tablet, bu bölümün okunmasını engelleyecek şekilde zarar görmüş... Bu talimatlar neydi, Astra? Hatırlayabiliyor musun?"

"Enlil Nibiru'dan geldi," diye rüyadaymış gibi yanıtladı Astra. "Orası Anu'nun yetki alanıydı."

"Evet! Evet!" dedi Eli. Sesinde heyecan vardı. "Bunların hepsini biliyoruz. Sen tablete odaklan. Hatırlamak zorundasın!" Kolu seyirdi ve onu sabitlemek için diğer eliyle tuttu. Terlemeye başladı. Ekrana, tabletin başka bir bölümünün yakın planını getirdi.

"Buna odaklan, Astra," dedi. "Bu, tabletin sekiz bölümünün ikincisinin yakın planı. Kötü şekilde aşınmışsa da 'Al', 'Fırlat' ve 'Tamamlandı' sözcükleri okunabiliyor."

Astra sessiz kaldı. Adam slayt değiştirdi. "Tuhaf şekillerin ve oklu çizginin olduğu bu bölümde, 'Rehberlik Eden Jüpiter Gezegeni' yazısı var. İki takımyıldızının adı da yazılmış: 'İkizler ve Boğa'. Bunun ne anlama geldiğini tabii ki hatırlayabilirsin, Astra!"

Kadın anlamsızca homurdandı. Eli, ekrana başka bir slayt yansıttı.

"Jüpiter'e sabitlenen bir rotadan ve Mars'ta bir manevradan sonra, Nibiru'dan gelen uzay adamları Dünya'nın iniş koridoruna ulaştılar. 'Işığımız' ve 'Değişim' sözcükleri, inen çizgi boyunca yineleniyor. 'Yolu ve Yüksek Zemini Gözlemle' diye bir talimat var. Yatay satır boyunca 'Roket, Roket, Roket, Yüksel, Motorsuz Uç' sözcükleri var ve onları bir seri numara takip ediyor. İki çizginin karşılaştığı yerde, 'Düz Zemin' sözcükleri yazılı. Bu bölümün düz kısmındaki geometrik formlar, ikisi yüksek, biri daha alçak, üç adet üçgen biçimli tepeyi resmediyor..."

"Piramitler!" diye haykırdi Astra. "Büyük dağlar. Enki'nin eseri."

"Devam et," dedi Eli, kadın durunca. Anlaşılamayan birkaç sözcük daha söyledi, vücudunu döndürdü, ellerini çırptı ve sessizliğe büründü.

"Evet," dedi Eli, "piramitler Anunnaki tarafından, Sina'daki uzay limanına giden yolu gösterecek şekilde, iniş işaretleri olarak inşa edildi." Slayt değiştirdi. "Kötü şekilde aşınmış olsa da, bu bölüm oldukça bilgi verici. Aşağıya inen çizgide 'Merkez Düzlük' yazısı var ve yüz sayısı altı kez yineleniyor. Birleşen çizgiler 'Pist Çizgisi', 'Hızlı Hücum' ve 'Bitiş' diyor. 'Gir, inmiştir!'"

"Enlil babasını ziyaret etmek için geri döndü," dedi Astra birdenbire.

"Evet," dedi Eli. "Kader Tabletleri'nin son bölümü, gerçekten de Nibiru'ya dönüş için önemli talimatlar veriyordu. Akşamın tüm konusu da bu, Astra..."

Ekrana kesişen çizgiler, oklu bir merkezi çizgi ve yazılmış sözcüklerin olduğu bir bölüm getirdi. "Burada, kenarda, göğü gösteren okun olduğu yerde," dedi, "Sümerce 'Dönüş'

sözcüğü net olarak okunabiliyor... Geri dönmenin bir yolu var, Astra; ve biz bu yola çıkabiliriz!"

"Yalnızca yedi bölüm gösterdin," diye belirtti Astra.

"Evet, öyle," dedi Eli, duraksayarak. "Üçüncü bölümü atladım. Çok kötü aşınmış."

"Bana her şeyi anlatacağına söz verdin: her şeyi!" Astra, görünür şekilde sinirliydi.

"Evet, evet," dedi Eli. Bir slayt aradı ve bulduğunda, bir öncekini çıkardı. Yeni slaytı yerine koyarken parlak ışın, odayı bir an için aydınlattı.

"Şimşek çaktı!" Astra koltuğundan fırlayarak bağırdı.

Adam aceleyle yanına gitti ve kolunu omuzlarına doladı. Kadın ona kocaman açılmış gözlerle baktı.

"Şimşek çaktı!" dedi yeniden ve zangırdadı. "Bu bir kehanet!"

Eli onu alnından öptü ve bedenini onunkine yaklaştırdı. Kadının titremesi durdu.

"Evet," dedi tatlılıkla, kadını okşayarak. "Anu'dan, Nibiru'dan bir kehanetti... Ekrana bak."

Yakın planı yansıtılan bölümün üst yarısı, fena halde hasara uğramış görünüyordu. Kısmen görülebilir kalmış geometrik bir form, içinde birçok küçük üçgenin bulunduğu bir elips çizimine benziyordu. Üst yarıdaki ve eğimli kenardaki yazı okunamıyordu; ancak, yatay çizgi üzerindeki yazılar bozulmamıştı.

"Söyle bana... Kehanetin sözcüklerini oku," diye fısıldadı Astra.

"Bunlar, kutsal sözcükler," dedi Eli. "Zarar görmemiş bölümde kalan sözcükler şöyle, 'Kutsal Anu'nun Temsilcisi... Kutsal İştar'a, Anu'nun Kutsal Aşkına." Adam kollarını açtı ve Astra geriye doğru adım attı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı, "Anu'dan bir davet! Nibiru'ya dönmek için bir davetti; öyle değil mi?"

"Evet," dedi Eli. "Olduğu şey tam da buydu... Hâlâ olduğu şey de bu."

"Hâlâ mı?"

"Keşke Gökten gönderilen orijinal Kader Tabletleri'ni bulabilseydik!"

"Biz?"

"Evet; sen ve ben... Yapılabilir; ama yalnız gitmek istemiyorum. Birlikte dönmeliyiz!"

Astra bir adım daha geriledi. "Kimsin sen?" diye sordu. Sesinde hışım vardı.

"Otursan iyi olur," dedi adam. "Yanıtlamadan önce nektardan biraz daha yudumlamalıyız."

Koltuğuna oturdu. Adam, kadehleri yeniden nektarla doldurdu ve kendininkinden bir yudum aldı. Başta isteksiz davranan Astra, ardından uyumlulukla izledi onu. Adam slayt projektörünün yanına döndü ve diski andıran tabletin fotoğrafını ekrana yeniden yansıttı.

"Bu, bir replika," diye anlattı, "eski zamanlarda yapılmış. Orijinal Gök Yazısı, başkalarının da, tanrı olmayanların da okuyabilmesi için çivi yazısı simgelerle değiştirilmişti... Orijinal tablet, Nibiru'ya yapılacak bir uzay yolculuğu için talimatlarla kodlanmış bir diskti. Onu bulan *bendim*."

"Sen mi?"

"Yıldızlı bir gecede, Yeni Yıl Festivali'nin son gününde, Erek göklerinden indi... Bir uzay kapsülünün içindeydi... Onu bulup aldım... Onu senden sakladım..."

Rüyadaymış gibi konuşuyordu ve sözleri tükendi...

"Devam et!" diye üsteledi Astra.

"Ailem, Elios ismini binyıllar boyunca tuttu. Güneş tanrısı Şamaş'ın Yunanca adı olan Helios'un yanlış telaffuzundan başka bir şey değil... Bu, Şamaş'ın soyundan gelen ailemde, babadan oğla geçen gizli bir gelenek oldu."

Projektörü kapattı ve kadının yanına gelip durdu.

"Sümer kral listeleri Gılgamış'ın, babası aracılığıyla Şamaş soyundan geldiğini açıkça belirtiyor... İştar ve Şamaş, ikizdiler; her ikisinde de kutsal altıncı parmak geni vardı. Gılgamış'ta da öyle..."

Eğildi ve kadını dudaklarından öptü. "Oh, aşkım benim," diye fısıldadı.

"Beni hatırlamıyor musun? Ben *Gılgamış*'tım!"

Kadın, ona şaşkınlıkla baktı. Adam, tam gözlerinin içine bakıyordu.

"Öyleyse kimim ben; kimdim ben?" diye usulca sordu.

"Gözlerini kapa... Geriye doğru süzül; böylece anlayacaksın!"

Gözlerini kapadı. Bir süre sessizlik oldu. Sonra Eli'nin dudaklarını alnında hissetti. Adam, kadının koltuğunu çeviriyordu.

"Şimdi bakabilirsin," dedi.

3

Astra gözlerini açtığında, nerede olduğunu ya da neden orada olduğunu bile hatırlamadan önce, aniden diğer kadını gördü.

Duvarın içindeki bir açıklıkta duruyordu: belki bir kapı aralığıydı; belki de değildi. Arkasındaki koyu fonda onu öne çıkaran sarı, altınsı bir ışığın parlaklığıyla yıkanmıştı. Astra ilk başta kadının çıplak olduğunu düşündü; ancak sonra göğüslerini vurgulayan, dar ve şeffaf bir tür elbise giydiğini gördü. Boynu ve göğsü, üst sıralarındaki taşları daha küçük, alt sıralarındaki taşları daha büyük, çok sıralı bir kolye ile kaplıydı. Kadın, çenesine doğru sıkılaşan kolyeyle birlikte sanki başını gergin, dik bir konumda tutmaya zorlayan iki tuhaf omuz vatkası takmıştı.

Örülü saçlarının bir bölümü, giydiği son derece sıra dışı miğferin altından dışarıya çıkıyordu. Havacıların giydiği, deriyle kaplanmış eski moda kaskları andırıyordu. Kulaklarının üzerinde soğansı çıkıntılar gibi başlayıp kıvrılan ve alnının üzerinde, miğferin ortasında birleşen iki boynuz tarafından sıkıca başında tutuluyordu.

Kadın kıpırdamadan durdu. Narin yüzünün hafif kalkık elmacık kemikleri ve geniş, belirgin bir çenesi vardı. Dudaklarını neredeyse gülümseme denebilecek biçimde büzmüştü. Astra kadının burnunu seçemedi; ancak karanlık, derin gözlerini görebiliyordu. Ağır, kalın duvarlı bir vazoyu, ikramda

bulunacakmış gibi kısmen Astra'ya doğru eğilmiş halde, ellerinin arasında tutuyordu.

"Kimsin sen?" diye haykırdı Astra.

Kadın, yanıt vermedi. Kıpırdamadan durdu.

"Kimsin sen?!" diye bağırdı Astra, korku ve öfkeyle. Ancak kadın, gülümser gibi ifadesi yüzünde donmuş olarak, hareketsiz durmayı sürdürdü.

"Onu tanımadın mı?" dedi bir ses ve Astra bir anda Eli'yi hatırladı.

Adam sehpa lambasını yaktı ve şimdi Astra onu, akşamın başlangıcında oturduğu yerde otururken görebiliyordu.

"O kim? Bu diğer kadın ne yapıyor burada?"

"Onu tanımadın mı?" diye yineledi Eli.

Astra, davetsiz misafire bir daha bakmak için döndü. Kadın, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle hâlâ orada duruyordu ve koyu gözleri dosdoğru Astra'ya bakıyordu. Astra'nın bakışları, dolgun dudakların, belirgin elmacık kemiklerinin ve köşeli çenenin üzerinde gezindi. Gözlerini kapadı ve titredi.

"Tanrım," dedi. "Bu, *benim*!"

Tekrar titredi ve koltuğa yığılıverdi.

Eli oturduğu yerden fırladı ve aceleyle Astra'nın yanına geldi. Elleriyle kadının soğuk ellerini kavradı ve ısıtmak için ovdu. Yanaklarını hafifçe tokatladı.

"Her şey yolunda," dedi, "her şey yolunda. Bu, yalnızca bir heykel."

Astra gözlerini açtı. "Bir heykel mi?"

Adam, kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve onu aydınlanmış açıklığa götürdü. Astra burasının, aydınlanmadan önce kitap raflarının arasında fark etmediği bir girinti olduğunu anladı. Figür, gerçekten bir heykeldi ve boyu, kendisininkiyle tıpatıp aynıydı.

"O kim? O *kimdi*?" diye sordu.

"İştar," dedi Eli, üzerine basarak. "Büyük tanrıça İnanna; İştar ya da Astarte diye de bilinir..."

"Aman Tanrım... Aman Tanrım..." diye fısıldadı Astra. Yüzünü çevirdi ve haç çıkardı. Eli, onu kısa bir süreliğine kendisiyle baş başa bıraktı.

"Buna inanamıyorum... Bu, olanaksız!" dedi Astra, toparlandığında. "Bana ne kadar çok benziyor; benziyormuş..."

"Tam tersini de söyleyebilirsin," dedi Eli, "Senin ona ne kadar çok benzediğini!"

Astra elini uzattı ve önce donuk yüze, sonra yuvarlak göğüslere dokundu. "Ne kadar da benim gibi... Ne kadar da onun gibiyim," dedi usulca.

"Ve aynı zamanda onun adını taşıyorsun," dedi Eli. "Astra, Göksel Olan. Astarte... İştar!"

"Ne kadar sahici görünüyor," dedi Astra.

"Evet," dedi Eli. "Fırat Nehri'nin kıyısında, eski bir başkent olan Mari'de bulundu. Onu bulan arkeologlar yanında fotoğraf çektirdiklerinde, yaşayan adamlarla taştan tanrıça arasındaki farkı hiç kimse göremedi..."

Astra'nın heykelin arkasını görebilmesi için, onu kaidesi üzerinde döndürdü.

Şimdi, boynuzların önde kıvrılmak üzere içinden çıktığı çıkıntıların, kulaklığa benzer aygıtlar olduğu açıkça görülebiliyordu. Miğferin arkasında kareye benzer bir kutu, bir şerit yardımıyla yerine sabitlenmişti. Birçok bölümden yapılmış bir hortum, neredeyse tüm heykel boyunca kutunun altından aşağıya iniyordu. Geniş omuz vatkalarıyla desteklenmelerine ve hem göğsünden, hem sırtından çapraz olarak geçen iki şerit tarafından sabitlenmelerine bakılırsa, tanrıçanın taktığı aygıtlar oldukça ağır olmalıydı.

"Uçan Tanrıça," dedi Astra. Parçaları parmaklarıyla yokladı; sonra, onlarla yüz yüze gelebilmek için heykeli döndürdü.

"Neden?" dedi. "Heykel ne için?"

"Seni ikna etmek için."

"Ve altıncı parmak: onda var mıydı?"

"Doğumundan sonraki sekizinci günde, ameliyatla çıkarıldı: sekiz günlük erkek bebeklere uygulanan Musevi sünnetini hatırlatan bir yöntem... Ancak burada heykeltıraşın gerçeğe sadık kalarak, altıncı parmakların daha önce olduğu yerlerde sırrı açığa vuran yara izlerini bıraktığını görebilirsin."

Astra noktalara dokundu.

"Anlıyorum," dedi. "*Benim* gibiydi... Ben de onun gibiyim." Eli'yle yüz yüze gelmek için döndü. "Onun kadar... Onun bir zamanlar olduğu kadar güzel miyim?"

Adam onu kalçalarından kavradı ve kendine doğru çekti. "Öylesin!" diye yanıtladı ve onu dudaklarından uzun uzun, tutkuyla öptü.

"Hazırım," diye fısıldadı kadın. "Geriye gitmeye hazırım..."

"Öyleyse gel, sevgili kraliçem," dedi adam, onu kendi bedenine sıkıca bastırırken. "Birlikte yolculuk etmeliyiz... Geçmişe!"

Kadın, adamın ağzına uzandı ve onu tutkuyla öptü. "Ben hazırım," dedi. "Bir zamanlar İştar'dım... Yeniden İştar olmak istiyorum."

"Bana tamamen güvenmen gerekecek," dedi Eli. "Ne olursa olsun sana zarar gelmeyeceğine içtenlikle, tüm duyularınla inanmak zorundasın."

"Sana güveniyorum, aşkım... Gılgamış'ım!"

"İşte bu gece, o gece," dedi adam, onu okşarken. "Kutsal Evlilik ayinlerinin gecesi, kutsal birleşmeyi gerçekleştirmek için... Bitmek bilmeyen sevişmenin gecesi; İştar ve Gılgamış'ın tek vücut olduğu gece..."

"Beni geriye götür," dedi kadın, tatlı bir sesle. "Tableti bulmalı ve Anu'nun çağrısına yanıt vermeliyim..."

"Birlikte döneceğiz," dedi adam. "Geriye birlikte gitmek zorundayız... Erek'e, düşen yıldızların gecesine... Ruhen ve bedenen birleşmiş olarak!"

Eli, onu heykelin durduğu açıklığa doğru götürdü ve Astra bunun, kapısı ya da koruyucu kafesi olmayan eski moda, küçük bir asansör olduğunu fark etti.

Onlara yolcu olarak eşlik eden heykel ile birlikte, üç kişilik asansöre sıkıştılar. Eli, bir düğmeye bastı ve yavaş yavaş üst kata çıktılar. Daha önce asansörün içinde heykeli yıkayan sarı ve altınsı ışığın aynısı tarafından yutulmuş, geniş, loş bir odaya adım attılar. Odaya girer girmez Astra, heykele bir kez daha göz atmak için başını çevirdi ve yine, onu ilk gördüğü andaki gibi, ne denli gerçekçi olduğuna şaşırmaktan kendini alamadı.

Odanın büyük bir bölümünü kaplayan geniş, örtülü bir yatak, Astra'ya Eli'nin yatak odasında olduklarını düşündürdü. Eğer öyleyse bu, olabilecek en sıra dışı yatak odasıydı; her boş alanda ya da duvarda, eski sanat eserleri duruyordu: her boyutta heykeller, heykelcikler, duvar kabartmaları, kil, bronz, hatta altın nesneler. Dikkatini özellikle eski bir lir çekti; onun resmini ve benzerini British Museum'da birçok kez gördüğünden, ona tanıdık geldi. Her iki sapı, bir ses kutusundan hafif bir açıyla çıkıyor ve tepede, enine uzanan bir çubukla bağlanıyorlardı. Ses kutusunun önü kıvrılarak, altından yapılmış, boynuzlu bir boğa başı yontusuna dönüşüyordu. Teller, tepedeki enine çubuktan ses kutusunun altına kadar uzanıyordu ve Astra telleri hafifçe çektiği halde, enstrümanın ürettiği müziğin derinliğine hayret etti.

"Tabii ki bu bir replika," dedi Eli. "Sir Leonard Woolley tarafından Ur'un kraliyet mezarlarında bulunan, neredeyse beş

bin yıllık orijinalinin bir replikası... Sümerli kraliçe Puabi'ye aitti."

Astra, telleri yeniden çekti. "Ne kadar nefis bir ses," diye mırıldandı.

"Arkeologlar, yalnızca sonradan tekrar birleştirip tel bağladıkları lirler ve arplar değil, Sümer müzik notaları da buldular," diye anlattı ona Eli. "Eski müzik notaları deşifre edildikten sonra, Kaliforniyalı bir grup profesör tarafından çalındı... Aynı zamanda kaydedildi; işte, burada." Görünmeyen bir düğmeye dokundu ve oda, Astra'nın hiç de tuhaf ya da itici bulmadığı, başka bir zamandan ve başka bir yerden gelen, gizemli, akılda kalıcı bir ezgiyle doldu.

Astra, kendini çevreleyen bir oda dolusu esere yeniden baktı. Bunların da replika mı, yoksa orijinal arkeolojik buluntular mı olduğunu merak etti. Eli, onun gezici bakışlarını yakaladı.

"Müzede çalışıyorum," dedi, "restorasyon ve replika yapıyorum..." Elini eser koleksiyonuna doğru salladı. "Biricik Erek'imizin bilindik nesnelerinin ortasında geriye gidebilmek için, eski Sümer'in ruh halini, çevresini yeniden yaratmam gerekiyordu."

"Ezgi..." dedi Astra. "Anılar uyandırıyor..."

"Lir müziği, Anu ve İştar'ın en sevdiklerindendi," dedi Eli. "Anu için Yeryüzü'ne son gelişlerinde Anunnaki, Erek'in müjdecisi olan bir dinlenme yeri inşa ettiler. Zevki için oraya muhteşem bir lir yerleştirdiler. Gittiğinde yeri İştar'a, biricik İrnina'sına miras bıraktı. O da lir çalmayı çok seviyordu; hatta müziğin çoğunu kendisi besteledi."

Astra'nın başı dönmeye başladı ve etrafa bakmaya son verdi. Ezgi yakasını bırakmıyordu. Lirin tellerine her bir dokunuş, kalbindeki bir tınıda yankılanıyordu. Kendini Eli'ye yaklaştırdı ve bedenini onunkine dayayarak, sessizce durdu.

Adam onu alnından usulca öptü. "Nektar, müzik... Bunlar seni geriye götürüyor... Geçmişte süzülüyorsun..."

"Başım dönüyor," diyiveren Astra, birdenbire sırtını örtülü yatağa yaslayarak yere oturdu. Eli onu rahat bıraktı. Kadın lirin ezgisini mırıldanmaya başladı; önce neredeyse fısıldayarak, sonra daha yüksek, sonra da yumuşacık bir sesle şarkı söylemeye başladı:

Uyku, ey uyku, gel biraz oğluma,
Huzursuz gözlerini daldır uykuya.
Ey yeni ay, parla, parla,
Kötülük dolu acıyı uzaklara kovala.
Ey Enlil, Yerzüyü'nde koru onu,
Ey Anu, Gökler'de koru onu.
Ey, Yaşam Tanrıçası, dost ol ona;
Nice mutlu günleri olsun yaşamında...

"Güzelmiş," dedi Eli, yanında yere otururken. Kadın, onu daha önce görmemiş gibi baktı. "Sen misin, Şamaş?" diye sordu. "Annem, sana hep bu ninniyi söylerdi. Ağrıyan kemiklerin yüzünden hep kaygılanırdı. Neden böyle hızlı büyüdüğümüze anlam veremezdi... Hatırlıyor musun, Şamaş?"

Adam, elini onun omzunun çevresine koydu. "Ben Gılgamış'ım; Şamaş değilim," diye nazikçe düzeltti onu.

"Yalnızca yüz Yeryüzü yılını bebek beziyle geçirdiğimiz için bizimle alay ederdi," diye sürdürdü Astra, rüyadaymış gibi. "Hepsi, olgun olduğumuzu kabullenmeyi reddetti... Hep başkaları yokken dans etmek zorundaydık. Sen ilk başta her zaman başka biriymiş gibi davranırdın... Neden?"

"Böylesi daha eğlenceliydi," dedi Eli.

"Benimle yeniden dans et, Şamaş," dedi Astra. "Sana ne kadar çok ihtiyacım var!"

"Evet," dedi Eli ve onu alnından öptü. "Haydi; dans edelim!"

Ayağa kalktı ve kadını da yukarıya çekti. Onu bedenine bastırıp sımsıkı tutarak ve eski müziğin ritmine uyum sağlayarak, her ikisini de ileri geri sallamaya başladı; ileri, geri, ileri geri, yerinde sabit, ayakları hareket ettirmeden.

"Yeniden birlikteyiz," dedi adam, usulca.

"Yeniden birlikteyiz," diye onun sözlerini tekrarladı Astra.

"İşte bu gece, o gece," dedi adam.

"Bu gece... Gerçekten, o gece mi?" diye sordu kadın.

"Evet, kraliçem," dedi adam. Bu gece, Erek'te sevişme gecesi."

"Çabuk ol; beni oraya götür!" dedi Astra, sesinde buyurganlıkla.

"Birlikte. Geriye *birlikte* gitmeliyiz," diye üsteledi Eli.

"Birlikte... Birlikte gidelim," dedi Astra.

Eli onu serbest bırakarak, ancak vücutlarını birbirlerinin sıcaklığını hissedecek kadar yakın tutarak, kadını soymaya başladı. Astra onun ne yaptığını anlamıştı; ancak, hem büyülenmiş hem de istekli olduğundan, onu durdurmaya çalışmadı. Tamamen çıplak kaldığında, adam onu bir dolaba doğru götürdü ve içinden şeffaf, içi gösteren bir giysi çıkardı; Astra'nın giyinmesine yardımcı oldu.

Dolap kapağının içinde bir boy aynası vardı ve Eli onu öyle bir konumlandırdı ki, Astra kendine bakarken arkasındaki asansörde duran heykeli de görebiliyordu. Astra benzerlik karşısında donakaldı ve hayal ile gerçeklik arasındaki karışık ruh haliyle, bir an için kimin kim olduğunu düşündü; hangisinin canlı olan kendi, hangisinin yalnızca gerçekçi görünen heykel olduğunu... Astra gerçek miydi; yoksa gerçek, ölümsüz gerçek, arkasında duran o ebediyen donmuş tanrıça

mıydı? Ellerini vücudunda, önce sıkı göğüslerinden aşağıya inerek yuvarlak kalçalarında, ardından yeniden yukarı çıkarak omuzları, boynu ve yüzünde, en son kalın, koyu renk saçlarında gezdirdi.

"Ben, İştar'ım!" diye haykırdı. "Ben, oyum!"

Eli arkasında belirdiğinde, hâlâ aynada kendini ve heykeli izliyordu. Adam çıplaktı ve giyinik vücudunun ele verdiğinden daha yapılı ve atletikti. Ona doğru dönmek için fırsat bulamadan, adam onu göğüslerinden sertçe, neredeyse şiddetle kavradı.

"Oh, aşkım," dedi soluk soluğa. "Benzerlik seni ilk kez gördüğümde çarptı beni... O zaman anladım ki, kader seni benim için buldu. O zamandan itibaren bu akşamı, onun her bir anını planladım..."

Adamın bedenini kendisininkine bastırdığını hissederken, beklenen bir zevkle gülümsedi.

"Seviş benimle, Şamaş," dedi, "ama tohumunu dışarıda tut!"

Eli onu yeniden düzeltmekle uğraşmadı; ancak, onu yüz yüze gelecek şekilde döndürerek coşkuyla öptü.

"Oyalanmayalım," diye fısıldadı Astra. "Bana aşkı öğret, Şamaş... Çabuk ol!"

"Evet, evet, sevgili İştar," diye yanıtladı Eli. "Ama kral senin üstündeki yerini alana kadar, Uçan Yatak'ta uzanmalısın."

Adam onu örtülü yatağa doğru götürdü ve vücudunun yarısı yatağın kenarında dışarıda kalacak ve büktüğü ayakları yere değecek şekilde sırtüstü uzanmasına nazikçe yardım etti. Yatağın üzerine yayılmış bir hamak vardı; Eli onu tavana asılı makaralar yardımıyla yukarı çekerek, Astra'yı havaya kaldırdı.

"Beni uçuruyorsun," dedi Astra, rüyadaymış gibi.

"Uçan Yatak'tasın," dedi Eli, "Yatağına bir adam gelmeden, tercih ettiğin gibi zevkini tadabil diye zanaatkârların şefinin tasarladığı yatakta... Ama pek yakında verilen süre dolacak ve ben, kral, Kutsal Evlilik için senin üzerine geleceğim!"

"Acele et, acele et, sevişme oyununu oyna!" dedi kadın, sabırsızlıkla.

Adam bir düğmeye uzandı ve tavanda dönen bir ışık, kırmızı ve mavi arasında değişen renkler saçmaya başladı. Kadının şeffaf giysisini ortadan ikiye ayırdı ve göğüslerini öptü. Dönen tavan ışıklarına bakan kadın gülümsediyse de hareketsiz kaldı. Adam, kadının bacaklarını, hamağın birer kenarına yaslayarak ayırdı. Sonra hamağı, kendine yaklaşacak ve kendinden uzaklaşacak şekilde ileri geri sallamaya başladı; her yaklaştırıcı sallantıda, kadının içine defalarca girerek.

"Bir kez daha birlikteyiz," dedi. "Yatağına gireceğim ve kutsal ayinlerin emrettiği gibi sana zevk verip yeniden kral olacağım ana kadar birlikte yolculuk edebilelim diye, seni içinden okşuyorum."

"Oh, Şamaş," dedi kadın. "Öyle hoşuma gidiyor ki..."

Adam, hamağın her yukarıya doğru sallanışında kadının içine girmeye devam ederek, onu sallamayı sürdürdü.

"Mutluluk, mutluluk..." Astra zevkle inledi. "Annem, evlenmek için çok genç olduğumu söyledi... Sensiz ne yapardım, bilmiyorum!"

"Tanrım, ne kadar olgunsun!" dedi Eli usulca, kadının, kendinin İştar'ın ikizi Şamaş olduğu fikrine boyun eğerek.

"Sakalın daha yeni çıkmaya başladı ve tek düşündüğün uzay gemileri," dedi Astra, öfkeyle. Ardından kıkırdadı. "Sana uçmayı öğreten pilot *bana* da bir iki şey öğretti..."

"Herkes senin güzelliğine hayran..."

"Annemiz kaygılı, Şamaş... Büyükbaba Enlil, babamla benim hakkımda konuşmuş. Söylentileri duydun mu? İki tara-

fın birleşeceği bir evlilik ayarlıyorlar... Dediklerine göre barışı güçlendirmek için..."

"Evlilik," dedi Eli. "Kutsal Evlilik."

Astra sessiz kaldı. Eli hamağı sallamayı bıraktı. Kısa süre sonra Astra huzursuzca titremeye ve kıpırdanmaya başladı. Eli hiçbir şey söylemeden okşadı onu.

"Dokunuşun kutsal, sevgili Dumuzi'm," dedi Astra yavaşça. "Müzik, büyüleyici... Sen bana gelirken, bırak da müzisyenler çalmaya devam etsin..."

"Müzisyenler çalıyor," dedi Eli, onu yine farklı bir adla çağırmasından rahatsız olmamış görünerek ve kadını okşayarak.

"Oh, utangaç olma, sevgili Dumuzi'm", dedi kadın. "Yalnızca nişanlı olmamız aşkını benden sakınman için neden değil... Haydi, haydi; beni sallamaya devam et!"

Eli, hamağı ileri geri sallamaya ve kısa süre sonra kadının içine yeniden girmeye başladı. "Yeniden birleştik... Bir olduk," dedi.

Astra mırıldanmaya başladı. "Müzisyenlere daha yüksek sesle çalmalarını söyle," diye yalvardı. "Nişanımın övgüsünün şarkısını söylemek istiyorum..." Ve beklemeden, melodik bir şarkıya boğuldu:

Damat yanı başımda; bu ne sevinç!
Vahşi öküz Dumuzi yanı başımda; sevinç!
Şantözler söylüyor bir şarkı;
İştar'ın onun için bestelediği bir şarkı.

Ben nadasa bırakılmış bir tarla gibi,
Yanımda boynuzuyla vahşi öküz, tarlayı sürmeye hazır.
Bağlanmış halatlardan cennet gibi bir gemideyiz,
Tutkumuz artıyor, ayın yeni hilali gibi.

Göğüslerim tümsekler gibi,
Butlarım inişli yokuşlu bir tarla gibi.
Vücudum ıslak toprak gibi;
Tarlalarımı sürmeye gelecek öküz nerede?
Lordum Dumuzi; benim tarlalarımı o sürecek.
Sevgilim, o bana gelecek.
Ey Efendim Dumuzi,
Benimle söyle aşkımızın şarkısını!

Kadın şarkı söylerken Eli, hamağı sallamaya ve onun içine ritmik bir hareketle girmeye devam etti. Birkaç dakikalığına ikisi de sessizdi. Sonra Astra hamağın içinde dönmeye başladı ve Eli durmak zorunda kaldı.

"Sorun nedir, sevgilim?" diye sordu.

Astra ağlamaya başladı. "Vah bana!" diye haykırdı, hıçkırarak. "Yanıbaşımda uyuyan çobanı alıp götürdüler! Kötü kalpli olan, onu kapıp kaçırmalarını sağladı... Benim vahşi öküzüm, benim sevgili Dumuzi'm artık yaşamıyor!"

"Anu sana, hükmedesin diye Erek'i verdi," dedi Eli, onu okşayarak. "Müziğinde huzur bul diye sana kendi kutsal lirini verdi."

Astra'nın ağlaması hıçkırığa dönüştü. Kıvranması ise kesildi. Adam onu okşamayı sürdürdü.

"Müzisyenler çalıyor," diye konuştu Astra. "Şarkıcılar neden sessiz?"

"Senin büyüklüğünü öven bir şarkı besteledim," dedi Eli. Önce usulca, sonra yavaş yavaş yükselen bir sesle, şarkıyı söylemeye başladı:

"Şarkımı İştar'a söylüyorum, muhteşem kadına.
Ey şevketli kadın, ey görkemli olan.
Gün geçti, güneş uykuya daldı.

Muhteşem kadın, keyif yatağında.
Zevk ve aşkla giyindi,
Cazibe ve dirilikle örtündü.
Gözleri ışıl ışıl, endamı çekici.
Dudaklarında tatlılık, ağzında Hayat var.
Krallığın yatağında İştar."

Astra'nın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Beni böyle yücelten de kim?"

"Kral, sizin hizmetkârınız," dedi Eli. "Kral, kutsal yatağınıza geldi; kutsal kucağınıza uzanmaya, hayatı olabilsin diye."

"Şarkı, hoş," diye rüyadaymış gibi yanıtladı Astra.

Eli eğildi ve Astra'yı dudaklarından öptü. "Yine birlikteyiz," dedi, "sonsuzluğa yolculuk için bir aradayız!"

Astra yatakta doğru dürüst uzanana kadar, hamağı aşağıya indirdi.

"Kraliçem," diye fısıldadı, "kutsal yatak hazırlandı ve temizlendi."

"Hiç kimse benim yatağıma geldikten sonra yaşayamaz," dedi Astra, sağ elini kaldırarak.

"Bu gece, o gece," dedi Eli, kadının elini kendi eline alarak. "Kutsal Evlilik'in gecesi bu; tatlı nişanımızın gecesi."

"Benimle yalnızca kral nişanlanabilir!" dedi kadın. "Kendine gel, kendine gel, ölümlü adam!"

"Kral *benim*," dedi Eli. Yatağın yanında diz çökerek, Astra'nın ayaklarını öptü. "Kral, huzurunuzda; ayaklarınıza kapanıyor... Ben Erek kralı, Ninsun oğlu, Şamaş dölü Gılgamış'ım..."

"Gılgamış, kral olan?" dedi Astra. "Gelişinin zamanlaması iyi!" Elini uzattı. "Gel; yatağımı bal gibi tatlı kıl; bana zevk ver!"

"Sizinle birleşmeye geldim, büyük İştar," dedi, ayakta duran Eli. "Sonu gelmeyen gençliğin bana bağışlanması için; ölümsüzlük için."

"Tatlı Gılgamış'ım," dedi Astra, iki elini de uzatarak. "Zamanı boşa harcamayalım... Bana hemen, şimdi gel!"

"Yaşam veren muhteşem kadın," dedi Eli. "Ayinin gereklerini mükemmellikle yerine getireceğim!"

Çıplak bedenini kadınınkinin üzerinde yavaşça konumlandırmaya başladı, onu öpüp okşayarak ilerlerken. "Göksel kadın, kutsal İştar," dedi usulca, "kral kutsal yatağınıza geldi, kutsal kucağınıza uzanmak... birleşmek, geriye birlikte yolculuk etmek için..."

"Sessiz ol!" dedi kadın, sıkıntıyla. "Sarıl bana, bana sevinç ver, Gılgamış!"

Kadın onu kavradı ve ellerini adamın arkasında kilitledi. Eli, bünyesinde kalan son kuvvetle kadının içine girdi.

"Birleştik!" diye haykırdı adam. "Birlikte geçmişe yolculuk ediyoruz!"

"Benim kıymetli sevgilim," dedi Astra, inleyerek. "Doyur beni, doyur beni... Ahenkle, emredilen elli kereyi tamamla!"

Hamağın kısıtlayıcı halatlarından kurtulup, kafesinden salınmış vahşi bir aslan gibi kıvrılıp kıpırdadı. Adamı öptü, ısırdı, tırnaklarıyla yırttı; tüm süre boyunca, sanki en güçlü mıknatıslarla bir arada tutuluyorlarmış gibi ona sıkıca tutundu. Coşkunluğu arttıkça, Eli'ye zaman zaman Gılgamış, zaman zaman Şamaş ya da Dumuzi diye seslenerek, anlaşılmaz sözcükler ve cümleler bağırmaya başladı.

"Oh, kraliçem," diye mırıldandı Eli, içeriye girme sıklığı arttıkça. "Birlikte Erek'e geri dönüyoruz. Yeni Yıl zamanı, Kutsal Evlilik gecesi... Siz bana yaşam verebilesiniz diye göksel yatağınızdayız..."

Tohumlarını kadının içine bıraktı. Sonra ürperdi ve kadının yanına uzanmak için döndüğünde, hareketsizdi.

Astra inledi. "Başardın," diye fısıldadı; sonra o da sessizliğe büründü.

4

Tamamen tükenmişliğine rağmen, uykuya daldıktan kısa bir süre sonra huzursuz, perişan halde uyandı. Tanrıçayı uyandırmaya çekinerek, düşüncelere dalıp bir süre kıpırdamadan yattı. Geçmişte bu kutsal coşkunluk gecesi onu dinginleştirmiş ve ona geçici de olsa içsel bir huzur vermişti. Bu kez öyle olmamıştı; ancak, bunda kendi suçu olmadığını düşünüyordu. Bir yıl daha geçmiş olmasına karşın, istenen elli kereyi mükemmel şekilde yerine getirmişti doğrusu!

Tanrıçanın deliksiz uyuduğundan emin olduktan sonra, nihayet huzursuzluğunu içine atamayarak, örtülü yataktan dışarıya kaydı. Gecenin serinliği ona çıplak olduğunu hatırlattı. Kıyafetini buldu ve kuşağını bağlamadan üzerine geçirdi; ama gürültüsü kadını uyandırmasın diye sandaletlerini elinde tuttu.

Odanın girişinde duraklayıp istenmeyen seslere kulak kabarttıysa da, her yer sessizdi. Müzisyenler ve şarkıcılar çoktan gitmişti; katılımcı rahip ve rahibeler kendi köşelerine çekilmişti ve ışığıyla su saatinin zamanını gösteren sonsuz ateşin başında duran tek rahip, yerinde uyuyakalmıştı. Şenlik Salonu'ndan çabuk ama sessiz adımlarla geçti; bazı yiyecek ve içecek hizmetkârlarının uyumak için kalmış olabilecekleri yemek salonlarına açılan kapısız alanların önünden geçerken, daha da sessiz olmaya özen gösterdi.

O gece İştar'ın gece zevklerine ait çadırı Gipar, emirleri doğrultusunda Bahçe Avlusu'na, Kutsal Bölge'nin duvarındaki küçük bir yan geçidin yakınına inşa edildiği için minnet duydu. Bu, seçtiği sevgililerin geliş gidişlerini kolaylaştırmak için tanrıçanın tasarladığı bir elverişlilikti; geceden sağ çıkmak isteyen sevgililer, tanrıçayı hamağında sallayarak onunla ayakta ilişkiye girmek zorundaydılar. Şimdi geçidin özellikle gizli konumu, ana tapınakların platform ve surlarında duran rahiplere gözükmeden oraya ulaşmasını sağlayacaktı.

Sandaletlerini giydi ve kıyafetinin kuşağını serinliğe karşı sıkıca bağladı. Neredeyse dolunaya dönüşen Ay, ara sıra geçen bulutların gölgelediği gümüş rengi ışığıyla Kutsal Bölge'yi yıkıyordu. Karanlık bir aralığı kollamak için gölgede bekledi, ardından hızlıca küçük yan geçide gitti. Orada nöbet tutan rahiplerin de uyuyakaldığını umuyordu. Birbirini izleyen aydınlık ve karanlıkta, onlardan ikisini seçebiliyordu; oturmuş ve sırtlarını duvara dayamışlardı. Ancak onlara yaklaştığında, ayak seslerini duyup ellerinde mızraklarıyla yerlerinden sıçradılar.

"Kim var orada?" diye bağırdı nöbetçi rahiplerden biri.

"Benim, Gılgamış, kral," diye yanıtladı.

"Kral, tanrıçanın çadırında, onunla birlikte," dedi nöbetçilerden biri. Gılgamış, onlara doğru yaklaştı.

"Göksel tanrıça bir süre yalnız uyumak istedi; ben de biraz temiz havaya hasret kaldım," dedi.

Nöbetçiler şimdi onu tanımıştı. Aralarından biri, "Hava gerçekten de soğuk," dedi.

"Şehir sakin mi; halkı uyuyor mu?"diye sordu Gılgamış, işaret parmağıyla geçidin ötesini göstererek.

"Tam olarak öyle," dedi genç olan diğer nöbetçi. "On günlük kaygı ve tövbenin ardından herkes bitkin."

"Yeni Yıl festivali ayinleri gerçekten oldukça zahmetli," dedi Gılgamış, "sıradan insanlar için bile öyle; kraldan söz etmeye gerek yok."

"Korkudan, tanrıların korkusundan," dedi yaşlı nöbetçi. "Tanrılar her yıl Akitu Tapınağı'ndan geri gelmiş olsalar da, bir gün Kutsal Bölge'den gidip asla dönmeyeceklerine dair bir korku, insanların yüreğindedir her zaman."

"O zaman Yüksek Rahip, orucu bir günden en az bir haftaya çıkarır," dedi Gılgamış. Sesinde gizli bir alaycılık vardı.

"Oruç tutmak ve tövbe etmek, bizi günahlarımızdan arındırır," dedi yaşlı nöbetçi. "Yılın geri kalanı, zevklerine boyun eğmeleri için insanlara aittir."

"Her neyse," diye yanıtladı Gılgamış. Ötesindeki sokağa göz atmak ister gibi, adımlarıyla geçide yaklaştı. "Sokaklar diğer gecelerde hiç bu kadar sessiz olmuyor." İlerleyişi, nöbetçilerin birbirlerine yaklaşıp geçişi bedenleriyle kapatmalarına neden oldu.

"Hiç kimse güneş doğmadan Kutsal Bölge'den çıkamaz," dedi yaşlı olan. Mızrağı her iki eliyle kavrayarak, Gılgamış'a baktı. "Kral bile!"

Gılgamış da rahibe baktı ve bakışları uzun bir süre birbirlerine kilitlendi. Sonra geri çekildi.

"Yalnızca temiz hava almak için çıktım," dedi. "Bahçe Avlusu'nda kısa bir gezinti için... Bu, benim Kutsal Bölge'yi, Efendi Şamaş'ın parlak gün ışığında değil, Efendi Sin'in hüküm sürdüğü geceleyin görmek için yılda bir kez gelen tek şansım."

"Majesteleri," dedi arkasından bir ses. "Tanrıça uyanabilir."

Gılgamış arkasına döndü. Soğuğa karşı kahverengi entarisine sarınmış ve yüzü kukuletasının ardına gizlenmiş bir rahip, az ötede duvara karşı duruyordu. Onlara gizlice yak-

laşmıştı; geldiğini ne gören ne de duyan olmuştu. "Çadıra dönmelisiniz," dedi rahip, Gılgamış'a.

"Gipar'ın nöbetçilerinden biri," dedi yaşlı nöbetçi rahip. "Hepsi bu kahverengi entarileri giyer."

Gipar rahibi, kralı çadıra yönlendirdi. "Tanrıça uyanabilir," diye yineledi.

"Uyarı için gerçekten iyi bir zamanlama," diye yanıtladı Gılgamış. Geçide yeniden baktı. Mızrakları sıkıca tutan iki nöbetçi rahip, onu hâlâ bedenleriyle kapatıyorlardı. "Ancak, büyük atam Sin'in ışınlarının dokunduğu muhteşem tapınaklara baktıktan sonra."

Döndü ve yeniden Gipar'ı Büyük Tapınak'tan ayıran Bahçe Avlusu'nun ortasına doğru yürüdü. Dünyada eşi, benzeri olmayan, çok renkli kil işlemelerle bezeli, yüksek, devasa sütunlarıyla İştar'a adanmış görkemli yapıya dalıp bir süre durdu. Gündüzleri muazzam sütunlar, iyi gelişmeler için şükretmek üzere İştar'a adak sunmaya ya da kötü olayları uzaklaştırmak amacıyla tanrıçaya dua etmeye gelen inananları gölgede bırakırdı. Ancak şimdi, ortalıkta kimsecikler yokken, sütunların mozaikleri ayın ışınlarını, cesaretlerinin yerini hareketsizliğin aldığı devler gibi yansıtıyordu.

"Majesteleri..." diye konuştu arkadan bir ses.

Gılgamış, bakmak için döndü. Yine Gipar'dan gelen rahipti. Gılgamış ona eliyle uzaklaşmasını işaret etti. "Henüz değil," dedi.

Döndü ve bakışlarını Eanna'ya, Anu'nun birbiri üzerinde küçülen katmanlar halinde yükselen yapay bir platformun tepesine inşa edilmiş olan Evi'ne yöneltti. Yalnızca yüksekliğiyle değil, girişinin iki yanını süsleyen ve her biri birer çift halka taşıyan bir seri direkle diğer tüm katlardan ayrılan en üst kat, İştar'ın kişisel alanı olarak hizmet veriyordu. Tanrıların kendileri hariç kimse kesin olarak bilmese de İştar'ın, bu çift hal-

kalar aracılığıyla Nippur'da Enlil'in ve Nippur'dan bile uzakta olan Sippar'da Şamaş'ın fısıldadığı sözcükleri duyabildiği söyleniyordu. İştar'ın kaderini Erek'in egemen tanrıçası olarak doğrulamak amacıyla toplanan tanrıların direklere iliştirdiği renkli flamalar, şimdi rüzgârda dalgalanıyordu. Her bir çift flama, kendi tanrısının rengini taşıyordu; her bir tanrının, İştar'ın egemenliğini tanıdığının bir simgesiydi. Çok karanlıktı ve giriş, Gılgamış'ın flamaların renklerini ayırt edebilmesi için fazla uzaktaydı; ancak gün ışığında, annesi Ninsun'a ait olanları ayırt edebileceğini biliyordu.

"Ey, annem," dedi Gılgamış yavaşça, sanki dalgalanan flamaların arasından onu duyabilecekmiş gibi. "Seni boyun eğmiş halde görmek bana ne kadar acı veriyor..."

"Majesteleri," dedi sertçe, arkasından bir ses; şimdi Gipar rahibi, eliyle onun omzuna dokunuyordu.

Gılgamış, aniden ona doğru döndü. "Krala hangi cüretle dokunursun!" dedi öfkeyle.

"Majesteleri. Ben Niglugal'ın hizmetkârlarından biriyim," diye fısıldadı rahip.

"Mabeyincimin hizmetkârlarından biri mi? Bir rahip kıyafetinin içinde mi?"

"Görmeyen gözler, duymayan kulaklar," dedi rahip, başını hafifçe eğerek. "Kralın güvenliği için..."

"Fikrim yoktu," dedi Gılgamış. Elini, Eanna *zigguratının* ötesinde görülebilen büyük bir yapıya doğru kaldırdı. "Büyük tanrıların evladı olan annemin, İştar'ın anne ve babası Nannar ve Ningal'a, büyükanne ve babası Enlil ve Ninlil'e, erkek kardeşi Şamaş'a, Erek'e ait daha önemsiz on tanrıya ve bir grup rahip konutuna adanmış ibadet odaları ve tapınaklar yığınında, İrigal'da kalmaya zorlanması yetmedi mi?" Yüzünü rahibe döndü. "Bütün bunlar yetmezmiş gibi, Kutsal Evlilik görevlerimi yerine getirmeye başladığımda, tanrıça..."

Cümlenin ortasında birden durdu ve havadaki eli yanına düştü.

"Efendim Gılgamış; yokluğunuzu daha fazla uzatmayın," dedi rahip. "Gün doğarken tanrıçanın yanında olmalısınız; yoksa ertesi gün, taçlandırılmak yerine ölürsünüz."

"Evet, ertesi gün," dedi Gılgamış. Kutsal Bölge'nin, bir tepenin üzerinde gümüşi ışıkta parıldayan beyaz bir yapının bulunduğu batı köşesini işaret etti. "Orada, zamanın başlangıcından beri duran Beyaz Tapınak'ta, kaderimi belirleyecekler." Gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Tanrıça ve Yüksek Rahip..." Rahibe döndü. "Ey sadık hizmetkâr, beni onların elinden nasıl bir kaderin beklediğini biliyor musun?"

"Hayır, Efendim," dedi rahip usulca.

"Boşver," dedi Gılgamış.

Bakışlarını yeniden yan geçide çevirdi ve birkaç dakika boyunca onu ve onu koruyan nöbetçileri inceledi. Geçit şimdi kilitliydi ve nöbetçiler, önünde birlikte duruyordu. Gılgamış yeniden Anu'nun Beyaz Tapınak'ına baktı ve omuzlarını silkti.

"En iyisi içeriye gireyim," dedi.

***

Tam güneş doğarken İştar'ın oda hizmetçisi Ninsubar, kralı uyandırmak ve dışarıya götürmek için İştar'ın yatak odası Gigunu'ya girdi. Bunu, İştar'ın rahatsız olmadan uyumaya devam etmesine izin vererek, nazikçe yaptı.

Odanın dışında bir grup rahip bekliyordu. Gılgamış'ı ana tapınağa, kutsal gece için hazırlandığı bölümlere götürdüler. Onu soydular, yıkadılar ve ona beyaz bir giysi giydirdiler.

"Sen Göklerin Kraliçesi'ne vakfedildin," dedi başrahip, eski yazıt dilinin makamıyla, "ama henüz yeniden kral olmadın."

Sonra önünde ve arkasında birer rahip kafilesi eşliğinde, Kutsal Bölge'nin ana kapısına doğru uygun adım yürütüldü.

Bu sırada başrahip yedi kez duyuru yaptı: "Git ve geri gel, ey kral olması gereken yoldaş."

Kralın mabeyincisi Niglugal, saray memurları ve silahlı kahramanlardan oluşan bir heyetle Büyük Kapı'da bekliyordu. Gılgamış, kollarını onunkilerle kavuşturdu. Niglugal'ın gözlerinde sorulmamış bir soru vardı.

Gılgamış gülümsedi ve yalnızca bir kelime söyledi, "Mükemmellik!"

Niglugal'ın gözlerindeki gerginlik yok oldu. "Kral başardı!" diye kraliyet heyetine duyuru yaptı. "Bu yıl için karara bağlanan kaderler iyilikseverlikle dolu olacak!"

O konuştuktan hemen sonra tüm grup kahkahalara ve alkışlara boğuldu; sonra da kralı yeniden sarayına götürmek için kafile düzenine geçti.

Geleneksel yol, şehre tepeden bakan yükseltilmiş bir platformun üzerine yerleşmiş Kutsal Bölge'den başlayıp, Büyük Kapı'dan geçerek Törenler Caddesi'nden, şehrin ünlü rıhtımlarına komşu birçok dar sokakta gelişen ticaret ve sanayinin olduğu bölümlere iniyordu. Sonra daha geniş olan Kraliyet Caddesi üzerinden şehrin kuzey bölümünde yer alan ve Kraliyet Sarayı'nın bulunduğu Saray Tepesi'ne tırmanıyordu. Geçmiş yıllarda olduğu gibi şehir sakinleri, bu erken saatte bile öğleden sonra yapılacak törenleri daha iyi izleyebilmek için, Kutsal Bölge'ye erken giriş beklentisiyle Büyük Kapı'da toplanmaya başlamıştı. Ancak önceki yıllardan farklı olarak, Niglugal'ın da gözünden kaçmayan fakat düşüncelere dalmış olan Gılgamış'ın farkına varmadığı durum, kralın kapıda belirdiğinde daha az selamlanmasıydı.

"Daha kısa güzergâhı kullanalım," dedi Gılgamış Niglugal'a. "Seninle acilen özel olarak konuşmam gerekiyor."

"Nasıl isterseniz, Majesteleri," dedi Niglugal ve gerekli yürüyüş emirlerini verdi.

Kısa yol, Gılgamış'ın geceleyin ziyaret ettiği geçitten geçerek Kutsal Bölge'nin güneydoğu duvarı ve kuzeydoğu genişliği boyunca ilerliyordu. Oradan, geçmiş kralların doğal bir dereyi derinleştirip genişleterek yarattıkları Kuzey Kanal'a doğru bir sokak iniyordu. Kraliyet Tepesi'ne kısa bir tırmanışın ardından da sarayın ana girişine ulaşılıyordu. Beklenenden erken vardıklarından, genellikle bu fırsatları değerlendirip kralı selamlamak için toplanan saray görevlileri, askerler ve hizmetkârların oluşturduğu kalabalık, orada değildi. Siperlerdeki nöbetçilerin uyardıkları, koşarak kapıya geldiler ve Gılgamış kapıdan geçerken geleneksel dualarını, "Çok Yaşa!" ve "Bereket!" diye bağırdılar. Adam el sallayarak onları selamladı; bir yandan da aynı duaları gerektiği gibi onlara mırıldandı. Ancak şu ya da bu saray görevlisinin tek tek selamını almak için durmadı ve hızlı adımlarla, canlılıkla, sarayın özel odalarına doğru yürüdü. Onu yalnızca Niglugal takip etti.

"Sorun nedir, Efendim?" diye sordu Niglugal.

"Tanrıça!" dedi Gılgamış, giysisini çıkarırken. "Gereken duayı söylemedi; ben mükemmel performans gösterdiğim halde!"

"Duyulmamış şey bu," dedi Niglugal. "İnanılmaz!"

"İnansan iyi edersin," dedi Gılgamış. "Ve törenler sırasında olabilecek en tuhaf şekilde davrandı. Ancak 'Acayip' sözcüğü bunu betimleyebilir! Bana yaşam sözü vermesi için yalvarışlarımı görmezden geldi; geçmiş aşkları ve birleşmelerine dair anılarına dönüp durdu. Bir an partnerinin, çocukluk yıllarındaki kardeşi Şamaş olduğunu hayal etti. Sonra nişanlısı Dumuzi, ya da hatta yüce efendi Anu'nun ta kendisi! Kıkırdadı, kımıldandı, ağladı ve acıyla bağırdı. Suça hakaret eklemek için de, ben istenen elli kereyi mükemmel olarak yerine getirdikten sonra, kutsal birleşmeyi onaylayan geleneksel sözcükleri sonunda söylemedi!"

"Buna inanamıyorum," dedi Niglugal. "Bu, yüce efendiler Anu ve Enlil'in kanunu. Tanrıça önceden buyurulmuş duayı, 'Gelişin Hayattır, Yatağıma girmen Berekettir, Seninle Uzanmak büyük Sevinçtir, sen Yoldaşsın ve Kralsın!' duasını söylemek zorunda."

"Sözcükler doğru ama tanrıça onları dile getirmedi. Ayrıca, üçte iki kutsallığımdan ötürü bir ölümlünün sonunu yaşamamam gerektiğiyle ilgili olarak ona tüm söylediklerimi de duymazdan geldi."

"Olabilecek en sıra dışı davranış. Ve çok kafa karıştırıcı," dedi Niglugal.

"Tüm bunların arkasında Enkullab'ın, üvey kardeşim olacak o entrikacının olduğundan kuşkulanıyorum," diye yanıtladı Gılgamış, kendi giysilerinden birini giyerken.

"Ben de Yüksek Rahip'in neler karıştırdığını öğrenmeye çalışıyordum doğrusu," dedi Niglugal, Kutsal Bölge'nin olduğu yönü işaret ederek.

"Ah, evet," dedi kral. "Geceleyin senin casuslarından biriyle karşılaştım... O, iyi bir adam... Özel geçitten zorla çıkmama engel oldu..."

"Niglugal'in gözlerinde şaşkınlık vardı. "Majesteleri?"

"Olayların kontrolünü kendi ellerime almak üzereydim, Niglugal," dedi Gılgamış. Duvarın dibindeki uzun masaya doğru yürüdü. "Kraliyet evinde şarap mı bitti?" diye sordu öfkeyle.

"Affedin beni, Efendim," diye aceleyle konuştu Niglugal. "Hizmetkârlar oyalanmış olmalı." Ellerini çırptı ve bir görevli ortaya çıkınca ona bir şeyler fısıldadı. Bir an sonra içeriye şarap getirildi ve Gılgamış, bir kadeh dolusu şarabı midesine indirdi.

"Casusların aracılığıyla başka şeyler de öğrendin mi?" diye sordu.

"Enkullab, tanrıçayla birçok resmi görüşme yapıyormuş," diye yanıtladı Niglugal, "ancak gizlice ne konuştuklarını kimse bilmiyor. Öte yandan şehirde neler olup bittiğini biliyoruz... Rahipler, halkı size karşı serbestçe konuşma yönünde cesaretlendiriyorlar..."

"Piç!" dedi Gılgamış. "Beşinci günde kralın kraliyet simgelerinin elinden alınması yalnızca sembolik bir hareket olduğu halde, rahipler tacımı, asamı ve kutsal topuzumu, olabilecek en ciddi kararlılıkla alıp götürdüler. Ayrıca ben günah çıkarmak için önünde diz çökmüşken, Enkullab yüzüme tokat attı ve öç duygusuyla kulaklarımı çekti! Gözlerinde yanan kıskançlığı görebiliyordum; sanki tanrıçayla kutsal geceyi o geçirmek istiyormuş gibi. Ne diyorsun, Niglugal?"

"Bundan fazlası da var," dedi Niglugal. "İnsanlar size düşman oldu."

"Bana mı? Bu, doğru mu?"

"Gerçeği bilmek istiyorsanız, Majesteleri, bu doğru... Şehir, tecavüze uğramış gelinlerle ve evliliklerini tamamlamayı reddeden kocalarla dolu. Yeni evli damatlarla yaptığınız ve ödülün gelinin bekâreti olduğu güreş karşılaşmaları, gençlerin Erek'ten ayrılmalarına neden oluyor. Nannat'a tapmak için Ur'a, ya da daha kötüsü, daha güneye, Enki'nin Evi'nin hüküm sürdüğü Eridu'ya gidiyorlar. Gündüz güreşleriniz, arkasında kırılmış kapı kirişleri ve parçalanmış at arabaları bırakıyor. İnsanlar, 'Gılgamış, Enmerkar ve Lugalbanda'ya layık bir evlat değil,' diyorlar."

"Belki de tahtta başka bir evlat görmek istiyorlar; mesela Veliaht Prensi?"

"Efendim Gılgamış," diye başladı söze Niglugal. "Kralın gazabını uyandırmadan konuşabilir miyim?"

"Gerçeğe tahammül edebilirim."

"Size bağlılığım ve adanmışlığımla konuşuyorum," dedi Niglugal, sözcüklerini tartarak. "Zamanın başlangıcında, Erek'e krallık bahşedildiğinde atanız Meskiaggaşer, Kullab'da Yüksek Rahip'ti ve tanrılar onu aynı zamanda kral yaptılar. Tek adam hem Yüksek Rahip, hem de kraldı... Oğlu Enmerkar ve Enmenkar'ın oğlu Lugalbanda, uzak diyarlarda bilgi, zafer ve ölümsüz şöhret arayan savaşçılar ve kâşiflerdi. Rahiplik görevleri her gün orada olmalarını gerektirdiğinden, onlar yalnızca kraldı ve yüksek rahiplik, erkek kardeşlerine verilmişti. Şimdi Enkullab, iki işlevi yeniden birleştirmenin zamanının geldiğini söyleyip duruyor."

"Ve beni, kralı, Yüksek Rahip yapmak için mi?" dedi Gılgamış, gürleyen kahkahalara boğularak. "Ve tüm bakireleri unutup kahramanlarla güreş tutmayı bırakmam için mi?"

"Hayır, Meskiaggaşer'in örneğinden yola çıkarak, Yüksek Rahip'i kral yapmak için."

Gılgamış, kendine yeniden şarap doldururken, bir an için tek kelime etmedi.

"Enkullab, soyumuzu unutuyor. Meskiaggaşer, büyük tanrı Utu'nun, Sippar'ın baş rahibesiyle birleşmesinden doğan oğullarından biriydi ve altıncı parmak işareti taşıyordu... Enmerkar'ın kutsal işareti vardı, Lugalbanda'nın da; benim de var!" Sanki mabeyinciye hatırlatılması gerekliymiş gibi ellerini kaldırıp, sırrı açığa vuran yara izini Niglugal'a gösterdi.

"Evet, tanrıça Ninsun'un oğlu olduğum ve Utu'nun soyundan geldiğim için işarete sahibim; dolayısıyla üçte iki tanrıyım. Ancak Enkullab, babamın oğlu olsa bile ölümlü bir anneden dünyaya geldi. Bu nedenle Enkullab, Yüksek Rahip konumunu babamızdan miras aldı; ancak, krallığın meşru oğlu bendim. Tüm bunları unutmuş mu?"

"Günahlarınızın, yetkinizi elinizden aldığını söylüyor."

"Zekice bir entrika," dedi Gılgamış. "Bunu nasıl başaracak?"

Niglugal, omuzlarını silkti.

Gılgamış, odayı arşınlamaya başladı. "Yüksek Rahip," dedi, "Kutsalların Kutsalı'na yalnız başına girer. Orada bir sandık var; babamın anlattığına göre oraya ben çocukken, bin yıl önce, Anu'nun ziyareti zamanında yerleştirilmiş. Altın kaplamalı akasya ağacından yapılmış ve üzerinde kanatları birbirine değen, dökme altından kanatlı imgeler varmış. Kimse nasıl olduğunu bilmese de, yılda bir kez bu Kaderlerin Belirlenmesi gününde, sandıktan Anu'nun, Yüksek Rahip'e kehaneti bildiren sesi duyulurmuş. Yalnızca o, kutsal sözcükleri duymak için oradadır. Sonra dışarıya gelir ve Göksel Baba'nın mesajını ilan eder."

"Evet, orada bunun olduğunu anlatmışlardı," dedi Niglugal.

"Görmüyor musun? Yüksek Rahip orada tamamen yalnız!" Gılgamış, Niglugal'la yüz yüze gelmek için durdu. "Tamamen yalnız! Yani dışarıya çıkabilir ve ne isterse onu söyleyebilir!"

"Bu gerçekten bir tehlike," dedi Niglugal, "fakat Enkullab bile Anu'nun kutsal sözcüklerini değiştirmeye cesaret edemez; çünkü Göksel Baba, onu çarpıp öldürür!"

"Tanrıçaya benim hakkımda birtakım şeyler söylemiş olmalı çoktan duayı atlamasına neden olacak kadar kötü şeyler," dedi Gılgamış, yumruğuyla masaya vururken. "Sırada ne olduğunu merak ediyorum!"

"Fazla kaygılanmayın," dedi Niglugal. "Tanrısal haklarınız özünde kalıcı ve Enkullab'ın tanrısal altıncı parmağı yok. Tanrılar onun krallığını asla onaylamaz."

"Sözlerin rahatlatıcı, Niglugal," dedi Gılgamış, mabeyincisini kucaklayarak. "İyi bir dostsun... Dost demişken. Yoldaşım Enkidu nerede?"

"Güneş doğarken tapınağa gittiğimden, onu henüz görmedim."

"Her neyse; bu öğleden sonra tapınak ayinlerinde bulunacaktır."

"Efendi Enki tarafından yaratılmış olduğu için ölümlülerin kaderinden muaf" dedi Niglugal, "ama kendisini aramalı ve arzunuzu ona iletmeliyim." Yere eğildi ve kapıya doğru geri adım attı. "Şimdi en iyisi çoktan hak ettiğiniz gibi dinlenin, Efendim; öğleden sonraki ayinler uzun ve yorucu olacak." Bu sözlerle oradan ayrıldı.

***

Salgigti, iki katlı evinde gece sonrası etkinlikleri denetliyordu. Aynı anda tatlı çöreklerin pişirilmesini denetleyen ve ayrılan müşterilerin bıraktığı sikkeleri sayan orta boylu, kuzgun saçlı ve geniş göğüslü kadın, kızlarına bağırıp emirler yağdırıyordu.

"Gün kısa; çabuk çabuk!" diye kızlara bağırıp duruyordu. "Festival kıyafetlerimizi giymeliyiz ve Kutsal Bölge'ye erken gitmeliyiz!"

Telaşın yatışması zaman aldı. Fırının yanına, yere hasır minderle serilmişti ve iki genç kadın, buradan ince yuvarlak çörekleri ustalıkla çıkarıp geniş, kilden bir tabağa yığıyordu. Avlunun ortasındaki kuyuda diğer iki genç kadın, büyük bir testiyi serin su ile dolduruyordu. Başka bir genç kadın, evden bir sepet dolusu kurutulmuş hurma ve incir getirdi.

"Tiranna nerede?" diye bağırdı Salgigti.

"Hâlâ şu Batılı ile odada," dedi diğerlerinden biri.

"Lanetleneceğim!" diye bağırdı Salgigti. "Uyandır şunları! O gemici doymak nedir bilmez!"

"Gerek yok," diye ikinci kattan gelen bir erkek sesi duyuldu. "Kalktım ve gidiyorum; kargaşa ve bağrışmalar için teşekkürler!"

"Gitme zamanın gelmişti, Adadel," diye bağırarak yanıtladı Salgigti, "Senin gibi bir nankörün gitme zamanı!"

Adam aşağıya inip deri kıyafetini kuşanarak avluya çıktı, "Neden buralarda bir adamın biraz huzur ve sessizliği olamıyor?" diye sordu, isyan ederek.

"Bugün on birinci gün, Yağlama Günü," dedi Salgigti. "Kralın elinden alınan krallık mertebesini yeniden kazandığı gün... Geceden sağ çıktıysa." Kadın kıkırdadı ve diğer kadınlar kahkahalara boğuldu.

"Başardı mı?" diye sordu Adadel, sikke keseciğini bulmak için kıyafetinin içini yoklarken.

"Çok pratik yaptığı kesin," dedi Salgigti, kahkahayla gürlerken.

"Yeni Yıl geleneklerinizi hâlâ anlayabilmiş değilim," dedi Adadel. "Kutsal simgesi güneş olan Şamaş'a tapan Sedir Ülkesi'nde, on birinci günün gündoğumunda festival sona erer. Burada ayinleriniz, tanrıça ve artık bir kral olmayan kral arasındaki Kutsal Evlilik ile devam ediyor. Sonra kralı yeniden tahta çıkarmak için bir gün daha geçiriyorsunuz."

Salgigti'ye gümüş bir sikke uzattı. Kadın, onu hâlâ açık duran avucunda tuttu. "Tiranna sana iyi davrandı," dedi adama. "İyi bir ev sahibesi değil miydim?"

Adam, kadına baktı ve gülümsedi. "İşte, burada," dedi, ona bir sikke daha verirken. "Bu sonsuz festival ne zaman bitiyor?"

"Gökteki karşılığı ay olan Sin'in ülkesindeyiz," diye yanıtladı Salgigti. "Bizim günlerimiz ancak günbatımında başlar. Kral yeniden tahta geçtikten ve güneş battıktan sonra, on ikinci gün başlar. Kaderlerin Belirlenmesi zamanıdır. Yüksek Rahip tarafından Anu'nun sözlerini aktaran, kralın ve halkın gelecek yılki kaderini belirleyen bir kehanet duyurulur..."

"Ve sonra kapılar mı açılır?"

"Ertesi gün. Toplantıya gelen tanrılar o zaman ayrılırlar. Şehrin kapıları açılır."

"On ikinci gün," dedi Adadel. "Kutsal sayı."

"Fakat sen, *şimdi* gitmelisin, canım!" dedi Salgigti ve çıkış kapısına doğru yürüdü. "Bu gece görecek miyiz seni?"

"Kuşkuluyum," dedi kapıda Adadel. "Burada yeterince saplanıp kaldık. Sabah denize açılmak üzere hazırlık yapsam iyi olur."

"Tanrılar seninle olsun," diye yanıtladı Salgigti, Adadel'i uğurlayıp kapıyı ardından kilitlerken.

"Şimdi, kızlar," dedi avluya dönüp, "yemek yiyelim, giyinelim ve tapınaklardaki kalabalığın önüne geçelim."

***

Yeni Yıl festivalinin kapanış törenleri akşamüzeri, güneş batmadan bir saat önce başlayacaktı. Ancak Salgigti ve kızları oraya vardıklarında, Kutsal Bölge'nin Büyük Kapısı'na açılan Törenler Caddesi ve ona çıkan sokaklar çoktan insanlarla hareketlenmiş ve gürültülüydü. Belli ki başka birçok kişi, yalnızca tören yerine olabildiğince yakın konumlanabilmek için değil, farklı katılımcılar geldiğinde orada olabilmek için de istekliydi.

Hanımlar grubu tapınak alanına yaklaştıkça, kalabalık yoğunlaştı; tüm katılımcılar gelene kadar halk kapıda, geride tutuluyordu. Kutsal alanın sınırında gerek askerler, gerek nöbetçi rahipler ruhani liderlere ve krala açtıkları yolu koruyabilmek için kalabalığı itip duruyorlardı. Törenler Caddesi Salgigti ve yanındakilerin görüş alanına girecek kadar yaklaştıklarında, daha fazla ilerleyemediler.

Törenler için gelmeye ilk başlayanlar İhtiyarlardı: hepsi soylu, birçoğu saray ya da tapınak görevinden emekli olmuş, altmış kişi. Hepsi yaşlılara uygun şekilde sakallıydı, ancak istedikleri giysiyi, başlık dahil, zevklerine göre seçip giyebi-

liyorlardı. Kapıya ulaşıp kendilerini tanıttıkça, Kutsal Tören'i başlatma zamanları gelene kadar toplanmaları için Büyük Tapınak'ın avlusuna yönlendiriliyorlardı.

Ardından kral ve yüksek saray memurlarıyla kahramanlardan seçilmiş güvenlik görevlilerinin oluşturduğu, yine toplamda altmış kişilik kraliyet heyeti geldi. Kral, tacını ve kraliyet elbisesini giymişti; fakat asası ve topuzu, önünde yürüyen mabeyincisi Niglugal tarafından altın bir tepside taşınıyordu. Rahipler bu kraliyet grubunu, avlunun İhtiyarlar'ın karşısındaki tarafına yönlendirdiler.

Sonra, güneşin batmasına tam bir saat kala, on ikinci gün başlarken, borazanlar öttü, davullara vuruldu ve Kutsal Tören Alayı Eanna yönünden avluya vardı. Alaya, elinde ahşap bir değnek tutan Yüksek Rahip liderlik ediyordu. Kafatası biçiminde bir başlık, kıpkırmızı bir toga ve sihirli taşlardan oluşan bir zırh giymişti. Onu, diğer on bir başrahip takip ediyordu; bilek uzunluğundaki beyaz örtüleri kıpkırmızı saçaklarla süslenmişti.

"Göklerin Kraliçesi aranıza geldi!" diye bildirdi Yüksek Rahip, grup büyük avluya girmeye başlarken. "On İki Tanrı aranıza geldi!"

İhtiyarlar, kraliyet grubu ve beklemekte olan tüm rahipler bildiriyi duymuş olan dışarıdaki kalabalıkla birlikte başlarını eğerek diz çökerken, aralarında İştar ve Ninsun'un da olduğu On İki tanrıyı tahtırevanlar üzerinde taşıyan taşıyıcı rahipler, avlunun ortasına doğru ilerlediler.

Yüksek Rahip gür bir sesle duyuru yapana kadar başları eğik halde beklediler: "Kaderlerin Belirlenmesi Günü törenleri, başlasın!" Ve bu işaretle birlikte kalabalıkların Büyük Kapı'dan girmelerine izin verildi. Törenlere bir an önce tanık olmaya başlamak için, onları büyük tören avlusunun dışında tutmak amacıyla tasarlanan bariyerlere doğru hızla atıldılar.

Yüksek Rahip, ayini başlatmak ve kutlu sonucunu güvence altına almak için önceden emredilen sözcükleri yedi kez söyledi ve kalabalıktan yanıt olarak yedi kez hurra sesleri yükseldi. Sonra Kutsal Tören Alayı, Anu'nun Beyaz Tapınağı'na doğru davul vuruşlarına uygun adım, ağır yürüyüşüne başladı.

Başları tıraş edilmiş ve nar rengi togalar giymiş rahipler, tütsü sallayarak alaya liderlik ediyorlardı. İhtiyarlar hemen arkalarından geliyordu. Heybetli merdivenleri ağır ağır tırmandılar ve tepenin üzerindeki platforma varınca, yüzlerini podyuma dönerek platformun kenarında durdular. Sonradan her biri, üzerine o öğleden sonraki olayların kazınacağı tableti, Erek halkını temsilen tanık olarak imzalayacaktı.

Kutsal Tören Alayı'nın kraliyet bölümü, onları merdivende yakından takip ediyordu. Bu ikinci grup da platformun Beyaz Tapınak'a bakan yanında yerini alır almaz, Yüksek Rahip'in ve diğer on iki rahibin liderlik ettiği ruhani grup, tırmanışına başladı.

En tepede tanrılar tahtırevanlarından indiler ve üzerinde İştar'ın aslan biçimindeki tahtında oturduğu podyumun merdivenlerini tırmandılar. Onunkinin yanında daha küçük ve daha az süslü bir taht, boş duruyordu. Diğer on bir tanrının oturma yerleri yarım daire biçiminde dizilmişti. Tanrılar önceden belirlenmiş bir sırayla yerlerini aldılar.

Sessizliğin içinde tüm gözler İştar'ın üzerindeydi. Sonra sağ elini havaya kaldırdı. Buyurgan bir ses tonuyla "Törenler başlasın," dedi.

Mabeyinci Niglugal, podyumla yüz yüze gelmek için öne çıktı ve altın tepsiyi yukarıda tutarak, "Ey Göklerin büyük Kraliçesi, Yeryüzünün Kraliçesi! Kral, Kutsal Evlilik'in damadı, aramızda," dedi. Öne doğru adım attı ve tepsiyi İştar'ın ayaklarının dibine bırakarak geriye çekildi.

"Adı Gılgamış olan, öne çıksın," diye buyurdu İştar.

Gılgamış öne doğru adım attı ve podyuma varınca başını eğdi. "Ben, kral Gılgamış'ım," dedi, "Krallığımı ayaklarınıza seriyorum, ey Göklerin ve Yeryüzünün Kraliçesi!" dedi ve başındaki tacı çıkarıp, ayaklarının dibine bıraktı.

"Bu günün gecesinde benimle dünya evine girdin," dedi tanrıça, "tüm kurallara uygun ve mükemmel biçimde." Son sözlerini söylerken gülümsedi. "Kutsal Dumuzi, benim sevgili yoldaşım, hem eşim hem çoban kral olmuştu. Bu tek gün dışında hiçbir ölümlü, her ikisi birden olamaz... Gılgamış yağlansın!" Sesi, oturduğu yerden yalnızca platformdan değil, Kutsal Bölge'deki tüm avlulardan duyuluyordu.

"Yüksek Rahip, devam et!" diye buyurdu İştar ve tüm gözler, Beyaz Tapınak'a ve onun duvarı boyunca dizilmiş rahip grubuna çevrildi. Şimdi tapınağın girişinin ve girişin ortasında alışılmadık şekilde büyüyen ağacın önünü açmak için çekilmişlerdi. Anu'nun burayı ziyareti sırasında diktiği bir fidandan büyüyen bir hurma ağacıydı. Suyunu, yağmurlu kış mevsiminde yağmur suyunun toplandığı ve platformun taşla döşeli zemininin altında gizlenen sarnıçlardan alıyordu. Tapınağın tepesinde gözlerden gizlenen ve tapınağın çatısına düşen yağmur suyunu depolayan mühürlü bir sarnıç daha vardı. O gün, yılın tek gününde, ağacın iki yanında bir çeşme su kemerleri oluşturabilsin diye o sarnıcın kapakları açılmıştı.

Platformun üzerindeki herkes, biri büyük bir balığın derisini giymiş, öteki bir kartalın kanatlarını takmış ve gagalı başını yüzüne maske yapmış iki rahibin tapınağın kapısından çıkmasını saygıyla izledi.

"Efendi Enki gibi olan, tanıklık etsin," diye duyurdu Yüksek Rahip, "o ki suların içinde gelen, Yeryüzü'ne ayağını ilk basan, bilgeliğin efendisi, yaratıcı!"

Balık kostümlü rahip öne çıktı ve ağacın sağ tarafında durdu.

"Efendi Enlil gibi olan tanıklık etsin; o ki Anunnaki'nin efendisi; onun, insanoğlunun babasının sözüyle hükmeder Kartallar, Göklerin Gemileri'ne!" diye seslendi Yüksek Rahip.

Kartal gibi giyinmiş rahip öne çıktı ve ağacın sol tarafında durdu. Balık-adam rahip gibi, bir kova taşıyordu. Yüksek Rahip'in işaretiyle, her ikisi de kovalarını, çağlayan gibi dökülen sularla doldurdu.

"Bunun, Hayat Suyu olmasına izin ver!" diye hep bir ağızdan seslendiler. Sonra her biri, hurma tohumlarından bir kozalak kopardı.

"Bunun, Hayat Meyvesi olmasına izin ver!" dediler hep bir ağızdan.

Orada olan herkes, tanrılar ve insanlar, bağırdı, "Öyle olsun!"

Kostümlü iki rahip, bir ellerinde hurma kozalaklarını, diğer ellerinde su dolu kovaları tutarak, ağacın yanında bir süre daha yüz yüze durdu. Platformun tepesindeki ruhani liderler ve aşağıdaki büyük kalabalık, iki büyük tanrıyı temsil eden rahiplerin görüntüsünden ve ölümlülere uzun yaşam, tanrılara da ölümsüzlük veren Hayat Suyu ile Hayat Meyvesi'nin sunulmasından korkmuş halde, kıpırdamadan sessizce durdu.

"Gılgamış yağlansın!" diye buyurdu İştar.

Kostümlü iki rahip podyuma yaklaştı ve oraya ulaşınca İştar'ı başlarıyla selamladılar. Sonra dizleri üzerindeki Gılgamış'ın iki yanında durdular.

İştar ayağa kalktı ve podyumun kenarına yürüdü. Balık-rahip suyla dolu kovasını havaya kaldırdı. İştar içine elini soktu ve suyu Gılgamış'ın taçsız başına serpti.

"Efendi Enki adına kutsan!" diye yedi kez yineledi, her seferinde suyu Gılgamış'ın üzerine serperek. "Su, senin hayatın olsun!"

Sonra kartal-rahip hurma kozalağını havaya kaldırdı ve İştar onu aldı.

"Efendi Enlil adına kutsan," diye yedi kez yineledi, her seferinde Gılgamış'a kozalakla dokunarak. "Bereket, her gün ekmeğin olsun!"

Sonra herkes görsün diye tacı havaya kaldırdı ve Gılgamış'ın başına koydu. "Yeryüzü'nün hâkimi Efendi Enlil adına, sana krallığını bağışlıyorum!" diye duyurdu.

Elini Gılgamış'a uzatıp onu ayağa kaldırdı.

"Erek'in Hanımefendisi olarak, sana kraliyet yetkilerini bağışlıyorum!" diye seslendi, krallık asasını ve kutsal topuzu Gılgamış'a uzatarak. "Şimdi," dedi ona, "hem yoldaş hem de kralsın. Kaderler belirlenene kadar gel ve benim yanımda tahtı paylaş!"

Geriye döndü ve tahtına oturdu. Gılgamış yanından geçerken annesinin bakışlarını yakalayarak podyumun merdivenlerini tırmandı; bakış, cesaretlendirici ve şefkat dolu sayısız söz söyledi ona. Ardından, bir süreliğine kutsallar arasında kutsal, tanrılar arasında tanrı olmak için tanrıçanın yanındaki daha küçük tahta oturdu.

"Tanrılar konuştu!" diye bağırdı Niglugal. "Gılgamış, yeniden kral!"

İhtiyarların tarafına baktı; ancak, sessizliklerini korudular.

"Surdaki bekçiler," diye platformun kenarında duran rahiplere doğru bağırdı Yüksek Rahip. "Şamaş'ın diski göklerin kenarına değdi mi?"

Batıda, Fırat Nehri'nin yanardöner şeridinin ötesinde güneş, ufukta kırmızı bir diskti. Platformun üstünde ve aşağıdaki kalabalıkta herkes sessizdi. Sonra, beklendiği halde irkilten

bir anilikle, rahibin bağırtısı geldi: "Güneş göğün kenarına değdi!"

Platformun kenarındaki rahipler meşaleleri yaktılar.

"Yüksek Rahip; Kaderlerin Belirlenmesi, başlasın!" diye seslendi İştar.

Yüksek Rahip, İştar'ın huzuruna geldi ve onu başıyla selamladı. "Yüce Hanımefendi İştar'ın emriyle, toplanmış on iki tanrının rızasıyla, Kutsalların Kutsalı'na giriyorum," dedi. "Anu ne derse, onu tekrarlayacağım." Üzerini düzeltti ve taşlı zırhı her iki eliyle dışarıya çekti.

İştar, değneğiyle ona dokundu. "Nibiru'nun taşları senin koruyucundur," dedi. "Hiçbir ölümlünün giremeyeceği yere gir; hiçbir ölümlünün duyamayacağını duy!"

Tam güneşin diski ufkun altında kaybolduğu o anda Yüksek Rahip, yalnız başına tapınağa girdi. Hafif bir esinti meşalelerin aleviyle oynuyordu.

Önde gelen rahiplerin olduğu grup, bazılarının dediğine göre Anu'un bizzat orada durduğu zamanlardan, çağlar öncesinden gelen ezgiler söylemeye başladı.

Tapınağın içinden ani bir ses duyuldu. "Anu konuştu!"

Şarkı aniden kesildi. Tüm gözler tapınağın kapısındaydı. Sonra Yüksek Rahip belirdi. "Anu konuştu!" diye yineledi.

Yanında kostümlü iki rahibin bulunduğu kutsal ağacın önünde durmak üzere, yavaşça ilerledi. "Efendi Enki gibi olan tanıklık etsin; Efendi Enlil gibi olan tanıklık etsin," diye monoton bir sesle söyledi Yüksek Rahip ve durdu.

Dayanılmaz, salt sessizlikte, İştar'ın sözleri aniden patlayıverdi: "Yüksek Rahip; Efendilerin Efendisi Anu'nun sözlerini bildir!"

Enkullab başını eğerek podyuma yaklaştı. "Yüce Hanımefendi, göksel kraliçe," dedi, onun da sesi gök gürültüsü gibi patlayarak, "Arındım; saf keten giydim. Büyülü sözleri söy-

ledim. Örtüyü kaldırdım. Efendilerin Efendisi'nin sözlerini istedim."

Başı eğik, kaldı; sözleri bitmişti.

Toplanan ruhani liderler birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Gılgamış ve annesinin bakışları buluştu.

"Yüksek Rahip; Anu'nun sözlerini bildir!" dedi İştar, sabırsızlıkla.

"Ayaklarının dibinde ancak dışkı olabileceğim iyiliksever hanımefendim," dedi Yüksek Rahip, "şehir için bir kader bildirildi; fakat, kral için bildirilmedi."

Sonra Gılgamış'ın üvey kardeşi Yüksek Rahip Enkullab, mükemmel alçakgönüllülüğünü ve ona olan itaatini göstermek için İştar'ın önünde yere serildi.

İlkin bir şok sessizliği, ardından İhtiyarlar arasında homurtularla kraliyet grubunda şaşkınlık ve itiraz uğultuları duyuldu. Gılgamış, eliyle tehditkâr biçimde Yüksek Rahip'i işaret ederek tahtından kalkmaya başladı; bu arada İştar da ayağa kalkmıştı.

"Sessizlik!" diye bağırdı ve her şey sessizliğe büründü. "Yüksek Rahip," dedi öfkeyle. "Anu konuştuysa, onun sözlerini bize ver!"

"Öyle olsun," dedi Yüksek Rahip, ayağa kalkarken. Bakışlarını bir topluluktan diğerine kaydırarak etrafını inceledi. Sonra bakışları Gılgamış'ın üzerinde durduğunda, gözleri buluştu. "Bunlar Anu'nun, Efendilerin Efendisi'nin sözleridir," dedi Enkullab.

"Sözlerim yazılıdır,
Mesajım göklerdendir.
Kapılar açılmalıdır.
Oradan geçip gelen, Yaşam'a sahip olmalıdır.
Ülke unutulmamalıdır,
Halkı terk edilmemelidir."

Platform üzerinde toplananlardan ve aşağıdaki kalabalıktan yeniden bir gürültü yükseldi. Gılgamış serseme dönmüş, anlam veremez halde oturuyordu. Podyumdaki tanrılar bile birbirlerine, şaşkına dönen Ninsun da oğluna baktı.

"Söylediğim gibi, hanımefendim, tüm büyük tanrılar," dedi Yüksek Rahip, İştar ve diğer tanrılara selam vererek konuşma fırsatını yakalayıp. "Ülke ve halk için bir kader vardır; ancak, kral için yoktur."

"Bu, fazla ileriye gitti!" diye bağırarak ayağa fırladı Gılgamış. Kraliyet grubunun önünde duran Niglugal, kılıcını çekti.

"Sessizlik!" diye bağırdı İştar, elindeki değneği havaya kaldırarak. Aynı anda yıldırım gibi parlak bir ışın, değnekten yukarıya fırladı ve eşlik eden patlama uzaklara yayılarak gümbürdedi. Platforma ve aşağıdaki avlulara sessizlik çöktü.

"Kehanet bir bütündür," dedi. "*Mesajım göklerdendir* çünkü yüce Anu'dan, en yüksek Göklerden gelir. *Sözlerim yazılıdır* çünkü Yaşamın Kitabı'nda yazılıdır. *Kapılar açılmalıdır*, tüm dürüst olanlar için. *Oradan geçip gelen*, yani Anu'nun, Enlil'in, Nannar'ın ve İştar'ın tapınaklarının sadık müritleri, *Yaşam'a sahip olmalıdır*. Böylece *Ülke unutulmamalıdır, halkı terk edilmemelidir*. Herkes için barış, bereket ve neşe olmalıdır!"

Onaylayıcı mırıldanmalar duyuldu. İştar doğrudan Yüksek Rahip'e baktı, onun şaşkın görünüşünü sert bir bakışla yanıtlayarak.

"Kehanetin anlamı bu," dedi. "Ülke, halk ve kral için belirlenen kaderler bunlar. Anu, bereket emretti!"

Kutsal sözleri dile getirir getirmez, belli belirsiz bulutlanmış gökyüzünden bir şimşek parlaması, ardından uğursuz, gümbürtülü bir gök gürültüsü geldi.

"Anu konuştu!" diye bağırdı rahiplerden biri, dizlerinin üzerine düşerek. Diğerleri onu ve kararan gökyüzünü izler-

ken, Gökleri parça parça dilimleyen bir şimşek daha çaktı. Gök, gökler kadar büyük bir davul, en yüksek ağaç kadar büyük bir tokmakla vurulmuşçasına gürledi.

"Anu konuştu!" diye bağırdı diğer rahipler de, diz çökerek; İhtiyarlar da aynı şekilde bağırarak onlar gibi yaptılar.

Oturan tanrılar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Kendi şaşkınlığını gizleyen İştar, merdivenlerden inmeye başladı. Rahipler aceleyle ayağa kalkıp, onu üzerinde evine götürmeleri gereken tahtırevanı sürükleyerek, arkasından hızlıca gittiler. Diğer tanrılar da tahtırevanlarını görmezden gelerek aceleyle aşağıya inmeye başladılar. Tanrıların gittiğini ve rahiplerin kargaşa içinde onların arkasından koşturduğunu gören İhtiyarlar da merdivenlerden inmeye koyuldular; bir yandan Yüksek Rahip'in tuhaf davranışı karşısındaki şaşkınlıklarını birbirlerine homurdanarak anlatıyor ve gizemli kehanetle ayinlerin göksel kesintisinin anlamını merak ediyorlardı.

Kısa süre içinde platformda Gılgamış ve kraliyet grubu dışında kimse kalmamıştı. Aniden yüksek bir ses çınladı, "Gılgamış! Gılgamış!"

Önce genel bir kargaşa oldu; sonra herkes, podyumda duran yalnız kişiyi gördü: Gılgamış kadar geniş omuzlu ve neredeyse onun kadar uzun bir adam. Kıpkırmızı kıyafeti, meşalelerin titrek ışığında kırmızı kan gibi pırıl pırıldı. Bu, Yüksek Rahip Enkullab'dı.

Gılgamış podyuma doğru ilerledi. "Dilini bulabildin mi, kardeşim?"

Enkullab, podyumun üzerinde asasını havaya kaldırdı.

"Duy beni, Gılgamış, adalet için yemin eden kral!" Yüksek Rahip'in sesi tüm platformda ve aşağıdaki avlularda duyulacak şekilde çınladı. "Bir zamanlar ülkede iki adam vardı; bunlardan biri birçok sürüsü olan bir çobanken, diğerinin bir

tane kuzudan başka bir şeyi yoktu. Güçlü çobanın canı fırında et yemeği çekince, kendini tatmin etmek için fakir adamın kuzusunu aldı... Ey Enlil'in kanunlarını sürdürmeye yemin eden kral; bu adam nasıl hüküm giyer?"

"Yapılan kötülük çok büyük olduğundan, en ağır cezayı alır," diye yanıtladı Gılgamış. "Kim bu adam?"

"Bu adam *sensin*," diye Kutsal Bölge'de patladı Yüksek Rahip'in sesi. "Sen koyunların değil, insanların çobanısın ve onun değerli mülkü kuzusu değil, karısı. Sen bir günahkârsın Gılgamış ve en ağır şekilde cezalandırılmalısın!"

"Kralım ben!" diye bağırarak yanıtladı Gılgamış. "Üçte iki tanrıyım! Benim bakirelerin üzerine gelmem bir günah değil, onurdur!"

"Anu senin için bir kader belirlemekten kaçındı, Gılgamış," dedi Enkullab sakince. "Senin kaderin hâlâ terazide, krallığın hâlâ bilançoda; günlerin sayılı!"

Gılgamış ileriye çıktı ve tam gözlerinin içine bakarak üvey kardeşinin önünde durdu. "Üzerime Hayat Suyu serpildi!" diye bağırdı, şimdi kendi sesi de kükreyerek. "Doğurtkanlık kozalağı, asama ve topuzuma değdirildi! Hayat Ağacı'nda kutsandım. Ben kralım ve kral olmalıyım, Enkullab!"

"Anu'nun ağacı, doğruyu bilmenin ağacıdır, Gılgamış," dedi Enkullab, elindeki asayı havaya kaldırarak. "Kutsal sözcükler çarpıtılamaz. Kehanet gerçekleşmeli!"

Bunları söyledikten sonra, döndü ve merdivenlerden aşağıya indi.

Niglugal geldi ve sessizlik içindeki Gılgamış'ın yanında durdu. "Sizin krallığınızın peşinde, Efendim," dedi, "günah iddiaları ortaya atarak hile yapıyor."

Gılgamış elini Niglugal'ın omzuna koydu. "Benim sadık mabeyincim," dedi, sesi hüzünle dolu. "Kâhinler, kehanetler... Acaba Göklerin sözleri mi, yoksa insanların mı? Tüm bunlar ne anlama geliyor, Niglugal? Ne yapacağım ben?"

5

O gece Gılgamış'ın, Erek sokaklarında gezinmeye niyeti yoktu. Ancak geçen günün ve gecenin olayları kralı çok üzmüş ve şaşırtmış, uykusu tamamen kaçmıştı. Yoldaşı Enkidu, onunla konuşması ve rahatlatıcı sözler söylemesi için sarayın hiçbir yerinde yoktu. Bu yüzden Gılgamış'ın düşünceleri annesine, tanrıça Ninsun'a yöneldi. Ölümlülüğü konusunda İştar'a baskı yapmasını öğütleyen oydu ve şimdi tüm umutları yıkılıyor gibi görünürken, tanrıların uzun ömürlülüğüyle bağlantısını sağlayan ve kutsal kehanetleri yorumlayabilecek tek kişi, annesiydi.

Erek'te oturan birisi olarak gece çöktüğünde, dışarıdan gelen diğer tanrıların yapmak zorunda olduğu gibi gün ışığını beklemeden Kutsal Bölge'den ayrılabiliyordu. Kutsal Bölge'de mi kalmıştı; yoksa, şehirde en sevdiği yere gidebilme ayrıcalığını mı kullanmıştı? Gılgamış bilmiyordu.

Basit bir kıyafet giyip silah olarak yalnızca bir hançer kuşanarak, gecenin orta yerinde odasından ayrıldı ve sarayın kapılarına doğru canlılıkla ilerledi. Bu gece kralın izne ayrılmasını beklemeyen nöbetçilerin kapıları açmaları, her zamankinden uzun sürdü. Gılgamış, şaşkınlıklarını fark etti.

"Göklerde ancak belki bir bulut varken, şimşek ve gök gürültüsü vardı," dedi onlara. "Uyuyamadım; bu yıl yağmurlar gelecek mi, merak ediyorum... Gökler ne diyor?"

"Herkes aynı soruyu soruyor, Majesteleri," diye yanıtladı nöbetçilerden biri. "Hepimiz bol yağmurla ilgili bir kehanet olduğunu umuyoruz; ancak gökyüzü, bulutsuz."

"Ama kayan yıldızlarla dolu bir gece oluyor," dedi başka bir nöbetçi, kapıyı çekip açmasına yardım ederken.

"Nasıl yani?" diye sordu Gılgamış.

"Tam da öyle," dedi diğer nöbetçi. Birbiri ardına kayan yıldızlar gördük gökyüzünde. Kehanetlerle dolu bir gece, Efendi Gılgamış."

Yukarıya, gökyüzüne baktılar ve Gılgamış da onlara eşlik etti. Gökyüzü bulutsuzdu ve hemen hemen dolunaya dönüşmüş olan ay, pırıl pırıl parlıyordu.

"Orada!" diye aniden bağırdı bir nöbetçi. "İşte bir tane daha!"

Gökyüzünde bir noktayı işaret etti ve Gılgamış ile diğer nöbetçiler o yönde yukarıya baktılar. Gerçekten de pırıldayan yıldızların oluşturduğu arka planın önünde, bir tanesi hareket eder, Göksel Daire boyunca bir yay çizer gibi görünüyordu. Bir andan diğerine daha büyük bir karaltı halini aldı ve yaklaştıkça kırmızımsı bir kuyruk sergiledi. Nöbetçiler, içgüdüsel olarak ellerini gözlerine siper yaptılar. Yalnızca Gılgamış, parlak kırmızımsı yıldızın Yeryüzü'ne düşmesini izleyerek kıpırdamadan durdu.

"Sarayın üzerine düşüyor!" diye bağırdı nöbetçilerden biri ve hepsi kendilerini yere attılar.

Gılgamış bir an için doğrudan kendi üzerine geldiğini düşündü ve yüzünü korumak için savunma amacıyla elini kaldırdı. Ancak bir an sonra, akaryıldız Kutsal Bölge'ye düşecekmiş gibi görünüyordu. Sonra saray duvarlarının ardında, kuzeye yakın bir yerde gözden kayboldu.

"Bu bir kehanet; Göklerden bir işaret, *benim* için!" diye haykırdı Gılgamış. Nöbetçiler ayağa kalkıp krala kendisine

eşlik etmelerini isteyip istemediğini sormaya fırsat bulamadan, kapıdan aceleyle çıktı Gılgamış.

Yarı koşarak, yarı hızlı yürüyerek, rotasını kayan yıldızın gözden kaybolduğu yöne doğru çevirdi. Saraydan aşağıya inen sokak boştu ve sarayın ters tarafında bulunan evlerden ses gelmiyordu; burası, saray görevlilerinin, kâtiplerin, hâkimlerin ve şehrin diğer soylularıyla önde gelenlerinin oturduğu bir mahalleydi. Saray Sokağı ve güneye, liman alanıyla Pazar yerlerinin bulunduğu yere götüren Tüccarlar Sokağı'nın kesiştiği noktaya ulaştı; ancak Gılgamış kuzeye, Garnizon Mahallesi'ne yöneldi. Burada, yazın kurusa da kışın onu kanala bağlayan bent kapakları açılınca suyla dolan bir derenin üzerindeki kısa köprüyü geçmek gerekiyordu.

Köprüye yaklaştığında bazı heyecanlı sesler duyabiliyordu. Dereye yaklaştığında ise köprüye doğru hızla ilerleyen insanları görebildi. Onların da akaryıldızı gördüklerini düşündü.

Bazıları köprüyü geçmiş, bazıları da diğer taraftan gelmişti. Gılgamış akaryıldızın yere inmiş göründüğü noktaya vardığında, derenin her iki yanında da, köprünün üstünde de küçük birer kalabalık vardı. Kalabalıklar kralı tanıyınca, derenin kenarına yaklaşmasına izin vermek için iki yana açıldılar.

"Orada! Orada!" diye bağırdılar, kıyıda yarıya kadar gömülmüş, kırmızımsı bir nesneyi işaret ederek. Ancak Gılgamış'ın tek fark edebildiği, nesnenin ince uzun biçimiydi; zaman ilerledikçe kararıyor gibi görünüyordu.

Sokaklarda devriye gezen bazı piyadeler kalabalık arttıkça, olay yerine geldi ve konumlanma amaçlı itiş kakış yoğunlaşınca, kralın ezilmemesi ya da dereye itilmemesi için askerler çevresinde bir koruma çemberi oluşturdular. Büyüyen kargaşa, Garnizon Mahallesi'nden bir yüzbaşının

kumandasındaki müfrezeyi kısa sürede oraya çekti. Kalabalığın gürültüsünün uyandırdığı ve ilgisini çektiği birkaç soylu da meydana çıktı.

Yüzbaşı, kralın talimatları doğrultusunda bazı askerlere derenin kıyısına inip, bu arada parlak siyah renge bürünmüş olan nesneye daha yakından bakmalarını emretti. Bazıları ona itaat etse de, nesneden uzak durdular. Kalabalıktan onu nasıl tutacakları ya da çekeceklerine dair öğütler ve akaryıldızın kutsal (gerçekten öyleyse) eserine dokunmaya cüret etmemeleri için uyarılar yükseldi.

Sonunda kargaşadan iğrenen Gılgamış, askerlere kalabalığı derenin kenarından uzaklaştırmalarını emretti. Birçok cesur soylunun eşliğinde, köprüden derenin kıyısına, düşmüş nesneye doğru aşağıya indi.

Daha önce hiç buna benzer bir şey görmediği açıktı. Şimdi tamamen siyah renkte olan parlak bir malzemeden yapılmıştı ve topraktan çıkan bölümü mantara benziyordu: tepesinde daha geniş, daha düz, yuvarlak bir şapkanın olduğu kalın, dairesel, ince uzun bir gövde. Gözlemlenebilen bölümünden çıkan kanatları da olan nesne, kutsal bir balığa benzetilebilirdi. Nesnenin silindir biçimli gövdesi öyle geniş çaplıydı ki, tek kişi onu kollarıyla kucaklayamazdı.

Soylulardan biri nesneye kılıcıyla cesurca dokundu ve hiçbir şey olmayınca ona vurdu. İçeriden boğuk, kof bir ses geldi; ancak, metalin metale çarptığında çıkardığı gibi bir çınlama yoktu. Cesaretlenen bir diğer soylu, nesneye eliyle dokundu. Sıcaktı.

"İçinde hayat var!" diye bağırdı, geriye sıçrarken. Ama nesne, hareketsiz ve sessiz duruşunu sürdürdü.

Gılgamış tarafından harekete geçirilen soylular, nesneyi tutup çıkarmaya çalıştılar. Ancak denedikçe, tutmak için fazla kaygan olduğu ortaya çıktı. Onu ittirmeyi denemek için

omuz verdilerse de toprağa öyle sağlam girmişti ki, kımıldamıyordu. Pes eden soylular, pürüzsüzlüğüne dokunarak ve parlak yüzeyini hayranlıkla izleyerek, nesnenin çevresinde toplanıp ayakta durdular. Nesnenin biçimi ve göksel kökeninden şaşkına dönmüş halde, anlamını ve amacını tartışmaya koyuldular.

"Anu'nun eseri bu," diye noktayı koydu bir tanesi ve nesne gerçekten Anu'nun evinden, Göklerden geldiği için, hepsi ona çabucak hak verdi. Bunun farkına varan soylular dizlerinin üzerine çöküp yere eğilerek, nesneyi öpmeye giriştiler. Bazıları dua mırıldanırken ve saygı gösterilerinin coşkusu büyürken soylular, kutsal nesneden birer birer uzaklaşmaya başladılar.

O sırada bir grup rahip, Kutsal Bölge'den gelerek oraya ulaşmıştı. Kalabalık, neler olduğunun ve nesnenin yerinin bilgisini onlara bağırtılarıyla vererek, onlara yol vermek için açıldı.

"Göklerden bir kehanet bu," dedi başrahip, derenin kıyısından aşağıya bakarak. "Yeni Yıl festivali bitmek üzereyken Anu tarafından gönderilen bir kehanet."

Kalabalıktan âmin çığlıkları yükseldi. "Daha önce benzeri hiç görülmemiş bir kehanet bu," diye devam etti rahip. "Bu gerçekten Anu'nun, yalnızca büyük tanrıların dokunması ve kabul etmesi için yarattığı eseri... Onun kutsallığını çiğneyen adama yazıklar olsun... Bu yıl içinde öleceği kesin!"

İnsanlar kalplerine aşılanan korkuyla birbirlerini itip kakarak geriye doğru uzaklaştılar. Soylular da aceleyle yukarıya ve uzağa tırmandılar, nesneye hiç dokunmamış olmayı dileyerek. Derenin kıyısında yalnızca rahipler ve göksel kehanete tanıklık eden Gılgamış kaldı.

"Büyük kral," dedi başrahip, "Anu'nun eserinden uzaklaşın! Bu kehanet tanrılar için; ölümlüler için değil!"

"Ben sade bir ölümlü değilim," diye sertçe yanıtladı Gılgamış. "Benim üçte ikim tanrı! Kaderler Kehaneti'nde söylenen bu. Bu kehanet, *benim* için!"

Gılgamış, rahibin yanıtını beklemeden düşmüş nesneye yeniden yaklaştı. Önce onu elleriyle temkinlice hissetti. Soğumuştu; şayet yaşamı vardıysa, belli ki artık onu terk etmişti. Kulağını onun pürüzsüz yüzeyine dayadı ve dinledi; tuhaf bir uğultu duyabiliyordu. Hançerini kullanarak nesneye nazikçe vurmaya başladı; herhangi bir etkisi olmuşa benzemiyordu. Daha sert vurduğunda, çok bira içildikten sonra göbeğe vurunca çıkana benzeyen sessiz bir gümleme oldu. Nesnenin orasına, burasına hançeriyle vurarak çevresinde dolaştı, içinde yaşam varsa irkiltebilmek umuduyla. Sonra bir noktaya vurduğunda aniden bir tıslama sesi oldu.

"Bir yılan, kutsal bir yılan!" diye bağırdı Gılgamış ve geriye çekildi. Sonra toprağa giren nesne hareketsiz kalırken, üst bölmesinin dönerek ağır ağır yükselişini müthiş bir şaşkınlıkla izledi. Ardından tıslama sesinin durmasıyla birlikte, o da durdu.

Gılgamış, bir süre sessiz nesneyi izleyerek kıpırdamadan durdu. Sonra cesaretini yeniden toplayıp ona doğru adım attı ve havaya kalkmış üst bölmeyi kavradı. Onu yalnızca incelemek istiyordu; ancak çekme hareketi, üst bölümün gömük gövdeden ayrılmasına neden oldu.

Bunun olmasını beklemeyen Gılgamış, bölmeyi elinden bıraktı; ruhsuz bir pat sesiyle yere düştü. Hâlâ toprağa sıkışmış halde duran bölümdeki bir açıklık şimdi görünür olmuştu ve Gılgamış, bir göz atmak için temkinlice eğildi. Yuvarlak açıklık bir adamın geçebileceği kadar geniş olmakla birlikte, içerideki ayrıntıları görebilmesi için fazla karanlıktı. Ancak bir pırlama sesi duyabiliyordu ve başını içeriye sokup elleriyle yoklayınca, sesin kaynağının nesnenin bir kol uzunluğu ka-

dar içinde top biçiminde bir uzantı olduğunu saptadı. Topu kavrayıp çekmek için her iki elini içeriye soktu.

Uzantıyı çekip, eğip, kımıldatmaya uğraştığında ilk başta hiçbir şey olmadı. Sonra aniden bir ışık patlaması oldu; ellerini ateşe sokmuşçasına kavrulmuş hissetti ve tüm bedeni sarsıldı. Ancak kavradığı her ne ise, şimdi gevşeyip gelmişti ve Gılgamış, arkasındaki bir şeyin kalkanı olan bir tür kapağı kaldırabileceğini fark etti. Kapağı yere bıraktı ve yeniden içeriye baktı. Pırlama sesi daha güçlüydü ve kaynağı donuk, altınsı bir ışık yayan bir nesneydi. Mekanizmanın tamamı gibi, bu nesne de Gılgamış'ın daha önce gördüğü, hatta eski masallarda betimlenen hiçbir şeye benzemiyordu. Ama Anu'nun kendisine yönelik bir kehaneti olduğuna emindi ve bu düşünce, bilinmeyen riske girmeyi sürdürmesi için ona cesaret veriyordu.

"Ne buldunuz, Efendi Gılgamış?" diye sordu başrahip, aşağıda, derede neler olduğunu öğrenmeye can atarak. Gılgamış'ın ilk seferinde duymamış olabileceği ihtimaline karşı soruyu bağırarak yineledi.

"Bu, gerçekten de bir yap-boz," diye yanıtladı Gılgamış.

Her iki elini de içeriye soktu ve Anu'ya bir dua söyleyerek, pırlayan ve parlayan nesneyi kavradı. Çok şaşırtıcı şekilde kolaylıkla kaldırılabiliyordu. Metalik bir his uyandırsa da, çok hafif görünüyordu. Ancak onu kaldırdığı anda, parlaklığı kayboldu ve pırlama sesi kesildi. Onu dışarıya çıkardı; ayın ışığında, tepesi düz, alt kısmı hafif dışbükey, pürüzsüz bir disk tuttuğunu görebiliyordu. Diski aceleyle kıyafetinin iç cebine yerleştirdi.

Bunu yapar yapmaz arkasından ayak sesleri geldi. Döndü ve rahipleri gördü. Sonunda meraklarına yenilerek aşağıya inmek ve daha yakından bakmak için cesaretlerini toplamışlardı.

"Bu, harikaların harikası," diye haykırdı Gılgamış. "Gerçekten Anu'nun eseri!"

Rahipler, üzeri açılmış gövdeye baktı ve yerde duran parçaları gördü.

"Bu, bir açıklığın içindeki başka bir açıklık," dedi Gılgamış. "Ancak içi boş. Ellerimle araştırdım ve orada hiçbir şey yok."

Ellerini, avuçları yukarıya dönük şekilde açtı; rahipler, hiçbir şey tutmadığını görebilsinler diye. Sağ eli istemsizce titredi.

"Bu bir kehanet ve Anu'dan bir kehanet," dedi başrahip.

"Eğer bir kehanet varsa, ben görmüyorum," diye yanıtladı Gılgamış. "Belki de kilidini bir rahibin açması gereken bir sırdır... Haydi, arayın onu."

Rahibe yaklaşması için işaret verdi ve kendisi geri çekildi. Başrahip meydan okumayı kabul etti ve nesnenin çevresi bir an içinde bir grup rahip tarafından sarılmıştı. Rahiplerin görmezden geldiği Gılgamış, derenin kıyısından yukarıya doğru tırmandı.

Askerler tarafından artık geride tutulmayan ve rahiplerin ne keşfedeceğini görmeye hevesli kalabalık, köprüde ve kıyılar boyunca ilerledi. Herkes aşağıda neler olup bittiğiyle ilgilenirken kalabalığın fark etmediği Gılgamış, geriye gitti. Sonra adımlarını hızlandırdı ve görülmeden olay yerini terk etti.

Kıvrılan sokağı takip ederek saray alanından ve yanındaki zengin mahalleden aceleyle uzaklaştı. Daracık sokaklar ve geçitlerin arasından rüzgâr gibi ilerleyerek ve yaklaşan ayak seslerini duyduğunda gölgelere saklanmak için durarak, Zanaatkârlar Mahallesi'ne ulaştı; burası, şehrin birçok zanaatkârının ve ustasının yaşadığı, çalıştığı ve mallarını sattığı bölgeydi. Ninsun'un tanrıça olarak Kutsal Bölge'nin

içindeki İrigal Tapınağı'nda kendine ait bir mabedi ve yaşam alanı vardı.

Ancak son eşi ve Gılgamış'ın babası olan Yüksek Rahip öldükten sonra, en sevdiği çalışma yerinde, geceleri de dahil olmak üzere giderek daha uzun zaman geçirmeye başladı: Zanaatkârlar Mahallesi'ndeki Diriltme Evi. Şifacılardan biri olarak kendini, Tufan'dan sonra Tufan'ın kirlettiği sular yüzünden Dünyalılar arasında yayılan hastalıkları önlemeye ve böceklerle sürüngenlerin çoğalmasına son vermeye yardımcı olmaya adamıştı. Gılgamış, şimdi aceleyle Diriltme Evi'ne doğru gidiyordu. Oraya vardığında ana kapıyı kullanmaktan kaçındı. Onun yerine bir köşeyi dönerek yan sokağına girdi. Duvarda belli bir noktaya ulaştığında özellikle bir tuğlayı aradı ve onu hareket ettirdi. Duvarın bir bölümü sihirli bir şekilde kendiliğinden açıldı ve alçak bir açıklığı ortaya çıkardı.

Burası Ninsun'un, avluyu her zaman, gece gündüz dolduran kalabalık tarafından saldırıya uğramadan gelip gidebilmesini sağlayan gizli bir girişti. Gılgamış eğilip içeriye girdi ve geçtikten sonra tuğlayı yeniden hareket ettirdi. Duvar, bir anda tuğlalarıyla birlikte kapandı ve açıklıktan hiç eser kalmadı.

Kompleksin duvarları, büyük bölümü iyileşmek için gelenlerin kamp kurup tedavi sırası beklediği geniş bir avluya ayrılmış dikdörtgen bir alanı çevreliyordu. Birçok odaya bölünmüş geniş bir ev, hastane ve klinik işlevi görüyordu. Daha küçük birçok bina, tahıl, su ve bira depoları olarak, bir tanesi de ölülerin hazırlanması için kullanılıyordu. Diriltme Evi'nin çalışanlarının yaşadığı iki küçük ev vardı. Bir de daha sağlam yapılmış ve özenle beyaza boyanmış bir ev, içinde Ninsun'un teşhis ve tedavi için kullandığı sihirli aletlerini tuttuğu yer olan müstakil evi vardı.

Bir hizmetçi, kapının eşiğinde bir minderin üzerinde uyuyordu ve onu uyandırmadan içeriye girmenin yolu yoktu. Gılgamış bağırmasını engellemek için elini ağzına koyarak, onu dürterek uyandırdı. Kadın, korkusu geçtiğinde onu tanıdı.

"Tanrıça, annem, burada mı?" diye fısıldadı.

Kadın, başıyla onayladı.

"Uyandır onu," dedi. "Bu, çok acil bir konu!" diye ekledi, hizmetçinin duraksadığını görünce.

Kadın onu içeriye aldı ve doğrudan tanrıçayı uyandırmaya gitti.

Ninsun yatak odasının kapı eşiğinde belirene kadar, birkaç dakika geçti. Gılgamış onu tavandaki aralıklardan parlayan ayın ışığında görür görmez ileriye atıldı; diz çöktü ve annesinin elini öptü. Altıncı parmağı doğumdan kısa süre sonra ameliyatla alınan ellerdendi.

"Sevgili oğul," dedi Ninsun, "Gecenin bu saatinde seni buraya hangi rüzgâr attı?"

"Bir ölüm kalım meselesi," diye yanıtladı Gılgamış.

Ninsun, ayağa kalkabileceğini belirtmek için onun elini çekti. Hizmetçiye eliyle çıkmasını işaret etti. Sonra kendisi en sevdiği koltuğuna otururken Gılgamış'ı bir divana yönlendirdi.

Gılgamış, annesine baktı. "Ey annem," dedi, "ne kadar genç ve güzel görünüyorsun! Benim küçük kız kardeşim gibi; annem gibi değil!"

Ninsun elini uzattı ve Gılgamış'ın yanağına dokundu.

"Görünüşüm aldatıcıdır, oğlum," dedi. "Yalnızca Dünyalılara genç görünüyorum. Yeryüzü'nde doğduğum için, Nibiru'da doğanlardan daha hızlı yaşlandım. Nibiru'ya taşınma tedavisi önerildi... Ama İştar sana sonsuz gençliği bağışlamak için güçlerini kullanmadan Dünya'dan ayrılmayacağım. Bunu onunla konuştun mu?"

"Elbette konuştum; tüm gerdek gecesi boyunca. Ama yakarışlarımı duymazdan geldi."

"Seni bu gece buraya getiren ölüm kalım meselesi bu mu?"

"Hayır; çok daha büyük bir mesele."

"Enkullab'ın kehanet sözleri mi?"

"Beni bir günahkârın ölümüyle tehdit etti..."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı Ninsun. "Kötü sözlerini herkes duydu. Kutsal sözler daha yüksek duyulduğu için onları podyumdan söylemiş olmalı. Onun sözlerini dikkate alma, Gılgamış. Kutsal İştar kendi yorumunu belirtti ve bir sonraki Yeni Yıl festivaline kadar tek önemi olan, bu."

"O değil, anneciğim," dedi Gılgamış. "Bu, Anu'nun bana gönderdiği kehanetle ilgili!"

Ninsun'un aklı karışmış görünüyordu. "Anu sana bir kehanet mi gönderdi?"

"Burada," dedi Gılgamış ve kıyafetinin cebinden göksel nesneden söküp aldığı diski çıkardı. Sağ eli titrerken, onu annesinin ayaklarının dibine bıraktı.

Kadın önce onun titreyen eline, sonra da diske baktı. "Büyük Anunnaki!" diye haykırdı. "Bu kutsal tablete nerede rastladın?"

"Anneciğim," dedi Gılgamış, "Geceleyin huzurum kaçınca sarayın dışında dolaşmaya çıktım. Kehanetler gece Göklerde ortaya çıktı. Gökteki bir yıldız giderek büyüdü. Anu'nun eseri bana doğru indi!"

Nesnenin düştüğü yere nasıl aceleyle gittiğini, kalabalığı, kargaşayı ve göksel nesnenin sıkışıp kaldığı yere dere kenarı boyunca nasıl indiğini anlatırken Gılgamış, annesine onu nasıl gevşetip açmaya çalıştığından da söz etti.

"Onu kaldırmaya çalıştıysam da benim için çok ağırdı. Onu sallamaya gayret ettim; ama ne kıpırdatabildim ne de yerden yükseltebildim..."

Sonra annesine, mantara benzeyen bölümün nasıl ayrıldığının, yok edici bir ateşe benzeyen ışık patlaması olana kadar içini nasıl araştırdığının mucizevi öyküsünü anlattı. "Ellerimi derinlerde gezdirdim... Sonra hareketli diskini kaldırıp sana getirdim." Öyküsünü bitirirken eli yeniden titredi.

"Ah, oğlum," dedi Ninsun. "Elin kutsal ateşe değmiş! Üçte iki tanrı olmasaydın ruhun şimdiye buharlaşmış olurdu."

Kadın diski yere koydu ve oğlunun elini inceledi. Herhangi bir yara izi ya da olayı belli eden başka bir işaret yoktu. "Yapabileceğim hiçbir şey yok," dedi ona. "Yara kendi kendine iyileşmeli." Öne eğildi ve onu alnından öptü.

"Anneciğim," dedi Gılgamış, "Mesele ağrıyan elim değil. Ölüm kalım meselesi olan, Anu'nun kehaneti!"

"Nasıl yani?" diye sordu kadın.

"Göklerden gelen kehanet, kutsal kerametin gerçekleşmesi demek değil mi?" diye, sesi heyecanla titreyerek sordu Gılgamış. "'Sözlerim yazılıdır; mesajım göklerdendir; kapılar açılmalıdır; oradan geçip gelen, Yaşam'a sahip olmalıdır'; sözcükler, bunlar değil miydi?"

"Evet; Yüksek Rahip'in ilettiği sözler, bunlardı."

"Öyleyse görmüyor musun? Kehanet gerçek oldu! Anu'nun yazılı mesajı: 'Göklerin kapıları açık; gelen, Yaşam'ın sahibi olmalı.' Davet edildim, anneciğim; Nibiru'ya, Ölümsüzlük almaya davet edildim; bir tanrı gibi!"

Çok fazla bilgiye boğulan Ninsun, oğlunun heyecanlı sözlerini dikkatle dinledi. Bir süre, sessizce düşündü.

"Getirip ayaklarıma koyduğun şey, gerçekten de bir Kader Tableti," dedi sonunda, "gizli bilgiler, sessiz emirler, hatta belki de Göklerin yollarıyla ilgili çizimler taşıyan bir disk. Ancak bunların hepsi, yalnızca tanrılar içindir, Gılgamış; Anunnaki olanlar içindir. Ölümlü adam Yeryüzü'ne zincirlenmiştir, oğlum."

"Üçte iki tanrıyım!" diye bağırdı Gılgamış. "Ve Gökler benim gibi kısmen ölümlü olanların bazılarını aldı. Enki'nin oğlu Adapa, ilk rahip Emneduranki ve eski zaman kralı Etana... Ve şimdi sıra bende!"

Eli titredi. Kadın, görünmeyen acıyı dindirmek için ona dokundu. "Onlar ölümlü annelerden doğmuştu; ancak, hepsinin babaları tanrıydı," diye anlattı ona. "Senin baban ölümlü bir adamdı..." Durakladı, ama Gılgamış'ın elini okşamayı sürdürdü. "Yine de tablette hangi mesajın olduğuna bir bakalım."

"Disk, pürüzsüz; üzerinde yazı yok," dedi Gılgamış. "O, kendi başına bir keramet."

"Göklerin yazısı, bir katibin kil tablet üzerindeki yazısı gibi görünemez," dedi Ninsun ona. "Benimle gel de sana göstereyim."

Gılgamış'ı içerideki odalara götürdü. Sonuncusuna girdiklerinde, kemerindeki hançeri fark etti.

"Onu çıkar ve ardında bırak; çünkü, metal," dedi.

Eşikten geçtiklerinde karanlık oda, görünmeyen bir kaynaktan gelen mavimsi bir aydınlanma ile parladı. Odanın ortasında taştan bir sunak vardı ve tepesi oyulmuştu. Ninsun diskin dışbükey tabanını oyuk boşluğa yerleştirdi ve bir pırlama sesinin başlamasına neden oldu. Disk çabucak, Gılgamış'ın onu ilk keşfettiği zaman gördüğü gibi, altınsı bir parlaklık yaymaya başladı.

"Göksel tablete bak," dedi ona.

Gılgamış yaklaştı ve diske baktı. "Disk parlıyor," dedi, "ve tuhaf işaretleri görebiliyorum."

Ninsun sunakta bir noktaya dokundu ve kaymaktaşını andıran ancak bir çim bıçağı kadar ince, beyaz bir taş, sunağın bir kenarından belirerek tepesini örtmek üzere ağır ağır hareket etti. Diskteki tasarım şimdi beyaz yüzeyde çok daha büyük ve net biçimde görülebiliyordu.

"Simgeler tuhaf. Daha önce böylelerini hiç görmemiştim," dedi Gılgamış. "Bu, Göklerin Yazısı mı?"

Ninsun simgeleri inceledi. "Evet, Nibiru'nun yazısı," dedi, "ve tablet gerçekten de bir Kader Tableti."

Eline sunağın yanında duran, fildişinden yapılmış kısa bir değneği aldı ve bir gösterge olarak kullandı.

"Sana gizli mesajı anlatmalıyım," dedi ona. "Tabletin sekiz bölümü var. Nibiru'dan Dünya'ya gidip gelmek için gerekli tüm talimatları içeriyor. İlk bölümü en uzak Gökleri, Nibiru'dan Yeryüzü'ne olan rotayı tarif ediyor; 'Enlil'in Yedi Gezegen Boyunca Yolculuğu' adını taşıyor. Tabletin gösterdiğine göre, uzay gemisinin Enlil Yolu diye anılan bölgeye, Yeryüzü'nün kuzeyindeki göklere ulaşması gerekiyor. Sınır çizgisi, Yeryüzü'nün çevresini üç yapay dağın yükseldiği yerden dolaşan çizgi." Konuşurken, üç piramidi işaret etti. "Her bölümde, üç pistli uzay limanına iniş için pilotlara rehberlik eden teknik talimatlar var. Burası, İgigi'nin oturduğu ve Nibiru'ya yolculuğun ilk bacağı olan yörünge platformlarına ulaşsın diye göğe fırlatılan Roket Gemileri Bölgesi."

"Yalnızca teknik talimatlar mı?" diye sordu Gılgamış. "Mesaj ya da kutsal sözcükler yok mu?"

"Havalanmayla ilgili olan son bölüm, bir emir içeriyor... 'Geri dön!' diyor."

"Biliyordum, biliyordum!" diye bağırdı Gılgamış ve annesini kucakladı.

"Bu, gerçekten de benim kehanetim; Anu'nun çağrısı!"

Kadın, onu alnından öptü. "Kutsal konularda dikkatli olmak gerekir," dedi. "Tablet ve anlamı dikkatle düşünülmeli."

"Bekleyemem!" diye isyan etti Gılgamış. "İştar bana düşman oldu. Şimdi kehanet, Efendilerin Efendisi Anu'dan geliyor. Roket Gemileri Bölgesi'ne gitmeliyim; hemen!"

Eli yeniden titredi ve Ninsun onu rahatlatmak için elini yeniden üzerine koydu.

"Sevgili oğlum," dedi, "gerçekten Anu'dan bir çağrı bu; ancak, ne yazık ki senin için değil."

Ürperdi. "Benim için değil mi? Öyleyse kimin için?"

"Hanımefendi İştar için. Burada açıkça belirtilmiş." Fildişi değneği, tabletin üzerindeki yere tuttu. "Anu'nun çağırdığı, İştar."

"Yüce efendiler!" diye haykırdı Gılgamış. "Tanrıça için gönderilen bir tableti alıp götürdüm!" Dizlerinin üzerine çöktü. "Ey annem, ne yapmalıyım? Bu gece kehaneti alıp götürdüm; bir gece önce güneş doğmadan İştar'ın yatağını terk ettim... Yaşam yerine ölümü buldum!"

"Kutsal Evlilik gecesinde İştar'ın yatağını mı terk ettin? Aklını mı kaçırdın?!"

"Yakarışlarımın hiçbirini umursamadı. O gece kendisi de delirmişti; beni eski sevgililerinin yerine koyup durdu... Kaçmak istedim... Ama o uyanmadan önce yanına döndüm."

Ayrıldığını gören oldu mu?"

"Yan geçitteki nöbetçi rahipler..."

Başını kucağına çekti ve kıvırcık saçlarını okşadı. "Oğlum," dedi usulca, "İhlalinin haberinin İştar'a ulaşacağı kesin; tabletin göksel misilden eksildiği de ortaya çıkacak. "Bu, gerçekten bir ölüm kalım meselesi."

"Ne yapmalıyım, bilge annem?"

"Bir an için düşündü. "Erek'ten ayrılmak, İştar'ın idaresinden ve öfkesinden kaçmak zorundasın," dedi. "Ur'da Nannar'ın himayesine gir; ya da annemin hanımefendi olduğu Şuruppak'a git."

"Ve günlerimi sürgünde tüketip, duvarın dibine gömülecek bir ceset olayım, öyle mi?" dedi Gılgamış öfkeyle ayağa kalkarak. "Kutsal annem; ben senin oğlunum ve yüce Efendi Şamaş'ın soyundan geliyorum! Göklere yükselemezsem,

bırak da kendi hançerimin elinden, kral tahtımda otururken öleyim!"

"Yalnızca düşüncesizler kadere kendi elleriyle karşı gelirler," dedi Ninsun.

"Öyleyse Roket Gemileri Bölgesi'ne gitmeme ve kutsal topraklarda kaderimle yüzleşmeme izin ver!"

Ninsun, oğlunu süzdü. "Gılgamış, orası uzak; Anunnaki'nin çok uzaktaki yasak bölgesinde. Oraya insan gidemez... Ancak, İniş Bölgesi diye başka bir yer daha var. Sedir Dağları'nda. Eğer Utu seni oraya götürürse, Anunnaki seni nakledebilir."

"Ne o yeri biliyorum ne de büyükbabam Şamaş'a, Sippar'a giden yolu," dedi Gılgamış ona.

"Burada; sana göstereyim," dedi kadın. Sunaktaki bir noktaya dokundu ve taştan ön cephe, yerin içinde kayboldu. İçeride raflar ve rafların üzerinde birçok disk saklanmıştı. "Bunlar, tüm bilgiyi tutan *Me* tabletleri. Efendi Enki, bilgeliğin efendisi, bunların yapılmasını sağladı."

Kader Tableti'ni sunağın üzerinden aldı ve onu başka bir diskle yer değiştirerek raflardan birinin içine koydu. Bir noktaya dokundu ve sunak, içinin boş olduğuna dair hiçbir ipucu bırakmadan yeniden eski konumuna geldi. Sonra beyaz levhayı yeniden ortaya çıkardı.

"Bir göz at," dedi oğluna.

Bu, bir harita çizimiydi.

"Bu, Nehirlerin Arasındaki Ülke," dedi "ve ötesindeki, Yukarı Deniz'in başladığı yerde biten Batı Ülke. Bunlar, Efendi Adad'ın dağlık topraklarında başlayan ve Aşağı Deniz'e dökülen iki büyük nehir olan Dicle ve Fırat. Sippar, burada; iki nehrin birbirine en yakın olduğu, neredeyse değdiği yerde." Yeri, fildişi değnekle işaret etti. "Burası Edin'in, tanrısal bereket yerinin başladığı bölüm, ta Aşağı Deniz'e kadar."

"Peki, Erek nerede? Biz neredeyiz?"

"Burada," dedi, fildişi değnekle işaret ederek, "Fırat Neh-ri'nin hemen yanında. Güneyde Larsa ve Ur, onların ötesindeyse Efendi Enki'nin Yeryüzü'ne ilk inişinden itibaren evi olan Eridu uzanıyor. Kuzeyde, şehirlerin olmadığı uzun bir nehir yatağı var; çünkü çöl, nehri işgal ediyor. Fakat sonra şurada Borsippa, Babil ve Kiş, ardından da Sippar uzanıyor."

"Borsippa, Efendi Nabu'ya; Babil, babası Marduk'a tapar," dedi Gılgamış, "Ve krallık atalarıma devredildiğinden beri Kiş, Erek'le savaşır... Riskli bir yol. Peki ya İniş Bölgesi? O nerede?"

"Batı Ülke'de. Tüccarların kervanları, Fırat Nehri'ni neredeyse doğduğu yere kadar takip eder; sonra, birbirine bakan iki dağ sırasından akan bir nehre gelene kadar ıssız bir yoldan geçerler. En yüksek sedir ağaçları burada yetişir ve Sedir Ormanı'nı oluşturur. Tufan'ın öncesinden kalma bir yer olan İniş Bölgesi, bunun içindedir."

"Dağlar sayısız fersah boyunca uzanıyor," dedi Gılgamış, haritayı inceleyerek. "Bu yer tam olarak nerede?"

"Burası, saklı bir yer," dedi kadın, "Kartal olan Anunnaki dışında kimsenin bilmediği. Fakat Utu, ya da diğer bilinen adıyla Şamaş, onların kumandanı. Sippar'a ulaşabilirsen ve ricanı ona iletirsen..." Cümlenin ortasında durdu.

"N'oldu, anneciğim?"

"İştar," dedi Ninsun. "Onun sevgili ikiz kardeşi. Öfke içinde, senin üzerine Utu'dan gelecek her tür yardımı engelleyen bir lanet yollayabilir."

Gılgamış diz çöktü ve annesinin elini tuttu. "Erek'in hanımefendisinin öfkesini zaten uyandırdım," dedi. "Ezikçe kaderimi mi beklemeliyim, yoksa kaderimi aramak üzere cesurca riskli yolu mu seçmeliyim? Eğer öleceksem, yıldızlara uzanırken öldüğümün hatırlanmasını sağla!"

Kadın onun kıvırcık saçlarını okşadı, sonra da onu alnından öptü.

"Git," dedi, "ben de büyük Anunnaki'ye senin güvenliğin için yalvarayım."

Boynundan, ucunda göbek bağını kesmek için ebelerin kullandığı kesicilerin biçimini andıran, yeşil-siyah bir nesne sarkan bir sicim çıkardı. Onu, Gılgamış'ın boynuna taktı.

"Bu, fısıldayan bir taş," dedi. "Onu baş aşağı çevir, ov ve böylece senin sözlerini bana taşısın... Ancak onu tutumlu kullan, oğlum; yalnızca gerçek tehlike durumunda."

Kadının elini öptü ve ayağa kalktı.

"Kader Tableti'ni tılsım olarak yanıma almama izin ver; benim kehanetim olduğunun kanıtı olarak."

"Hayır," dedi Ninsun. "Yazısını okuyabilen herkes onu İştar'dan çaldığını öğrenir. Onu sen sağ salim dönene kadar burada güzelce saklayıp tutmama izin ver."

"Öyle olsun," dedi Gılgamış. Annesine doğru başını eğdi, sonra ayrılmak için döndü, ancak durdu ve yeniden arkasına döndü.

"Sippar'a nasıl gitmeliyim, anne?" diye sordu. "Hiç bu denli uzun ve uzak bir yolculuğa çıkmamıştım."

"Enkidu'yu yanına al," dedi Ninsun. "O sana rehberlik edecektir."

"Enkidu mu?"

"Elbette. Yaratıcısı Efendi Enki, onu yalnızca muazzam güçlerle değil, birçok gizemin bilgisiyle de donattı. Yoldaşın, koruyucun ve yol gösterenin olmasına izin ver."

"Enkidu'yu bulup yanıma almalıyım," dedi Gılgamış. Öne doğru adım attı ve annesini kucakladı. "Seni yeniden görebilecek miyim, annem?" diye sordu. "Erek'in tahtında bir kez daha oturabilecek miyim?" Gözlerinde yaşlar vardı.

"Git, oğlum," dedi usulca, "büyük tanrılar seninle olacak."

6

İçeriye girmek için kullandığı gizli duvar açıklığından çıkan Gılgamış, limana doğru aceleyle yürüdü. Burası şehrin, yakın ve uzaklardan kervanların mallarını boşalttığı, Fırat Nehri ve ötesindeki denizlerde durmadan işleyen gemilerin şehrin rıhtımlarına yanaştığı, şehrin uluslararası mahallesiydi. Her yerinde hanların ve genelevlerin bulunduğu, gece gündüz tüccarların, kervancıların ve gemicilerin doldurduğu bu yer, kentin nispeten façalı bölümüydü.

Gılgamış, tümü şehrin topografyasının dış hatlarını kucaklayan birçok genişçe sokaktan ve daha dar sokaklarla pasajlardan geçti. Yalnızca karanlık köşelerde pusuya yatan serserileri değil, onu tanıyıp sonradan yerini bildirmelerine karşı piyade devriyelerini de atlatmak için dikkatlice, hızlı hızlı yürüdü. Neredeyse koşarcasına hızlanan Gılgamış, sonunda aradığı evi bulma sorunu yaşamadığı dar bir sokağa girdi. Bu bölgedeki nadir iki katlı evlerdendi ve kapı dikmesi kırmızıya boyanmıştı. Ancak kralın burayı tanımak için bu işaretlere gereksinimi yoktu; çünkü buraya daha önce birden çok kez, yeni evlileri aramak için şehre yaptığı baskınlar sırasında gerdeğe girecek gelin bulamadığında gelmişti.

Gılgamış fazla gürültü çıkarmamaya çalışarak kapıya hafifçe vurdu; ancak yanıt alamayınca, daha sert tıkladı. Sonunda kapının arkasından bir kadının sesi duyuldu.

"Gidin; yarın gelin! Bütün kızlar derin uykuda şimdi."

Gılgamış, gecenin sessizliğinde kulağa uğursuz gelen, dar sokağa yaklaşan adımlar duyuyordu.

"Aç kapıyı be kadın!" diye sabırsızlıkla emretti. "Enkidu'yu arıyorum!"

"Herkes uyuyor..." demeye başladı kapının arkasındaki kadın.

"Çabuk aç. Acele et! Kralım ben!"

Şimdi itaatkârdı. Gılgamış kapıyı açıp ittiğinde, ağır sürgüyü kaldırmayı anca bitirmişti. İçeriye daldı ve arkasından kapıyı kapadı. Kadın, bir yağ lambası tutuyordu. Kralı tanıyınca, yere eğilip selam verdi.

"Enkidu burada mı?" diye öğrenmek istedi Gılgamış. "Sarayda ya da başka bir yerde gözükmediğine göre, burada olmalı..."

Kadın ayağa kalktı fakat bedeni hâlâ yarı eğilmiş konumdaydı. Güzel yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Salgigti, seni cadı!" dedi Gılgamış, kahkaha atarak. "Onunla bozkırda tanışıp bir kadının rahminin tadına baktırdığından bu yana, bu yere eviymiş gibi geri geldi. O doyumsuz, burada mı?"

"Yukarıda," diye yanıtladı Salgigti.

Bu da birçok iki katlı ev gibi, kare biçiminde bir orta avluya açılan birçok odaya bölünmüştü; zemin kat odaları ev işlevlerine, üst kat odaları ise uyumaya ya da hizmetçisiz günlük işlere ayrılmıştı.

Üst kata, üst odaların iç çevresi boyunca ilerleyen ahşap bir balkona çıkan merdivenlerle erişiliyordu. Palmiye dallarıyla örtülü çatı, balkonu gölgelemeye yetecek kadar çıkıntı yapıyordu; orta avlu, gökyüzüne açıktı.

Gılgamış, yağ lambasını Salgigti'den aldı ve merdivenleri hızla tırmandı. Üst katın kapı eşikleri asılı boncuk dizileriyle bölünmüştü ve Gılgamış, odaların yanından geçerken içeriye

göz atmak için bunları kenara itti. İlk odalarda uyuyan kadınları, ancak daha geniş olan köşe odada, geniş bir şiltede iki genç kadının arasında uyuyan Enkidu'yu gördü. Gece için arkadaşı olarak seçtiği iki ağır ve iri kadının arasında, kısa, tıknaz bedeni gülünç görünüyordu. Saçının uzun bukleleri yüzünün yarısını gizlerken derin uykudaydı.

"Uyan, Enkidu," dedi Gılgamış, arkadaşına dokunarak.

Enkidu bir anda uyandı ve Gılgamış'ı tanıdı. Arka üstü uzanmak için döndü ve elini selamlama amacıyla kaldırdı. Coşkusuyla iki kadını uyandırdı; ama onları kollarıyla sıkıca sardı ve hareket edemediler.

"Bu, eğitimimin bir parçası," dedi gülerek. "Şehrin İhtiyarları, fahişelerle uyumamın içimdeki insanı güçlendireceğini düşünüyor..."

"Şakalaşmak için zaman değil," dedi Gılgamış. "Konuşmamız gereken konular var."

Enkidu, kadınları bıraktı. "Kaybolun," dedi ve onlar da aceleyle dışarıya çıktılar. Doğrularak oturdu. "Gecenin bu saatinde buraya gelmen fena işaret," dedi.

"Gerçekten de öyle. Erek'ten ayrılmalıyız; hemen!"

"Erek'ten ayrılmak mı? Gecenin ortasında mı? Anlamıyorum..."

"Bu, bir ölüm kalım meselesi," dedi Gılgamış ve yoldaşı için son olayları hızlıca özetledi. "Annem Ninsun, 'Sippar'a git ve Enkidu'yu yanına al,' dedi. 'İştar'ın erişiminin dışında, Utu'nun himayesini talep et,' dedi, 've büyükbabandan Sedir Ormanı'ndaki İniş Bölgesi'ne erişmek için yardım iste!'" diye bitirdi sözlerini Gılgamış.

Uzun bukleleri canlı dalgalar gibi hareket eden Enkidu, başını kuşkuyla salladı. "Tüm bunlar gerçek bir olaydan çok kötü bir rüya gibi geliyor kulağa", dedi, "Erek'ten kaçmak da en iyi çözüm değil. 'Sippar'a git,' demiş hanımefendi! Refa-

katçi olmadan yolculuk etmek, aşırı riskli bir serüven; hele Sedir Ormanı'na girmek, kesin bir ölüm, Gılgamış!"

Ayağa kalktı ve ağır kolunu kralın omzuna koydu. "Kalbindeki korku mu alıp götürdü seni? Gel; sana tepenin başına, tapınağa kadar eşlik edeyim; ne de olsa gün doğmak üzere. Kutsal İştar'ın, Göklerin Kraliçesi'nin kapı eşiğinde dur. Kader Tableti'ni ona kurban olarak sun; dua et ve özür dile. Onun değil, Yedi Yargıç'ın hükmünü talep et. Ve inan bana; hayatın bağışlanacak!"

"Ölümlü olmadığından, kalbimdekini anlamıyorsun," dedi Gılgamış. "Kaderimin çağrısı geldi ve bu çağrıya yanıt vermek zorundayım! Zar atıldı, Enkidu. Göklere ulaşmak ya da bunu denerken ölmek, tek seçenek bu... Benimle geliyor musun, yoksa bir korkak gibi arkada mı kalmayı yeğliyorsun?"

"Gılgamış," dedi Enkidu. "Gayet iyi biliyorsun ki ölümlülerin ölümünden korkmuyorum. Beni yaratan Efendi Enki, beni görünüşte insan, dayanıklılıkta tanrı yaptı. Kemiklerim bronz, kirişlerim bakır gibi ve kanım yok. Boyum kısa da olsa on adamın gücündeyim! Elimle kapı dikmelerini parçalıyorum; ayağımla duvarları deviriyorum; dizimle boğaya boyun eğdiriyorum. Hayır, Gılgamış; kendim için korkmuyorum; senin için korkuyorum! Çünkü başarabileceklerin kuşkulu; ancak kaybedeceklerin kesinlikle belli!"

"Saygıdeğer bir konuşma," diye yanıtladı Gılgamış, "ama sonuçsuz. Benimle geliyor musun; yoksa yalnız başıma mı yolculuk etmeliyim?"

Enkidu, başını kuşkuyla sallayarak arkadaşı kralı süzdü. "Kader seni gerçekten de alt etmiş," dedi "ve seni ikna etmenin yolu yok... Seninle gelmeliyim, dostum."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum!" dedi Gılgamış ve yoldaşını kucakladı. "Şimdi, istikametimize giden yol nedir ve oraya nasıl varacağız?"

"Yolu ben biliyorum; oraya nasıl varacağımızı bulmalıyız," dedi Enkidu.

"Gel; hazırlıklarımıza başlayalım."

Yoldaşlar, diğer kadınları uyandırmamaya özen göstererek avluya indiler. Enkidu onu çağıramadan, Salgigti orada belirdi.

"Salgigti," dedi, "Son birkaç gündür uzaklardan gelip senin zevk kızlarını ziyaret eden yabancılar oldu mu?"

"Evet," dedi Salgigti. "Önümüzdeki sabaha kadar festival günlerinde yola çıkması mümkün olmayanlardan, burada zaman ve para harcayan çok oldu."

"Güzel, güzel," dedi Enkidu. "Hepsi gemici miydi; yoksa eşek sürücüsü müydü; ya da aralarında tüccar veya kervancı var mıydı?"

"Bazıları öyleydi, bazıları değildi... Biz soru sormayız."

"Oh, bu kadar erdemli olma, Salgigti," dedi Enkidu ve kıkırdayarak arkasına bir şaplak indirdi. "Olur ya, diğerlerinden daha iyi ödeme yapan oldu mu?"

"En savurganları, Amorlu tüccar Adadel oldu. Erek'te Batı Ülke'den gelen bal ve hurma şarabı sattı; Mari'ye dönerken yün ve tahıl götürüyor."

"Bu, bir kervan mı?"

"Hayır; yelkenli bir geminin kaptanı; kızlara böbürleniyordu... Gerçekten de son derece cömert bir müşteri oldu!" dedi Salgigti, biraz da üzüntüyle. "Yarın yola çıkıyor."

"Mükemmel bir istikamet!" diye fısıldadı Enkidu, Gılgamış'a. Gözü, gece eşlikçisi olmuş iki kadının, gölgelerin arasından konuşmayı duymaya çabalayan görüntüsünü seçti. "Benimle olan iki kadın, suyla dolu iki deri matara hazırlasınlar," dedi Salgigti'ye, "ayrıca ekmek, peynir ve tatlı olarak hurma ile dolu iki tane bez çanta."

Salgigti, kadınlara eli ile işaret etti ve yaklaştıklarında Enkidu'nun isteklerini yerine getirmeleri için talimat verdi.

"Atılmış kıyafetleri nerede tutuyorsun?" diye Salgigti'ye sordu Enkidu. "Erkeklerin unutup arkalarında bıraktığı giysileri?"

Kadın, bu tür giysilerin bir köşeye yığıldığı zemin kat odalarından birine götürdü onları.

"Üstümüzü bunların bazılarıyla değiştirelim," dedi Enkidu Gılgamış'a.

"Ama bunlar yıpranmış ve kirli!" diye isyan etti Gılgamış.

"Bu yüzden de uygunlukları mükemmel," diye sertçe yanıtladı Enkidu ve soyunmaya başladı. Durumu kavrayan Gılgamış, her zaman yanında taşıdığı hançeri yeni kıyafetine geçirmeyi unutmadan onu taklit etti.

"Adadel'in gemisi nasıl görünüyor?" diye Salgigti'ye sordu Enkidu.

Yelkenleri olduğunu yinelemek dışında fazla bilgi sunamadı.

"Bulacağız onu," dedi Enkidu, Gılgamış'a söz vererek.

Enkidu kıyafetini değiştirirken, tuttuğu bir sikke kesesinden bir gümüş şekel çıkarıp Salgigti'ye uzattı. Parlak metalin, havada tuttuğu yağ lambasının ışığında ışıldadığını görebiliyordu; başını minnetle eğdi.

"Kralın hizmetindeyim," dedi.

"Unutmadan," dedi Enkidu, "İlkbahar Festivali'ne kadar dönmezsek giysilerimizi satabilirsin. Ama o zamana kadar sen ya da kadınların bu konularda tek kelime etmeyeceksiniz; yoksa yaratıcım Efendi Enki, hepinizi çarpar; her nerede olursanız olun!"

Salgigti, başıyla onayladı. "Öyle olsun, Efendi Enkidu."

Adam, onu kucakladı ve geniş ağzından öptü. "Kadınlarıma iyi bak!" dedi ona. Sonra ikinci kez düşününce, gidip diğer iki kadını da kucakladı. "Geri döndüğümde ikiniz için de birer gümüş şekel olacak!" diye söz verdi.

"Haydi gel; gidelim," dedi Gılgamış, sabırsızlıkla. "Hâlâ Niglugal'la konuşmam ve oğlumla vedalaşmam gerekiyor..."

"Ve gitmeye hazır olduğunda bütün şehri uyandırmış olduğundan emin olman mı?" diye söylendi Enkidu. "Saraya dönersen bir daha asla ayrılamazsın; çünkü, o zamana kadar Anu'nun eseriyle ilgili feryat çoktan yayılmış olur!"

"Adadel, güneş doğduktan kısa bir süre sonra yola çıkıyor," dedi Salgigti onlara, başını eğerek.

Gılgamış, çevresine baktı. Gecenin karanlığı gerçekten de yerini işgalci gündoğumuna bırakmak üzereydi. Enkidu, yollukların durduğu çantaları tutuyordu. Salgigti, başı hâlâ hafifçe öne eğik, sessizce duruyordu. Yolluklara yardım eden iki kadının, avlunun bir köşesinde aceleyle giyindiklerini görebiliyordu. Başını kaldırıp üst kata baktı. Kısa süre içinde diğer kadınların uyanacağını ve bu yerin dedikoducu dişilerle dolup taşacağını biliyordu.

Sinirli bir kahkaha patlattı. "Bu bir şaka; hayatımın en gülünç ve en acı şakası!" dedi. "Burada, bir genelevde, kararımı vermem istenirken gece hırsızı gibi duruyorum... Kısmet bu muydu, Enkidu?"

Enkidu yanıt vermedi.

"Aç kapıyı, zevk kadını," dedi Gılgamış Salgigti'ye, "ve kaderimle yüzleşmeme izin ver."

***

Yüksek Rahip Enkullab, yatak odasında hizmetçi rahip tarafından huzursuz ve rüyalarla dolu bir uykudan uyandırılmıştı. Ürküntüyle uyandı ve öfkeliydi.

"Nöbetçi rahiplerin başı sizinle hemen konuşmak zorunda," dedi hizmetçi. "En acil konulardan biri olduğunu söyledi."

"Şafağa kadar bekleyemez miydi?"

"Yüksek Rahip'in hemen bilgilendirilmesi gerektiğini söyledi."

"Bana kıyafetimi ver ve onu içeri al öyleyse," dedi Enkullab.

Kısa süre sonra büyük bir yağ lambası tutan hizmetçi, uzun boylu ve iriyarı bir adam olan ve giysisi onu saran deri kemerden ayırt edilen nöbetçi rahiplerin başını içeriye getirdi.

"Beni kıymetli uykumdan mahrum etmeye değer gördüğün şey, nedir?" diye sertçe ama öfkesizce sordu Enkullab.

"Kutsal Baba," dedi nöbetçi rahiplerin başı, "Göklerden aşağıya bir kehanet, Anu'un eseri geldi..." Konuşması bitince başını eğdi.

"Evet, evet; devam et!" diye bağırdı Enkullab.

"Düşen bir yıldız gibi, aydınlık yayarak göklerde belirdi. Uzun, siyah bir nesne; gövdesi yılan gibi pürüzsüz, başı yüzgeçli bir balığın başı gibi, tıslaması iri bir yılanınki gibi..."

"Anu'nun eseri mi?"

"Göklerden geldi ve bir ölümlünün elinden çıkma değil, Kutsal Baba."

"Tanrılara şükürler olsun!" diye haykırdı Enkullab. "Dualarım yanıt buldu! Daha fazlasını, hepsini anlat!"

"Söylediğim gibi, düşen bir yıldız edasıyla belirdi... Yeryüzü'ne yaklaştığında, Kutsal Bölge'ye yönelmiş gibi göründü. Ama sonra... Sonra kralın sarayına doğru gider gibiydi."

"Bir kehanet için dua eden, bendim!" diye bağırdı Enkullab.

"Kutsal Baba, Anu'nun eseri Yeryüzü'ne kuzeyde, eski kanalın kıyısında gömülerek değdi."

"Devam et," dedi Enkullab ona.

"Aşağıya hızla inişi, bölgenin surlarındaki rahipler tarafından görüldü. Bir grup, düştüğü yere aceleyle gitti. Vardıklarında, bir kalabalık, askerler... Ve kral zaten oradaydı."

"Kral Gılgamış zaten orada mıydı?"

"Evet, Kutsal Baba. Anu'nun eseri, göksel bir yılan gibi tıslayıp dönerek renk değiştiriyordu. Yalnızca kralda, Gılgamış'ta, ona dokunacak ve onunla güreşecek cesaret vardı. Sonra kutsal koruma için uygun ilahileri söyleyen rahipler, kanalın kıyısına indiler ve nesneyi devraldılar. Derin bir çamura gömülü halde ve şu an cansız; çünkü kral onunlayken, başı koptu."

"Onunlayken derken?"

"Rahipler göksel nesnenin etrafını sardıklarında, gitmişti."

Enkullab ayağa kalktı ve odayı arşınlamaya başladı. "Göklerden bir kehanet, Anu'nun eseri, müthiş eşsiz ve kutsal bir nesne, üvey kardeşim kral tarafından kirletildi... Tanrıların gazabı uyanmış olmalı!"

"Bu, tanrıların iradesi!" dedi nöbetçi rahiplerin başı. "Kutsal baba giyinir ve benimle bölgeye gelir mi?"

"Evet, tabii ki... Bölge, Göklerin Yeryüzü'ne değdiği bir yer olarak kutsanmalı!" dedi Enkullab. "Şimdi bana nesnenin düşüşünü anlat. İlk başta Kutsal Bölge'ye, sonra saraya yönelir gibi mi görünüyordu?"

"Tam olarak öyle."

"Ya indiği yer tam olarak nerede?"

"Sarayın kuzeyinde."

"Peki kral gittiğinde, askerler de onunla mı gittiler?"

"Hayır; bir müfreze arkada kaldı."

"Öyleyse zaman kaybetmeyelim," dedi Yüksek Rahip. "İhtiyacın olacak sayıda rahip ve bir yük arabası al, sonra da kerameti Kutsal Bölge'ye çekerek olabildiğince çabuk getir!"

"Aynısını kralın adamları yapmasın diye mi?"

"Konuyu anladın. Şimdi git; acele et! Hemen giyinip arkandan geleceğim."

"Peki ya askerler karşı çıkarlarsa?"

"Tanrıların gazabını çağır... Sen bir rahipsin, öyle değil mi?"

***

Yaklaşan gündoğumu, bazıları yüklü eşekleri süren tüccarlar gelmeye başladığında iyi mevzilenmiş olmak isteyen her tür sokak çocuğunu, limana çıkan sokaklara çekmişti. Bu sokak çocuklarından bazıları, yaklaşmakta olan Enkidu ve krala yanaşmaya çalıştılar; kısa boyuna kanarak özellikle Enkidu'yu hedef aldılar. Ancak elinin şaplağıyla ya da ayağının tekmesiyle, onları fırıl fırıl döndürerek bir an önce savuşturdu. Yeni Yıl festivali süresince şehirden ayrılmaya izin verilen ilk anın, yaklaşmakta olan gündoğumunun yelkenlilerin aceleyle yola çıkışını tetikleyeceğini çok iyi bilen iki arkadaş, adımlarını hızlandırdı.

Limanın Fırat Kanalı'na giden kuzey ucuna varır varmaz, Adadel'in gemisinin yerini hızlıca araştırdılar; uzun bir yelken ve dizi dizi küreklerle donatılmış büyük bir yük gemisine yönlendirildiler. Geminin bağlı olduğu rıhtımda hummalı bir hareketlilik vardı; gemideki herkes uyanmış ve meşgule benziyordu.

Yoldaşlar, durumu izlediler. "Geminin kaptanına, bizi güvertenin altına, malların arasına saklaması için para teklif edebiliriz," dedi Gılgamış.

"Saklanmak, ihaneti davet eder," diye yanıtladı Enkidu. "Onun yerine kendimizi gemici olarak işe aldıracağız."

"Görünen o ki gereksinimi olan sayıda yardım eline zaten sahip ve yakında demir alacak," dedi Gılgamış.

"Burada bekle; konuyu halledeceğim," dedi Enkidu ona.

Enkidu, endamına göre şaşırtıcı derecede geniş birkaç adım atarak rıhtımın kenarına vardı. Gemiye malzeme yüklemekle meşgul olan adamlardan birine yaklaştı; bir an içinde adam

yere düştü ve Enkidu onu kenara sürükledi. Gemiyi rıhtıma bağlayan halatları çözen başka bir adam daha vardı; Enkidu'yla kısa bir karşılaşmanın ardından o da sessizce uzağa sürüklendi. Sonra Enkidu işaret verince Gılgamış, aceleyle yanına gitti; her ikisi de güverteye çıkıp kaptan Adadel'i sordular.

Koyu renk saçlarının çoğu başındaki örtüyle gizlenmiş; sakalları Batılı stilinde, sivri kesilmiş; kazınmış koyun derisinden bir kıyafet giyen, orta yaşlı bir adamdı.

"Başka adama ihtiyacım yok," dedi Adadel. "Gemimden inin; yola çıkmak üzereyiz."

"Hiç de öyle değil," dedi Enkidu. "İki tanesi ortadan kaybolduğu için iki adama ihtiyacın var." Adadel, şaşkınlıkla ona baktı. Rıhtımda göz gezdirdiyse de iki adamını göremedi. Onlara adlarıyla seslendi; ama yanıt alamadı. Sonra Enkidu'nun kısa boyuna kafa yorarak ve olayın içyüzünü merak ederek, hırpani giyimli Enkidu ve Gılgamış'a daha dikkatlice baktı.

"Yeteneklerimizden kuşku mu duyuyorsun?" diye sordu Enkidu. Gemiyi rıhtıma bağlayan halatlara gitti ve bir kez çekmesi, kopmalarına yetti.

"Anlıyorum," dedi Adadel. "Peki ya yoldaşın?"

Gılgamış tek kelime etmeden geminin kenarına gitti ve onu bacağıyla rıhtımdan uzağa itti.

Adadel, onları süzdü. "Ödeme, Mari şehrine vardığımızda iki şekel," diye bilgilendirdi onları. "Baş tayfa size görevlerinizi verecek."

"Ya günlük yemekleri?" diye sordu Enkidu.

"Ve günlük yemeklerinizi," diye onayladı Adadel.

Demirlerinden ayrılmış olan gemi, rıhtımdan uzağa sürüklenmeye başladı. Liman alanından Kutsal Bölge'ye tırmanan sokakların olduğu yönden gelen kargaşa sesleri vardı. Gılgamış, yüzünde kaygılı bir ifadeyle Enkidu'ya baktı.

"İşe alındığımıza göre kaptana şekelinin karşılığını verelim," dedi Enkidu, küreklerden birini kaparak. Onunla gemiyi, diğer demirli gemilerden oluşan labirentin arasından ittirdi. Bir kürek kapan Gılgamış, aynı şeyi geminin diğer yanında yaptı. Gemi, kısa süre içinde geniş liman kanalının ortasındaydı.

"Küreklerin başına!" diye bağırdı baştayfa.

Diğer adamlar da aceleyle kürek oturaklarına geçtiler ve kürekleri kavradılar. Kürekçilere bağıra çağıra emirler veren ve Enkidu'yla Gılgamış'ın geminin her iki yanında yardımcı olduğu Adadel, deniz trafiğinin içinde gemisini ustalıkla yönlendirdi; herkes aynı anda yola çıkıyor gibiydi. Kaptanların arasında bağrışma ve küfür takası yapılıyor ve yumruklar öfkeyle havaya kaldırılıyordu. Ancak bu, bir rutinin parçasıydı ve bir aksilik olmadığı sürece hiç kimse bu sözcüklerle hareketleri ciddiye almıyordu.

Böylece gemi, manevra yaparak liman alanını terk etti; Erek limanını büyük nehre, diğer su yollarına ve ötesindeki tüm dünyaya bağlayan, insan yapımı su yolu, Fırat Kanalı'na giriş yaptı. Şimdi şehrin doğu duvarı sağ, çeşit çeşit mahalleleri ise sol taraflarında kalıyordu. Trafiğin çoğu gidenlerden oluşsa da, gelen birkaç gemiyle sal da vardı ve Enkidu, uzun küreğiyle onları uzağa ittirerek gücünü ve yeteneğini ortaya koyuyordu. Şimdi kanalın şehir duvarıyla buluştuğu yeri koruyan savaklara yaklaşıyorlardı. Hayati bir askeri pusu noktası olduğundan, burada sürekli bir nöbet yeri bulunurdu. Gılgamış, geminin kenarını çabucak terk etti ve kürekçilerin arasına oturdu.

Ani hareketi, Adadel'in gözünden kaçmadı. Enkidu'ya baktı ve onun Gılgamış ile yaklaşan nöbet yeri arasında gidip gelen bakışlarını yakaladı.

"Nereye?" diye gemiye bağırdı baş nöbetçi.

"Mari'ye," diye yanıtladı Adadel.

"Tanrılar sizinle olsun," diye bağıran baş nöbetçi, gemiye el salladı.

İki yanında birer gözetleme kulesi bulunan kemerli duvar açıklığından geçtiler. Burada kanal genişliyordu. Artık açık kırsal alandaydılar.

Enkidu geldi ve Gılgamış'ın arkasına oturdu. "Şehirden sağ salim çıktık," diye fısıldadı.

Geniş, görkemli nehre ulaştıklarında güneş, göğün doğusunda yükselmişti. Güz esintisi vardı ve Adadel yelkenlerin direğe çekilmesi emrini verdi. Çok geçmeden hem tayfaların tempolu kürek çekişinin hem de rüzgârın ittiği gemi kuzey yönünde, akıntıya karşı hızla ve tatlı tatlı ilerliyordu.

Gılgamış, arkasını dönüp Enkidu'ya baktı. "İştar'ın hiddeti arkamda," diye fısıldadı. "Ölümsüzlüğü bulma yolundayım!"

"Yolculuğumuz daha yeni başladı; atılacağımız tehlikeler de öyle," diye fısıltıyla yanıtladı Enkidu.

Tayfa güvertesinin üstündeki güverteden, ikiliyi izliyordu Adadel. "Bunlar, iki sıradan gemici değiller," diye homurdandı baş tayfaya. "Geceleyin daha fazlasını öğrenmeliyiz..."

7

Ninsun, Gılgamış onu bıraktıktan sonra huzur bulamadı. Uzanıp biraz uyumaya çalıştı; ancak uyku, ondan kaçıyordu. Koltuğunda bir süre oturup uzun uzun düşündü. Kralın gidişi ortaya çıktığında ve göksel mektubun haberi İştar'a ulaştığında, kızılca kıyamet kopacağına kuşku yoktu. Peki, gazabı serbest kalan İştar ne yapacaktı? Ya Enkullab?

Ninsun, düşünceleri onu ele geçirdiğinde sık sık yaptığı gibi yukarıya, evin düz çatısına çıktı. Kuzeybatıda, üzerinde Kutsal Bölge'nin durduğu geniş platformu oluşturmak üzere doldurulmuş ve düzleştirilmiş dağlık burnu, bölgeyi çevreleyen devasa duvarın belirginleştirdiği ufuk çizgisinin üzerinde yükselen Eanna zigguratını görebiliyordu. Bakışlarını doğuya kaydırdığında, üzerinde kralın sarayının bulunduğu daha küçük dağlık burnu seçebiliyordu. *Evet,* diye düşündü, *tapınağın ve sarayın bir olduğu, daha kibirli olsa bile Anunnaki'nin, aynı zamanda insanlar üzerinde daha az zorba olduğu, daha mutlu bir çağ vardı.*

Ta ötede, sarayın görüş çizgisinin ötesinde, annesinin evi Şuruppak uzanıyordu. Ninsun, Fısıldayan Taş'ı alıp ovmak ve sesini annesine duyurmak için elini dalgınlıkla ve alışkanlıkla boğazına götürdü. Ancak çıplak boğazına dokunduğunda, taşı oğluna vermiş olduğunu hatırladı. Yine de yüzünü Şuruppak'a doğru döndü ve düşüncelerini dile getirdi. *Ey*

anneciğim, Gılgamış'a doğru tavsiyede bulundum mu? Gerçekten Erek'ten ayrılacak mı? Ne zaman? Nasıl? Ve İştar'ın gazabıyla nasıl başa çıkmalıyım?

Yanıt alamadı. Gılgamış oradayken gümüşi ışınlarını odalarına dolduran ay, batı yönünde yitip gitmişti. Gecenin sonuyla yaklaşan tan arasındaki zamanı, o saatte nöbetçi olan herkes için kötü bir zamanı dolduran türde bir karanlık, çevreye egemendi. Serin esinti tatsızdı. Aşağıya indi ve hizmetçisini çağırdı.

"Görevlileri uyandır; güneş doğmadan yıkanıp giyinmek ve gitmek istiyorum," dedi. "Kutsal Bölge'ye geri dönüyorum."

"Evet, yüce hanımefendi," dedi hizmetçi. "Arabacıları ya da meşale taşıyıcılarını uyarmalı mıyım?"

"Hiçbirini uyarma," dedi Ninsun. "Göze çarpmadan gitmek istiyorum. Eşeğe bineceğim. Şimdi saraya koş ve mabeyinciye bana gelmesini söyle."

Ninsun, gizli yan kapıyı kullanarak eşeği bir ip yardımıyla yönlendiren bir görevli ve arkasından hızlı hızlı yürüyen iki görevli eşliğinde Diriltme Evi'nden ayrıldığında, gün doğmak üzereydi. Onlara, Kutsal Bölge'ye Gipar'ın yan kapısından erişmeleri talimatını verdi. "İştar'ın bu kez geceyi orada geçirdiğini düşünmüyorum," dedi, sesinde kinayeyle.

Nöbetçi rahipler, şaşırmakla birlikte onu tanıdılar ve içeriye aldılar. Görevlileri gönderip İrigal'a, kutsal evlerin bulunduğu Büyük Tapınak'a doğru hızlı hızlı yürüdü. Görevli rahipler misafir tanrıların ayrılışına hazırlandıklarından, tapınağın önündeki geniş avluda dikkate değer bir kargaşa vardı. İki tekerlekli arabalar dışarıya çıkarılıyor ve tören için diziliyordu; görev için özel olarak yetiştirilmiş eşeklere koşum giydiriliyordu. Süreç boyunca çok fazla bağrışma ve anırma oluyordu. Tüm bu kargaşada Ninsun'un yayan gelişi,

pek fark edilmemişti. İrigal'ın içine aceleyle girdi ve konutuna ilerledi.

Hemen ardından, her biri en sevdikleri renkleri ve konik, boynuzlu kutsal başlıklarını giyen misafir tanrılar, tapınaktan ayrılmaya ve kendilerine tahsis edilen arabaları aydınlatmaya başladılar. Aslında Nibiru'dan gelen Eski Tanrıların üçüncü ve dördüncü kuşağı olarak hepsi gençti ve neşeli halleri, özgürce gezinebildikleri küçük taşra konutlarına gitmek üzere Kutsal Bölge'nin disiplinli, törensel sınırlarını terk etmek için duydukları sabırsızlığı belli ediyordu.

Ancak şakalaşmaları, avluda bir bağrışma yükselip haykırışlar, "Yüce hanımefendi, İştar geliyor!" diye yinelenince, aniden sessizliğe gömüldü.

Gelişi müjdelenen İştar, Erek'in Hanımefendisi, kendi altın işlemeli arabası içinde avluya giriş yaptı. Arabasına koşumlu iki vahşi aslanın dizginlerini tutarak ayakta duruyordu. İki leoparın postundan oluşan av kostümünü giymişti; uzun bir yay ve omzuna şeritle bağlanmış bir ok kılıfının içindeki oklarla silahlanmıştı. Görevli rahipler, arabanın önüne çabucak geliyorlardı; diğerleri, onun arkasından koşuyorlardı.

"Yüce hanımefendi, törene liderlik yaparak misafir tanrılara şehrin kapılarına kadar eşlik edecek!" diye duyurdu, heyetindeki başrahip.

"Arabaları uygun şekilde hazırlayacağım," diye yanıtladı arabaların başı. Sonra yardımcılarından birine dönerek homurdandı, "Zavallı şehir halkı... İştar, av havasında... Dağlık burundan aşağıya hızla inecek; önüne panik tohumları ekerek, ardında yıkım bırakarak, Erek sokaklarını süpürecek... Sonra ceylanları, ya da şansı varsa daha vahşi hayvanları avlamak üzere, arabasını şehrin dışındaki bozkıra doğru, bir yıldırım gibi sürecek."

Bölgenin ana girişinde bir karışıklık olduğunda ve orada tuhaf bir kafile belirdiğinde arabalar sıraya girmişti ve yola çıkacak tanrılar kendilerine tahsis edilen arabaları hareket ettirmeye başlamışlardı. İki rahip, boğanın çektiği bir yük arabasına önderlik ediyordu; onları Yüksek Rahip, arkasında birçok rahiple arkadan takip ediyordu. Avlunun ortasına geldiler ve durdular. Siyah renkli, büyük, silindir biçimli bir nesne, yük arabasının üzerindeydi.

"Tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu İştar.

Yüksek Rahip, öne çıktı. "Yüce Hanımefendi, Göklerin Kraliçesi, Yeryüzünün Kraliçesi," dedi, yere eğilerek, "Göklerden bir işaret geldi."

"Sadede gel!" diye emretti İştar. "Arabadaki o nesne ne?"

"Yüce Hanımefendi, yüce tanrılar," dedi Enkullab, "Anu 'nun elleriyle yaptığı eser, Göklerden Yeryüzü'ne geldi. Kudretinize layık, kutsal bir işaret!"

Tanrıçanın önüne yüzükoyun yattı. Diğer rahipler dizlerinin üzerine çöktüler. İştar, dizginleri eğitimli iki görevliye verip arabasından indi ve eliyle onlara arabayı götürmelerini işaret etti. Sonra tuhaf nesneye bir göz atmak için yük arabasına doğru yürüdü. İlk önce nesneyi tüm yanlardan görmek için yük arabasının çevresini dolaştı; ardından ona dokundu. Nesnenin ana gövdesinden ayrılmış olan diske benzer üst bölüm de yük arabasının içindeydi. Silindirik bölümdeki aralık kalmış açıklığı görebiliyordu ve elini içeriye soktuysa da hiçbir şey hissedemedi.

"Bana her şeyi anlat," dedi Enkullab'a.

Ayağa kalktı ve diğer tanrılarla büyük avluda toplanan diğer herkes duyabilsin diye, bildiklerini yüksek sesle anlattı ona. Surlarda konumlanan bazı rahiplerin, kayan yıldızların gökleri çizgilerle boyadıklarını nasıl gördüklerini; aralarından bir tanesinin Yeryüzü'ne yaklaştıkça nasıl büyüdüğünü;

Kutsal Bölge'ye düşmek üzereyken orayı nasıl kaçırdığını ve kuzeye düştüğünü; bir grup rahibin nasıl aceleyle bölgeye gittiğini ve kralı, nesneyi incelerken bulduğunu; krala geri çekilmesini emredip görevi nasıl devraldıklarını; gecenin ortasında bu mucizevi olaydan haberdar edilince kendisinin, Yüksek Rahip'in, göksel nesnenin kanalın yatağından çıkarılarak boğalı yük arabası içinde Kutsal Bölge'ye getirilmesi ve İştar'a, Göklerin ve Yeryüzü'nün Kraliçesi'ne sunulması için nasıl emir verdiğini.

"Bu, kehaneti yerine getiren bir keramet," diye sözlerini tamamladı Enkullab. "Büyük olaylar geliyor! Kötülük sona ermeli ve doğruluk galip gelmeli, Anu'nun sözüyle!"

"Keramet, ölümlüler için değil; tanrılar için," dedi İştar. "Eğer bir mesaj taşıyorsa bu, yalnızca tanrıların anlaması içindir. Şimdi söyle bana; kral nerede?" Bölgede olan rahipler, nesneyle meşgul olduklarından kralı gözden kaybettiklerini ve yerini bilmediklerini itiraf ettiler.

"Saraya geri dönmüş olmalı," diye fikir verdi Enkullab.

"Anu'nun eserini tapınağıma getir ve kralı çağır!" diye emretti İştar.

Ninsun, Büyük Tapınak İrigal'daki bir pencereden, başkaları tarafından görülmeden olayları gözlemliyor ve onlara kulak misafiri oluyordu. İştar'ın sözleri üzerine çığlığını zapt etmek için, ellerini ağzına götürdü; çünkü, o anda Niglugal'ın ana kapıdan avluya girdiğini görebiliyordu. Büyük avluda kimlerin bulunduğunu fark edince aniden durup adımlarını geriye doğru atmasından, orada bulduğu kalabalığı beklemediği anlaşılıyordu. Ancak, Enkullab tarafından çoktan fark edilmişti.

"Ah, kralın mabeyincisi bize katılmaya gelmiş!" dedi Enkullab, yüksek sesle. "İştar'ın emirleri sarayda duyulmuş olmalı."

Niglugal dizlerinin üzerine çöktü ve yere eğildi. "Yüce Hanımefendi, yüce tanrılar," dedi. "Önünüzde saygıyla eğiliyorum. Ben, Niglugal; hizmetkârınız."

"Kralın Kutsal bölge'de ne işi var?" diye sordu Enkullab. Niglugal yüzükoyun durmayı sürdürdü.

"Ayağa kalk ve konuş!" diye emretti İştar.

"Yüce Hanımefendi Ninsun ile konuşmaya geldim," dedi, ayağa kalkarak.

"Seni mi çağırdı? Hangi amaçla?"

"Kral ile ilgili," diye konuşmaya başladı Niglugal. Durdu ve çevresine huzursuzlukla baktı. "Kral, gecenin ortasında sarayı terk etti ve geri dönmedi."

"Rahipler, Anu'nun eserinin düştüğü yerde görmüşler kralı," dedi İştar, kamçısıyla arabadaki nesneyi işaret ederek.

Niglugal, işaret ettiği yöne baktı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Anu, kutlu olsun," dedi. "Kerametiyle hepimiz kutsanalım."

"Göklerden bir işaret bu!" diye bağırdı Enkullab. "Kralın kaderi belirlenmiş!"

"Çeneni tut!" dedi İştar, öfkeyle. "Mabeyinciyi biraz daha dinleyelim... Şimdi, bize kraldan söz et."

"Düşen yıldızın olduğu yere aceleyle giden askerler, gerçekten de kralı orada görmüşler," dedi Niglugal, "ancak hiçbiri, daha sonra onu görmemiş. Yüce Hanımefendi Ninsun'un hemen buraya gelmemi söylediğini öğrendiğimde saray nöbetçileri, tüm şehirde bir arama başlatmak üzereydiler..."

"Bunu duydunuz mu?" diye bağırdı İştar, toplanan tanrılara doğru.

"Kral ortadan kayboldu ve Ninsun'un bundan haberi var! Anne, oğluyla birlikte entrikanın içinde!"

"En kötüsünden korkuyorum, ey Göklerin Kraliçesi," dedi Niglugal. "Askerlerimin şehirde kralı aramasına izin verin..."

"Kral bulunamazsa en kötüsü, henüz gelmemiş olacak!" diye sertçe yanıtladı İştar.

"Git ve şehri ara; her bir köşesini ara ve akşam olmadan Gılgamış'ı bana getir; ölü ya da diri!"

"Siz merhametlisinizdir, Yüce Hanımefendi," dedi Niglugal, ayağa kalkarak. Diğer tanrılara doğru eğilerek geriye doğru adım attı ve onu izleyen muhafızlarıyla birlikte hızlıca yola çıktı.

"Kehanet gerçek oluyor! Gılgamış'a yeni bir yıl bahşedilmedi!" dedi Yüksek Rahip, öne doğru atılıp İştar'ın önünde dizlerinin üzerine çökerken. "Ey Erek'in Hanımefendisi, onun krallığının bugün bittiğini duyurun!" Allak bullak olmuş tanrılara doğru elini salladı. "Kutsal tanıkların hepsi burada!"

İştar, toplanan tanrıları süzdü. "Ninsun'u görmüyorum. Onsuz on iki, tamamlanmıyor..."

"Günahkârın krallığına son verin," diye yalvardı Enkullab. "Yüce Anu'nun arzusu bu!" Tanrıların arasında rıza mırıltıları oldu, ancak hiçbiri konuşmadı.

"Şimdi şunu dinleyin!" dedi İştar, hem tanrılar hem de rahipler onu duyabilsin diye sesini yükselterek. "Akşama kadar beklemeliyiz. Eğer kral bulunamazsa ya da ölmüşse, krallığın efendisi Efendi Enlil'in rızasıyla, Erek'in tahtına yeni bir kral çıkmalı!"

"Peki, bu kim olmalı?" diye sordu Enkullab, sesinde mahcubiyet ile.

"Bizimle olan tanrılar, odalarında beklesinler," dedi İştar. "Yeni bir kral taç giyecekse, seçimimi sizlerle konuşmalıyım."

Enkullab'a döndü. "Ninsun'u tapınağıma çağır. Oğlunun entrikacılığı konusunda daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

"Annesine bak da oğlunu al," dedi Enkullab. "Onu bulup size getireceğim."

Tanrılar ve yere eğilmiş rahipler, dağılmaya başlamak için İştar'ın avluyu terk etmesini beklediler. Ancak İştar daha yüz adım öteye gitmemişti ki, tepeden bir ses çınladı.

"Kral, yaşıyor! Kehanetler, kutsanmadır! Gılgamış, kraldır!"

Yüksek sesle söylenenler herkesi şaşkına çevirdi. Ani olmaları, bir an için nereden geldiklerini belirsizleştirdi. Ancak kısa süre sonra Anu'nun kutsal tepesinin olduğu yönden geldikleri anlaşıldı. Hepsi yukarıya, Beyaz Tapınak'a doğru baktıklarında, giydiği boynuzlu başlıktan tanınan tanrıça siluetini açıkça görebildiler. Podyumun tepesinde duruyordu.

İştar, bir an içinde kim olduğunu anladı.

"Yüce Anu adına!" diye haykırdı. "Ninsun bu... Tören yokken, yüce Anu çağrılmazken, kutsal tepeye çıkmaya nasıl cüret eder!" Yayını omzundan çekti ve eline okluktan bir ok aldı. Öfkeyle, Beyaz Tapınak'ın bozulmamış bir görüntüsünü alabileceği bir noktaya, geriye koştu. Oku, yayına yerleştirdi ve siluete doğru nişan aldı.

"Hayır!" diye bağırdı, yakınında duran tanrılardan biri. "Onu öldürürsen canlı canlı gömülürsün; Marduk'a yapıldığı gibi!"

Bir an için duraksayan İştar, nişanını indirdi ve yeri vurdu. Ok, büyük bir pat sesi ile çarptı ve toprağın içinde yarısı kayboldu.

"Kutsallığa saygısızlığı ele almanın başka yolları var," dedi İştar, yayı yeniden omzuna koyarken. "Şimdi gidin: emredildiği gibi, gidin!" diye bağırdı avludaki herkese.

Yüksek Rahip kıpırdamadı. "Hem kutsallığa saygısızlık, hem de vatana ihanet," dedi, başı önünde.

"Vatana ihanet mi?" diye onun sözlerini yineledi İştar. "Evet, körmüşüm. Göksel Çember'de yerine geçtiğim bu Ninharsag'ın

kızı, Erek'in tanrıçası olarak yerime geçmek için entrika çeviriyormuş! Anu adına, haklısın, Enkullab."

"O ve oğlu; üvey erkek kardeşim..." diye ekledi Enkullab.

"Sözüm olsun ki, Enkullab," dedi İştar, yüksek bir sesle, "eğer bir kral seçilecekse, o sen olmalısın!"

Adam minnet dolu sözlerini edemeden kadın, hızlı adımlarla Eanna'ya doğru ayrıldı.

Görevli rahipler ve rahibeler, Zigurratın merdivenlerini tırmanırken ona ayak uydurmakta zorlandılar. İkinci kademede bir tuğlayı çekti ve bir duvar dönerek geniş bir açıklığı ortaya çıkardı.

"Gök gemimi dışarıya getirin! Çabuk olun!" diye emretti.

Nöbetçi rahipler, üzerinde top biçimi verilmiş ve üç uzun bacakla desteklenmiş büyük bir nesnenin durduğu ahşap bir platformu dışarıya çektiler. Bir rahibe İştar'a pilot kaskını getirdi ve tanrıça onu aceleyle giydi. Ardından uzun bacaklardan birindeki manivelayı çeken İştar, küre yüzeyinin bir bölümünün açılmasına neden oldu ve bu kapıdan aşağıya doğru bir merdiven, gürültüsüzce uzamaya başladı. İştar temkinle hareket ederek merdivenleri tırmandı ve küreye girdi. Bir an içinde merdiven, küre tarafından yutulmuş gibi geriye çekildi. Kapı kapandı ve kürenin yüzeyi daha önceki kadar pürüzsüzleşti; Şifacıların iyileştirdiği ve iz bırakmayan bir yara gibi.

Görünmeyen bir kaynaktan bir pırlama sesi duyulmaya; kürenin tabanında, uzatılmış bacakların arasında bulunan soğan biçimli bir uzantı, parlamaya başladı. Küreyi iki sıra halinde çembere alan parlak, beyazımsı ışıklar belirdi. Bir andan diğerine parlaklıkları arttı; sonra üst sıra kırmızı, alt sıra mavi ışık yayarak renk değiştirdiler. Kürenin üst bölümünde büyük gözlere benzeyen iki lomboz açıldı. Rahipler hızla

uzaklaşırken İştar'ın küreye benzeyen gök gemisi, platformdan yükseldi. Uzantı bacaklar geriye çekilirken ve kürenin içinde kaybolurken, kısa bir süre durakladı. Sonra havalanan gök gemisi yükseklerdeydi ve gitmişti.

***

İştar avludan ayrılır ayrılmaz Yüksek Rahip, İştar'ın Gılgamış yerine kendisini kral yapacağına dair sözünü diğer rahiplere yineledi. Kutsal Bölge'de haberler önce fısıltıyla, sonra çevrede söylenerek, ardından surlarda rahipten rahibe bağırılarak, yazın ortasındaki bir çalı yangını gibi yayıldı. Kısa sürede tüm bölge "Enkullab kral yapılmalı!" diye bağırır olmuştu sanki.

Bağırtılar, yüksek oturma yerindeki Ninsun'a ulaşıyordu. Uğursuz haberler önce bir yönden, sonra başka bir yönden duyuluyordu, "Enkullab kral yapılmalı! Enkullab kral yapılmalı!"

Kutsal Bölge'yi süzerek aşağıya baktı. İştar'ı göremiyordu; diğer tanrıların hiçbirini göremiyordu. Tek görebildiği, kötü şeflerinin hizmetinde onu yemek üzere olan iğrenç kemirgenler gibi etrafta koşuşturan, çeşitli kıyafetler içindeki rahiplerdi.

Çevresine baktı. Bir gün önce toplanan geniş kalabalığın yokluğunda sessizlik içindeki yer, daha da müthiş görünüyordu. Beyaz Tapınak, görevli rahipler ve korku uyandıran kostümleri olmadan, dinginliğiyle muhteşemdi. Rüzgâr ıslık çalıyordu ve hava akımları, tapınağın birçok açıklığınca yakalanıyordu. Ninsun gözlerini kapadığında, disk diskle iletişim kurduğunda Kader Tabletleri'nin çıkardığı fısıltılar gibi, kutsal bir ezgi duyduğunu hayal etti.

Törenler sırasında öyle gerekmedikçe, hiç kimse Beyaz Tapınak'a girmezdi. Ancak Ninsun şimdi, büyükbabası Efen-

di Anu'nun Yeryüzü'nü ve onun insanlarını kutsadığı bu takdis edilmiş topraklarda tamamen yalnızken, davet edilmiş hissetti...

Tapınağa, kutsal ağacın arkasındaki kapıdan girdi. Tavan boşluklarından gelen güneş ışınları, yere ve duvarlara tuhaf desenler düşürüyordu. İki dış odanın arasından geçtikten sonra büyük, ince uzun bir ön salona ulaştı. Batı ucuna doğru Anu'nun koltuğu, tahta benzeyen taştan bir yapı duruyordu. Ninsun ona doğru yürüdü ve tahta erişince, dizlerinin üzerine çökerek başını üç kere eğdi. Ardından ayağa kalkıp eliyle taş koltuğa dokundu. Bin Yeryüzü yılı önce Yüce Efendi Anu'nun gerçekten bu tahtta oturduğu düşüncesi, ondan bir sıcaklık, içsel bir ışıma yayıldığı hissi uyandırdı.

Taht, ince uzun salonun üçte ikilik ön bölümüyle üçte birlik arka bölümünü ayıran bir bölme görevi görüyordu. Arka bölüm, oda ve odacıklarla çevrili mükemmel bir kare oluşturuyordu. En uzaktaki duvarda bir açıklık tapınağın çatısına, yıldız gözlemlemek için sağlanmış bir noktaya erişen merdivenlere çıkıyordu. Ninsun, sağ yanında eşsiz bir malzemeden yapılmış ve tavandan yere kadar sarkarak Kutsalların Kutsalı'na giden açıklığı tamamen örten Kutsal Örtü'yü görebiliyordu. Uzun, ahşap kütükler üzerine gölgelik gibi serilmiş koç derisi katmanlarından oluşan çatı kaplaması dışında, tavanı olmayan bir odaydı ve göğe açıktı.

Kutsal iç odaya yalnızca Yüksek Rahip'in yılda bir kez girme izni vardı. Geleneğe göre barındırdığı tek nesne, buraya Anu'nun ziyareti zamanında yerleştirilmiş olan ahşap ve altından bir sandıktı. Bu, Kaderlerin Belirlenmesi gününde Yüksek Rahip tarafından duyulan gizemli kehanetin kaynağı, Kutsal Konuşmacı'ydı. Burası, Yüksek Rahip'in girip ölmeden çıkabildiği yerdi; çünkü yalnızca o, koruma sağlayan göksel taşlarla süslü zırhı giyebiliyordu. Ve şimdi Ninsun

orada, Kutsal Konuşmacı'dan gizemli bir örtüyle ayrılmış olarak duruyordu. *Tabuyu kırıp, ricasını Efendilerin Efendisi'ne söylemek üzere içeriye girmeli miydi*, diye sordu kendi kendine *ve bilinmeyen sonuçlarla mı, yoksa bunu yapmazsa oğlunun başına kesinlikle geleceklerle mi yüzleşmeliydi?*

Tüm cesaretini toplayan Ninsun, örtüyü kenara itti. Eli titredi. İçeride mutlak karanlık vardı. Kutsal iç odaya doğru bir adım attı; sonra bir tane daha. İleride, yukarıda bir parıltı belirdi. Sönük de olsa, eski taşıyıcıları çoktan gitmiş olan bir tahtırevanın üzerinde duran kutsal sandığı görmesi için yeterliydi.

Ninsun, dizlerinin üzerine çöktü ve üç kez eğildi. Ardından sandığa yaklaştı. Yanlarından, kanatlı boynuzlara benzeyen iki kıvrımlı uzantı yükseliyordu; kanatlar neredeyse uç uca, ancak birbirlerine değmeden, sandığın üzerinde birleşiyorlardı. Parıltının kaynağı, kanatların uçları arasındaki alandı. Ninsun bir yıldırım tarafından çarpılmak ya da Anu'nun sözlerini duymak gibi bir şeyler olmasını bekleyerek, sandığın önünde diz çöktü; fakat salt sessizlik vardı. Duyguları akarken, yüzünü elleriyle örttü. Kutsalların Kutsalı'na girmişti ve hâlâ hayattaydı! Ve hissediyordu ki bu, dualarının kabul göreceğinin bir işaretiydi.

Ellerini uzatıp açtı ve kararlı bir sesle, duasını söyledi:

"Yüce Anu, Göklerin ve Yeryüzü'ndeki her şeyin Efendisi,
Soyundan gelenin duasını duy,
Istıraplı bir annenin!
Oğlum için sana dua ediyorum,
Kral için, yiğit Gılgamış,
Üçte ikisi kutsal olan.
Ey Anu, yüce efendi, her şeyin hâkimi!
Neden bana oğul diye Gılgamış'ı verirken,

Ona huzursuz bir yürek bahşettin?
Hayatı ararken, çıktı uzak bir yola,
Utu'ya, Kartalların Efendisi'nedir yolculuğu;
bilinmez bir yolda gitmeye, yüce kapıyı bulmaya!
Onu bu yolculukta koru, ey ceddim;
Kötülüğü onun yolundan çek, Efendilerin Efendisi;
Ona yaşam ve sağ salim dönüş nasip et!"

Duasını bitiren Ninsun, sessizliğe gömüldü; etrafında tam bir sessizlik vardı. Duası duyulmuş muydu; sayısız fersahı aşıp Anu'nun göksel evine iletilmiş miydi? Onun yakarışını kabul edecek miydi? Yanıt verecek miydi?

Heyecanına yenilerek dizlerinin üzerinde bir süre kaldı; gözlerinde yaşlar vardı. Ayağa kalktı ve kıyafetinin kenarıyla gözyaşlarını silip, defalarca yere eğilerek arkaya doğru yürüdü. Örtüye ulaşıp içinden geçtiğinde sandığın üzerindeki parıltı, sönmüş gibiydi. Anu'yla konuşmuştu ve çarpılmamıştı!

Cesaretlenen Ninsun, İştar'ın fırtınasıyla karşılaşmaya hazırdı. Tapınağın geniş bölümüne döndü ve Anu'nun tahtına oturdu. Zarlar atılmıştı! Kadere meydan okunmuştu!

Ninsun böylece oturur oturmaz İştar, gök gemisi içinde dışarıya gelmişti. Hava taşıtı, geniş platformun üzerine zarif bir hareketle indi.

Gök gemisi aşağıya doğru sallanırken, kürenin üç bacağı dışarıya uzandı. Soğanımsı uzantı, kırmızımsı ışığını yitirmeye başladı. Hava taşıtı yere değer değmez, kapak açıldı ve merdivenler aşağıya doğru kemer yaptı. Bedenindeki dar giysi ve başını örten pilot kaskıyla İştar, merdivenlerden aşağıya aceleyle indi. Elinde kısa, kalın bir çubuğu, muhteşem Parlaklık Silahı'nı tutuyordu.

Ninsun'un üzerinde kışkırtıcı sözlerini söylediği podyum, boştu. İştar, platformu çeviklikle inceledi; ama Nin-

sun görünürlerde yoktu. Gök gemisinin geldiğini görünce aceleyle tepeden aşağıya mı indi acaba, diye düşündü İştar. Hızla tören merdiveninin tepesine çıktı ve aşağıya baktı. Tepenin eteklerinde rahipler toplanmıştı. İştar, bağırarak onlara danıştı; bağırarak yanıtladılar ve Ninsun'u görmediklerini söylediler.

Sonra İştar, tepenin arkasında, devasa merdiven inşa edilmeden önceki zamanlardan beri var olan dar bir merdiven olduğunu anımsadı. Aceleyle oraya gitti. Olanlardan habersiz, yalnız bir rahip, merdivenlerden yukarıya çıkıyordu.

"Hanımefendi Ninsun'u gördün mü?" diye seslendi ona İştar.

Yüce tanrıçayla olan ani karşılaşmayla kafası karışan rahip, yanıt vermedi. Onun yerine, arkasını dönüp merdivenlerden aşağıya doğru koşmaya başladı.

Tepesi atan İştar, silahını ona doğrulttu. Parlak, ani bir ışık oldu ve rahip hiçbir iz bırakmadan buharlaşarak, bir anda kayboldu.

Ninsun tapınağın içine mi girdi? diye düşündü İştar. Silahını havada tutarak tapınağın girişine doğru hızla yöneldi. İçeriye girdiğinde neredeyse koşuyordu; ancak içerideyken, bu yerin ıssızlığı, sessizlik ve yüksek açıklıkların tırpan gibi biçtiği güneş ışınları dışında her tarafı saran karanlık karşısında, hemen durdu.

Ninsun, girişin aydınlığında İştar'ın siluetini gördü. İş-tar'ın, sağ elinde silahını uğursuzca tuttuğunu da fark etti. Şimdi İştar, içeriye adım atmıştı; temkinli adımlarla ilerleyerek etrafı inceliyordu. Güneşin aydınlattığı bir noktaya varana değin yavaşça ilerledi. Ninsun, o anda konuşmaya başladı.

"Seni bekliyordum, yüce hanımefendi; Erek'in Hanımefendisi!" dedi.

Sakince söylediği sözler boş tapınakta yankılandı.

Yapılan konuşmanın aniliği İştar'ı şaşkına çevirdi. Uzun adımları dondu ve silahlı eli öne doğru kasıldı. Tapınağın içindeki loşluğa henüz alışmamış gözleri, konuşmacının yerini ayırt edemiyordu. Sonra, aynı anilikle, konuşanın Ninsun olduğunu ve hemen oracıkta, kutsal tahtta oturduğunu fark etti.

İştar'ın nutku bir an için tutuldu. Sonra öfkesi geri geldi. Silahı Ninsun'a doğrulttu ve bağırdı: "Anu'nun kutsal koltuğunu kirlettin! Bu yüzden ölmelisin!"

Ninsun ise ayağa kalktı. "Anu'nun, yüce babamızın kanadı altındayım," diye duyurdu. "Bana zarar verirsen, canlı gömülmesi gereken kesinlikle sen olacaksın!"

"Hayır; ihaneti yüzünden kazıktan sallandırılması gereken sensin!" diye geri seslendi İştar. "Entrikalarından haberim var, Ninharsag'ın kızı! Erek'in Hanımefendisi olarak yerime geçmek amacındasın!"

"Suçlama, ilginç olduğu kadar da temelsiz," diye sertçe yanıtladı Ninsun. "Ben bir şehre hükmetme arzusu taşımayan Şifacılardan biriyim."

"Öyle mi? Yeni şehir, Eski Tanrıların torunlarından birine bağışlanacağı zaman nasıl olduğunu unuttum mu sanki? Enki onu torunu Nabu için isterken Enlil beni tayin etti ve senin annen, ah, ne denli barışçıl, ne denli akıllıdır, dedi ki: 'Barış için, kızım Ninsun'un ona sahip olmasına izin verin!'"

"Karar verildi ve Erek, Enlil'in Hanedanı'na bağışlandı," dedi Ninsun.

"Yine de Marduk'un ilk çocuğu Nabu'nun hak iddiasını destekleyenler var!" dedi İştar.

"Marduk, Enlil'in hanedanından olan bizler için lanetlidir," diye yanıtladı Ninsun.

"Evet, evet," dedi İştar, sesinde alaycılıkla. "Peki, Ninharsag'ın kızı, ya *sen* Enlil'in Hanedanı'ndan mısın? Yoksa se-

nin baban, yaşlı tilki Enki mi? Senin annenin rakip erkek kardeşlere kur yaptığına dair öyküler sır değil!"

"Bunlar, şarlatan dillerin yaydığı kötü niyetli sözler!" diye haykırdı Ninsun. "Üvey kız kardeşleri aracılığıyla yasal bir mirasçı arayan iki erkek kardeş, gerçekten de onun aşkı için yarıştılar... Ancak bunu nasıl çarpıtırsan çarpıt; Efendilerin Efendisi Anu'nun torunuyum ben!"

"Ve Marduk da onun torunu... Eğer söylenti doğruysa, senin üvey erkek kardeşin!"

"Seni memnun etmek için annemin sırrına ihanet etmeyeceğim," dedi Ninsun. "Ama ne bana ne de oğluma zarar verebilirsin."

"Evet, ataların sayesinde silahımdan korunuyorsun," diye yanıtladı İştar, silahını indirerek. "Ama Yedi Yargıç, ceza çekmeni emredebilirler... Ve suçlama, ihanet olur!"

"Tekrar ediyorum; suçlama, asılsız," diye yanıtladı Ninsun ve İştar'a doğru adım atarak indi. "Annemin yüreğinde sana karşı öç duygusu yok; çünkü tüm diğer eski tanrılar gibi, evine geri dönmeyi bekliyor. Bana gelirsek; benim mesleğim, iyileştirmek. Seni Erek'in Hanımefendisi olarak tanıyorum, yüce hanımefendi."

Ninsun, bu sözlerle İştar'a yaklaştı. Başını eğdi; sonra da İştar'ın omzuna dokunmak için elini uzattı. İştar, teması önlemek için geriye doğru adım attı.

"Rahatlatıcı sözler; ama yalnızca sözler," dedi İştar. "Söyle bana; onurlu oğlun nerede ve *onun* kötülük dolu planları nedir?" Silahını, tehditkâr bir edayla salladı. "Uyarıyorum; eğer suçluysa ölümü benim, kendi elimden olacaktır!"

"Sakin ol," dedi Ninsun, İştar'ın salladığı Parlaklık Silahı'nı izleyerek. "Oğlum Gılgamış, senin lütfunla Erek'in kralı, ne bir entrikacı ne de bir suçlu. Sen onun dualarını görmezden geldiğin, hatta hakkı olan kutsanmayı esirgediğin için Ölümsüzlük aramaya gitti!"

İştar, silahını indirdi. "Doğru," dedi. "Yaşam için yalvardığında tek istediğim, aşk yapmanın coşkusuydu. Fakat ben kendim de hep yaşam peşindeydim; Anu'dan, beni sıram gelmeden yukarıya almasını istiyordum. Beni diğerlerinden daha çabuk yaşlandıran Yeryüzü'nün laneti, üzerimde..." sesi azalarak yok oldu ve kısa bir sessizlik oldu.

"Ben de aynı kaderi paylaşıyorum," dedi Ninsun usulca, "ben de bu gezegende doğmuş olduğum için."

"Ama Nibiru'dan gelen anne ve babayla!" diye yanıtladı İştar, öfkesi geri gelerek. "Benimkiler, bizzat bu Yeryüzü'nün çocukları. Benim yaşlanmam, Nibiru'nun uzun ömürlülüğünden iki kat daha uzak!"

"Erkek kardeşin Utu, senin ikizin ve Kartalların Kumandanı olduğu halde, Yeryüzü'ne ve onun halkına sadık kalacağını, yaşamını onların esenliğine adayacağını açıkladı," dedi Ninsun.

"Erek'in işleriyle erkek kardeşimin ne ilgisi var?"

"Gılgamış'a, onu kutsaması için Utu'ya gitmesini söyledim."

"Sonsuz Ömür'ü... Ölümsüzlüğü bulması için mi?"

"Tam da öyle... Utu onu Sedir Dağı'na, İniş Bölgesi'ne yönlendirebilsin diye. Gılgamış'ın çıktığı yolculuk, bu."

"Aptal!" diye haykırdı İştar. "Orası, Enlil'in yerleştirdiği kuşatma gemisi korkunç Humbaba tarafından korunuyor. Hiçbir ölümlü, Sedir Ormanı'na girip hayatta kalamaz! Bu aksiliği örtbas etmesi için Utu'ya haber göndereceğim!"

"Hayır!" dedi Ninsun. "Zarlar atıldı; kaderden dönüş yok!"

"Gılgamış'ı dönüşü olmayan bir yolculuğa gönderdin," dedi İştar. "Yaşam yerine ölümle karşılaşacak!"

Ninsun, İştar'a sorgulayan gözlerle baktı. "Ne de olsa onu seviyorsun," diye mırıldandı.

"Ama bana karşı komplo kurduysa, hayır!"

Ninsun, elini İştar'ın omzuna koydu ve İştar, jesti geri çevirmedi.

"Gılgamış, seninle Kutsal Evlilik yoluyla evlendi," dedi Ninsun. "Tören yapıldı. Krallık, bu bir yıl için onda kalmalı! Yıl bitene ya da hamur gibi bedeni Erek'e dönene değin tahta kimsenin çıkmasına izin verme." Elini geri çekti ve başını eğdi.

"Öyle olsun," dedi İştar. "Gılgamış, kaderine doğru yolculuğunu yapsın... Onu ne durduracak ne de cesaretlendireceğim. Ama yükseklerden, gök gemimden izini süreceğim ve başına gelenleri gözlemleyeceğim."

Tanrıçalar, antlaşmalarını mühürlemek için kollarını kavuşturdular. Sonra İştar döndü ve dışarıdaki gün ışığı karşısında silueti belirerek, geldiği yoldan gitti. Ninsun onu gümüşi gök gemisi içinde kalkarken görmek için takip etti.

***

Rahip mertebesi Büyük Tapınak'ın rahip kanadında toplanmıştı ve Yüksek Rahip'in, İştar'la önceden planlanmamış görüşmesinden dönmesini bekliyordu.

Tam da o sabah, göksel kehanetten, kralın ortadan kaybolmasından ve İştar'ın Enkullab'ı kralın halefi olarak seçme niyetini ilan etmesinden ötürü sevinçten coşmuş bir hava içindeydiler. Şimdiyse havaları kasvetliydi; çünkü İştar, Ninsun'la Beyaz Tapınak'taki karşılaşmasından sonra, misafir tanrılara kalmaları gerekmediği bilgisini vermişti. Ardından da Yüksek Rahip'i acil bir görüşmeye çağırmıştı.

Her biri Kutsal Bölge'de, rahiplik kurumunda belli görevlerden sorumlu bölümlerin başındaki on bir başrahip, Yüksek Rahip toplantı salonundan içeriye girdiğinde hâlâ son olayların anlamı üzerine spekülasyon yapıyorlardı. Düşmüş yüzü, hayra alamet değildi. Grubun başındaki koltuğuna oturdu ve toplanmış mertebeyi süzdü.

"Tanrıça fikrini değiştirdi," dedi sonunda. "Krallık, yıl boyunca Gılgamış'ta kalacak... Daha önce ölmüş olarak bulunması durumu hariç."

Takip eden şaşkın sessizlik, anlaşılmayan öfke mırıltılarıyla kırıldı. Enkullab, sessizlik için elini kaldırdı. "Tek tek konuşun," dedi "ve lütfen yerinde konuşun."

"Gılgamış *nerede*?" diye sordu başrahiplerden biri.

"Bana bu konuda bilgi verilmedi," diye yanıtladı Enkullab. "Bana söylenen tek şey İştar'ın Hanımefendi Ninsun'a, öldüğü daha önce saptanmadığı sürece, kayıp Gılgamış'ı yıl boyunca kral kabul edeceğine dair söz verdiği."

"Tanrıçaların kendileri de onun yerini bilmiyorlar anlaşılan," dedi, başka bir başrahip.

"Her ne anlama geliyorsa gelsin, son derece küçük düşürücü," dedi Enkullab. "Ertesi gün kral olacağıma inandırıldım. Tanrılara, kalmaları söylenmişti. İhtiyarlara bile hazır olmaları için acilen haber vermiştim... Ve şimdi, ellerim bomboş, akılsız görünümümle, rezil olmuş halde duruyorum!"

"Hepimiz rezil olduk," dedi diğerlerinden biri.

"Soruna odaklanmak yerine, yaklaşmaları reddedilmiş genç delikanlılar gibi konuşuyoruz," dedi bir başkası. "Gılgamış'ın başına ne geldiğini bilmeliyiz. Niglugal doğruyu söyledi mi? Belki de kral, Anu'nun eserine dokunduğu için hasta bir bedenle ya da karışık bir akılla sarayda saklanıyordur?"

"Efendilerim; benim, bir yanıtım var," dedi, o sırada içeriye giren daha genç bir rahip.

Ona baktılar. "Konuş," dedi Enkullab.

"Ben, Meşga; kefaret ayinlerini yapan rahiplerden biriyim. Kısa süre önce, sunaklar avlusunda genç bir kadın bana geldi ve ciddi bir günahını telafi etmek için bir koyun gerektiği

halde yalnızca bir güvercin sunabildiğinden ötürü af diliyordu. Büyük günahının ne olduğunu sorduğumda, kralla ilgili kötü bir sırrı tutması için iradesi dışında yemin ettirildiğinden söz etti."

"Devam et," dedi Yüksek Rahip. "Konuyla ilgili tüm gerçeği söylemediği sürece affedilmesinin mümkün olmadığını söyledim ona. Bunun üzerine bana, kralın dostu Enkidu'nun ve bazen de kralın sık sık gittiği bir genelevdeki zevk kızlarından biri olduğunu anlattı. O son gece kral, Enkidu'yla uyurlarken ortaya çıkmış ve Enkidu'yu uyandırarak toplantı yapmış. Sonra ikisi kıyafetlerini atmışlar ve eski püskü kıyafetler giyip yanlarına erzak almışlar. Ardından kadının patroniçesi tarafından, Adadél adında bir tüccarın gün doğunca yola çıkmaya hazırlanan gemisine yönlendirilmişler. İki adam, kral ve Enkidu ayrıldıktan sonra patroniçesi, ona ve fahişelerden bir başkasına, tüm olayı sır olarak tutmaları için yemin ettirmiş."

"Tüm söylediği bu mu?" diye sordu Enkullab.

"Hayır, yüce efendim," diye devam etti rahip. "Daha sonra, sabahın ortasında, kralın askerleri gelmiş. Evin patroniçesini, Salgigti adlı kadını yanlarına almışlar ve tüm genç kadınları sessiz olmaları için tehdit etmişler. Ve kız biliyordu ki kötü şeyler yapılıyordu; yemini, bir günahtı. Böylece kefaret aramak için aceleyle tapınağa geldi."

"Geminin nereye yolculuk ettiğini biliyor muydu?"

"Mari'ye. Adadel adlı sahibi, fahişelerleyken söylemiş."

"Eğer kralın adamları, patroniçesinin yanıtlarını almak için Zevk Evi'ne gelmişlerse, Gılgamış sarayda değil demektir," dedi başrahiplerden biri. "Enkidu'yla planladıkları şeyi yapmış ve Adadel'in gemisinde yola çıkmış olmalı."

"Neden Mari'ye gitsin; üstelik bu kadar ani?" diye düşündü başka bir başrahip.

"Nöbetçilerin başrahibi," dedi Enkullab, ona dönerek. "Bunu öğrenmek, senin görevin."

"Öğreneceğiz," dedi, nöbetçi rahiplerin başı. "Ancak olan buysa, Gılgamış hayattadır ve iyidir; yerine bir başkası tahta geçmeyecektir!"

Enkullab, ona baktı. "Sözlerinde hayal kırıklığından fazlasını duyuyorum," dedi. "Gılgamış gemiyle yola çıktıysa," diye devam etti Enkullab, "Mızraklarımızın menzilinde değildir artık. Git; ne öğrenebiliyorsan öğren; aşağılanmamızla ilgili meseleyi konuşmak için yeniden toplanacağız."

***

O öğleden sonranın devamında, sabahleyin Adadel'in, gemisinin güvertesinde iki yabancıyla yola çıktığı ve iki sıradan gemicinin rıhtımda baygın durumda bulunduğu belirlendikten sonra, Enkullab'ın özel konutunda beklenmedik bir konuğu vardı.

Uyuma alanını odanın geri kalanından ayıran perdenin arkasında hareket fark ettiğinde, yatak odasında perişan ve öfkeli bir halde yalnızdı.

"Kim o? Göster kendini!" diye telaşla bağırdı Yüksek Rahip.

Rahip kıyafetli bir adam, öne doğru adım attı. "Ben, buğday evinden sorumlu Anubani'yim," dedi.

Enkullab onu tanıdı. En üst mertebeden olmasa da belli bir önem taşıyan bu rahip geçmişte, sağda solda Enkullab'ın dikkatini çeken sözler ederek Yüksek Rahip'in ilgisini çekmeye çalışmıştı. Enkullab araştırdığında kendisine, Anubani'nin Erek'e ve onun tapınaklarına bol erzak sağlayan tüccarlarla uğraşmakta özellikle usta olduğu söylenmişti.

"Niçin buraya davet edilmeden, bir hırsız gibi geldin?" diye öğrenmek istedi Enkullab.

"Size bir şey söylemeye, efendim," diye alçak bir sesle yanıtladı Anubani.

"Bir sır."

"Bir sır mı? Önemsiz konular için fazla perişanım. Depo şefiyle konuş."

"Kralla, Gılgamış'la ilgili."

"Gemiyle yola çıktı; ulaşamayacağımız yerlere gitti," diye yanıtladı Enkullab.

"Eğer efendi dinlerse, aslında *ulaşılabilir* bir yerde."

"Gemiyle bir tam gün boyunca yol aldı. Bir insan ona ne bir hayvanla ne de bir gemiyle yetişebilir."

"İnsan yetişemez gerçekten... Ama tanrılar yetişebilir!"

Enkullab ona baktı. "Konuş; sırrını söyle!"

"Bir gök gemisi," diye yanıtladı Anubani. "Bir gök gemisi ona yetişebilir ve ortadan kaldırılmasını garanti edebilir!"

"Bir gök gemisi!" dedi Enkullab, gülerek. "Onlara yalnızca tanrılar sahip ve İştar, bir yıl boyunca beklemek üzere Hanımefendi Ninsun'la bir antlaşma yapmış!"

"Tam olarak öyle," dedi ona Anubani, çevresine kaypakça bakınarak. "Erek'te yardım bulamazsınız. Ama Efendi Marduk'un egemenlik bölgesinden, ah; o, başka mesele!"

"Hanımefendimizin eşinin ölümüne onun kendi kutsal tapınağında sebep olan düşmanının adını hangi cüretle söylersin!" diye bağırdı Enkullab.

"Efendim," dedi Anubani, başını eğerek. "Efendi Marduk eski gelenekleri takip ederek, krallıkla rahipliği sizin ellerinizde birleştirebilir."

"Peki, sen bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Efendi, En Yüksek Rahip," dedi Anubani. "Ben, Efendi Marduk'un bir casusuyum ve yüce Efendi Enki'ye tapan biriyim."

Enkullab, onu süzdü. "Bunun için infaz edilebilirsin," dedi.

Anubani başını aşağıya eğdi ve ellerini, teslimiyet ifade edercesine açtı.

"Konuş; seni dinleyeceğim," diye yanıtladı Enkullab.

"Fırat Nehri üzerinde yol alan bir gemi, riskli bir yolculuğa girişmiştir," dedi Anubani. "Üç gün boyunca vahşi doğa, çölün yağmacılarına açık olarak uzanan nehrin kenarlarına sokulur. Sonra bir yerleşim yerine varılır ve orası, Efendi Nabu'ya adanan bir şehir olan Borsippa'dır..."

"Enlilcilerin tarafında bir diken," diye araya girdi Enkullab.

"Bu durumda hoş karşılanan bir diken... Çünkü Erek'in güneyinde, hızlı bir eşek sırtı yolculuğuyla yarından sonraki gün erişilebilecek olan Eridu, Efendi Enki'nin hakimiyet alanı uzanır."

"Devam et."

"Mesaj Eridu'ya ulaştırıldığında, Marduk'un gemileri yükselebilir. Geminin yolu kesilebilir; Borsippa'ya haber verilebilir. Kim, bir kaçağı hangi kaderin beklediğini önceden söyleyebilir?" Anubani, gözlerini kaldırdı. "Böyle riskli yolculuklarda birçok kişi ortadan kayboldu..."

Bir süre sessizlik oldu.

"İlginç bir olasılık," dedi sonunda Enkullab. "Peki, Marduk'tan niye yardım gelsin?"

"Bir yanlışı düzeltmek için. İştar için uzak diyarlardaki Aratta düşünülmüştü; Erek değil. Fakat o, Efendi Anu'nun önüne uzandı; göğüslerini açtı; onu baştan çıkardı. Erek, Marduk'un oğlu Nabu için düşünülmüştü!"

"Anlıyorum," dedi Enkullab. "Gılgamış'ı ortadan kaldırmak, İştar'ı ortadan kaldırmak için bir adım."

"Siz, Efendi Anu'nun, adaleti korumak için ant içmiş bir rahibisiniz. Gılgamış ise bir günahkâr, bir gelin tecavüzcüsü. Anu'nun kehaneti size yol göstermeli!" Anubani, Yüksek Rahip'i süzerek durakladı. "Söylediğim gibi Efendi Marduk, krallığı sizin ellerinize vermeli."

"Ya bedeli?" diye merakla sordu Enkullab.

"Yalnızca bir mesaj; Eridu şehrine sizden gidecek bir mesaj," diye yanıtladı Anubani. Kıyafetinin içinden, tazeliğini koruması için nemli beze sarılmış, kilden bir tablet çıkardı. "Hepsi burada yazıyor," dedi, tableti Enkullab'a verirken. "Gılgamış'ın ve günahlarının öyküsü; sizin haleflik hakkınız ve müdahale etmeleri için tanrılara başvuru."

Enkullab, tableti aldı. Daha iyi görebilmek için meşaleye yaklaşarak, yazıyı okudu. Tabletin kili hâlâ ıslaktı.

"Evet," dedi. "Hepsi burada ve doğru."

"Mührünüzle onu mühürleyin ve Eridu'ya geri gitsin," diye yanıtladı Anubani.

Enkullab, konuğunu inceledi. "Söylediğin kişi olduğunu nereden bileceğim?"

"Önemli bir soru," dedi Anubani. Giysisinin iç ceplerinin birinden küçük, deri bir kese ve onun içinden silindir bir mühür çıkardı. Onu, tabletin arka yüzünde yuvarladı. Baskı, tanrı Marduk'u, amblemi olan koç kafalı asayı ve Yeryüzü'nün amblemi olan yedi noktayı önünde tutarken gösteriyordu. "Anubani, Meşru Halef yüce Marduk'un hizmetkârı" sözcükleri yazılıydı.

"Kader ayrım yapmaz," dedi Enkullab, düşünceli bir edayla. "Tanrıların arasında bile biri için bir doğru, diğeri için bir yanlıştır."

"Tableti kendi mührünüzle mühürleyin; Erek'in krallığı, sizin olsun!"

"Öyle olsun," dedi Enkullab. Boynunda deri bir şeritte asılı duran mühre uzandı ve onu tabletin yüzeyinde yuvarladı.

"Kaderimi, senin tanrılarının eline verdim," dedi, tableti Anubani'ye geri uzatırken. "Haklı iddialarımda beni desteklemeleri için."

"Öyle de olacak, Rahiplerin Rahibi,"dedi Anubani ve başını eğdi.

8

Adadel'in büyük Fırat Nehri'nde kuzeye doğru yol alan gemisi, Erek'ten ayrıldıktan sonraki o ilk sabah, iyi ilerleme kaydetmişti.

Sert rüzgâr uzun saatler boyunca devam etti ve Yeni Yıl festivali günlerinde zoraki olarak dinlenen gemiciler, eve gitme düşüncesiyle kuvvetli ve coşkulu biçimde kürek çekiyorlardı. Güverteye yeni gelen ikili, Enkidu ve Gılgamış, bir süre ilgi odağı oldular; ancak kendi paylarına düşen kürekçiliği hakkıyla yaptıklarından, kısa zamanda mürettebatın bir parçası olarak kabul gördüler. Fakat kuşkuları dinmeyen tüccar-kaptan Adadel, onlara sorgulayıcı bakışlar fırlatmayı sürdürdü. Ancak sonra, gün ortasında rüzgâr dinip kürekçiler yorulduğunda Adadel'in dikkati, sorunlara yöneldi; gemi, nehrin daha dar bir bölümüne varmıştı ve su yolu, başka gemilerle paylaşılmak zorundaydı.

Akşama doğru, nehrin nehre değil, büyük bir göle benzeyecek kadar geniş bir bölümüne vardılar. Adadel bol bol küfretse de tatmin olmamış değildi. Mürettebat iyi çalışmıştı ve gece için demir atılacak noktaya karar verildiğinde, yemek yiyip dinlenmelerinin zamanı gelmişti. Nehrin kenarına bağlanmak, gemiyi gece yağmacıları riskine açık hale getirecekti; nehrin ortasına demir atmak, karanlıkta geçen diğer gemilerin çarpması riskini doğuruyordu.

"Şu anda nehir trafiği yoğun," dedi baştayfa. "Kıyıya mı bağlansak?"

"Hayır," dedi Adadel. "Nehrin ortasına bağlanacağız." Başını, Gılgamış ve Enkidu'dan yana salladı. "Onlardan kurtulmamız gerekirse..."

Uygun bir yer seçtikten sonra Adadel, mürettebata gece için paydos verdi. Bazıları yüzmek için serin suya atladı. Uzun saatler boyunca kürek çekmekten yorgun düşen Gılgamış, deri balyalarının ve buğday dolu toprak çömleklerin arasında bir yer buldu ve çabucak uykuya daldı. Hiç yorgun olmayan Enkidu, olan biteni dikkatle izledi. Sonra, diğerleri gece için yatınca, Gılgamış'ın yanına uzanmaya geldi. Diğer tayfalar kralın yanına uzandıkları ve bedenleriyle onu çevreledikleri için, kendisine yer olmadığını umutsuzca gördü. Yapabileceği en iyi şey, yakınlarda sırtını çömleklerden birine dayayıp oturabileceği uygun bir yer bulmaktı. Bir süre yoldaşına göz kulak olarak, yarı kapalı gözlerle oturdu. Gecenin sakinliği, zaman zaman geçip giden diğer gemilerden gelen bağrışmalarla kesiliyordu. Onun dışında her şey huzurluydu. Ve saatler geçtikçe Enkidu, uykuya daldı.

Ellerinin arkasına çekildiğini ve iple bağlandığını fark ettiğinde, irkilerek uyandı. Birçok tayfa tarafından yere atılmıştı ve zapt ediliyordu; hançerlerini boğazına dayamışlardı. Gılgamış'ın da zapt edildiğini görebiliyordu.

Adadel saldırıyı denetleyerek ikisinin arasında duruyordu. Bir elinde bir hançer, diğerinde bir kamçı tutuyordu. Enkidu'yu işaret etti. "Arayın onu!" diye emir verdi.

Gümüş şekellerin olduğu gizli keseyi çabucak buldular.

"Kimsin sen?" diye bağırdı Adadel, Enkidu'ya. "Arkadaşın kim?"

Ve Enkidu yanıt vermeyince, Adadel ona kamçıyla defalarca vurdu. "Büyük olanı arayın!" diye emretti.

Kaslarını kasan Enkidu, ellerini bağlayan ipleri kopardı ve kendisini zaptedenleri kenara itti. Adadel'in üzerine atıldı

ve Adadel hançerini ona saplayarak Enkidu'nun kolunu kesti. Enkidu, Adadel'e saldırıp onu yere yapıştırdı. Gılgamış'ı tutan adamlardan biri hançeriyle ona doğru gelince Enkidu onu havaya kaldırarak, onu bir gerilme hareketiyle güverteden dışarıya fırlattı.

"Bizden uzak durun; yoksa *hepinizi* güverteden atarım!" diye bağırdı Enkidu.

Beklenmeyen gücünden korkmuş olarak, geri çekildiler. Enkidu, Gılgamış'ı bağlayan ipleri bir çekme hareketiyle kopardı.

Gılgamış, ayağa kalktı."Bize niçin saldırdınız?" diye sordu.

"Zarar vermek istemedik," dedi Adadel. "İsteseydik, sizi yalnızca öldürmüş olurduk. Ancak, belli ki sizler sıradan gemiciler değilsiniz. O yüzden merak ettik."

"Demek öyle," dedi Gılgamış. "Meraklı olmak yaygın bir tabiattır. Yeterince bilgi aldınız mı; yoksa daha fazlasını mı istiyorsunuz?"

"Yolculuğa huzur içinde devam edelim," diye yanıtladı Adadel. Sağ elini, avucu Gılgamış'la yüzleşecek şekilde havaya kaldırdı.

"Öyle olsun," dedi Gılgamış. Sağ elini havaya kaldırdı ve Adadel'inkine çaktı.

"Hangi adlarla biliniyorsunuz?" diye sordu ona Adadel.

"Ben Kiagda'yım; arkadaşımın adı ise Ursag," dedi Gılgamış. "Dilimizde anlamları 'Kiag'ın çocuğu' ve 'kahraman'."

"Benim adım da Adadel," dedi kaptan, "anlamı 'Adad benim tanrım'... Şimdi, hepimiz gece istirahati edelim; çünkü tan ve kürek çekme, pek yakında geri dönecekler." Onları bıraktı ve baştayfanın onu beklediği oturma yerine geri döndü.

"Onu gördün mü?" diye fısıldadı Adadel ona. "Kısa boylu olanın kolunu hançerimle kestim ve kanamıyordu bile!"

"Söylediğiniz gibi, efendim; bu ikisi, sıradan gemiciler değiller,"diye yanıtladı baştayfa. "Kim olduklarını ve neden bize katıldıklarını keşfetmek için başka yollar bulmalıyız."

***

Nehirde yolculuk etmenin, başka bir gemiyle neredeyse çarpışmak, yelkenin direğini tepeleyen ani bir rüzgâr, saz ve çalı yığınına takılan bir kürek, kuzgunların kapıp kaçtığı yeni tutulmuş balık gibi zorlukları ve tehlikeleri dışında ikinci günün yolculuğu, olaysızdı. İlk gün gür ve uzun olan kürekçi şarkıları şimdi daha aralıklıydı ve herkes, onarılan yelkenin kürekçilerin işini görebilmesini umuyordu. Gılgamış ve Enkidu, onlarla kısaca konuşan kaptanla baş başa kalmışlardı. Ursag diye bilinen Enkidu'nun kolundaki kesiğin neden kanamadığı ya da ilgi gerektirmediği konusu hâlâ genel bir şaşkınlık yaratıyordu; ancak kimse, bunun hakkında yüksek sesle konuşmuyordu.

İkinci gece demir attılar ve sırayla nöbet tutarak nehrin doğu kıyısına bağlandılar; ama gece sakin geçti.

Yelkenli yolculuğun üçüncü gününde, öğleden sonranın geç saatlerinde, gökyüzünde tuhaf şeyler oluyordu. Bulutlar, güneş ışığına izin verip sonra nehrin ve yolcuların üzerine kasvetli bir grilik düşürerek geri döndüler. Ardından, gökte güney yönünden gelen ve savrulan oklar gibi görünüp, büyüklüğü yaklaştığında artan koyu renk noktalar belirdi. Gemideki herkes işlerini yapmayı bıraktı ve onun yerine, alışılmadık göksel görüntüyü şaşkınlıkla izlemeye koyuldu. Sonra koyu noktalar ayrıştılar ve bir tanesi, neredeyse su yüzeyine değecek şekilde, nehre doğru sessizce dalış yaptı.

"Bu, tanrıların bir gök gemisi!" diye haykırdı Gılgamış.

Nesne, geminin üzerinde ıslık gibi bir ses çalarak giderken hafifçe yükseldi ve zarif bir yay çizerek havalanıp, bulutlardaki diğer iki koyu noktayla birleşti. Bir an için üç nokta,

gözden kayboldu. Sonra yeniden ortaya çıktılar ve çizgisel bir düzene geçerek, nehir yatağını takip etmek üzere aşağıya geldiler. Şimdi her üçünün de tanrı gök gemileri oldukları görülebiliyordu. Adadel'in gemisine vardıklarında bir süre duraklayıp oyalanmış gibi göründüler. Ardından neredeyse dikey biçimde yükselerek, gözden kayboldular.

"Bu, tanrılardan bir kehanet!" diye bağırdı baştayfa ve kendini geminin döşemesine uzattı. Tayfanın geri kalanı da aynı şeyi yaptı.

"Gök gemilerini duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim!" diye aniden bağırdı Adadel. "Bu, olaylar bizi bulmadan gerçekten de anlamını öğrenmemiz gereken bir kehanet. Kalkın ve kürek çekmeye başlayın! Önümüzde Efendi Nabu'nun şehri Borsippa uzanıyor. Orada durmalı ve tapınaklarına adak adamalıyız!"

Gılgamış, yüzünde kaygılı bir ifadeyle Enkidu'nun kolunu tuttu.

"Düşüncelerini okuyorum, dostum," dedi Enkidu. "Siyah renkli gök gemileri, Enki'nin tarafına, Marduk ve Nabu'ya ait."

"Sippar'a ulaşmalıyız," dedi Gılgamış.

"Ve düşmanımızın yuvası Borsippa'da demirlememeliyiz," dedi Enkidu.

Tayfaların bir kısmı kürek çekmeye devam ederken, bir kısmı da baştayfanın denetimi altında kırık yelken direğini onarmaya ve yelkeni yeniden yükseltmeye çalışıyordu. Enkidu, diğerleri yelken direğinin kırık parçalarını bir araya getirmek için ipleri kullanırken parçaları bir arada tutmayı önerdi. Ancak kalın kütükler Enkidu'nun elinden defalarca kaydı ve kendilerini bir arada tutan ipleri kopardı. Birçok denemeden sonra, baştayfa pes etti.

"Nehri yalnızca kürek çekerek tırmanmamız gerekecek," dedi.

Fakat kürek çekmek onları fazla ilerletmiyordu; çünkü hava, daha fırtınalı bir hal almıştı ve soğuk rüzgâr, akıntıya karşı gitmeyi çok zorlaştıran dalgalar üretiyordu. Günün sonunda bulutlu gökyüzü, karanlığın daha erken çökmesine neden oldu.

"Bu gece için dursak ve nehrin kenarında güvenli bir liman bulsak iyi olur," dedi baştayfa.

"Evet, gece çökmeden Borsippa'ya ulaşma şansı yok," diye ona hak verdi Adadel. "Ama gündüz doğu kıyısı boyunca kervanlar, hatta eşeklere binmiş gruplar gördüm. Kim bilir nasıl hainlikler barındırıyorlar? Yine nehrin ortasına demir atalım."

"Peki ya çoraklığın başladığı batı kıyısı?" diye sordu baştayfa.

"O daha da kötü olabilir. Uzun bacaklı, arkasında bir kamburu olan komik görünümlü hayvana binen yağmacıları, Şagazları duymadın mı?"

Nehrin ortasına demir attılar.

Kalın bulutlar dolunayı gizlediğinden, karanlık bir geceydi; yine de olaysızdı. Gündoğumu yaklaştığında oluşan görece güvenli ortamda, son nöbettekiler bile uzandı ve uykuya daldı. İlk ışıkla birlikte gemidekilerin bazıları uyanmaya başladıklarında her şey, hâlâ sessizdi; tam bu sırada, geminin bir şekilde demirinden koptuğu ve batı kıyıya doğru sürüklendiği fark edildi.

Uyanan Adadel, demirin iplerini kontrol etti. Kopmamışlardı: Kesilmişlerdi!

Adadel gemideki herkesi uyandırmak için bir alarm çaldığında, yüksek sesli bir bağırtı oldu ve geminin kıçının arkasında, suda saklanan yabancılar, güverteye tırmandılar; genel bir mücadele başladı.

Gemi artık nehrin kumlu kıyısına vurmuştu ve batı kıyının kumul tepelerinin arkasından başka saldırganlar da, ge-

miye doğru hızla ilerliyorlardı. Baştan ayağa hançerlerle ve kılıçlarla donanmış ve geminin mürettebatından sayıca fazla olmalarına karşın kimseyi öldürmek niyetinde olmadıkları, kısa sürede ortaya çıktı; esirleri canlı zapt etmeyi yeğliyorlardı.

Sürekli ateşi sağlayan yağ lambası kargaşa sırasında ters döndü ve gemiye bir yangın yayılmaya başladı.

"Suya; çabuk!" diye bağırdı Enkidu Gılgamış'a, kralı bunaltan iki yağmacıyı yere sererek.

Enkidu, Gılgamış'ın yanıt vermesini beklemeksizin onu kavradı ve onunla birlikte nehre atladı. Fark edilmelerini önlemek için suyun altından yüzerek, her ikisini de güçlü kulaçlarla gemiden uzaklaştırdı. Kendisi havaya gereksinim duymasa da, Gılgamış soluk alabilsin diye kralın başını ara sıra havada tutuyordu. Sonra kendisi de bir göz attı. Yanmakta olan gemiden iyice uzaklaşmışlardı. Hâlâ duyulabilen bağırtılar, şimdi nehrin kıyısından geliyordu; gemiden değil. Nehirde çevresine bakınan Enkidu, sudan dışarıya uzanarak büyüyen bir saz gördü. Enkidu, Gılgamış'a sıkıca tutunarak boştaki eliyle kendini o yöne çekti. Saz yığınına vardığında Enkidu bunun, nehrin ortasında yükselen küçük bir ada, bir kum bariyeri olduğunu gördü. Onun uzak yanına yüzdü ve sazların arasına uzanması için bitkin Gılgamış'a yardım ederek onu sudan dışarıya çekti; bu sırada kendisi, yalnızca başını suyun dışında tutarak yeniden adanın ön tarafına yüzdü.

Enkidu, bu saklanma yerinden geminin esirlerini seçebiliyordu. Elleri bağlıydı ve alınıp götürülüyorlardı. Yağmacılar, geminin kargo bölümünü yangınla yarışır gibi çılgınca boşaltıyorlardı ve kurtarabildiklerini, kum tepelerinin arkasından nehir kıyısına yönlendirilen develere yüklüyorlardı. Enkidu'nun tanıyamadığı bir dilde bağrışmalar duyuluyordu ve geminin efendisi Adadel'in nehrin kenarına geri götü-

rüldüğünü gördü. Kumandan olduğu belli olan biri gemiyi işaret ederek Adadel'e tokat atıyor ve bağırıyordu. Bazı yağmacılar arama yapmak için nehrin kenarına dağılmışlardı.

Enkidu kum bariyerinin arkasına yüzdü ve kendini tamamen suya batırdı.

Bir süre geçip başını sudan çıkardığında, her şey sakindi. Yağmacılar ve esirleri gitmişti. Haberleri aktarmak için Gılgamış'ın yanına döndü.

"N'oldu?" diye sordu Gılgamış, kendine gelmiş olarak.

"Şagaz," dedi Enkidu. "Göçebe olduklarından, köleler işlerine yaramaz; bu nedenle genellikle herkesi öldürür ve esir almazlar. Yalnızca ganimet peşindedirler. Ancak bu kez, herkesi canlı olarak istediler.

"Neden?"

"İyi bir soru. Belki yanıtı gemide buluruz."

Orada kimsenin olmadığından emin olmak için biraz daha beklediler ve tekrar gemiye yüzdüler. Suyun içinde yarı batmış, yangından kötü şekilde hasar görmüş olarak yatıyordu. Kırık toprak çömlek parçaları etrafa saçılmıştı; sağlam olan tüm balya ve çömlek kargosu, yağmacılar tarafından alınıp götürülmüştü.

Berrak sulara dalan Enkidu, zarar görmemiş mataralar, ıslak unla dolu bir kese ve bir gün önce katledilip kızartılan kuzunun leşini buldu; kemiklerin üzerinde biraz et kalmıştı. Bulduklarını sudan dışarıya sürükledi. Güvertede enkazın içinde birçok hançer buldu; saldırganlara mı yoksa mürettebata mı ait olduklarını söylemek zordu.

"Yiyeceğimiz ve silahlarımız var," dedi Enkidu. "Yemek yiyebileceğin ve dinlenebileceğin gizli bir yer bulalım. Çıkacağımız yola daha sonra karar veririz."

Nehrin kıyısı boyunca yürüdüler. Güneş artık oldukça güçlüydü ve Gılgamış, gözlerine siper yapmak için elini yu-

karıda tutuyordu. Av kuşları, itici çığırtılarıyla gökte daireler çiziyorlardı. Nehrin yanındaki kum tepelerinin arasında gölgeli bir nokta vardı ve orada durdular.

"Açım," dedi Gılgamış.

"Kral ziyafetini hazırladım bile," diye yanıtladı Enkidu. Yırtık bir yelken parçasından yaptığı paketi açtı ve içindekileri Gılgamış'ın önüne serdi. "Bana tek gereken, su," dedi Enkidu. "Yemeği sen ye." Leşi havaya kaldırdı. "Etin bir bölümü hâlâ iyi."

Cümlesini bitiremeden av kuşlarından biri, belki de dev bir kartal, onlara doğru pike yaptı ve leşi kavradı.

Enkidu yükseğe sıçrayıp leşi inanılmaz bir çeviklikle yakaladı.

Devasa kuş, bir an için leşe tutunarak ve Enkidu'yu da onunla taşıyarak uçacak oldu. Sonra Enkidu korkunç bir çığlık attı ve kuş, avını serbest bıraktı. Enkidu, ellerindeki leş ile birlikte, büyük bir gürültüyle yere düştü.

Gılgamış, Enkidu'nun düştüğü yere doğru koştu. Bir insanın böyle ezici bir düşüşten sağ çıkamayacağını biliyordu. Fakat oraya vardığında, Enkidu'nun ayakta durmuş, leşi tuttuğunu gördü ve kralın yüzündeki korkuyu gören Enkidu, kükrercesine kahkahaya boğuldu.

Kutsal Evlilik gecesinden bu yana ilk kez, Gılgamış da kontrol edilemez bir kahkahaya tutuldu.

"Şimdi ziyafet çekmelisin," dedi Enkidu. Islak unu keseden çıkardı ve onu ince, yuvarlak kekler şekline sokarak yaptığı hamuru bir kayanın üzerine yaydı. "Güneş bizim fırınımız olacak," dedi krala. Arpa kekleri pişerken, nehre indi ve leşi iyice yıkadı. Sonra eti, ekmeği ve bir matarayı, yelkenin yırtık parçasının üzerine yaydı.

"İşte, burada," dedi, kendinden memnun bir şekilde.

"Peki, şimdi," dedi Gılgamış, açlığını bastırırken. "Nehrin

karşısına yüzüp bir kervana mı katılmalı; yoksa gece dinlenmek için bir köy mü bulmalıyız?"

"Borsippa'ya fazla yakınız," diye yanıtladı Enkidu, "ve olayların görüntüsü hoşuma gitmiyor... Şagazlar tuhaf davrandı ve saldırıları, siyah gök gemilerinin ardından geldi. Bu, Marduk'un ve Nabu'nun gök gemilerinin rengi."

"Yani beni arayan, İştar değildi. Buna ne dersin?"

"Gök gemilerinin gemiyi denetlemesi ve Şagazların tuhaf saldırısı arasında bir bağlantı kokusu alıyorum," dedi Enkidu. "Sürekli seyahat eden göçebeler olarak, esir almazlar. Buna rağmen bu kez ilgilerini çeken tek şey buydu. Ve Adadel'i nasıl sorguya çektiklerini, hâlâ kayıp olan birini nasıl aradıklarını gördün. *Bizim* peşimizde'ydiler; sana söyleyeyim!"

"Seni anlayabiliyorum; ama mantığı yok," dedi Gılgamış. "Neden İştar ya da Şamaş değil de, Borsippa'dan Efendi Nabu arasın bizi?"

"Bilmiyorum. Ancak Borsippa'nın egemenliğindeki karşı tarafa geçmenin çok riskli olduğunu düşünüyorum. Sippar'ın hakimiyet alanı karşımıza çıkana kadar, bir iki gün daha bu ıssız tarafta devam edelim."

Enkidu mataraları yeniden suyla doldururken Gılgamış, kıt malzemelerinin kalanını yelken bezine sardı ve iki yoldaş, kuzeye doğru yürüyüşe geçtiler.

Enkidu'nun ısrarıyla, nehirden gözükmemek için kum tepelerinin arkasından yürüdüler. Fakat Gılgamış, üzerinde yürüdükleri yumuşak kum nedeniyle yolu usandırıcı buldu ve iki saat geçmeden sandaletleri yırtıldı. Şimdi sıcak kum ayaklarını yakıyordu ve Enkidu'nun gerisinde kalmaya başladı. Dinlenmeleri için Enkidu'ya seslendi; ancak Enkidu, devam etmeleri gerektiğini söyledi.

Öğleden sonra bulutlar göğü karartmaya başladı. Kısa sürede yıldırımlar Gökleri yardı ve şimşekler Yeryüzü'nü salladı.

Önce hafif, sonra ağır bir yağmur geldi ardından. İki yoldaş, bazı aşınmış kaya parçalarının arasına sığındılar. Güz fırtınası geçtiğinde iliklerine kadar ıslanmışlardı ve kıt malzemelerinin tümü vıcık vıcık olmuştu. Islak kum çamurlaşmıştı ve yeniden yola çıktıklarında ayakları, her adımda daha derine batıyordu.

Kaygılarına karşın Enkidu, toprağın daha sert ve pürüzsüz olduğu nehir kıyısından yürümeyi denemeyi kabul etti. Gılgamış, orada bile zar zor yürüyordu.

"Sanırım ayaklarım kanıyor," dedi.

Yere oturdular ve Enkidu, yoldaşının ayaklarındaki ıslak kumu çıkardı. Şişmişlerdi; kızarmışlardı ve kanıyorlardı. Gılgamış'ın nehre gitmesine yardım etti ve ayaklarını serin, ferahlatıcı suyla ıslatmasını söyledi.

"İyi geliyor," dedi Gılgamış. "Ama ben yorgunum ve uykum var."

"Öyleyse kum tepeciklerine gidelim ve orada dinlenelim," diye önerdi Enkidu.

Kum tepeciklerine neredeyse yaklaşmışlardı ki Enkidu, Gılgamış'ı aniden kavradı ve onu yere attı; sonra her ikisini de kumla çılgınca örtmeye başladı.

"N'oluyor sana?" diye bağırdı Gılgamış.

"Orada; siyah gök gemileri geri döndü!" dedi Enkidu heyecanla, onları işaret ederek.

Gök gemileri aşağıya defalarca hücum edip yeniden yükselerek, daha önce yaptıkları gibi nehrin yukarısına doğru ilerleyerek, kesinlikle nehir boyunca keşif yapıyorlardı.

"Bizi gördüler mi?" diye düşündü Gılgamış.

"Eğer görmedilerse, aramayı sürdürmek için geri dönecekler," dedi Enkidu. "Çabuk olmalıyız."

"Yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Gılgamış.

"Seni taşıyacağım," dedi Enkidu.

"Ben yardım çağırmadan değil," diye yanıtladı Gılgamış. Boynunun çevresindeki ipi çıkardı ve ona takılı olan taşı, Enkidu'ya gösterdi. "Bu, Fısıldayan Taş," diye açıkladı, "annemden bir armağan. Gerçekten yardıma ihtiyacım olduğunda kullanmam gerekiyor."

Yeşil-siyah tılsımı baş aşağı çevirdi; sonra onu, elleriyle ovdu. Onu ağzına yakın tutarak, bağırdı, "Ey, annem! Gemimiz saldırıya uğradı ve yandı; yemeğimiz gitti; yabanda kaybolduk. Yardım et anne; yardım et!"

Enkidu, taşı kavradı ve elleriyle ovdu. "Ben Enkidu; burada Gılgamış'ın, Erek kralının yanındayım," diye bağırdı. "Nehrin ıssız tarafında, Borsippa yakınındayız ve Sippar'a doğru yürüyoruz. Koyu renkli gök gemileri bizi arıyor. Yardıma ihtiyacımız var; bir an önce, bir an önce!"

Taşı Gılgamış'a geri verdi. "Şimdi, bir taşa konuştuktan sonra," dedi, "kendi cesaretime güvenmek zorundayım."

"Gılgamış'ın kalkmasına yardımcı oldu ve onu omuzlarına aldı.

"Seni taşıyabildiğim kadar taşıyacağım," dedi, "ve iyi tanrılar, bizimle olsun."

***

O gün karanlık çöktüğünde iki yoldaş, sığınak sağlayabilecek kayalar buldular. Bitkin Gılgamış, başı yoldaşının omzuna dayanmış halde, uykuya dalan ilk kişi oldu. Ondan kısa süre sonra, Enkidu da uykuya daldı.

Uyku Gılgamış'ı terk ettiğinde, neredeyse gece yarısıydı. İrkilerek uyanıp, yoldaşını çekiştirdi.

"Beni niçin uyandırdın?" diye Enkidu'ya sordu.

"Ben, kendim uyurken ve şimdi *senin tarafından* uyandırılmışken, seni nasıl uyandırabilirim?"

"Beni sen kaldırmadıysan, kim kaldırdı?" diye sordu Gılgamış. "Adımın seslenildiğini duyduğuma eminim."

"Rüya olmalı," dedi Enkidu. "Uykuya geri dön."

Gılgamış, iki saat kadar sonra yeniden uyandı. Enkidu'yu uyandırmak için, onu sarstı.

"Şimdi ne var?" diye sordu Enkidu.

"İlk rüyamın dışında başka bir rüya daha gördüm," diye anlattı ona Gılgamış. "İkinci rüyamda, bir kaya tepetaklak yuvarlanarak geldi. Sonra durduğunda, dışarıya bacaklar çıktı. Bir rüzgâr, yüzüme dokundu; adım seslenildi!"

Yoldaşının öyküsünü dinleyen Enkidu, eliyle aniden onun ağzını kapadı.

"Şşşt!" diye fısıldadı Gılgamış'a. "Gördüğün, bir rüya değildi!"

Karanlıkta zar zor seçilebilen, nehrin kıyısının yakınında uzanmış bacakları üzerinde biraz ötede duran, iri bir nesneyi işaret etti. Bacakların arasındaki ampule benzeyen eklentiden belirli aralıklarla yayılan kırmızımsı parlaklık, kimliğinin bir gök gemisi, siyah bir gök gemisi olduğunu ortaya çıkarıyordu.

Donakalan ikili, gök gemilerinden birinin gözlerinin aniden aydınlanmasını izledi. Bir anda güçlü bir ışın, çevredeki tüm araziyi taramaya başladı. İki sinmiş yoldaş, birbirlerine ve kayaya yapışmıştı. Ama tarayıcı ışın, onları buldu. Parıltısı dayanılmazdı ve korkudan hareketsizleşmiş ikili, gözlerini korumak için ellerini kaldırdılar.

Işın zayıfladıysa da sönmedi. Gemide bir kapak açıldı. İçerideki ışığın önünde siluetleşen, vücuduna oturan bir kıyafet giymiş; ancak, kask giymemiş bir adamın biçimini görebiliyorlardı. Onlara doğru bakarak elini kaldırdı ve işaret etti.

"Gılgamış!" Kralın adı seslenilmişti; fakat bu çağrının gördükleri adamdan mı geldiğinden, yoksa gök gemisinden mi yayıldığından emin olamadılar.

Enkidu, elini yoldaşının ağzına bastırdı. "Yanıt verme!" dedi.

Şimdi açık kapaktan uzamaya başlayan, kendini yere doğru alçaltan bir merdiven görebiliyorlardı. Yere değdiğinde, kapakta ikinci bir figür belirdi ve ikili, aşağıya inmeye başladı.

Gılgamış, Enkidu'yu kavradı. "Sonum yakın!" diye fısıldadı.

Gök gemisinden, silah tutuyormuş gibi uzanmış elleriyle gelen ikili, yoldaşların saklandığı yere doğru yürümeye başladı. Enkidu, kendini önde konumlandırarak Gılgamış'ı arkasına itti ve kaçınılmaz karşılaşmaya hazırlandı. Birdenbire, sanki yoktan var olmuş, maddeleşmiş gibi, başka bir gök gemisi daha nehrin üzerinde beliriverdi. Biçimi, diğeri gibi küreyi andırmıyordu. Yemek tabağı gibi çok daha geniş ve yassıydı; ne sesi, ne de ışığı vardı. Varlığını yalnızca bulutların arkasından sızan ay ışınları belli ediyordu. Sonra bir anda, gök gemisinin yuvarlak çevresinde birçok renkli göz yandı. Dönmeye başladıklarında, göz kamaştırıcı bir ışın patlaması oldu. Siyah renkli gök gemisinin iki mürettebatının üzerinde durana kadar, araziyi taradı. Onlara dokunur dokunmaz ikisi de uzun adımlarını durdurdu ve iki cansız heykel gibi, hareketsiz kalakaldılar.

Bu kez mavi olan başka bir ışın, geniş gök gemisinden yayılıyordu. Gemiden, yeri sarsan bir patlama duyuldu.

"Gılgamış, Enkidu; kalkın ve öne çıkın!"

Görüntüden büyülenmiş olan ikili, kıpırdamadı. Patlayan ses, yeri şimşek gibi sallayarak yeniden çağrı yaptı. Titreşimler yüzünden gevşeyen küçük bir kaya, kumları kaydırarak üzerlerindeki kum tepeciğinden aşağıya yuvarlandı ve iki yoldaşı yarı yarıya kuma gömdü.

"Tam rüyamda olduğu gibi!" diye fısıldadı Gılgamış, titreyerek.

Mavi ışın onlara doğru yaklaştı ve inanmayan gözleri önünde, onun içinden bir adam maddeleşiverdi. İştar'ın uçuşların-

da giydiğine benzer bir baş giysisi giyiyordu. Bedeni tamamen parlak, gümüşi bir maddeyle kaplıydı. Onlara yaklaşınca kaskını çıkardı ve açık, altın sarısı saçları olduğunu görebildiler. Onlara elini uzattı.

"Gelin," dedi. "Sizi kurtarmak için buradayız."

"Kimsiniz siz?" diye cüretle sordu Enkidu, "ve adlarımızı nasıl biliyorsunuz?"

"Korkmayın," diye yanıtladı Sarışın. Kumandanımız büyük Efendi Utu, yardım çağrınızı duydu. İlerleyin; benimle birlikte mavi ışının içine girin."

Kaskını yeniden giydi ve iki yoldaşın koluna girerek, onları kavradı. Böylece üçü bir arada durarak, ışının içine adım attılar. Bir saniye içinde Gılgamış ve Enkidu, kafataslarındaki saçlar dev bir el tarafından çekiliyormuş gibi hissettiler. Giderek yukarıya, mavi ışının kaynağına doğru kaldırıldılar ve büyük gök gemisinin bağırsaklarına emildiler.

Aniden durdular. Mavi ışık gitmişti. Vardıkları odayı, onun yerine kırmızımsı bir ışık dolduruyordu. Bir kapı, önlerinde sessizce açıldı ve hâlâ kollarından tutan Sarışın, onları bir koridora, sonra da yine kırmızımsı bir ışığın yıkadığı daha geniş bir odaya götürdü.

Onlara eşlik edenden daha yaşlı başka bir sarışın adam, tahta benzer bir sandalyede oturuyordu. Ne ahşap, ne taş, ne de metaldendi. Tahtın kendi ekseni etrafında, oyuğunda döner kapı gibi dönebildiğini hayretle gördüler.

Onları selamlamak için sağ elini kaldırdı.

"Gemiye hoş geldiniz, Erek kralı Gılgamış ve yiğit Enkidu," dedi. "Sizi kurtarmaya zamanında geldiğimiz için memnunuz. Ben, komutan Abgal."

"Tam doğru zamanda," dedi Enkidu. "Minnettarlığımız sonsuz." Konuşması için Gılgamış'ı dürttü.

"Bu, bir Göksel Gemi mi?" diye sordu Gılgamış, etrafını inceleyerek.

"Tam da öyle," diye yanıtladı komutan.

"Göklerin Efendisi'ne şükürler olsun!" diye haykırdı Gılgamış, dizlerinin üzerine düşerek. "Kehanet gerçek oldu! Yukarıya alındım; Kişli Etana gibi, Eridulu Adapa gibi!"

Abgal, onlara şaşkınlıkla baktı. "Neden söz ediyorsunuz?"

"Kehanet gerçekleşiyor!" dedi Gılgamış, neredeyse bağırarak. "Anu, beni Nibiru'ya götürmesi için Göksel Gemisini yollamış! Efendilerin Efendisi'ne şükürler olsun!"

"Gılgamış," dedi Abgal, "Senin de ismini söylediğin bu Göksel Gemi, yalnızca Yeryüzü'nün göklerinde gezinenlerden biri. Bu gezegenin ötesine fırlayabilecek bir Gir değil. Ve kumandanımız Efendi Utu'nun sizi götürmemizi emrettiği yer, Yüksek Gökler değil; gideceğiniz yer olan Sedir Ormanı."

"Fakat, İniş Bölgesi orada değil mi?" dedi Gılgamış.

"Bu bilgiyi verme görevi, benim değil," dedi Abgal. "Sizi Sedir Ormanı'na indirmemizden önce iyileşmeli ve beslenmelisiniz." Çıplak ayaklı Gılgamış'a baktı. "Ve yeni sandaletler verilmeli size," diye ekledi.

"Bize geminin harikalarını gösterin!" dedi Enkidu.

"Onun işleyişini, yalnızca onda görevlendirilen Kartallar görebilir," diye yanıtladı Abgal. Sağ elini kaldırdı. "Yüce efendiler sizinle olsun!"

Onlara eşlik eden Sarışın, onları dışarıya çıkarmak için yeniden kollarına girdi.

"Efendi Utu, ona teşekkür edebilmem için güvertede mi?" diye sordu Gılgamış.

Abgal gülümsedi. "Gerçekten de meraklı ve yılmaz bir ruhunuz olduğu söylenmişti bana, Gılgamış. Minnetiniz, Efendi Utu'ya iletilecektir.

"Gelin benimle," dedi Sarışın, onları çıkışa yönlendirerek.

"Kutu!" dedi Abgal, aniden.

Gılgamış, başını çevirdi. "Ayrılık hediyesi mi?"

Mürettebattan biri, onlara yaklaştı. Küçük bir kutu taşıyordu. Ondan, yoldaşların gözlerine yöneltilmiş bir ışın parladı. "Az önce gördüklerinizin her bir anısı, şimdi silinmiştir," dedi onlara.

9

İniş Bölgesi'ni havadan görmek her zaman heyecan vericiydi. Utu, görkemli görüntüyü bu kez de gururla ve tatminle içine çekti; çünkü burada doğa ve Anunnaki, Yeryüzü'ndeki en renkli görüntülerden birini yaratmak için birleşmişlerdi.

Yeryüzü, onların tam ilerisi dışında tüm yönlerde sarı-kahverengiydi. Ancak sonra, doğudan gelen kumanda gemisinin göğe yeşil bir duvar gibi yükselen iki paralel dağ sırasını görebildiği o an, daima gelirdi. Ve ardından, dakikalar sonra, ötedeki ufka dokunan engin mavi boşluk, Yukarı Deniz seçilebilirdi. Sabahın bu erken saatinde kırmızımsı görünen güneş ışınları, doğanın el değmemiş yerlerine, sedir ağaçlarına ve deniz sularına verdiği renkleri abartırdı.

Hava gemisi inişe başlamak için güneye doğru zarif bir yay çizerken, yeşil boşluğun ortasında devasa, beyaz bir alan göründü. Bu, yalnızca zamana değil, Tufan'ın hasarına da direnmiş devasa döşeme taşlarından yapılı, muazzam platform, İniş Bölgesi'ydi.

"Ne görüntü; ne yer ama!" dedi Utu, hava gemisinin kumandanına.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Abgal.

Şimdi hava gemisi, kendini iki dağ sırasının arasındaki güney-kuzey doğrultulu iniş pistine hizalamıştı. Dikdörtgen kesiti güneyden kuzeye sayısız adım boyunca uzanan

platform, doğudaki dağ sırasının iç yamacına inşa edilmişti. Hava gemisi yere değmek üzere alçalırken, iniş alanının her iki tarafında bulunan podyumun sağından geçti. Birbirlerine mükemmel biçimde oturan sıralar halinde düzenlenmiş taş blokların üzerinde duran daha küçük, devasa bir platformdu. Üzerinde kuşak kirişli bir yapıyla desteklenen, fırlatılmaya hazır bir roket gemisi, dimdik duruyordu.

Hava gemisi, podyumu geçerek iniş platformunun kuzey bölümüne doğru havada süzüldü. Kendini dairesel bir işaretin üzerinde kusursuzca konumlandırana kadar havada asılı kaldı. Ardından dört bacağını uzatarak, indi.

Kumandanlarını selamlamak için platforma çıkmış olan Kartallar arasında belirgin bir sevinç vardı. Kıdemli olanlar, onunla kucaklaştı; o da, onları yeraltı operasyon merkezi ve kışlalara indirecek olan şafta onlarla birlikte girerken, geniş geniş gülümsedi.

"Hiç mesaj var mı?" diye sordu Utu, kaskını çıkarırken.

"İki tane," dedi kıdemli subaylardan biri. "Bir tanesi, Hanımefendi İştar'dan. 'Ben gelirim; ama beni arayacak olan, sensin,' diyordu."

"Hiç değişmedi; her zaman sınar seni; sana meydan okur," dedi Utu. "Ya diğeri?"

"Daha uğursuz; Efendi Nabu'dan."

"Bizzat Efendi Nabu'dan mı? Bunu duymak istiyorum," dedi Utu.

Onu, havadan gelen gök gemileri, uzay limanı ve görev kontrol merkeziyle sürekli irtibatın korunduğu en içteki iletişim merkezine, Dirga'ya götürdüler. Dönen disklerin uğultusuyla dolu ve çeşitli donanımlardan yayılan amber parıltısıyla karışmış kırmızımsı, loş bir ışıkla yıkanan kubbeli oda Utu'ya, ikiz kardeşi İştar'la birlikte Anu'nun uzay gemisini ziyaret etmek üzere yukarıya götürüldükleri zamanı anımsatırdı hep.

Utu Dirga'ya girdiğinde görevli subay, donanımların başında dikkatle duran Kartallara seslendi.

"Selam, Efendi Utu!" diye bir ağızdan bağırdı, vücutlarını saran, gümüş renkli tulumlar giymiş Anunnaki.

"Rahat, rahat!" dedi Utu, sabırsızlıkla. "Efendi Nabu'nun mesajını duymama izin verin."

Dönen bir diskten yayılan parlaklık bir anda renk değiştirdi ve Nabu'nun sesi, sessizliği kırdı.

"Yüce Efendi Sin'in ünlü oğlu, Kartalların kumandanı Yüce Efendi Utu'ya, yüce Efendi Marduk'un ilk çocuğu ve Borsippa'nın efendisi, Efendi Nabu'dan selamlar! Hava gemilerinizden biri, tahrik unsuru olmaksızın devriyelerimden birine müdahale etmiş. Babamın topraklarına sınır ihlali olmuş. Bu eylemlerinizi açıklayın; ya da Büyük Konsey, sizi yargılamak için toplanacaktır."

Sözcükler aniden sona erdi ve sessizlik oldu.

"Bundan ne anlıyorsun, Uranşan?" diye üs kumandanına sordu Utu.

"Ne yaptığımızı biliyoruz; ama Efendi Nabu, bunu neden yaptığımızı bilmiyor. O, *Onların* Gılgamış'ı ve Enkidu'yu neden yakalamak istediklerini biliyor; *biz* bilmiyoruz. Bildiklerimizi bizden çekip çıkarmak için açıklama sunmamızı istiyor. Bundan benim anladıklarım böyle, Efendim."

"İyi söyledin," dedi Utu. "Şu ana kadar öğrendiklerimiz, Hanımefendi Ninsun'un Yüce Efendi Anu'ya ettiği duayı ele geçirmemizden ve sonra Gılgamış'ın yardım çağrısından ibaret. Konunun bütününün ne olduğu ve Mardukçuların neden müdahale ettiğini hâlâ öğrenmemiz gerekiyor."

"Bunun, yarınki fırlatmayla bir şekilde ilgisi olabilir mi?" dedi Uranşan... "Ya da belki..."

Utu, yoldaşına baktı. "Odama gel," dedi.

"Aklından ne geçiyor, Uranşan?" diye sordu Utu, yalnız kaldıklarında.

"Siyah gemiler," dedi Uranşan, "üçlü bir grup halinde uçuyorlardı. Borsippa'daki küçük iniş pistinden gelmiş olamazlar. Daha büyük bir hava üssünden gelmiş olmalılar."

"Marduk'un Şagaz topraklarındaki pisti gibi mi?"

"Kesinlikle... Ve eğer öyleyse Marduk, bir ölümlünün yolculuğuyla neden ilgilensin ve bu mesajla size meydan okumak için oğlu Nabu'yu neden öne sürsün?"

"Yüce tanrılar arasında Marduk'un, sürgününün koşullarını değiştirmek için baskı yaptığına dair bir konuşma geçti, Uranşar. Dumuzi'nin kaza sonucu ölümünden ötürü yeterince ceza çektiğini iddia ediyor. Şimdi, Babil şehrine dönemsel ziyaretler yapma hakkını alabilmek için üsteliyor. Bunun, bu sınır ihlali suçlamasıyla ilgisi olup olmadığını merak ediyorum."

"Komuta gemimizin bu bölgede özgürce uçmaya hakkı var," dedi Uranşar.

"Gerçekten de öyle... Ama Mardukçu gök gemilerinin mürettebatına felç edici ışınlarla saldırmaya değil. Nabu'nun açıklama talebi karşılanmalı, Uranşar... Ancak henüz değil. Hanımefendi İştar gelene kadar bekleyelim. Bu bilmecelere ait bir ipucunun Erek'te bulunabileceğine dair bir his var içimde."

***

Yoldaşlar uyandığında, gün doğmuştu. Kendilerini kayaların serpiştirildiği engebeli bir arazide buldular. Fırat Nehri ve kıyısını çevreleyen kum tepecikleri, görünürde yoktu.

"Bütün gece yürüdük mü?" diye sordu Gılgamış, "siyah gemilerden kaçmak için?"

Enkidu, güldü. "Hiçbir şey anımsamıyor musun?"

"Anımsamak mı? Neyi?"

"Kurtarıcılarımızı," dedi Enkidu. "Hava gemilerinde gördüğümüz ve duyduğumuz her şeyi unutalım diye gözümüze bir ışın sıktılar; ama benimki, bir ölümlünün belleği değil."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Gılgamış. "Anımsadığım tek şey, bizi nehrin kıyısında yakalamaya gelen o korkunç gök gemisi. Şimdi nehirden biraz uzakta olmalıyız."

"Gerçekten de öyle. Utu'nun Kartalları tarafından buraya bırakılmış olarak, tepe ülkesindeyiz."

"Alaycılığında doğruluk payı olsaydı, bitkinliğimi de göz önüne alırsak, bir bölümünü anımsardım," dedi Gılgamış.

"Öyleyse ayaklarına bak," dedi ona Enkidu.

Gılgamış, baktı. Kendi sandaletleri yerine, tuhaf biçimli botlar giyiyordu. Yürüme kolaylığı için tabanlarının tümü genellikle düz olan birçok diğer bottan farklı olarak, botların tabanları yalnızca önde düzdü. Bu botlar, topukta daha iriydi ve üst kısımları, alışıldık deri bantları barındırmak yerine yekpareydiler; yalnızca ayağı değil, bacağın alt kısmını da örtüyorlardı. Botun tepesinden bir eşeğin kulaklarına benzer, ancak onlardan daha kısa kapakçıklar çıkıyordu.

Gılgamış eğildi ve botların gümüşi malzemesine dokundu. Metalik görünse de, yumuşak ve bükülebilirdi; ama ne deriydi, ne de bez. Enkidu'ya baktı; o da aynı tür botlar giymişti.

"Tanrı aşkına," dedi Gılgamış, "bu, ne tür bir ayakkabı?"

"Zıpla!" diye yanıtladı Enkidu.

Aklı karışan Gılgamış, yoldaşının önerisini uyguladı. Birkaç geniş adım atıp yarım metre ötede yere inmeyi hedefleyerek zıpladı. Ancak beklenmedik şekilde, daha önce hiç sıçramadığı kadar yükseğe ve metrelerce öteye uçtu. Kendi becerisine inanmayarak, yeniden zıpladı. Yine yükseğe ve uzağa uçtu, sonra sertçe inerek sırtüstü yuvarlandı.

Enkidu, kükrercesine gülüyordu. Bir büyük sıçramayla, yoldaşının yerden kalkmasına yardım etmek üzere yanındaydı.

"Bu botlarda sihir var," dedi. "Göksel Gemi'deki Anunnaki'den bir armağan."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi sinirleri bozulan Gılgamış.

"Öyle olsun," dedi Enkidu. "Her şeyi unutman gerekiyordu ve unuttun. *Söyleyebileceğim,* yardım çağrımızı duyan Efendi Utu'nun müdahale ettiği. Sedir Dağı'nın yakınına getirildik ve hedefimize ulaşmamıza yardımı olsun diye bu sihirli botlar verildi bize."

"Senin tabirinle *benim* hedefim, İniş Bölgesi. Şimdi, ne taraftan?"

"Emin olduğum, batıda uzandığı. Ama oraya gitmeli miyiz; bundan emin değilim," dedi Enkidu ona. "On bin fersah boyunca uzanan Sedir Ormanı'nın içinde gizli. Girişini orada bize kim gösterecek? Ve dostum, giriş, korkunç Humbaba tarafından korunuyor."

"Humbaba mı?"

"Bir canavar! Efendi Enlil, ölümlülere dehşet versin diye tayin etti onu. Kükremesi, fırtınalı sel gibi; ağzı ateş saçıyor; soluğu ise kaçınılmaz bir ölüm! Vah, Humbaba'ya meydan okuyana. Eşitsiz bir mücadele olmalı; kesin bir ölüm!"

Gılgamış, bakışlarını onları çevreleyen tepelerde gezdirerek sessizce durdu. İç çekiyordu ve gözlerinde yaşlar belirmişti. Sağ eli, tuhaf şekilde kasıldı. "N'oldu?" diye sordu Enkidu.

"Bir tür hatırlatma," diye yanıtladı Gılgamış. Gözyaşlarını sildi ve yüzünü Enkidu'ya çevirdi. "Ah, dostum," dedi. "Günlerim sayılıyken Humbaba'dan korkmalı mıyım? Başardığım her şey, bir tutam rüzgârdan ibaret..."

"Tedbir için söyledim; seni durdurmak için değil," dedi Enkidu.

"Bana korku sözleri söyleme, Enkidu," dedi Gılgamış, elini yoldaşının omzuna koyarak. "Onun yerine, ağzın bana şöyle seslensin: 'İlerle, Gılgamış; korkma!' Çünkü hedefime ulaşmayı başaramasam bile, adımı her şeye rağmen daima hatırlanacak bir ad yapacağım. Gelecek günlerde, 'Gılgamış, azılı Humbaba'ya yenik düştü. Tüm insanlar içinde yalnızca o, Sedir Dağı'na tırmandı,' diyecekler. Dostum, ben öldükten çok sonra, Gılgamış için bunlar söylenmeli. Ama avantajlı duruma gelirsem, Gökler'e tırmanacağım kesin!"

Enkidu, sağ elini kaldırdı ve ikisi, kollarını kavuşturdu.

"Öyleyse gidelim," dedi Enkidu, "ve Utu bize göz kulak olmaya devam etsin."

İki yoldaş, sihirli botlarla yürürken ilk başta gerçekten eğlendiler. Küçük bir adım atarak beş adımlık mesafeyi kat edebilmek, ya da kocaman bir adım atıp elli boy öteye bir yay çizerek uçmak, neşe vericiydi. Gılgamış ve Enkidu, iki genç oğlan, hatta yürümeyi öğrenen küçük çocuklar gibi, farklı adımlar atarak, inecekleri yeri önceden belirleyerek, sert inmemeye çalışarak edindikleri beceriyi test ettiler. Ama tüm çabalarına rağmen birçok kez düşüp yuvarlandılar ve dinlenmeye karar verdiklerinde Enkidu, on fersah kadar ilerlediklerini tahmin etti.

"Acıktım," dedi Gılgamış.

"Ben de susadım," diye yanıtladı Enkidu.

Dinlendikten sonra batıya doğru ilerlemeyi sürdürdüler. Arazinin engebesi artıyordu ve çalılar, yerlerini ağaçlara bırakıyordu. Bir ağacın üzerine sertçe inmeden dev adımlar atmak giderek zorlaşıyordu. Payına düşen acı ve bereyi alan Gılgamış, botları çıkardı.

"Daha az aceleyle çıplak ayak yürümeyi, devamlı düşüp kemiklerimi kırmaya yeğlerim," dedi.

Enkidu, her seferinde durup Gılgamış'ın ona yetişmesini bekleyerek büyük adımlar atmaya bir süre daha devam etti. Fakat o da susuzluktan yavaşlıyordu ve yirmi fersah sonra her ikisi de dinlenmek için durdular. Enkidu da botlarını çıkardı.

"Tanrıların armağanı," dedi, "dikenini saklayan bir çiçek gibi. Bir lütfun içinde, bir lanet gizli."

"Gerçekten de öyle," dedi Gılgamış. "Efendi Utu bizi kurtarmaya geldiğinde, neden bizi sayısız fersah öteye bıraktı da Sedir Ormanı'na bırakmadı?"

"Yaratıcım Efendi Enki, bana şunu öğretti," dedi Enkidu. "'Tanrılar insanları kanatları altına aldıklarında bile, mücadele edip kazanmalarına ya da teslim olup yenilmelerine yetecek kadar engel bırakırlar.' Tanrılar, kendi kendilerine yardım edenlere yardım ederler, dostum."

"Yorgunum, açım ve susadım," dedi Gılgamış.

"Ben de sıvı kaybediyorum," dedi Enkidu. "Bir kuyu kazmalıyız."

"Bir dere ya da su kaynağı görmüyorum," dedi Gılgamış.

"Vadide, çalıların sık olduğu bir yerde kuyu kazacağız," diye yanıtladı Enkidu, aklındaki yeri işaret ederek.

Oraya vardıklarında Enkidu, çalıdan bir dal kırdı ve yeri yoklamaya başladı. "Yağmurlar geldiğinde ve su tepelerden aşağıya inip derecikler oluşturduğunda," dedi, "daha yumuşak olan bu toprak, onu emer. Bazen su, yüzeyin altındaki kayalara bağlı olarak hapis kalır. Yüzey kuru olmasına karşın çalıların toplaştığı yerlerde su bulunabilir, dostum."

Dalını kullanarak uygun bir nokta buldu ve toprağı daha derin deşmeye başladı.

"Burada!" diye haber verdi Gılgamış'a.

İri bir çalıyı, güçlü bir çekme hareketiyle kökünden söktü. Sonra Gılgamış'a, boşluktaki taşları ve toprağı temizlemesi

için ona nasıl yardım edeceğini gösterdi. İlerleme onu tatmin etmeyince Enkidu, çalının dallarını ayıkladı ve çıplak gövdesini, kayalarla toprağı gevşetmek için bir kama olarak kullandı; bu sırada Gılgamış, kuyuyu derinleştirmek için onları hızlıca kaldırıyordu. Böylece, köklerin uzandığı en derin yerdeki nemli toprağı ilk hisseden, Gılgamış oldu.

"Aşağıda su *var*," diye bağırdı.

Ellerini kullanarak son toprak engelini de kaldırdılar ve yeraltı suyuna eriştiler. Enkidu elini ıslatıp dudağına değdirince, Gılgamış da aynısını yaptı. Ara ara dinlenerek dudaklarını birkaç kez ıslattılar ve güçlerinin yavaş yavaş geri geldiğini hissettiler. Ardından Enkidu, güçlü ellerini kullanarak avuçlar dolusu su alabilene kadar kuyuyu derinleştirdi. O da, Gılgamış da, doya doya içtiler.

"Keşke biraz yiyeceğim olsaydı," dedi Gılgamış. "Efendi Utu'ya kayıtsız, şartsız şükrederdim."

"Çalılarda yetişen meyveleri dene," diye yanıtladı Enkidu. "Bir, iki tane ye ve tadının nasıl olduğunu gör."

Tatları güzeldi ve Gılgamış, bıkana kadar yemeyi sürdürdü. Enkidu'ya bakıp gülümsedi. "Tanrılar, gerçekten de kendi kendilerine yardım edenlere yardım ediyorlarmış," dedi.

"Güzel söyledin," diye cevap verdi Enkidu. "Sözcüklerin anlamını uygulayalım. Hâlâ gün ışığı var. Sihirli botları giyelim ve Sedir Ormanı'na doğru ilerleyelim!"

Canlanan ve şimdi botların itici gücünü yönetmekte daha deneyimli olan yoldaşlar, iyi ilerleme kaydettiler. Batıdaki güneşi takip ettikçe, arazi değişiyordu. Tepeler yerlerini dağlara, çalılar ise ağaçlara bırakıyordu. Sağda solda orman hayvanlarıyla karşılaştılar ve çevredeki kuş sayısı arttı. Tırmanışları dikleşti ve bunun, sihirli botların yardımı olmadan ne kadar olanaksız olduğunu anladılar.

Ve ardından, tepelerden birinin ucuna geldiklerinde, kendileriyle batan güneş arasında yeşil bir duvar gibi yükselen Sedir Dağları'nı görebiliyorlardı.

Bir süre soluksuz, tek kelime etmeden durdular. Sonra Gılgamış, aslan kükremesine benzer bir çığlık attı; zıplayıp uçarak, bir sonraki tepeye giden yamaçtan aşağıya koştu. Coşan Enkidu, onu hemen takip etti.

Tepenin ucuna hızla çıktılar. Batıya dönük yamacında yeşil sedir ağaçları büyüyordu. Artık yoldaşlar durmuş, bakışlarını çevrelerinde gezdiriyorlardı. Nereye baksalar, her bir tepeyi, tüm dağ sırasını kaplayan sedir ağaçlarının yoğun, derin yeşilini görüyorlardı. Bereketli dalları ve yapraklarıyla dimdik, upuzun ağaçlar, en yüksekteki tepeleri sisli bulutlar arasında kaybolurken göğe yükseliyorlardı.

Yalnızca etraflarını inceleyerek, konuşmadan uzunca bir süre durdular. Sonra havadaki ürpertici soğuk onları kendilerine getirdi ve aşağıdaki bir vadiye doğru giden yamaçtan inmeye başladılar. Ertesi gün bir sonraki dağa tırmanmadan önce, geceyi burada geçireceklerdi.

Dinlenmek için uzandıklarında, soğuk hava birbirlerini kavramalarına neden oldu ve gece çöktükten sonra uykunun bastırması fazla sürmedi. Gılgamış'ın uykusu, geceyarısı onu rahatsız eden bir rüyayla kaçtı. Rüya onu korkuttuğundan, Enkidu'yu uyandırdı.

"Dostum," dedi, "bir rüya gördüm. Üzerinde uzun ağaçlar olan bir dağ gördüm. Uzun ağaçların arasında iki küçük kamış büyüyordu. Sonra öyle güçlü bir fırtına geldi ki, dağı devirdi. O iki kamış dışında her şey, gitmişti."

"Bu, olumlu bir rüya," diye açıkladı ona Enkidu. "Uzun ağaçlar, Sedir Ormanı'nın ağaçları. Fırtına ise Humbaba, ormanın güçlü koruyucusu. Ve iki kamış da biz, ikimiziz. Gılgamış, rüyan iyi bir kehanet: Sedir Ormanı'na ulaşmalı, Humbaba'yı

yenmeli ve canavarla dövüşümüz sona erdiğinde, ikimiz de zarar görmemiş olmalıyız."

Enkidu, rüya tabirinden memnun olarak uykuya döndü. Bir süre sonra Gılgamış da uykuya daldı. Sabaha karşı, soğuk bir sağanakla uyandı. Ardından su damlalarının, göklerden dağ arpası düşüyormuş gibi beyaza döndüğünü görerek hayrete düştü. Görüntüden ürkerek, çenesini dizlerinin arasına soktu ve yüzünü sakladı. Ama beyaz tanecikler göklerden düşmeye devam etti ve kısa sürede kendisi, Enkidu ve çevrelerindeki her şey yumuşak, beyaz tüylerle kaplanmıştı. Gılgamış bu şeyi toplamaya çalıştıysa da, ellerine alır almaz suya dönüşüyordu. Bedeninin üzerindeki beyaz tanecikleri hissetmeyen Enkidu'yu, yeniden uyandırdı.

"Buna kar denir," dedi Enkidu. "Havadaki soğuk, yağmur damlalarını beyaza çevirir."

Gılgamış, inanmayan gözlerle baktı ona. "Erek'te hiç buna benzer bir şey olmadı," dedi.

"Yalnızca yüksek dağların olduğu yerlerde olur," diye cevap verdi Enkidu. Ağzına kar koydu ve eridikçe içti. Gılgamış, onu taklit etti.

"Bu kar, gerçekten de suya dönüşüyormuş," dedi, gülümseyerek. "Ama şimdi acıktım."

"Gün doğunca meyve ararız," dedi Enkidu. "Bu arada rahatsız edilmeden biraz daha uyuyabilir miyim?"

***

"Bir gök gemisi yaklaşıyor. Pilot, kendini Hanımefendi İştar olarak tanıtıyor," diye seslendi Utu'nun odasında, hoparlördeki ses.

Güneş doğalı iki saatten fazla olmuştu bile.

"Zamanı geldi!" dedi Utu, Uranşan'a. "Gidelim; onunla platformda görüşmek istiyorum!"

Arkasında onu aceleyle izleyen diğer kumandanlarla birlikte, grup halinde platforma çıktılar. İştar'ın gümüşi küresinin, iniş noktasına hızla yaklaştığını görmek için tam zamanında geldiler. Fakat iniş yapmadan önce duraksamak üzere hız kesmediğini şaşkınlıkla gördüler. Onun yerine, onları kendilerini platforma atmaya zorlayacak şekilde, başlarının üzerinden vın diye geçti.

"Kuralları ihlal ediyorsun!" diye bağırdı Platform Direktörü, kaskının içinde.

Gök gemisi havada sıkı bir daire çizdi ve Utu'nun liderliğindeki grubun üzerine doğru yeniden vınladı.

"Hanımefendi İştar'ın, efendim için bir mesajı var," dedi Platform Direktörü, Utu'ya. "Beni bekleyen, gelsin ve arasın."

"Hâlâ aslan yavrusu gibi oyuncu!" diye bağırdı Utu, gruptakiler soluklanırken. "Kaskını ver bana!" diye Platform Direktörü'ne seslendi. Onu alır almaz, park halindeki gök gemilerinden birine atladı ve motorunu çalıştırdı. Anlar içinde gök gemisi havalandı ve olduğu yerde asılı kaldı. Sonra bacakları henüz geri çekilmeden, dik bir açıyla yükselerek İştar'ın uçtuğu yöne doğru gitti.

Gemisini giderek yükseğe çeviren Utu, göklerde İştar'ın gök gemisini aradı. Amacına ulaşamayınca, kasktaki Fısıldayan Taş'ın içine bağırdı, "Selam, kız kardeş! Selam, kız kardeş! Nerelerdesin, İştar?"

Yanıt yoktu ve kâh bulutlara yükselip kâh ağaç tepelerine inerek göklerde daire çizmeyi sürdürdü. Ardından kız kardeşinin gürleyen kahkahalarını duydu ve gümüşi küre, gök gemisinin üzerindeki bir yerden aniden vın diye aşağıya indi. Etrafında daire çizdi; sonra bulutların arasında yeniden kayboldu. Kısacık bir an için, gözlerini hayretle kaldırdığında, kız kardeşinin gemisindeki lombardan görünen

yüzünü seçti ve yeniden büyüleyici kahkahaları kulaklarında gürledi.

"Gel; beni yakala, Şamaş!" diye bağırdı, onu takma adıyla çağırarak.

"Orospu!" diye sertçe yanıtladı, gök gemisini onunkinin ardından bulutların arasına sürerek.

Koyu bulutların önünde gümüşi noktayı seçti ve bir anda gemisi, onunkinin yanındaydı. "Kanat kanada!" diye bağırdı, zafer edasıyla.

Gel de beni yakala!" diye bağırarak yanıtladı İştar. "Bedenimde açlık var!"

"Aşağıya gel öyleyse," dedi adam, işaret olarak gemisinin bacaklarını uzatarak. İştar güldü ve bir anda, neredeyse Utu'nun gemisinin bacakları arasında asılı gibi uçacak şekilde, gök gemisinin konumunu değiştirdi.

"Benimle en sevdiğimiz göle gel," dedi. "Yine eğlenelim, Şamaş, gençliğimizdeki gibi!"

"O zamanlar sorumluluklarımız yoktu," dedi kaskının içinden. "Şimdiyse başarıyla yerine getirmemiz gereken bir görevimiz var." Ve iletişimi keserek, gök gemisini iniş platformuna yönlendirdi.

O iner inmez, İştar da indi. Adam, onu selamlamak için durdu ve kadın gök gemisinden dışarıya adım atar atmaz, ileriye atıldı; İştar tutkusuna zar zor hakim olurken ikili, kucaklaşıp öpüştüler. "Yıkanıp dinlenmen için seni aşağıya götüreyim," dedi Utu.

Fakat İştar, hiç yorgun olmadığını iddia etti. "Evine gidelim," diye öneride bulundu, adam da onu oraya götürdü.

Yalnız kaldıklarında yeniden birbirlerine sarıldılar; İştar, içinde yanan tutkuyu zapt edemiyordu. "Ah, erkek kardeşim, seni ne kadar arzuladım; gençlik günlerimizdeki gibi!" diye fısıldadı, defalarca öpüşürlerken. Ancak anladı ki Şamaş'ın

tutkusu, onunkine denk değildi. Adam, kız kardeşine iyice bakmak için başını geriye götürdü.

"Her zamanki gibi güzel!" dedi. Bu yakın açıdan, onu son kez gördüğünden bu yana yaşlandığını görse de, gerçekten öyleydi.

O gün görüştüklerinden beri İştar, erkek kardeşini ilk kez süzdü: cesur, genç tanrı, uzay tesislerinin komutanı, havalı pilot, doğduğu günden beri oyun arkadaşı, sevişmenin keyfini birlikte keşfedip paylaştığı, yasak Bilgi meyvelerini birlikte tattığı partneri.

Şimdi baktığında farklı bir Şamaş görüyordu. Gözlerinde meydan okuyan bir haylazlık yerine bilgelik, huzurlu bir bilgelik vardı; bir de, uzay boşluğu kaskı giymesine gerek olmadığından beri bıraktığı, uzun sakalı. *"Oh, ne kadar yaşlanmış!"* diye ürpererek düşündü İştar; ama bundan hiç söz etmedi. Bunun yerine onun kaslarını hissetti ve hafif bir kıkırdamayla "Hâlâ ne denli güçlüsün, cesur erkek kardeşim!" dedi.

Ama bakışlarını yakalamış ve iltifatlarını nasıl cümleye döktüğünü fark etmişti; sanki tersi doğruymuş gibi. Elini tuttu ve kadını yanına oturttu.

"Yeryüzü'ndeki doğumumuzun laneti üzerimizde, kız kardeşim," dedi usulca. "Nibiru'nun özü içimizde bile olsa, Yeryüzü'nün kaderi ömrümüzü kısaltıyor."

Kadın, onun elini boştaki diğer eliyle okşadı; ancak, az önceki tutkusu gitmişti.

"Bunu kendi bedenimde de fark ettim," diye itirafta bulundu. "Yeryüzü'nde doğan babamız, Nibiru'dan gelen çok daha yaşlı Anunnaki ile aynı yaşta gösteriyor... Ve biz, Yeryüzü'nde doğan ikinci kuşak, en gençleri olduğumuz halde yakında hepsi kadar yaşlı görüneceğiz!" Adamın gözlerine hüzünle baktı. "Gençleştirme Projesi'nin iyi gittiğini umuyorum?"

Gizli projeden bahsetmesi, adamı şaşkına çevirdi. Parmaklarını dudaklarına götürdü; sonra da onları saran duvarları göstererek, eliyle daire çizdi.

"Sır, iyi saklanmadı, kardeşim," dedi. "Erek'te Yeni Yıl Festivali için toplanan tüm tanrılar, Yeryüzü'nde doğduklarından, büyükbaba Enlil'in ilgilendiği yeni proje hakkında konuşuyorlardı. Söylenen o ki yalnızca denizlerin ötesindeki yeni diyarlarda yeni altın kaynakları aramakla ilgili değil; yeni bir uzay limanının inşasıyla da ilgiliymiş... Yalnızca altını Nibiru'ya göndermek için değil; bazılarımızı gençleştirmek amacıyla Nibiru'ya göndermek için de!"

"Çarpılacağım!" diye haykırdı Utu. "Sır olması gereken bir şey hakkında bu kadar çok bilgiye kim sahipti?"

"En çok şey bilen Ninsun, Ninharsag'ın kızı gibi görünüyordu."

"Gılgamış'ın annesi! İniş Bölgesi'ne giderek Ölümsüzlük araması için onu teşvik etmesine şaşmamalı!"

"Bizim meselemizle Gılgamış'ın ne ilgisi var? Tanrıların işleri, yalnızca tanrıların dikkate alması içindir," dedi İştar.

"Ama işin içine Nabu ve Marduk girmediyse!" Kadına endişeyle baktı. "Kız kardeşim, Erek'te ters giden bir şey var mı?"

"Belki ihanet... Ninsun ve oğlu, bana karşı bir oldular."

"Bana her şeyi anlat," dedi.

Ona Kaderlerin Belirlenmesi sırasında Anu'nun Beyaz Tapınak'ında olanları, Anu'nun gökten Yeryüzü'ne düşen eserini, Gılgamış'ın ortadan kayboluşunu ve Ninsun'la olan karşılaşmasını anlattı.

"Ardından olanları anlatayım," diye yanıtladı Utu. Kadına Ninsun'un Anu'ya ettiği duayı yakalayışını, yardım çağrılarını duyunca Gılgamış ve Enkidu'yu kurtarışını ve Nabu'dan gelen tehditkâr mesajı anlattı. "Tüm bunlar iki soru doğu-

ruyor," diye bitirdi. "Mardukçular, Gılgamış'ın yerini nereden biliyorlardı ve onu yakalamak için bu cesur girişimler, niye?"

"Senin gibi, Ninsun'un yakarışlarını yakalamış olabilirler."

"Belki," dedi. "Resmi ağa paralel bir izleme ağı oluşturmak, gelişmekte olan modelin parçası olabilir. Ancak Ninsun'un yakarışında, kralın gidişinin biçimi ve zamanı belirtilmemişti."

"Haklısın," diye yanıtladı İştar. "Beyaz Tapınak'ta onunla karşılaştığım zaman bunu bilmiyordu. Yüksek Rahip, Gılgamış'ın Erek'ten gemiyle ayrılıp Mari'ye doğru yol aldığını, ancak günün ilerleyen saatlerinde öğrendi.

"Yüksek Rahip mi? Ona neymiş?"

"Sanırım bir fahişe, tapınağa gelip günahlarını itiraf etmiş..."

"Ayrıntıları bana anlatma," diye yanıtladı Utu, elini kaldırıp kız kardeşinin konuşmasını keserek. "Asıl merak uyandıran, soruların ikincisi. Mardukçular niçin Gılgamış'ın yerini saptamaya, onu yakalayıp esir almaya çalışıyorlar?"

"Bir teorin var mı?"

"Henüz değil, kardeşim... Ama bir şeyler dönüyor... Birkaç olguyu sıralamama izin ver. Yeryüzü Projesi başladığında, bilimsel deha Efendi Enki, seferin liderliğini yürütüyordu, altın madenciliği operasyonlarını oluşturuyordu ve kontrol merkeziyle uzay limanını, tesisleri planlayıp inşa ediyordu. Tufan'dan sonra her şeyin yeniden yapılması gerektiğinde, piramitleri, uzay limanlarını ve görev kontrol merkezini planlayıp inşa eden, yine Enki ve onun oğullarıydı. Şimdiyse yeni tesislerle Enlil ve büyük oğlu Ninurta ilgileniyor."

"Onlar tesislerin inşaatını yaptılar; onları kullanıp yönetenler ise Enlilciler," diye altını çizdi İştar.

"Ne kadar süre için? Soru bu," diye devam etti Utu. "Marduk, Şagaz topraklarındaki sade bir iniş pistini, kendi gök gemileri için büyük bir üsse dönüştürdü. Nabu ve misyonerleri, Batılılar arasındaki dönmeleri askere alıyor. Borsippa, tapınaklar, tanecik ambarları ve surlar inşa ediyor. Şimdi Marduk, bizzat Edin'e doğrudan yayılabilmek amacıyla Babil'e doğrudan giriş hakkı istiyor. Kız kardeşim, sana söylüyorum; büyük bir şeye hazırlanıyor!"

"Bir savaş daha mı? Piramit Savaşları'nda aldığı rezil yenilgi, ona bir ders vermiştir sanıyordum!"

"Hayır," dedi Utu. "Yılan olduğu için, sürünerek ilerlemeyi yeğler. Gılgamış'la olan mesele beni buna ikna ediyor."

"Açıklaman gerekecek," dedi İştar.

"Senin kendi düşünceni, Ninsun ve Gılgamış'ın sana karşı komplo kurduğu varsayımı yönlendirdi. Peki ya komplo onlar *tarafından* değil de onlara *karşı* kurulmuşsa: ya Gılgamış'ın tahttan indirilmesi, bütün planın bir parçasıysa?"

İştar, görünür biçimde rahatsız olmuştu; ayağa kalktı. "Krallığı Marduk'un takipçilerinden biri için ele geçirmek amaçlı bir komplo mu?"

"Neden olmasın?" dedi Utu. "Batı kentleri karışık. Nabu başarılı olursa, burası ile Dördüncü Bölge uzay limanı arasında kalan topraklarda yaşayan tüm insanlar, Marduk'a tapmak üzere dönerler. Erek ele geçirilebilirse, babamızın egemenlik alanı Ur, Erek ve Eridu arasında sıkışıp kalır. Kuzeyde benim şehrim Sippar, yalnızca Mardukçuların Borsippa'sı ve Babil'i ile düşman şehir Kiş tarafından çevrilerek soyutlanır. Erek'i ellerine geçirirlerse tüm Edin, savunmasız kalır."

Sessizliğe gömüldü. İştar, başını eğdi; sonra erkek kardeşinin gözlerine baktı.

"Ninsun'a olan nefretim beni kör etti ve Gılgamış'ı yanlış değerlendirdim," dedi ona.

"Şimdi, şimdi, "diye yanıtladı Utu, kadının elini eline alarak. "Bunlar sağlam çıkarımlar değil; yalnızca Marduk'un Gılgamış'ı neden kovaladığını açıklayabilecek, olası bir teorinin ana hatları. Erek'e döndüğünde, gizli bir soruşturma yürüt."

"Bunu yapmalıyım," dedi İştar, gülümseyerek. "Şimdi, tanrı gibi olmak isteyen şu kralım nerede?"

"Buraya doğru ilerliyor; Sedir Ormanı'nın kenar bölgelerinde. Etmem gerektiği kadar yardım ettim ona; belki de kuralların el verdiğinden bile fazla." İştar'a göz kırptı. "Ne de olsa, tanrıçası onu *bir parça* seviyor olmalı; öyle değil mi?"

İştar kıkırdadı. "Sırada ne var?"

"Gılgamış artık tek başına. Ormana girerse, kazanma ya da kaybetme mücadelesini vermesi gereken, o. *Bizim* karışmamıza izin yok."

"Aptal!" diye haykırdı İştar. "Kaybederse hayatından olacak, öyle değil mi?"

"Gizli ışınlar var, bir de Humbaba... Ama sen karışmamalısın!"

Erkek kardeşinin elini tuttu. "Sevgili erkek kardeşim," dedi usulca, "Eşim Dumuzi'nin zalimce öldürülmesinden bu yana sahip olduğum tüm sevgililerin içinde, benim için Gılgamış kadar değerlisi olmadı. Kuralları yapanlar bunu, akıllarının bir köşesinde tutarlar mı?"

Utu, kız kardeşinin gözlerine baktı. Hüzün ve arzuyla parıldıyorlardı.

"Gerçekten," dedi. "Bir hayat arkadaşına ihtiyacın var ve yalnızca Kutsal Evlilik gecesinde değil." Elini, kadının elinin içinden aldı. "Bu arada, Nabu'ya bir yanıt hazırlamalı ve roketin fırlatılmasına yetiştirmeliyim."

Ona vereceğin yanıt, ne olacak?"

"Onun çözmesi gereken sözcükler," dedi Utu, gülerek. "Bazıları buna 'safsata' diyor."

10

Sabah olduğunda Enkidu'yu uyandıran, yine Gılgamış oldu; ancak bu kez kralın uykusunu bölen, bir rüya değil, açlıktı.

Enkidu ağzına kar koydu ve eriyen karı içti, sonra yüzünü ve ellerini onunla ovuşturdu. Gılgamış da aynısını yaptı ve ferahlamış hissetti.

"Gel," dedi Enkidu, "Ormanın girişini ararken senin için meyve toplayacağız."

Sihirli botlar, yoğun çalı ve ağaçların arasında işe yaramıyordu. Gılgamış doyana kadar meyve toplayarak, bir sonraki tepeye yavaş yavaş tırmandılar. Görüntü, tüm yönlerde nefes kesiciydi; beyaz renk, sonsuz yeşilliğe esrarengiz bir parıltı katıyordu. Büyük bir kuşun çığırtısı dışında sükûnet, kusursuzdu.

"Yüce tanrılar adına!" demekten kendini alamadı Gılgamış. "Gerçekten de burası, Yeryüzü'nün Gökler'e dokunduğu yer!"

Sonra aniden bir gümbürtü duyuldu; yalnızca havayı değil, ayaklarının altındaki zemini de dolduran bir ses. Gökler çığlık atmaya, Yeryüzü gürlemeye başladı! Ödü kopan, neler olduğunu anlamayan iki yoldaş, birbirlerini kavradılar. Yukarıya ve çevrelerine baktılar. Daha önce görmedikleri hayvanların korkuyla uğuldadıklarını duydular. Ve sonra ileride uzanan dağın ötesinden koyu bir bulut, yükselmeye başladı.

Göğe ve çevreye doğru yayıldı; karanlığı, gün ışığını geceye çevirerek güneşi kısa sürede yok etti. Ardından yoldaşların daha önce hiç görmediği gibi bir ışık çaktı; yukarıdan, göklerden değil; yerden yukarıya doğru.

"Yeryüzü, Gök'e; Gök de Yeryüzü'ne dönüşüyor olmalı!" diye korkuyla bağırdı Gılgamış. Gözleri, yoldaşınınkiler gibi aydınlanan manzaraya sabitlenmişti.

Şimdi bin tane meşaleye denk bir alev, dağın ardından fırlayarak ve koyu bulutu bir devin mızrağı gibi delerek aniden yanmıştı. İnatçı, koyu bulut şişti ve daha da yükselen alevi yuttu. Bir an geçti ve alev ile kırmızı parıltısı ortadan kayboldu; gökler, beyaz tanecikler yerine siyah küller yağdırmaya başladı.

"Tanrılar, gelişimize karşı konuştular!" diye haykırdı, soğuktan ve korkudan titreyen Gılgamış. "Önceden uyarıldık!"

"Sakin ol," diye yanıtladı Enkidu. "Bu, bir kehanet değil; hedefimizin bir işaretiydi. Bir Gök Gemisi, yukarıya doğru yolculuğuna çıktı. Gılgamış, İniş Bölgesi, o dağın arkasında. Ama o yerin dehşetini gördükten sonra, oraya hâlâ gitmek istiyor musun?"

Gılgamış, ilk başta inanmakta güçlük çekti. Ama gökyüzü açılınca ve sükûnet geri gelince, özgüveni de geri geldi.

"Kesinlikle bir kehanetti; ama, iyi bir tanesiydi," dedi güven vererek. "Şimdi, kalkış yapan bir Gök Gemisi'ni kendi gözlerimle görmüş oldum; kaderimin bir görüsünü gösterdi tanrılar bana... Gökler'e çıkmalıyım, dostum; bir ölümlünün sonundan kaçmalıyım!"

Enkidu, yoldaşını süzdü. "Şu andan itibaren kaderin, kendi ellerinde," diye cevap verdi.

Roket gemisinin fırlatılması, onlara Sedir Ormanı'nın uçsuz bucaksızlığı içinde İniş Bölgesi'nin konumunu açık edince iki yoldaş, fazladan enerjiyle yeniden ilerlemeye başladı.

Düşen kar yüzünden zemini kayganlaşan sık ormanda yürüdüler, kaydılar, emeklediler ve yeniden yürüdüler. Dağın tepesini geçince vadiye inmeye koyuldular; ileride, ardında İniş Bölgesi'nin bulunduğu tepe uzanıyordu. İnişte kayıp kendilerini çamura buladılar, ama rotalarının sefaleti, ağaçların arasında koşuşturan ceylanların görüntüsüyle dengelendi; boynuzları sanat eseri gibi kıvrılan, kahverengi tenli hayvanlardı.

Yoldaşlar iki dağ arasındaki vadiye vardıklarında, hayvan bolluğunun nedenini anladılar; çünkü orada, olabilecek en saf su kaynağı akıyordu. Yoldaşlar yıkanıp lezzetli sudan içtiler. Tüm çevreleri meyve doluydu. Normalden kalın, altınsı kabukları olan ve içleri suyla dolu bazı sıra dışı irilikte meyveler, kısa ağaçların üzerinde yetişiyordu.

"İlahi bir lezzet!" diye açıkladı Gılgamış. "Daha önce hiç böyle bir şey yememiştim."

Doyduktan sonra Enkidu'yu aradı. Yoldaşını ceylanların arasında gördü. Ondan hiç korkmuyorlardı. Bazıları yüzünü ve ellerini yalıyordu, o da boynunlarına sarılıyordu.

"Enkidu!" diye seslendi Gılgamış; ancak Enkidu, çağrıyı dikkate almadı. Gılgamış, "Enkidu!" diye yeniden bağırdı, yoldaşına doğru koşarken.

Enkidu yukarıya baktı. "Dostlarım ve oyun arkadaşlarım," dedi, neredeyse özür diler gibi. "Onlar gibiler yaban günlerimde tek varlığımdı..."

"O günler geride kaldı," dedi ona Gılgamış. Bir dal alıp, onu ceylanları gütmek için kullandı.

Hayvanlardan biri, başını Enkidu'nun yüzüne sürdü. Boynundan tuttuğu ise, elinden kurtuldu. Enkidu Gılgamış'a baktı, sonra başını çevirdi.

Gılgamış, dalı attı ve Enkidu'ya sessizce sarıldı. "Gel, ilerleyelim," dedi sonunda.

Yolları, artık son dağın yamacından yukarıya götürüyordu onları. Ancak manzara, burada değişti. Ölü ceylanların leşleri etrafa saçılmıştı ve daha yukarıda, dağın yanındaki ağaçlardan bazıları yangından zarar görmüş gibiydi.

"Mezbaha gibi," diye yorum yaptı Gılgamış, çevreye bakmak için durduklarında. Enkidu ölü bir hayvanı, sonra bir diğerini incelemek için eğildi. Sabırsızlanan Gılgamış, tırmanışına yeniden başladı. "Gidelim!" diye seslendi Enkidu'ya. "Zaman kaybetmeyi bırak!"

"İleriye gitme!" diye geri bağırdı Enkidu. "Buralarda ölüm var!"

Gılgamış, anlamayarak döndü ve Enkidu'ya baktı.

"Bak!" dedi Enkidu, sürülerinden ayrılmış ve birbirlerini yamaçtan yukarıya doğru kovalayarak oynayan iki ceylanı göstererek. Sonra biri diğerinin önünde koşarken, ağaçların arasından yayılan, hayvanı ve arkasındaki ağaçları vuran ani bir ateş topu geldi. Bir anda hava, sunaktaki adak kurbanları gibi yanmış ahşap ve et kokusuyla doldu; oyuncu ceylan, kötü şekilde yanmış ve ölmüş halde yatıyordu.

"Yüce Anu!" diye haykırdı Gılgamış. "Neydi o?"

"Öldürücü bir ışın," dedi Enkidu. "Ağaçların arasında saklı bir dehşet silahı."

"İştar'ın topları vuran silahı gibi mi?"

"Onun gibi, evet; ama hedefi görüş alanına girdiğinde, onu kendi kendine vuranlardan."

"Kendi kendine mi; yoksa görünmeyen bir tanrı tarafından mı?"

"Kim bilir?" dedi Enkidu. "Ancak oraya doğru ilerleyemeyeceğimiz, açık. Vadi boyunca dağın çevresini dolaşmalıyız ve bir geçit araştırmalıyız."

"Görünür bir duvar, bir zırh yokken, bir geçit nasıl olabilir?"

"Duvar," dedi Enkidu, "taş bir duvardan daha güçlü ve zırh, görünmez olduğu halde geçilemez. Taş ya da sıvadan olmasa da, geçit var. Yaratıcım Efendi Enki, bana bir keresinde bundan söz etmişti. Buralarda, ormanın derinliklerine girilebilecek bir yer var."

"Onu nereden bulacağız?" diye düşündü Gılgamış.

Enkidu, gülümsedi. "Yanmış ağaçların ve kavrulmuş hayvanların yokluğundan," dedi ve vadiye dönmek için Gılgamış'ı elinden çekti.

Gılgamış kıpırdamadı. Ölü hayvana bakarak durdu. "Yanmış et; yeni öldürülmüş."

Enkidu'nun anlaması bir an sürdü. "Fazla riskli," diye yanıtladı. "Hayvana erişmeye çalışırken yanarak öleceksin."

"Gerçek yiyeceğe ihtiyacım var," dedi Gılgamış.

Enkidu önce yoldaşına, ardından ölü hayvana baktı. "Yabanda," dedi, "bir hayvan diğerini yer. Tanrıların insana aynısını yapmayı neden öğrettiklerini hiç aklım almıyor... Bir an için ceylan benim oyun arkadaşım; bir an sonra ise senin yemeğin!"

"Aslında hayvan kurbanlar sunmak insanın, tanrılarına karşı görevi," dedi Gılgamış. "Yemek ve açlıktan ölmemek ise insanın kendine karşı görevi!"

Yoldaşını bırakıp ağaçların arkasına korunmak için saklanarak, kavrulmuş hayvana doğru emeklemeye başladı. Yönünü tayin etmek için başını hafifçe kaldırdı; sonra ağaçların arasından, başının az önce olduğu yeri vuran bir ateş topu tarafından ıskalanmasına yetecek çabuklukla, göbeğinin üzerine yattı. Yeri daha da sıkı kucaklayarak, ölü hayvana ulaşana kadar emeklemeyi sürdürdü. Leşi arka ayaklarından kavrayarak güvenli bir yere doğru çekti.

Enkidu, Gılgamış'ın yanık eti yalayıp yutmasını, artık yiyemeyecek hale gelene kadar yemesini seyretti.

"Yarın için bir kısmını yanına al," diye öneride bulundu Enkidu. Ayağa kalktı ve birkaç ağaç dalı koparıp, onları ilkel bir sepet oluşturacak biçimde bir arada büktü. "Al; etin bir kısmını bununla taşı," diye ekledi.

Yürüyüşlerine yeniden başladıklarında, geçidi arayarak dağın çevresinde daire çizdiler. Ormanın, etrafta hayvan leşleri serili olmayan bir bölümüne geldiklerinde, öğleden sonraydı. Devam ettiler; kısa bir mesafe ötede, yerde yine ölü hayvanlar vardı.

"O, geçitti; bulduk onu!" diye bağırdı Enkidu.

"Bundan nasıl emin olabiliriz?" diye düşündü Gılgamış.

"Bundan eminim," dedi Enkidu. İleriye doğru adım attı. Hiçbir şey olmadı. Bir adım daha attı; sonra bir tane daha ve bir tane daha. Onu yok etmek için gelen ateş topları yoktu. Devam etti; sonra dönüp Gılgamış'a el salladı.

"Haydi," diye bağırdı, "Sedir Ormanı'na girdik!"

Önce duraksayan, ardından neşelenen Gılgamış, onu takip etti. Ağaçların arasında ellerini çırparak, neşeyle zıplıyordu. Sonra, soluklanmak için durduğunda, "Şimdi ne tarafa?" diye sordu.

Enkidu bilmiyordu. "Burayı arayalım; belki bir ipucu buluruz," diye yanıtladı.

Bir süre ne aradığından emin olmaksızın çevresine bakındı. Yükseklik ve yoğunluğu azalan hava, Gılgamış'ı etkilemeye başlamıştı.

"Havada beni sersemleten bir keskinlik var," dedi. "Biraz dinlenelim." Yorgunluk bedenine yayılırken, yere oturdu. Saniyeler içinde uyuyakaldı.

Arkadaşını bırakan Enkidu, bölgeyi kendi başına incelemeye koyuldu. Orada burada gezinirken, ağaçların arasından yükselen bir grup kaya çıkıntısını fark etti. Yaklaşarak kayaların etrafında daire çizdi ve orada mağaraya benzer bir

açıklık olduğunu gördü. Daha yakından bakmak için eğildi. İçeriden sesler geliyordu.

"Gizli tüneli buldum!" diye Gılgamış'a seslendi. "Buraya gel, çabuk!"

Gılgamış, yanıt vermedi. O sırada Enkidu, havayı dolduran, kaynağını tahmin etmesi zor bir gümbürtü duydu. Paniğe kapılan Enkidu, kıpırdamadan durup dinledi. Sonra ses, gelmekte olan bir fırtına gibi netleşti; çalılığa basan birinin çatırtısına benzeyen bir ses eşliğinde. Biri, ona doğru yaklaşıyordu!

Enkidu, mümkün olan en az gürültüyle, Gılgamış'ın uyuduğu yere döndü. Krala dokundu ve onu uyandırmak için sarstı. "Dinle!" diye fısıldadı.

Uğursuz ses, yoldaşları dehşete düşürerek yaklaşıyordu.

"Nedir bu?" diye sordu Gılgamış, fısıldayarak.

"Ormanın muhafızı Humbaba olmalı," diye fısıltıyla yanıtladı Enkidu.

Dağlara dökülen güçlü bir nehrin gümbürtüsüne benzeyen uğultu, artık yükselmişti ve kalın sedir ağaçlarının aralarına saklanan yoldaşlar, geçidin korkunç bekçisini göz ucuyla görebiliyorlardı. Aslanınki gibi vahşi yüzüyle, devasa boyuttaydı. Canavara benzeyen başını hareket ettirdikçe sağı solu tarayan iki parlak ışın yayan gözleri, dolunay kadar büyüktü. Ağzı, ölümcül bir ateş çıkarıyordu; fırında yanan kömürler gibi parıldayan dişleri, bir ejderhanınkiler gibiydi. Diyaframı, yanıp sönen yuvarlak bir sobayı andırıyordu; omuzlarının yerinde, devasa kapılara benzeyen oyuklar vardı. Sağ elinde, kendi dişleri olan kocaman, kılıca benzer bir silah; sol elinde, üzerine çevirdiği her şeyi yalayıp yutan bir ışını yönlendirmesine yarayan, yuvarlak bir ayna tutuyordu. Ayakları, tekerlekleri üzerinde ilerleyen minik at arabalarıyla donatılmış gibi hareket ediyordu ve ormanı taramak için durduğunda

boynunun üzerindeki başı, merkezi etrafında dönen bir tekerlek gibi dönüyordu!

"Bu, Humbaba: kuşatma makinesi!" diye haykırdı Enkidu, "Efendi Enlil'in yarattığı bir canavar! Gel; menzilinin dışına koşalım!"

Gılgamış'ı kıyafetinden tutup çektiyse de Gılgamış, kımıldamadı.

"Hayır, durmalı ve dehşetle yüzleşmeliyim!" dedi Gılgamış. "'Gılgamış, geçidi ararken korkak bir tavşan gibi geri kaçtı' denmesine izin veremem!"

"Bu, kesin ölüm," dedi Enkidu. "Neden kalıp Humbaba ile yüzleşmek istiyorsun?"

"Canavarın karşısında düşmem gerekse bile," diye yanıtladı Gılgamış, "kendim için bir isim yapmış olacağım. 'Gılgamış vahşi Humbaba'ya, Enlil'in dehşetine karşı durdu,' diyecekler; çocuklarımın doğumundan çok sonra bile. Fakat eğer Humbaba'nın hakkından gelirsem, Ölümsüzlük'e giden yolu elde etmiş olacağım!" Elini, yoldaşının omzuna koydu. "Yani görüyorsun ki, dehşete karşı durarak ya ben ya da ismim, daima hayatta kalacak!"

"Anlıyorum," dedi Enkidu ve kralı kucakladı. "Öyleyse ilerle," dedi. "Korkma; çünkü ben yanında olacağım!"

Canavar, seslerini duymuştu; çünkü doğrudan onlara doğru geliyordu. Başını döndürmeyi bıraktı ve gözlerindeki ışınlar, yoldaşların olduğu noktaya çevrildi. Sol elini kaldırdı ve yanan ışın, önünde uzanan her şeyi kavurdu.

"İlerleyip, Humbaba'nın aklını karıştırmama izin ver!" diye bağırdı Enkidu. Etrafına bakarak, genç bir sedir ağacını ayırt etti ve kökünden söktü. Ağacı arkasından sürükleyerek, Humbaba'nın çevresinde daire çizdi. Gürültü üzerine alarma geçen canavarın başı, oyuklarını yaktı; gözleri her yöne ışın saçmaya başladı. Uygun bir an yakalayan Enkidu, ağaçla Humbaba'nın kasıklarına vurup zıplayarak kaçtı.

Canavar, sunak üzerinde katledilen beyaz boğanınki gibi bir ıstırap çığlığı attı. Sağ eliyle çevresindeki ağaçlara vurarak, sanki her biri ancak birer çalıymış gibi, onları yere devirdi. Sol elini kaldırdı ve yuvarlak ayna, çevresini yalayıp yutan kavurucu ışınlar saçtı. Başı, çevrilen bir tekerlek gibi dönüyor, gözlerindeki ışınlar ise ormanı tarıyordu.

Yan yana duran yoldaşlar, adaletsiz dövüş için hazırdı. Gılgamış, hançerini çıkardı. "Bize yaklaşırsa Humbaba'nın kalbini bıçaklamalıyım," dedi.

Enkidu, ağacı tutmayı sürdürüyordu. "Ben de kafatasını dağıtmalıyım!"

O sırada ağaç tepelerinin arasından, havada asılı duran iki gümüşi gök gemisini gördüler.

"Bak!" diye bağırdı Gılgamış. "Efendi Utu, yardımımıza geldi!"

Gök gemilerinden biri, kendini Humbaba ile savaş halindeki yoldaşlar arasında konumlandırarak, ağaçlar el verdiğince alçaldı. Gök gemisinden aşağıya doğru, nemli toprağı girdap halinde havaya kaldıran güçlü bir rüzgâr esmeye başladı. Çamuru, yaprakları ve çakılları içine çeken girdap, pisliği Humbaba'nın gözlerine fırlattı.

"Aahhoo! Aahhoo!" diye acıyla sızlandı canavar, elleriyle etrafı körü körüne döverek.

"Canavara saldıralım!" diye Enkidu'ya seslendi Gılgamış.

Saldırıya liderlik ederek, ormanın kör edilmiş muhafızının üzerine atıldı. Ona yetişen Enkidu, canavara ulaştı ve ağaç gövdesiyle başına vurdu. Baş, dönmeyi durdurdu. O anda Enkidu, ikinci darbeyi Humbaba'nın eline yöneltti ve silahı, yıkıcı bir gürültüyle yere düştü.

Gılgamış, hançerini canavarın kalbine sapladı. Metal metale vurmuş gibi bir çınlama duyuldu. Humbaba, ona saldıranlara karşı ellerini körü körüne sallayarak çırpındı. Yoldaşlar,

Humbaba yere düşene değin ona defalarca vurdular. Gılgamış, hançeriyle canavarın alnına vurdu ve canavarın çırpınmaları bir anda son buldu.

Yaratıktan bir tıslama sesiyle birlikte kırmızımsı bir buhar yükseldiğinde Enkidu, bir darbe daha indirmeye hazırlanıyordu.

"Humbaba öldü!" diye bağırdı Gılgamış, "Ruhu buhar laştı!"

"Emin olalım," diye yanıtladı Enkidu. Canavarın diyaframına ağır bir darbe daha indirdi. Darbenin etkisi, yaratığı ikiye ayırdı; uzuvlarını, birçok karışık metal parçası gibi dağıtarak.

"Humbaba'nın hakkından geldim!" diye haykırdı Gılgamış.

Enkidu, yamulmuş metal parçasını ayağıyla dürttü. "Evet, başardın," dedi ciddiyetle. "Efendi Enlil'in eseri, Sedir Ormanı'nın Kuşatma Makinesi paramparça; damdan düşüp dağılan, kilden bir çömlek gibi."

"Neşeli olmamız gerekirken neden üzgünsün?" diye sordu Gılgamış. "Kendimiz için isim yapmakla kalmadık; İniş Bölgesi'ne giden yol da artık tamamen açık!"

"Gerçekten de üzgünüm," diye yanıtladı Enkidu, "çünkü Efendi Enlil'in dağılmış eserine bakarken, kendimi düşünmeden duramıyorum: Enki'nin eseri... Humbaba'nın kaderinde kendiminkini görmeden edemiyorum."

"Saçmalık!" dedi Gılgamış. "Tanrıların bizimle olduklarını kendi gözlerinle gördün!"

Sözler, onlara gök gemilerini hatırlattı. Yukarıya baktılar; ancak gök gemileri gitmişti; hiçbir yerde yoktular.

Kayacıklar toplayan Gılgamış, onları üst üste yığdı. "Efendi Utu, benim kayam," dedi. "Bu, minnetimin anısına olsun." Enkidu'ya döndü. "Gel, İniş Bölgesi'ni bulalım! Tanrılar amacıma ulaşmamı istiyorlar!"

"Gerçekten de öyle," dedi Enkidu. "Canavar üzerimize gelmeden önce, Anunnaki'nin gizli tünelini bulmuştum!"

"Beni hemen oraya götür!" diye heyecanla bağırdı Gılgamış.

Enkidu, Gılgamış'a yolu göstererek onu kaya çıkıntısına götürdü ve mağaramsı açıklığı işaret etti. Kulağını üzerine dayayan Gılgamış da ondan gelen zayıf sesleri duyabiliyordu.

"Çabuk; girişi temizleyelim!" diye yoldaşına ısrar etti Gılgamış.

Açıklığın üzerinde büyüyen çalılığı kökünden söken ve üstüne yığılmış taşları kaldıran ikili, heyecanla çalıştı. Açıklık temizlendikçe içeriden gelen, bir demircinin körüğününki gibi sesler, netleşti. Çabaları açıklığın büyüklüğünü ve biçimini ortaya çıkardığında, mükemmel bir daire biçiminde olduğunu ve ızgara parmaklıkla kapatıldığını görebildiler.

"Yüce tanrılar adına!" diye gürledi Gılgamış. "Bu, Anunnaki'nin eseri! İniş Bölgesi'nin girişini bulduk!"

"Parmaklıkları kaldırayım da, tünelin içine girebilelim," dedi Enkidu ona.

Parmaklıkları kavradı ve tüm gücüyle çekti; ancak kımıldamadılar. Bedenindeki her bir kası çalıştırarak soluk soluğa, defalarca asıldı ve çekti. Çabası, ellerinin ısınmasına neden oldu.

"Ellerimde yanma hissediyorum," dedi Enkidu. "Izgaranın ayrıcalıklı bir özelliği var."

"Daha sert asıl; daha sert!" diye üsteledi Gılgamış.

Enkidu, parmaklarını bir kartalın pençeleri gibi etraflarına geçirerek parmaklıkları bir kez daha kavradı. Ciğerlerini serin, temiz hava ile doldurdu ve bir çığlık atarak, tüm gücüyle asıldı. Parmaklıklar yine kımıldamadı ama Enkidu bırakmıyordu. Ardından bir kopma sesi duyuldu ve Enkidu, elinde ızgarayla arkaya düştü.

"Başardın!" diye bağırdı Gılgamış. "Tünele girelim!"

Fakat Enkidu, yattığı yerde hareket etmeden kaldı. Gılgamış, aceleyle yanına gitti. Enkidu inledi ve ızgarayı attı. "Ellerim!" dedi. "Yandılar. Parmaklarımı oynatamıyorum!"

Gılgamış, yoldaşının ellerini kavradı. Şişmişlerdi ve parmaklıkları kavradıkları yerlerde derin kesiklere benzeyen, kıpkırmızı şeritler vardı. Başka ne yapacağını bilemeyerek, Enkidu'nun bir ağaca yaslanıp oturmasına yardımcı oldu.

"Girişte bir lanet var," dedi Enkidu, "görünmeyen bir ateş... Gılgamış; tünel, yalnızca tanrılar için."

"Onu göreceğiz," dedi Gılgamış. "Şimdi ellerine biraz toprak süreyim mi ya da onları yapraklarla sarayım mı?"

"Beni aşağıya, vadideki kaynağa götür," dedi Enkidu, "tüm bedenimi sokabileceğim saf suda ellerimi yıkamam için. Lanetin üzerimden gitmesi için düşünebildiğim tek yol bu."

Yoldaşının kalkmasına yardım edip onu destekleyen Gılgamış, sakatlanan Enkidu'yu vadideki kaynağa indirdi. Enkidu'yu yere koyarak, onu soydu, sonra da kendisi soyundu. Böylece ikisi, yalnızca bellerinde Enkidu'nun kesesinin ve kralın hançerinin sarktığı kuşaklarıyla, çırılçıplak suya girdiler. Enkidu kendini tamamen suya bırakırken Gılgamış, yoldaşının bedenini yıkadı; özellikle de ellerini.

Enkidu'nun ellerindeki kızarıklık yavaş yavaş soldu ve şişlikler azaldı.

"Daha iyi hissediyorum," dedi Enkidu. "Artık parmaklarımı oynatabiliyorum."

Yoldaşlar kaynağa geldiğinde dağılan ceylanlar, yavaş yavaş geri dönmeye başladılar. Enkidu'da onları çeken bir şey hissederek, aralarından bazıları ona yaklaştılar. Ellerini yalamalarına izin verdi.

"Enerjim geri geliyor!" diye seslendi Gılgamış'a. En yakınındaki hayvanları boyunlarından kavrayarak kendisini sudan dışarıya çekti ve iki ceylana şefkatle sarıldı.

Gılgamış, sahneyi sessizce izledi. "*Acaba dişiler mi?*" diye düşündü.

Şimdi Enkidu, başını ceylanlardan birinin başına sürtüyordu. Gılgamış, ceylanın arka bacakları üzerine kalkmasını ve kalçalarını Enkidu'ya bastırmasını hayretler içinde izledi.

Yoldaşını fazla iyi tanıyan Gılgamış, Enkidu'nun bir sonraki adımda yapacaklarından korktu.

"Enkidu; yapma!" diye haykırdı.

"Uzaklaş!" diye sertçe yanıtladı Enkidu. "Yabanın çağrısı, içimde!"

"Hayır, hayır!" diye bağırdı Gılgamış. "Salgigti'yi düşün; sıcacık rahmini, taş gibi göğüslerini! Artık tanrıların bilgeliğiyle kutsandın, Enkidu. Tüm bunları rüzgâra feda etme!"

"Ben ölümlü bir insan değilim," dedi Enkidu. "Senin kuralların, benim kurallarım değil."

"Erek'i düşün," dedi Gılgamış. "Zevk kızlarını, dostluğumuzu düşün!"

Yoldaşlar, bir süre yüz yüze durdular. Kendinden emin olmayan Enkidu, hayvanlara sardığı kollarını gevşetti. Bir tanesi elinden kaçtı. Gılgamış ile bir kahkaha gürlemesi karşısında şaşırıp kaldıklarında, hâlâ diğerini tutuyordu. Yukarıya baktılar ve bir gök gemisinin yanında, pilot kıyafeti içinde duran bir tanrıça gördüler. Kendi tartışmalarına daldıklarından, geldiğini ve kaynağın yakınına indiğini fark etmemişlerdi.

"Ne sahne; ne görüntü ama!" dedi tanrıça. "Erek'in kralı, yoldaşı gibi çıplak ve yoldaşı bir hayvana girmek üzere!"

Gılgamış, sesi tanıdı. "İştar!" diye bağırdı. "Göklerin Kraliçesi!"

Yere düştü ve eğildi; hafif bir duraksamanın ardından, Enkidu da aynısını yaptı.

"Efendilere şükürler olsun," dedi Gılgamış, "Humbaba'nın hakkından gelmemize yardım ettikleri için."

"Efendi Şamaş'a teşekkür et," dedi İştar. "İkimiz de dövüşü yukarıdan izledik; ama muhafızın yüzüne rüzgârı üfleyen, oydu. Humbaba'nın dönüp sizi rahat bırakmasını bekliyordu. Onun yerine siz, Enlil'in eserine saldırdınız ve onu yok ettiniz! Böylece, yüce efendinin gazabını kendi üzerinize çektiniz!"

Gılgamış, tanrıçaya daha iyi hitap edebilmek için ayağa kalktı.

"Erek'in Yüce Hanımefendisi," dedi, "kaderim her ne ise, onu elde etmek üzere yola çıktım. Eğer üçte iki tanrı olmak bana Ölümsüzlük hakkı tanıyorsa, o zaman ne yaparsam yapayım, benim kaderim bu olmalı."

İştar, bakışlarını Gılgamış'ın üzerinde gezdirdi. Onu daha önce gün ışığında tamamen çıplak görmemişti.

"Gel buraya," dedi. "Yaklaş bana."

Ona yaklaşan bedeni, su damlatıyordu. İştar, onun güzelliğine bir göz attı.

"Gel, Gılgamış; sevgilim ol!" dedi tutkuyla. "Gel; bana özünü bağışla!" Ve böyle dedikten sonra, seri hareketlerle kendi giysilerini çıkardı ve göğüslerini elleriyle tutup davetiye olarak yukarıya kaldırdı.

Birçok kadının sevgilisi Gılgamış, onun güzelliği karşısında hayretler içinde kaldı. O da kadını gün ışığında hiç çıplak görmemişti.

"Ah İştar, kutsal İrnina," dedi, dizlerinin üstüne çökerek ve kadının uzattığı eli tutarak. "Sana nasıl da hasret kaldım; sıcacık rahmini nasıl da arzuladım; lezzetli dudaklarını nasıl da hayal ettim!" Kadının elini ateşli ateşli öptü.

"Öyleyse gel," dedi kadın, "Şimdi sevgilim ol ve hayalini elde et!" Göğüslerini adamın dudaklarına doğru indirerek, eğildi.

Tam ikram edilen göğüs uçlarını öpecekken, kendini tuttu. "Evlilik gecesi değil," dedi. "Eğer seninle şimdi sevişirsem, hükmüm ölüm olacak."

"Korkma, Gılgamış," diye yanıtladı. "Şimdi sevgilim ol ki daima kocam olasın! Şimdi bana meyvenden bağışla ve karın olayım!"

Gılgamış'ın kafası karıştı. "Sana sunacak neyim var ki evlilikten söz ediyorsun?"

"Şşşt, göz dolduran Gılgamış," dedi İştar. "Sana olağanüstü şeyler verecek olan benim... Sana takdirle getirilecek lapis ve altından bir araba, tepelerin ve ovaların mahsulleri!" Elini adama uzattı. "Gel, sevgilim; ormanı yatağımız, sedirleri kokumuz yapalım!"

Gılgamış, kaynağın kenarında sessizce duran Enkidu'ya bir göz attı. Arkadaşı bir şey demedi, yalnızca başını salladı.

"Soğukta sönen bir mangal gibisin," dedi Gılgamış İştar'a, elini geri çevirerek. "Bir an aşkla yanıyorsun; ardından beni, sahibini vuran bir ayakkabı gibi fırlatıp atacaksın. Uğruna her yıl ağıt yakılmasını emrettiğin Dumuzi dışında, sevgililerinden hangisini daima sevdin? Silili'nin aşık olduğun oğlunu lanetledin ve onu kurda çevirdin. Babanın bahçıvanı İşullanu'ya aşık oldun. Ona da 'Ah benim İşullanu'm, gücünün tadına bakmama izin ver! Uzat elini; iffetime dokun' dedin ama sonra onu da cezalandırdın. Hayır; eğer şimdi, Kutsal Evlilik için belirlenmemiş bir günde seni sevecek olursam, bugün sonsuz yaşam yerine ölümü bulurum!"

İştar, sinirli bir çığlık attı. "Bana karşı gelme, Gılgamış!" dedi. "Krallığın, yaşamın, ellerimde!"

Yoldaşının duraksadığını gören Enkidu, öne atıldı. "Önemli kararlar için uygun bir an değil," dedi. "Gılgamış'ı yanıtı için yargılama; çünkü o, Ölümsüzlük elde etmek üzere." Tanrıçanın önünde eğildi.

"Tam da öyle," diye konuştu Gılgamış. "Anunnaki'nin gizli tünelinin girişini bulduk."

"Neden söz ediyorsun?" diye sordu İştar.

"Orada, yukarıda, Sedir Ormanı'na giden yolun ötesindeki kayalarda," dedi Gılgamış, işaret ederek. "Tünelin girişi güçlü bir ızgara ile kapatılmıştı ama Enkidu, onu çekip açtı."

"Aptallar!" diye bağırdı İştar. "O, bir Anunnaki tüneli değil; Göklerin Boğası'nın mağarası!"

"Göklerin Boğası mı?"

"Pek bir şey bildiğin yok, Erek kralı?" dedi İştar, sesinde alaycılıkla. "Göklerin Boğası, Yeryüzü'nde hayatta olan en yaşlı hayvan. Yüce Efendi Anu tarafından, ziyareti sırasında getirildi; oğlu Efendi Enlil'e bir armağan olarak, burçlar kuşağında Yeryüzü'nün yıldız istasyonunun sembolü olması için. Yeryüzü'ndeki boğalardan farkı, yalnızca uzun ömrü değil. Dünyevi olanlardan farkı, uçmak için kanatlara sahip olması!"

"Nippur'da kanatlı bir boğa imgesi görmüştüm," dedi Enkidu, "Enlil'in tapınağını koruyordu."

"Gerçekten de öyle," dedi İştar. "Türünün dişilerinden yoksun olan kutsal hayvanın bedeni hantallaştığı için, bir imge yapılması gerekiyordu. Öfkesi hasara neden olmasın diye, onun için Sedir Dağı'nda bir yeraltı otlağı oluşturuldu. Söktüğünüz ızgara, havalandırma bacalarından birini koruyordu!"

"Aptalca bir şey yaptık, Enkidu," dedi Gılgamış, kasvetli bir edayla.

"Aptalca ve muhalif," diye onayladı İştar. "Humbaba'yı, Efendi Enlil'in eserini parçaladınız. Bana karşı geldiğinizi

ifade ettiniz. Şimdi, Göklerin Boğası'nın mağarasını kırıp açtınız. Tanrıların öfkesini kesinlikle uyandırdınız, Gılgamış. Şimdi gidin ve kahrolun!"

Giysilerini giydi ve gök gemisine geri yürüdü. Gılgamış ve Enkidu da giyinmeye koyuldular. İşte o anda hepsi, bin tane demircinin körüğü gibi korkunç bir homurtu ve soluk duydular. Dağın yukarısına baktılar. Geçitte yeri tekmeleyen, devasa, beyaz bir hayvan duruyordu. Başını meydan okurcasına eğmişti ve büyük gözleriyle uzun sakalını seçebiliyorlardı. Başından yalnızca iki boğa boynuzu değil; ikisinin ortasından, daha çok kancayı andıran başka bir boynuz çıkıyordu. Kuyruğu öfkeyle havaya kalkmıştı ve ince uzun bedeninden iki kocaman kanat açılıyordu.

"Göklerin Boğası bu!" diye bağırdı İştar, gök gemisine binerken. "Mağarasından çıkmış. Yeryüzü'nün felaketini serbest bıraktınız!"

"Yüce hanımefendi!" diye bağırdı Gılgamış; ama gök gemisi artık ağaç tepelerinin üzerinde olduğundan, bağırtısı duyulmuyordu.

"Çabuk; sihirli botları giy!" diye haykırdı Enkidu.

Titreyen elleriyle yaptılar bunu, Göklerin Boğası'nın onları fark ettiğinden emin olarak; dağdan aşağıya, onlara doğru hızla gelmeye başlamıştı. Hız kazandıkça kanatlarını açtı ve oldukları yöne doğru havada süzüldü. İkili, birbirlerini kavrayarak korkuyla çömeldi.

Göklerin Boğası, tüm hayvanların kaçmasına neden olan, yeri sarsan muazzam bir gümbürtüyle yakınlarına indi. Sıcak soluğu soğuk havaya buhar gibi yükselirken, burnundan soluyarak kendini hücuma hazırladı.

Canavar onları izlerken Enkidu ve Gılgamış, bir süre korku içinde, kıpırdamadan durdular.

"Koş; hayatın için koş!" diye bağırdı sonunda Enkidu ve her ikisi de havalandılar; sihirli botları onları uçurup çok uzak mesafelere indiriyordu.

Botları yeniden giymeye alışamadıklarından, inişleri sert oldu. Günü karanlıkla örten geniş bir bulut gibi tepelerinde uçan Göklerin Boğası tam üzerlerine geldiğinde, ancak ayağa kalkabilmişlerdi. Yoldaşların daha önce durduğu yere güçlü bir güm sesiyle indi; tam zamanında kenara sıçramışlardı. Göklerin Boğası artık daha da şiddetle burnundan soluyordu ve her bir soluk yerde, içinde iki yüz adam tutmaya yetecek büyüklükte çukurlar açıyordu.

Boğa, kuşatılmış yoldaşların çevresinde daire çizerken yoldaşlar da zıplayacak bir nokta arayışı içinde, boğanın etrafını dolaştı.

"Ohuuuu!" diye aniden bağırdı Enkidu kayıp, çukurlardan birine düşünce.

Çığlığı duyan Göklerin Boğası, başını çukura doğru eğerek döndü. O anda Gılgamış, içinde hâlâ kalmış olan tüm cesaretle, havaya sıçradı ve hançerini boğanın boynuna saplayarak onun sırtına indi.

Çılgına dönen yaralı hayvan, ona saldıranı bulmak için yeniden döndü. Zamandan yararlanan Enkidu çukurdan dışarıya zıpladı ve hayvanı kuyruğundan yakalayıp, hareket etmesine ya da Gılgamış'ı üzerinden atmasına engel olarak sımsıkı tuttu. Boğanın üzerindeki Gılgamış, hançerini onun boynuna defalarca sapladı. Ardından Göklerin Boğası, ölmekte olan bin savaşçınınkine denk bir inilti çıkardı ve yanlamasına devrildi. Kalkıp bir süre kıpırdandı; sonra hareketsiz halde yatıp kaldı.

Gök gemisinde havada asılı duran İştar, sürmekte olan mücadeleyi yukarıdan izlemişti.

Göklerin Boğası katledildiğinde İştar, acıyla haykırdı; sesi, aşağıda zafer kazanan yoldaşlara kadar gürleyerek. "Nasıl bir

zulüm yaptınız! Göklerin Boğası'nı, Enlil'in devrinin kısmetini katlettiniz! Şimdi yüce tanrıların gazabı üzerinizde olmalı. Defolun, zalimler! Gidin ve cezanızı bekleyin!"

Yoldaşlar yukarıya, fırıl fırıl dönen gök gemisine baktılar. Gılgamış, yalvarmak için ellerini kaldırdı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Gidin; çünkü asla Sedir Ormanı'na girmemelisiniz!" diye onlara doğru yeniden gürledi ses. İştar tam konuşmuştu ki gök gemisinden, ormanın görünmez geçidine doğru parlak, ani bir ışık yayıldı. Kayalar parçalandı ve ağaçlar dağıldı; ışının ormana çarptığı yerde, yangınlar ve alevler yükseldi.

"Geri dönüp cezanızı bekleyin; yoksa parlaklığım sizi de yakıp kül eder!" diye gök gemisinden gürledi İştar'ın sesi.

Gılgamış, gemiye doğru yumruğunu kaldırarak ayağa dikildi.

"Humbaba'nın ve Göklerin Boğası'nın hakkından tanrıların iradesiyle geldim!" diye haykırdı. "Nibiru'dan gelen yaratığı adil bir dövüşle katlettim. Artık Nibiru'ya götürülmeyi hak ettim!"

"Geçit sonsuza değin kapandı ve senin kaderin Yedi Yargıç tarafından belirlenecek!" diye duyurdu İştar. "Defolun; yoksa sizi buhara çeviririm!"

Enkidu, yoldaşını çekiştirdi. "Tanrıları kızdırmanın anlamı yok," dedi. "Değerin saptandı; burada başarılabilecek daha fazla hiçbir şey yok. Gel; Erek'e geri dönelim ve adını sağlamlaştırıp, zaferini ilan edelim!"

"Öyle olsun," diye yanıtladı onu Gılgamış, "ama önce ganimetlerimize sahip çıkalım."

Göklerin Boğası'nın üç boynuzunu hançeriyle kesti. Kısa olan iki tanesini, taşıması için Enkidu'ya verdi. Uzun olan diğer boynuzu kendisi taşıdı.

***

Sonra Erek'e geri döndüler. Sihirli botların yardımıyla, bir buçuk aylık bir yolculuğu en fazla üç günde tamamladılar. Dönüşlerinin ve Sedir Ormanı'nda yaptıklarının haberi, oraya onlardan önce varmıştı; insanlar, zıplayan yoldaşları görmek ve ganimetlerini takdir etmek için köylerinden kalkıp geldiler. Erek'in kapısında şehrin, kralın başmabeyincisi Nigugal'ın liderliğindeki elli kahramanı tarafından karşılandılar. Ancak ihtiyarlar onları selamlamaya çıkmadı ve sokaklardaki birçok ev, kepenklerini kapadı.

Gılgamış saraya dönünce sanatçıları, silahtarları ve tüm zanaatkârları, onlara Göklerin Boğası'nın boynuzlarını hayranlıkla izletmek ve boynuzlarm ganimet olarak en iyi koşullarda nasıl saklanacağı konusundaki önerilerini dinlemek için toplantıya çağırdı. Herkes konuştuktan sonra uzun, orta boynuz, Sedir Ormanı'ndaki kahramanlıklarının sürekli bir hatırlatıcısı olarak kralın tahtının arkasındaki duvara asıldı. Diğer iki boynuz, iki parmak kalınlığında altınla kaplanmak ve lapis boncuklarıyla süslenmek için götürüldü. Bu yapıldıktan sonra mücevherlerle süslenen boynuzlar, kokulu şaraplarla doldurulduu.

Genellikle her bir boynuzu taşımak için iki adam gerektiği halde Gılgamış her birini tek tek kendisi kaldırdı. İlkinden içip yüce efendilere şükretti, manevi babası Utu'ya teşekkür etti ve karnında onu üçte iki tanrı yapan annesine saygılarını sundu. Diğerinden içip, hepsi kral ya da rahip olan baba tarafındaki atalarına, özellikle de kahraman Lugalbanda'ya saygılarını sundu.

"Hâlâ tanrı olmalıyım; Ölümsüzlük edinmeliyim!" diye seslendi. "Sarayda kutlamalar yapılsın!" Ancak Kutsal Bölge'de İştar, rahipleri ve rahibeleri toplamıştı ve Göklerin Boğası'nın katledilişi üzerine büyük bir ağıt düzenliyordu.

"Ey, Anu, yüce baba!" diye haykırarak bir mesaj verdi," kutsal boğayı katledenlerin, senin sevgili İrnina'na hakaret edenlerin, bunu hayatlarıyla ödemelerini sağla!"

11

Enkidu, şölenden sonraki gece bir rüya gördü. Çığlıklarıyla Gılgamış'ı uyandırdı. Yatakları yan yanaydı ve Gılgamış'ın, sarayda değil de Enkidu'nun ısrarıyla şölenden sonra gittikleri Salgigti'nin zevk evinde olduklarını anlaması, biraz zaman aldı.

Ellerini sağa sola savuran Enkidu, kapıya bağırıyordu. "Ey, kapı; seni ben yaptım; seni ben yetiştirdim!" diye haykırıyordu. "Peşimden gelenlerin geçmesine izin verme; kral da olsalar, tanrı da! Kimsenin senin üzerindeki adımı silmesine ve yerine kendi ismini koymasına izin verme!"

Enkidu kapı dikmelerini kavrayıp söktüğü sırada Gılgamış, yoldaşının tuhaf ateş püskürmelerine anlam vermeye çalışıyordu. Gılgamış ayağa fırladı ve yoldaşını kavradı. "Neyin var?" diye nazikçe sordu. "Aklı yerinde olan biri nasıl böyle tuhaf şeyler söyleyebilir?"

"Ah, Gılgamış," dedi Enkidu, gözünde yaşlarla. "Bir rüya gördüm. Rüyamda adım, kapının üzerine yazılmıştı. Parlak bir varlık, bir kral ya da bir tanrı, kapıda belirdi. Adımı sildi ve yerine kendi adını koydu... Kötü bir kehanet bu, Gılgamış!"

O konuşurken, gürültüye uyanan Salgigti çıktı ortaya. Sökülmüş kapı dikmelerini gördü ve feryat etti.

"Enkidu bir karabasan gördü," diye açıkladı Gılgamış. "Zararını yarın telafi edeceğim."

Sakinleşen kadın, Enkidu'ya yaklaştı ve ona sarılmak için ellerini uzattı. Fakat adam ona tuhaf tuhaf baktı ve onu iterek uzaklaştırdı.

"Rüyamda seni de gördüm," dedi ona. "Yazıyı sileni kapıya yönlendiren sendin."

Salgigti, geriye doğru adım attı. "Kimseyi içeriye almadım; yatağımda uyuyordum. Tuhaf sözlerini anlamıyorum."

"Hayır; o *sendin*!" diye bağırdı Enkidu, ona saldırarak.

"Neler oluyor sana, Enkidu?" diye haykırdı Gılgamış, arkadaşını dizginlemeye çalışırken. Ama Enkidu, yoldaşına da güçlü bir itmeyle karşılık verdi.

"Oydu!" diye öfkeyle bağırdı. "Kapıma ölüm getirdi!"

Paniğe kapılan Salgigti, alçakgönüllülük göstererek Enkidu'nun önünde yere diz çöktü. "Affet beni," diye yalvardı. "Beni konuşturdular ve yeminimi bozdurdular..."

"Ne diyorsun?" diye bağırdı Gılgamış. "Açık konuş!"

"Rahipler... Beni, kraliyet muhafızları sorguya çektikten sonra yakaladılar... Senin kıyafet değiştirdiğini ve Adadel'i zaten biliyorlardı; nasıl olduğunu bilmiyorum. Yüksek Rahip'in önünde yüzümü tokatladılar; tanrıların öfkesini üzerime getiriyorlardı... Bildiklerimi onlara anlattım."

"Rüyam *doğruydu*!" diye haykırdı Enkidu. "Fahişe bize ihanet etti!" Ona saldırdı; onu boğazından yakaladı. Mengene gibi elleriyle boğuyordu onu. "Geber, geber!" diye bağırdı.

Gılgamış, yoldaşının ellerini kadının boğazından çekmek için atıldı. Ancak o anda feryat eden kadın değil, Enkidu'ydu.

"Ellerim!" diye çığlık attı, Salgigti'nin boğazını bırakarak. "Ellerim! Uyuşuyorlar!"

Gılgamış, yoldaşını Salgigti'den uzağa çekti. "Defol be kadın," dedi, "tanrıların gazabı gerçekten üzerinde olmalı. Lanetlenesin; evin de lanetlensin! Artık gidip kapıyı aç da gidebilelim!"

Enkidu'nun ellerini inceledi. Elleri, Sedir Ormanı'nda mağaranın parmaklıklarını söktüğü sırada olduğu gibi kızarmıştı ve şişmişti.

"Saraya gel, Enkidu," dedi Gılgamış. "Orada ellerini saf suyla yıkamalı ve gücünü yerine getirmeliyiz."

"Yararı yok," diye yanıtladı Enkidu, oturarak. "Rüyamın gerçek olduğunu artık biliyorum ve geri kalanı da gerçekleşecek olmalı... Kutsal bir görevli, adımı silmek üzere yola çıktı... Beni adsız kapılardan geçerek Dönüş Olmayan Diyar'a götürecek." Halsizliğine yenilince elleri, bedeninin iki yanına düştü.

Gılgamış, müthiş bir kaygıya kapıldı. "Öyleyse çabucak annem Ninsun'un Diriltme Evi'ne gidelim," dedi. "Hastalığın her ne ise, iyileştirecektir."

Enkidu'nun kalkmasına yardım etti ve Salgigti'nin evinden çıkarlarken ona destek oldu. Halsizlik, sokaktayken Enkidu'nun tüm vücuduna yayıldı ve sendelemeye başladı. Bir devriye gören Gılgamış, askerlere seslendi. Mızraklarını ve kuşaklarını kullanarak, Enkidu'yu Ninsun'un hastanesine taşımak için bir sedye yaptılar. Şaşırtıcı olan ise, genellikle gün doğmadan toplanan ve kapının açılmasını bekleyen kalabalığın orada olmamasıydı. Ancak biraz patırtıdan sonra kapı, Gılgamış için açıldı.

"Çabuk; Hanımefendi Ninsun'u çağırın!" diye haykırdı, "Enkidu, ciddi olarak hasta!"

Enkidu'yu hastane bahçesinin içine taşıdılar. Kısa süre sonra, Ninsun'un hizmetçisi Ninsubar belirdi.

"Anneniz Hanımefendi Ninsun, burada değil," dedi Gılgamış'a. "Yüce Efendi Enlil'in isteğiyle düzenlenen bir tanrılar kuruluna katılmak için Nippur'a çağrıldı." Ninsun'un ne zaman geri döneceğinin beklendiğini bilmiyordu.

Enkidu'yu daha küçük binalardan birine taşıdılar. Yedi gün ve yedi gece boyunca kıpırdayamadan, yiyip içemeden,

zaman zaman sayıklayarak ve kötü rüyalar görerek bir sedirin üstünde yattı. Gılgamış, yoldaşının başından ayrılmadı. Arada sırada Enkidu'nun ağzını nemlendiriyordu ve Enkidu ancak böyle zamanlarda dudaklarını oynatıp, gördüğü rüyaları arkadaşının kulağına mırıldıyordu.

Enkidu yedinci gece, tamamen kendinden geçmeden önce, Gılgamış'a en son rüyasını anlattı.

"Ah, dostum," diye mırıldandı, mızmızlanarak, "bir rüya gördüm. Gökler bağırdı; Yeryüzü yanıt verdi. Ben aralarında duruyordum. Yüzü Zu'nunki gibi karanlık, pençeleri kartalın pençelerini andıran genç bir adam vardı. Beni yendi... Beni ne olduğunu bilmediğim bir şeyin içine batırdı. Kollarım bir kuşunkilere benzeyecek şekilde dönüştürdü beni. Sonra beni, giren kimsenin çıkmadığı Karanlıklar Ülkesi'ne götürdü. Oranın sakinleri ışıktan yoksundurlar; onların gıdası toz, yemeği kildir... Muhafızları kuş gibi giyinmiştir ve giysi yerine kanatları vardır..."

Ardından sustu ve kendinden geçti.

Gılgamış, bir gün ve gece daha sedirin yanında, bir aşağı bir yukarı yürüdü; arkadaşına dokundu; ellerini ovdu; dudaklarına su verdi. Enkidu ne kıpırdıyor, ne gözlerini açıyor ne de dudaklarını büzüyordu; ama ölmemişti.

Kral ve yoldaşıyla ilgili son haberleri almak isteyen kalabalık, bahçenin dışında toplandı. Şehrin, yoldaşlar hakkında kötü kötü fısıldaşan İhtiyarları da oradaydı. "Göklerin Boğası'nı katlettikleri için yedi yıl süren verimsizlik, Erek topraklarını etkileyecek," diyorlardı. Kral ve yoldaşının kötülüğü yüzünden halk için buğday, hayvanlar için ot olmayacak."

Ertesi gün Ninsun'un sadık hizmetçisi, İhtiyarların sözlerini Gılgamış'a aktardı: "Enkidu ölüyor. Kral da ölüyor. Tanrıların babası Anu böyle emretti."

Perişan ve öfkeli Gılgamış, kapıya geldi. Taranmamış saçı, çökkün yanakları, akbabanın pençeleri gibi uzamış tırnakları, uykusuzluk ve ağlamaktan kırmızı olmuş gözleriyle kendini gösterdiğinde, şaşkınlık ve merhamet çığlıkları oldu.

Olabildiğince yüksek sesle "Dinleyin beni, ey Erek'in İhtiyarları!" dedi, herkes duyabilsin diye. "Benim için bir kalkan gibi olan, beyaz pudralı dağlara benimle tırmanan, Sedir Ormanı'nda Humbaba'ya yıkım getiren ve Göklerin Boğası'nı katleden yoldaşım Enkidu'ya ağlıyorum. Ve şimdi onu, sonu gelmeyen bir uyku ele geçirdi. Soluk alıyor; ancak kıpırdayamıyor. Beni duyuyor; ama konuşamıyor... Yaşamıyor; fakat ölmüş de değil... Şimdi söyleyin bana, Erek halkı; yoldaşım Enkidu'nun üzerini bir gelin gibi örtüp kalbinin durduğunu mu duyurmalıyım; yoksa öncekilere hiç benzemeyen bir kahraman, Efendi Enki tarafından eşsizce tasarlanan bir yaratık, yeniden ayağa kalksın ve tanrıların zaferi onun yaşamıyla taçlansın diye tanrılara mı yakarmalıyım?"

Gılgamış'ın hayıflanması bittiğinde, sakin bir sessizlik oldu. Trajik haber hevesinden utanan insanlar dağıldı ve İhtiyarlar evlerine döndüler. Biraz ferahlayan Gılgamış, yoldaşının yatağının yanına gitti. Ama Enkidu, önceki gibi hareketsiz yatıyordu. Gılgamış, kalbine dokundu; atmıyordu.

Gılgamış, gelinini örten bir damat gibi titreyen ellerle örttü yoldaşını. Sonra giysilerini yırttı ve yas tutmak için yere oturdu.

Aynı öğleden sonra Ninsun, Nippur'dan döndü. Bir hayalet gibi görünen Gılgamış'ı yerde otururken; Enkidu'yu sedirde, ölmüş gibi yatarken buldu.

"Ah, annem!" diye haykırdı Gılgamış, onu görünce. "Enkidu öldü ve benim ölümüm de bekliyor!" Sağ elini uzattı; kontrolsüzce sarsılıyordu.

"Ah, oğlum, sevgili oğlum," dedi Ninsun, onun başını bağrına basarken. "Doğduğunda seni bir şeref yatağında yatırdım. Utu, altıncı parmağın alındığında seni kollarında tuttu. Sen büyürken, seni kraliyet ve kahramanlıkla yetiştirdim. Ve şimdi, yüreğin ölümlülere özgü korkularla dolarken, senin için yine de uzun ömür elde etmeliyim!"

Elini Enkidu'nun şakağına koydu. "Enkidu ölmemiş, Gılgamış," dedi. "Yüce tanrılar, Yedi Yargıç, başka türlü karar almış."

Sevinçten çılgına dönen Gılgamış, cümbüş yapmak için kısa bir süre ayırdı ve sonra sordu, "Ya ben?"

"Benimle odama gel; yüreğini nektarla ferahlat da sana Nippur'dan ne kokular çıktığını anlatayım," dedi Ninsun ve oğlunun elinden tuttu.

"Ama Enkidu..." diyecek oldu Gılgamış, yoldaşını bırakmakta duraksayarak.

"Duyularını yeniden kazanacak. Şimdi gel benimle," dedi.

Ninsun'un odasına girdiklerinde kadın, hizmetçisine Gılgamış için belli bir nektar getirmesini emretti. Dolu kupa ona getirildiğinde, susuzluğunu yatıştırmak için onu kaptı; ancak Ninsun, nektarı yavaş yavaş yudumlaması için uyardı onu. Kısa süre içinde yanaklarına biraz renk geldi ve elinin kasılmaları durdu.

"İştar'ın feryatları," diye başladı Ninsun, "Anu'ya, Göksel Baba'ya ulaşmış. Ona 'Gılgamış bana hakaretler yağdırdı' diye şikayette bulunmuş. 'O ve Enkidu, Göklerin Boğası'nı katlettiler; Sedir Ormanı'nın bekçisi Humbaba'yı vurdular.' Sonra Yüce Efendi Anu, Efendi Enlil'e haber göndermiş. 'Gılgamış ve Enkidu, yaşamaları ya da ölmeleri için Yedi Yargıç tarafından yargılansın.' Bunlar, yüce Efendi Anu'nun sözleri, oğlum."

"Yaşamaları ya da *ölmeleri* mi?" diye bağırdı Gılgamış. "Sedir Ormanı'na ulaşmamız ilahi yardımla olmadı mı? İlahi tasarıya göre Humbaba ve Göklerin Boğası bana, Ölümsüzlük edinme hakkıma meydan okumadılar mı?"

"Sakin ol, oğlum," dedi Ninsun. "Üçte ikin tanrı bile olsa, tanrıların işlerini bilmekten uzaksın. Sana kutsal kurultayı anlatana kadar sessiz ol."

Kendisi en sevdiği koltuğuna otururken Gılgamış, onun karşısındaki alçak bir tabureye ilişti. Alacakaranlıktı ve tavanın kafeslerinden sızan güneş ışınları kırmızımsı, hayal meyaldı.

"Yeryüzü'nün Tufan'dan önceki merkezi Nippur, hâlâ görülmesi gereken bir yer, Gılgamış," diye ona anlatmaya koyuldu. "Yedi katlı kulesi uzaktan göz alıcı, yakından ise müthiş. Her tür çiçeğin olduğu bir bahçe ve her tür meyvenin olduğu bir meyve bahçesi çevreliyor onu. Ağaçlarda arıkuşları şarkı söylüyor ve bahçelerin patikalarında tavus kuşları geziniyor. Bir kanal, büyük nehirlerden demir atma yerine çıkıyor; tüm misafir tanrıların yelkenli gemilerini almaya yetecek kadar geniş bir havza. Ve görmemize izin verilen ustaca yapılmış bir bölmede, Enlil'in Gök Gemisi duruyordu..."

"Yüce Hanımefendi Ninlil, olabilecek en zarif ev sahibesiydi. Baba Enlil Denizlerin Ötesindeki Yer'den çağrılınca, kurultaya başkanlık yaptı. Büyük oğlu Efendi Ninurta, onunla birlikte geldi. Enkidu'nun yaratıcısı yüce Efendi Enki, Eridu'dan geldi. Enlil'in solunda oturarak, yanındaki tahtın boş bırakılması konusunda üsteledi; yokluğunda, sürgündeki Efendi Marduk'a ayrılması için..."

"Öyleyse Yedi Yargıç'ın yedisi *kimlerdi*?"

"Bu üçü; Enlil'in Yeryüzü'nde doğan ilk çocuğu Efendi Sin; batıdaki hakimiyet bölgelerinden gelmiş olan, Enlil'in en küçük oğlu Efendi Adad; Efendi Utu. Ve daha önce yaptığı gibi barışı koruyan annem, yüce Ninharsag."

"Ya İştar?"

"Nabu gibi, suçlayıcılardan biriydi."

"Nabu gibi mi?"

"Evet; ancak o, uygunsuz kutsal müdahalesinden ötürü Utu'dan şikâyetçi oldu; suçu, seni büyük nehrin batısında gök gemisiyle kurtarmakmış."

"Fakat biz takip edildik; saldırıya uğradık ve neredeyse kaçırılıyorduk!"

"Ya da yabanda kaybolmuş ve kurtarılmak üzereydiniz. Bu, tamamen öyküyü kimin anlattığına bağlı. Ben de kendiminkini anlattım elbette."

Başını kaldırıp kadına baktı; gözlerinde yaşlar vardı.

"N'oldu, anneciğim?" diye sordu, telaşla. "Sırada hangi fenalık var?"

"Gılgamış," dedi, "Bu kadar uzun zamandır Erek'te olunca, önemli olan her şey Erek'te yaşanıyor gibi geliyordu. Ancak orada, hem eski topraklarda hem de ötesinde zaman, yerinde saymamış. Enlil ve Enki, bir gezegene egemen olmak için yola çıkan cesur kahramanlar, yorgun ve yaşlı. Uğruna göksel tahtın iki varisinin rekabet ettiği bir güzellik olan annem, artık yaşlı ve ağır. Ve Yeryüzü'nde doğanlar, anne ve babaları gibi yaşlı görünmeye başladılar. Yeryüzü'nde daha ne kadar süreyle ve hangi amaçla kalmalıyız? Rahatsız edici soru, buydu..."

"Efsaneler," dedi Gılgamış, "tüm bunları başlatan altın bir çağdan söz ediyorlar. Böyle değil miydi?"

Ninsun, onun başını bağrına bastı. "Gerçekten de çok uzun zaman önce Anunnaki, altını için Yeryüzü'ne yerleşti. Nibiru, atmosferini, havasını yitiriyordu ve bilimadamlarımız onu, hava asılı duran altın parçacıklarıyla muhafaza ediyorlardı. Müthiş bir proje hayata geçmişti. Altın Yeryüzü'nden çıkarılıyor; sonra belli aralıklarla uzay gemileriyle Nibiru'ya ta-

şınmak üzere yukarıya, yörüngedeki platformlara gönderiliyordu. İlk başta Aşağı Deniz'in sularından, daha sonra Aşağı Dünya'dan, yerin derinliklerinden elde ediliyordu. Zamanla sıkıntı, dayanılmaz hale geldi; cevherleri çıkaran Anunnaki, isyan etti. İşte o zaman İnsan, ilkel bir işçi durumuna getirildi. Annem ve Efendi Enki, onu bu duruma getirdiler..."

Düşüncelere dalarak durakladı. "Sonra İnsanoğlu'nun nüfusu arttı ve Anunnaki, İnsan kızlarını eş olarak almaya başladı. Ve Tufan Yeryüzü'nü boğmak üzereyken Enlil yalnızca bizim, Anunnaki'nin uzay gemilerimizle havalanarak ve İnsanoğlu'nu yok olmaya terk ederek kendimizi kurtarabileceğimize hükmetti. Sular yeniden normal düzeye indiğinde ve Anunnaki Yeryüzü'ne yeniden inebilecek hale geldiğinde daha önceki her şey süpürülmüştü ve bir çamur deryasının altına gömülmüştü. Bu kez Tilmun adı verilen bir toprakta yeni bir uzay limanı yapılması gerekiyordu. Nippur'dakinin yerine yeni bir görev komuta merkezi geldi. Ardından rekabetler savaşları getirince Yeryüzü bölünmek zorunda kaldı. Ve şimdi Enkidu'yla birlikte Göklerin Boğası'nı katlederek her şeyi alt üst ettiniz!"

"Sözlerin, bilmece gibi," dedi Gılgamış.

"Yeryüzü'nün Güneş'in çevresinde yaptığı büyük dönüş, On İki Devir'e bölünür," diye yanıtladı Ninsun. "Her biri, bir Anunnaki büyüğünün onuruna adlandırılmıştır. Anu'nun Enlil'e armağanı olan Göklerin Boğası, Enlil Devri'ni simgeler. Katledildiği için karışıklık, yakındır. Enlil'in çağı olan Boğa'nın Çağı, ölümcül bir yara aldı."

"Olamaz!" diye haykırdı Gılgamış. "Efendi Enlil'in hükmü daima sürmeli!"

"Zar atıldı," dedi Ninsun, üzüntüyle. "Sen kaderin aracısıydın, Gılgamış. Enlil'in Devri yenisiyle değişmeli; ama kehanet, şiddet ve ölüm dolu. Ve ardından hangi Devir gelecek? Adını

Enlil'in ilk oğlundan alan Kutsal Okçu, savaşçı Ninurta'nın mı; yoksa Enki'nin ilk oğlu Marduk'un simgesi, Koç Devri mi? Artık hiçbir şey net değil. Gılgamış; Ölümsüzlük arayışınla, tanrılar arasında belirsizlik ve kaygı uyandırdın. Yaptıkların, tanrıların işleriyle birbirine girdi."

"Ve de haklı olarak! Üçte iki tanrı olduğumdan, onlardan biriyim. Altı parmakla doğmam, tanrısal bir kader yazdı alnıma!"

"Evet, kaderin," dedi Ninsun. "Kokusu Nippur'da çıkan kaderinden söz etmenin zamanı geldi. İştar her ikinizin de ölümünü talep etti. Adad da onunla hemfikirdi. Utu seni savundu. Enlil, 'Enkidu ölsün; Gılgamış yaşasın' dedi. Efendi Enki, kendi yaratığını korudu. 'Enkidu, Erek'te ölümlü özellikleri edinene değin katletmeyi bilmezdi,' dedi. 'Erek'i yedi yıllık bir kuraklıkla cezalandıralım; Enkidu yaşasın; Gılgamış ölsün.' Annem, her ikinizin de hayatının bağışlanması için yalvardı. Ardından Efendi Ninurta konuştu, 'Enkidu yaşasın; ancak sonsuza kadar çalışmak üzere altın madenine sürgün edilsin; Gılgamış da günlerini bir ölümlü olarak tamamlasın.' Ve oğlum; mahkeme kararı, buydu."

"Yaşamak, ama yoldaşımı yitirerek; yaşamak, ama ölümü bekleyerek!" diye bağırdı Gılgamış. "Bu, ölümün kendisinden de beter bir ceza!"

Eli şiddetle kasıldı ve Ninsun, onu sabitlemek için kavradı.

"Oğlum," dedi, "Anneme, Yüce Şifacı'ya, Kader Tabletleri'nin sırrını anlattım. Senin için düşünülmemişti; ama senin kaderini belirledi. Ellerini Anu'nun eserinin içine sokarak görünmeyen ölüme dokundun. Sıradan bir ölümlü çoktan ölmüş olurdu."

Elini çekti. "Devam et!" diye haykırdı.

"Elinin kasılması kötüye işaret, Gılgamış. Eğer karşı konulmazsa hastalık, kemiklerini yiyecek ve kaslarını büzecek.

Annem bana sihirli bir bitkiden söz etti... Hayatını kurtarabilir."

"Anlat bana!"

"Bu, tanrıların bir sırrı, Gılgamış. Bunu duymadan önce, gücendirdiğin tanrıların gönlünü almalı ve kendini arındırmalısın. Kendin ve Enkidu için dua et; o uyanana değin gidip yanında otur. Sonra sana belli bir plandan bahsedeceğim."

"Söylediğin gibi yapacağım, annem," dedi Gılgamış ve annesinin elini öptü.

"Zaman yitirme," dedi ona. "Kapıyı kuşatan büyük bir kalabalık var; şifa arayan bir insan kalabalığı. Yeterince uzak tutuldular. Ayinlerini akşam vakti yap ki, onları sabahları içeriye alabilelim."

***

Zanaatkârlar Gılgamış için Göklerin Boğası'nın, Efendi Enlil'in simgesinin altın bir imgesini tasarlamak için saraya çağrılmışlardı. Zanaatkârlar ve hizmetkârlar kralın talimatlarını uygulamakla meşgulken, Gılgamış yıkanıyor ve arınıyordu.

Gün batmadan beyaz, saf ketenden bir giysi giyerek avluya çıktı. Saraydan getirilen akasya ağacı masa, avlunun ortasına yerleştirilmişti. Üzerine altından yapılmış Göklerin boğası ve diğer tanrıların simgeleri dizilmişti: yüce Efendi Anu'nun kanatlı Diski, Efendi Sin'in hilali, Şamaş'ın ışın yayan diski ve İştar'ın sekiz noktalı diski. Ninharsag'ın simgesi (şifasının sırrı ortaya çıkmak üzere olan), göbek kordonu keskisi biçimindeydi.

Gılgamış, bir akik çanak dolusu bal ve bir lapis çanak dolusu lor isteyip, onları masaya koydu. Sonra oraya, kafesinde bir güvercin de yerleştirildi.

"Ah, sevgili tanrılar," dedi Gılgamış, "Günahlarımı affedin. Size bu süt meyvesini sunarken, tanrısal süt emmiş dudakları kuru bırakmayın. Size bu bal dolu çanağı sunar-

ken, yaşamımın tadını silip götürmeyin. Bu imgeyi, Göklerin boğası'nın katli için tazminat olarak kabul edin."

Yedi kere başını eğdi; sonra bal ile loru karıştırdı ve çanakları, Göklerin Boğası imgesinin önüne koydu. Ardından kafesi aldı ve güvercini serbest bıraktı. "Ey, yüce Anu, Göksel Baba," dedi, "ben bu kuşu kanatlandırırken, beni *kendi* kanadının altına al. Beni bir Kartal gibi havaya, göksel konutuna taşı!"

Yeniden yedi kez başını eğdi. Arkasını döndü ve Enkidu'nun yanına gitti.

***

Enkidu, gün doğduğunda canlanmaya başladı. Başını kaldırdı ve gözlerini açtı. Gılgamış'ı görüp, elini ona uzattı.

Ne kadar zamandır uyuyorum?" diye sordu. Gılgamış, önce onun bir elini tut;, sonra da diğerini. Kızarıklık gitmişti ve şişlikler yok olmuştu. Enkidu'nun kollarında güç vardı.

"Salgigti'nin evindeyken üzerine müthiş bir halsizlik geldi," dedi Gılgamış, "Ara vermeden on iki gün ve on iki gece boyunca uyudun. Halsizliğini geçirmek için seni buraya, annemin Diriltme Evi'ne getirdim. Artık iyisin!"

Elini tutarak arkadaşına bakarken, Enkidu'nun gözlerinde üzüntü vardı.

"Uykumla ilgili daha başka şeyler var; öyle değil mi?" diye sordu. "Rüyamdan biliyorum."

"Kötü düşüncelerin hepsini kov," diye yanıtladı Gılgamış. "Dudaklarına saf su vermeme, bedenini yıkamama izin ver ki tamamen iyileşesin."

"Rüyanın bir anlamı olmalı" dedi Enkidu. "Rüyamda iki görevli gördüm. Kıyafet yerine kanat giymişlerdi. Biri öne çıktı; diğeri arkada kaldı. İlki beni götürmek üzere kolumdan tuttu. 'Sakinlerinin ışıktan yoksun olduğu Karanlıklar Evi'ne doğru izle beni,' dedi, 'yiyecekleri kildir ve ağızlarında toz

vardır.' Gitmeyi reddederek yerimde durdum. 'Yoldaşımı bırakmayacağım!' diye bağırdım. Diğer görevli, başını salladı. 'Git; çünkü o da gitmek zorunda,' dedi. Sonra bana başka bir el dokundu ve uyandım."

"Kötü rüyaları düşünme, Enkidu," dedi Gılgamış. "Günahlarımız için dua ettim ve kurbanlar sundum. Sırada hangi kör talih vardı ise, Hanımefendi Ninharsag'ın, yüce Şifacı'nın koruması altına girdik ve annem, hayat kurtarıcı bir plan yaptı... Şimdi çabucak ona gideyim ve senin uyandığını söyleyeyim."

Haberi alan Ninsun, Gılgamış'la birlikte Enkidu'nun başucuna döndü. Enkidu'ya dokundu ve asasını onun bedeninin üzerinde gezdirdi.

"Ölümlü olmasan da, ciddi şekilde hastaydın," dedi ona. "Ama artık tamamen iyileştin. Bir süre kendini yorma; yalnızca gezin. Ve yalnızca saf su iç."

Gılgamış'a döndü. "Şimdi kalabalıkları içeriye alabiliriz," dedi ona. "Gel ve kahvaltını benimle, odamda yap."

Odasına döndüler. Orada hizmetçi, onlara buğday keki, hurma ve saf su getirdi. Yalnız kaldıklarında Ninsun, oğluna döndü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Oğlum," dedi. "Ziusudra'yı duydun mu?"

"Uzun zaman önce, Tufan'ın Yeryüzü'nü süpürdüğü zamanlara ait efsanelerde duymuştum."

Kadın, başını salladı. "Binlerce Yeryüzü yılı önce, annemin kenti Şuruppak'lı bir adamdı. Dürüst tavırları vardı ve kutsal soydan geliyordu; çünkü Efendi Utu, onun babasının babasıydı. Efendi Enki onu ve karısını, sahip olduğu her şeyle beraber sel sularından kurtardı."

"Efsaneleri duydum," dedi Gılgamış. "Fakat bu, çok uzun zaman önceydi. Hepsi gittiler ve sonsuza dek öldüler; yalnızca yaşlı adamların masallarında anımsanmak üzere."

"Öyle değil... Tanrıların bir sırrı bu; ama annem, bunu sana açıklamama izin verdi. Ziusudra ve karısı, hâlâ yaşayanlar arasında!"

"Olamaz!" diye haykırdı Gılgamış. "Karısı tamamen ölümlüydü; kendisinin tanrılığı da üçte birden fazla değildi!"

"Sır da bu," dedi Ninsun. "Sayısız yıl boyunca o ve karısı, Tilmun'da oturarak hayatta kaldılar. Orada, gözlerden uzak bir yerde saklanıyorlar. Orada hayat veren bir bitki yetişiyor, Gılgamış. Onun meyvesinden her kim yiyecek olursa sürekli gençleşiyor; ölümü sürekli erteliyor. Oraya gitmelisin, Gılgamış; çünkü senin hastalığını, yalnızca o meyve yenebilir!"

"Peki, o uzak amaca nasıl ulaşacağım, annem?"

"Bir planım var," dedi. "Gel de sana göstereyim."

Disklerin işaretlerinin görüntülenebildiği, sunağın olduğu iç odaya gittiler. Ninsun, sunaktaki etkinleştirici noktaya bastırdı ve daha önce de bir kez olduğu gibi önündeki taş cephe, rafları ve depolanmış diskleri açıkta bırakarak yerin içinde kayboldu.

"Geçen seferden beri bu sihirli sunağın nasıl çalıştığını merak ediyorum," dedi Gılgamış.

Ninsun kıkırdadı. "Meraklı bir çocuktun ve hiç değişmedin." Eğildi ve disklerden birini seçti.

"Benim Kader Tabletim!" diye bağırdı Gılgamış, sesinde heyecanla.

"Hayır; gitmen gereken yerin bir haritası ve oraya nasıl gidildiği."

"Tabletime yeniden bakalım," dedi Gılgamış. "Gözlerim, onun göksel yazılarını bir kez daha seyretsin!"

"Hayır; henüz değil," diye sertçe yanıtladı Ninsun. Sunağın önünü kapadı ve seçtiği diski sunaktaki boşluğa yerleştirdi. Gılgamış'ın daha önce de bir kez duyduğu pırlama sesi yeniden duyuldu ve disk, altınsı bir parıltı yaymaya başladı.

Ninsun diğer etkinleştirme noktasına dokunduğunda beyaz levha, sunağın kenarından belirerek diskin yüzeyini örtmek üzere yavaşça hareket etti. Ve daha önce olduğu gibi, üzerindeki işaretler görünür oldu. Bu, bir haritaydı.

Ninsun konuşurken işaret çubuğunu kullandı. "Tilmun'un biçimi dile benzer. Yukarı Deniz, onun kıvrımlı kuzey kıyılarını oluşturur; iki tane su girintisi, onun doğu ve batı kıyılarını biçimlendirir. Dar ucunda, taşları bakır ve türkuazca zengin, dev dişler gibi yüksek dağlar yükselir. Tilmun'un bu güney bölümü, değerli madenleri çıkarmak, Yeryüzü'nün bağırsaklarında çalışmak üzere diğer hüküm giymiş adamlarla birlikte Enkidu'nun gideceği yer."

"Mahkeme kararını henüz bilmiyor; ama bununla ilgili bir rüya görmüş," dedi Gılgamış. "Duam, onu karanlıkta toz yesin diye mi iyileştirdi? Su olmadan, yok olur!"

"Her seferinde bir adım," diye anlattı Ninsun Gılgamış'a. "Yukarı Deniz'in kıyılarında, Efendi Adad'ın topraklarını Magan ile ve diğer Enkicilerin topraklarıyla birbirine bağlayan bir kervan yolu var. Bu yolun güneyinde, bir dağ zinciri tarafından saklanan gizli bir vadi bulunur. Orası Dördüncü Bölge'nin kalbidir ve insanlar için yasaktır. Hiçbir ölümlü o bölgeye girip sağ çıkamaz; çünkü Roket Gemileri Bölgesi, tam ortasında kurulmuştur." Çubukla, yeri işaret etti. "Ziusudra'nın gizli konutu da orada, Hayat Bitkisi'nin yetiştiği yerdedir."

"Oraya nasıl erişip gireceğim ve sağ kalacağım?"

"Sadece Anunnaki'nin bildiği bir karayolu var. Burada; onu sana göstereyim. Adı Düşen Nehir olan bir nehir, Sedir Dağı'ndan uzak olmayan göllerde doğar. Dağlardan aşağıya doğru bir içdenize, Tuz Denizi'ne akar. Denizin başlayıp bittiği yerde Tilmun'a giden yolları birleştiren kesişme noktaları vardır. Enkidu'nun durumu olmasaydı senin izlemen gereken yol, ıssız da olsa bu yol olacaktı."

Annesine şaşkınlıkla baktı.

"Enkidu'ya verilen cezadan ötürü karayollarından hiçbirini izlememelisin. Onun yerine, hedefine denizden gitmelisin."

"Denizden mi?"

"Kesinlikle. Enkidu'yla yoldaşlığının hatırına, son yolculuğunda ona eşlik etmeye karar verdiğini bildireceksin. Umuyorum ki İştar, buna izin vermeye ikna olacaktır. Tilmun'un batı kıyısından yukarıya ilerleyen bir Magan gemisi bulacaksın." Rotayı çubukla işaret etti. "Cevher limanı, orada. Enkidu'yu orada indireceksin. Fakat sen geri dönmeyeceksin. Kıyıdan yukarıya doğru ilerlemeyi sürdüreceksin; ta Magan'a kadar değil ama şu noktaya kadar. İyi anımsa, Gılgamış; çünkü gemiciler burayı bilmez. Orada mürettebatınla vedalaşacaksın ve yalnız devam edeceksin. Onlar ve gemi, senin dönüşünü orada bekleyecekler; o yüzden geminin yeterli erzakı bulunduğundan emin ol."

"Şu ana kadar seni anladım," dedi. "Peki, sonra ne olacak?"

"Adımlarını kıyıdan doğuya doğru at. Yasak bölgeyi çevreleyen dağ zincirinde bir geçit var. Roket Gemileri Bölgesi'nin muhafızları seni durdurana kadar yürümeye devam et. Onlara kim olduğunu ve Ziusudra'yla görüşmek için geldiğini söyle; böylece seni ona götürürler."

"Peki onlar ve Ziusudra bana inanacaklar mı?"

"Onlara bunu göster," dedi. Sunağın önünü açtı ve dışarıya iki nesne çıkardı.

"Benim Kader Tabletim ve onun tıpatıp bir benzeri!" diye haykırdı Gılgamış.

"Evet; mükemmel replikanın farklı olması dışında. Ondaki işaretler görünüyor ve yazılar, Ziusudra okuyabilsin diye Edin yazısına çevrilmiş. Yanına alacağın da bu replika. Gerçek tablet burada, bu sunakta gizli kalmalı."

"Söylediğin gibi olsun, anneciğim," dedi Gılgamış ve replikayı ondan aldı.

Ninsun orijinal Kader Tableti'ni gizli yerine koyuyordu ki, keskin bir gürültü onları ürküttü. Kapıya bakmak üzere döndüğünde, ortadan kaybolan bir figürü gözucuyla görebildi.

"Üzerinde metal olan biri bu!" diye bağırdı. "Çabuk, Gılgamış; kulak misafirini yakala!"

Gılgamış bir an için neler olduğunu anlayamadı. Sonra uzun adımlarla yandaki odaya erişti. Orada kimse yoktu; ama dış kapı açıktı. Kimi kovaladığından emin olmadan dışarıya koştu. Dışarıdaki avlu çoktan çömelen, ayakta duran, etrafta dolaşan insanlarla dolmuştu: hastalar, yaşlılar, çocuklarıyla birlikte anneler. Ninsun'un özel odasına giren her kimse, şimdi kalabalıkta yitip gitmişti. Binanın girmeye çalışanlarla gidenlerin doldurduğu ana girişi, ardına kadar açıktı.

Gılgamış, arkasına baktı. Annesi, kapı eşiğinde duruyordu.

Onun yanına giderek, "Davetsiz misafir her kimse, ortadan kayboldu," dedi.

"Acaba kimdi," diye yanıtladı Ninsun, "ve amacı ne olmuş olabilir, düşünüyorum."

"Büyük olasılıkla çalacak bir şeyler arayan bir dilenciydi."

"Üzerinde metal olan, bir tanrıçayı soyan bir hırsız mı?"

"Kim bilir?" dedi Gılgamış. "Bazı insanlar, paçayı kurtarabildikleri sürece her şeye tenezzül ederler."

"Merak ediyorum, " dedi Ninsun. "Marduk ve Nabu'nun seni yakalama girişimi, Erek'in de klanlar arası yarışta bir ödül olduğunu gösterdi, Gılgamış."

"Nabu'nun şikâyetinin nasıl çözümlendiğini anlatmadın," dedi.

Yalnızca seni ve Enkidu'yu kurtarmaya çalıştıklarını iddia edince Utu karşı iddiada bulunamadı ve özür dilemek zorun-

da kaldı. Fakat herkes, olayla ilgili görünenden fazlasının olduğunu biliyordu. Yolculuğunda dikkatli ol, Gılgamış. Peki ya sen gittiğinde, oğlun? Benimle kalması hoşuna gider mi?"

"Gerçekten kaygılısın, annem," dedi Gılgamış, elini öperek. "Urnungal'ın Veliaht Prens'e yakışır şekilde sarayda kalması gerektiğini düşünüyorum. Niglugal ona göz kulak olacaktır."

"Niglugal... Ona ne denli güvenebilirsin, Gılgamış?"

"Bana ve benden önce de babama iyi hizmet etti."

"Evet; ancak senin baban, aynı zamanda Enkullab'ın babasıydı. Tapınaktaki entrikaları izlerken, sarayı gözden kaçırma, Gılgamış!" Elini uzattı ve oğlunun kıvırcık saçlarını okşadı. "Şimdi gidelim ve Enkidu'nun nasıl olduğuna bir bakalım."

Enkidu, dinlendiği yerde derin bir uykudaydı. Düzenli, ritmik soluklar alıyordu.

"Hızla iyileşiyor," dedi Ninsun.

"Ona kaderini kim söylemeli?" diye sordu Gılgamış. "Yeryüzü'nün bağırsaklarında çalışması gerektiğini?"

"Sen; çünkü onu oraya götürecek olan, sensin," diye yanıtladı Ninsun.

12

Üç gün sonra Ninsun, yüce Hanımefendi İştar'ın, Gılgamış ve Enkidu tarafından yapılacak deniz yolculuğuna izin verdiği haberini Gılgamış'a gönderdi ve bunun üzerine saray, eldeki görev için harekete geçti.

Görevliler Magan'a giden, tehlikeli yolculuk için yeterince büyük ve dayanıklı bir gemi bulmaları için Ur ve Eridu'ya gönderildi. Gemi, kaptanıyla pazarlığın ardından yelkenle nehrin yukarısına doğru götürüldü; ardından onu şehrin dışındaki bir kanala yönlendiren Erekli güçlü adamlar tarafından, halatların yardımıyla çekildi.

Orada en iyi marangozlar ve ahşap işçileri, geminin omurgasını özel olarak seçilip uzaklardan getirilen ahşaplarla güçlendirdiler. Ona yeni, düzgün ağaç gövdelerinden direkler oturttular. Erek'in en iyi terzilerince birbirine dikilen üç katlı yelkenler, bu direklere takıldılar. Şehrin demircileri de geminin mürettebatı için güçlü silahlar tasarlamakla meşgul oldular ve Gılgamış için özel olarak yeni bir balta tasarladılar. Ona, Kahramanlığın Gücü adını verdi.

Gılgamış, hazırlıklar ilerlerken geminin donatıldığı özel rıhtımı sık sık ziyaret ediyordu. Saray muhafızlarından oluşan askeri müfrezenin eşliğinde gidiyordu oraya. Onlara genellikle muhafızların başı komuta ediyordu; ancak bir gün Gılgamış, tüm askeri birliklerin kumandanı Kaba'dan, ona eşlik etmesini istedi.

Gençlikle askerlik genelde aynı anlama gelse de Kaba, bir istisnaydı. İri ve kaslı bedeni, yaşıyla çelişiyordu. Geçmiş yıllarının kanıtı, yalnızca özenle düzeltilmiş ama tamamen kırlaşmış gür sakalı ve güneşten bronzlaşmış yüzündeki birçok kırışıktı. Gılgamış henüz çocukken onu savaş sanatları konusunda eğiten oydu ve şimdi de kralın oğlu Urnungal'ı eğitiyordu.

"Güzel bir gemi bu," dedi Kaba, rıhtıma varıp geminin etrafında dolaştıktan, ona her açıdan baktıktan sonra.

"Öyle olmak zorunda," diye yanıtladı Gılgamış. "Onu uzun ve tehlikeli bir yolculuk bekliyor. Onun için elli askerlik bir ekibe gereksinimimiz var, Kaba, çünkü rotanın büyük bir bölümü, Şagaz topraklarını sarıyor. Bu kadar sayıda gönüllü bulabilir misin?"

"Gönüllü olacak ilk kişi, benim," dedi Kaba.

Gılgamış, elini birlik komutanının omzuna koydu. "Hayır, sen değil, Kaba," dedi. "Babama ve bana hizmet ettin ve bir sonraki krala, oğlum Urnungal'a hizmet etmen gerekebilir. Senin yerin, burası!"

"Anlamıyorum," diye yanıt verdi Kaba. "Kral, yalnızca Enkidu'yu gideceği yere kadar götürüp dönecek; Niglugal, bir süreliğine saltanat vekili olabilir."

"Kader önceden bilinemez ve gelecek, daima sürprizlerle doludur, sadık Kaba'm. Urnungal'ı hayatın pahasına koruyacağına ve tehlike ona nereden, kimden gelirse gelsin; onu kollayacağına güvenebilir miyim?"

"Hayatım pahasına," dedi Kaba.

Saraya dönen Kaba, birlikleri topladı. Onlara Enkidu'nun Madenler Ülkesi'ne yapacağı yolculuğu anlatıp elli gönüllü istedi. Öne atılan çok olunca, bazılarını geri çevirdi. "Henüz adanmış bir evi olmayanlar kimlerse, evlerine gitsinler," dedi. "Dul kalmış bir annesi olanlar, anneleriyle olsunlar. Evlenmiş ama henüz oğlu olmayanlar, karılarıyla kalsınlar."

Kaba, o kişiler elenince kalan gönüllüler arasından en iyi adamları seçti. Onları krala sundu; kral, her birine "Erek'in Kahraman Evladı" unvanını bağışladı. Ardından silahtarlar çağrıldı. Elli kahramanın her birini kurutulmuş ve sertleştirilmiş deriden bir zırhla donattılar ve ellerine yeni silahlar verdiler.

Elli kahraman, her şey hazır olduğunda şehirli halk kalabalığının eşliğinde, gemiye binmek üzere hareket etti. Yiyecek, su, çeşitli şarap, pişirme ve aydınlatma amaçlı yağ erzakıyla yüklü araba kervanı, onları takip etti.

Kalabalıkta birçok insan, özellikle anne, eş ya da sevgili olan birçok kadın, sevdiklerini uzun ve tehlikeli bir yolculuğa gitmek üzere yürürken gördükçe ağlıyordu. Fakat serüveni iple çeken, her tür tehlikeyi ve düşmanı yeneceğinden, kâtiplerin kaydedeceği ve ilerleyen günlerde okul çocuklarının ezberden anlatacağı yiğitlikten emin kahramanlar, coşku içindelerdi.

***

Gılgamış geri dönmeyeceği yolculuk hakkında Enkidu'yla konuşmaya geldiğinde, alacakaranlıktı.

Çok iyi iyileşme göstermesine karşın hâlâ tıbbi binada, Ninsun'un bakımı altındaydı. Gılgamış onu binanın, Ninsun'un özel konutunun arkasındaki küçük bahçesinde, ahşap bir bankta otururken buldu. Enkidu yaklaşan ayak seslerini duyduğunda, yüzünü batmakta olan güneşe dönmüştü. Yukarıya baktı ve Gılgamış'ı görünce gülümsedi.

"Gılgamış, yoldaşım," dedi usulca, "Seni bekliyordum."

"İşte buradayım, dostum," dedi Gılgamış. Ona dokunmak için olduğu kadar inen şişliklerini kontrol etmek için de, Enkidu'nun elini tuttu.

"Benim için mi geldin? Gitme zamanı mı geldi?" diye sordu Enkidu.

Gılgamış şaşırmıştı. "Ne tür bir konuşma bu?"

Enkidu, alaycılıkla gülümsedi. "Yoldaşım; boğazında düğümlenen sözleri benim söylememe izin ver. Bir görüye eriştim ve artık korkmuyorum. Görüde tanrının görevlilerinden biri, havada parıldayan bir imge gözüktü bana; orada gerçekten hiç kimse olmadığı halde, güpegündüz hareket ediyor ve konuşuyordu! Sana söylüyorum, Gılgamış; uyuyormuşum ve rüya görüyormuşum gibiydi; ama gece değildi ve ben tamamen uyanıktım!"

"Böyle belirmeleri duymuştum. Bir lütuf sayılırlar."

"Belki de... Bana Kanatlılar ile ilgili rüyamı açıkladı; Yeryüzü'nün derinliklerinde çalışmamla ilgili akıbetimi, bana açıkça anlattı. Senin yoldaşım olacağını bana garanti etti. Ancak görüntü, ona neden senin de gittiğini ve nasıl yolculuk edeceğimizi soramadan ortadan kayboldu ve görü, böylece sona erdi."

Yanıt bekleyen, hüzünlü gözleriyle Gılgamış'a baktı.

"Kutsal vahiy, yadsınamaz," dedi Gılgamış. "Ancak sana eşlik edeceğim yolculuk, senin değil; durum, bunun tam tersi."

"Bilmece gibi konuşuyorsun," dedi Enkidu arkadaşına.

"Enkidu; seni belirlenen yere götürdükten sonra Erek'e dönmeyeceğim. Onun yerine yolculuğumu sürdüreceğim. Amacım Roket Gemileri Bölgesi'ne gitmek, Enkidu. İniş Bölgesi'nde elde edemediğimizi orada, Tilmun'da elde edeceğim!"

Enkidu, inanmazlıkla salladı başını. "Gözü kara bir yolculuk bu. Yaşamını bir hiç uğruna riske atabilirsin," dedi. Yoldaşının elini tuttu. "Yoldaşım; tanrılar insanoğlunu yarattıklarında, ona sonu gelmeyen yaşamı bağışlamadılar. Erek'te kal; hâlâ payına düşen birçok gün de bir lütuf sayılsın! Kalan her günü bir şölene dönüştür! Neşeli ol; karnını doyur; pırıl pırıl sularda yıkan; kraliyet giysilerini kuşan; elini tutan oğlu-

na ilgi göster! Ölüme gelince; onu umursama. O geldiğinde, onu korkusuzca kucakla!"

Gılgamış'ın eli kasıldı ve Enkidu, yoldaşına baktı. Gılgamış, elini geriye çekti ancak Enkidu, onu sıkıca kavradı.

"Bir sorun var," dedi.

"Sana daha sonra söyleyecektim," dedi Gılgamış, "ama sırrımı sana şimdi de açıklayabilirim. Ölüm cezam bağışlanmış olsa da günlerim sayılı, Enkidu. Kutsal bir nesneye, yüce Efendi Anu'nun eserine dokundum ve lanetlendim böylece." Eli, yeniden kasıldı. "Kemiklerimde ölüm var, Enkidu. Tilmun'a olan yolculuğa bu yüzden çıkıyorum. Yüce Şifacı Hanımefendi Ninharsag, anneme bir sır verdi. Tilmun'da ölümden koruyan bir meyve yetişiyor. Onu elde edebilirsem günlerim uzayacak."

Enkidu, yoldaşını süzdü. "Bu sırrın yüzünden olmasa, gözü kara yolculuktan vazgeçmen için üstelerdim," dedi, "Bu meyveyi daha önce hiç duymamıştım; fakat Hanımefendi Ninharsag onu bildiğine göre, doğru olmalı. Yetiştiği yer neredeymiş?"

"Annem bana bir haritada gösterdi," dedi Gılgamış.

"Tanrıların gizli yerlerinden biri mi?"

"Seni kıyıya bırakacağımız yerin ilerisinde."

"Peki, öyleyse," dedi Enkidu. "Gitmeden önce, beni iyileştirdiği için annene teşekkür etmeme izin ver."

***

Güneş battıktan sonra çöken karanlıkta ikili, hizmetçi tarafından Ninsun'un huzuruna getirildi. İnce koyun yününden yapılmış bir giysi içinde, en sevdiği koltuğunda oturuyordu. Göğsünü lapis lazuli bir kolye; saçlarını tacı andıran fildişi bir tarak süslüyordu. Yağ lambaları, üzerine kırmızımsı-altınsı ışıklar ve arkasına gölgeler düşürüyordu.

İkili, yere eğildi.

"Sizleri bekliyordum," dedi Ninsun ve karşısına oturmaları için elini sallayarak işaret etti.

"Zaman geldi, kutsal anne," diye mırıldandı Gılgamış.

"Yüce göksel kraliçe," dedi Enkidu, "Size teşekkürlerimi sunmaya ve veda etmeye geldim."

"Yüce efendilere her ikiniz için de dua ettim," dedi. "Gökler'de olan yüce Efendi Anu'ya, Yeryüzü'nü yöneten yüce Efendi Enlil'e ve Kartallar'a komuta eden Efendi Utu'ya. Şimdi, Gılgamış, gitmeden önce, sunak odasına git ve sen de dualarını et."

Gılgamış ayağa kalktı ve iç odaya gitti. Sunağın üzerinde esrarengiz, sis gibi havada asılı, altınsı bir parıltı vardı. Önünde diz çöktü; ellerini kaldırdı ve yavaşça, usulca konuştu. "Ey, yüce Anu; günahlarımı affet. Ey, yüce Enlil; merhametini bağışla bana. Ey, Utu, Kartalların efendisi; koruyucu kanatlarını üzerime ger. Roket Gemileri Bölgesi'ne girmektir dileğim. Müttefikim ol! Roket gemilerinin kalktığı yere, yaşam için adımı yaz!"

Ayağa kalktı ve Ninsun'un huzuruna döndü. Kadın eğildi ve onu alnından öptü. Ardından uzandı ve elini Enkidu'nun başına koydu.

"Seni kutsuyorum, Enkidu," dedi. "Dua etmek senin dudakların için uygun olmasa da benim dualarım senin adını anmayı bırakmayacaktır. Belki bir gün Efendi Enki, hükmünü bağışlamanın bir yolunu bulur."

Ayağa kalkmaları için işaret etti. Gılgamış, annesinin elini kavradı ve onu öptü. Kadın ona sarıldıktan sonra onu kendinden uzaklaştırdı.

"Hanımefendi İştar için dua etmedin," dedi. "Ama onun için gönderilen Kader Tableti konusunda haksızlığa uğrattın onu. Sen gittikten sonra onun gönlünü almalıyım."

"Tabletle değil!" diyecek oldu Gılgamış.

Ninsun, onu susturmak için elini kaldırdı. "Git ve tanrılar seninle olsun," dedi, iç odaya doğru dönerek.

Hıçkırdığını duyabiliyorlardı. Gılgamış, diğer odaya doğru bir adım attı ama Enkidu, onu geri çekti.

"Zarlar atıldı," dedi. "Gidelim."

***

Sarayda düzenlenen şölenlerle karşılaştırıldığında bu son akşam yemeği, ağırbaşlı ve sadeydi. Büyük Salon yerine kralın özel konutunda gerçekleşiyordu ve şarkı söylemenin, şarap, bira içmenin içerdiği cümbüşe yer yoktu. Daha ziyade sakince konuşuluyor ve yalnızca daha iyi sindirim için biraz şarap içiliyordu.

Ne sarayın önde gelenleri, kahramanlar, yakından veya uzaktan gelen görevliler, ne de farklı konularda uzman bilginler eşlik ediyordu krala. Kaçınılmaz ayrılıktan önceki bu son akşamda yemeğe katılan yalnızca dört kişi vardı: sadece su içen Gılgamış ile Enkidu, Niglugal ve kralın tek oğlu Urnungal. Konuşmalardan ve değiş tokuş edilen bakışlardan ilgi merkezinin, aralarındaki ergen delikanlı olduğu ortadaydı.

"Oğlum," dedi Gılgamış, yemek sona erdiğinde ve hizmetkârlar gönderildiğinde, "yarın gün doğarken, uzun ve tehlikeli bir yolculuğa çıkıyorum. Bu aceleyle değil; müthiş önemlerle ve hazırlıklı çıkılan bir yol. Kutsal hüküm tarafından dayatılan bir görevi yerine getirmeliyim. Bu, kardeşim bildiğim yoldaşıma, bundan böyle Dönüş Olmayan Ülke'de yaşayacak olan Enkidu'ya eşlik etmek için."

"Bir daha geri dönmeyecek mi?" diye sordu Urnungal. "Çok saçma!"

"Bu, Göklerin Boğası'nın katledilmesi üzerine tanrıların vardığı hüküm," dedi Gılgamış.

"Her zaman aklımda olacaksın, Urnungal," dedi Enkidu, kollarını ona doğru uzatarak, "ve zihninin gözünde beni her

zaman yanında tutabileceksin. Güreşimizi anımsa; bozkırdaki konuşmaları ve oradaki yaratıkları, tanrısal sihir masallarını... Tüm bunları anımsayacak mısın, Urnungal?"

Oğlan ayağa kalktı ve Enkidu'ya yaklaştı. Soylu mevkiini yalnızca renkli saçaklarıyla gösteren basit, kısa bir kıyafet giymişti. Siyah saçları, bir aslanın yelesi gibi gürdü ve geniş yapısıyla omuzları, babasınınkilere yaklaşıyordu. Kollarını Enkidu'ya uzattı ve ikili, kahramanlar gibi kollarını birbirine kilitledi.

"Enkidu," dedi oğlan. "Günlerimin sonuna kadar seninle ilgili öyküler anlatacağım!"

"Bu, benim için yeterince iyi!" dedi Enkidu ve Urnungal'ı kucakladı.

"Ve sen, baba; ne zaman döneceksin?" diye sordu Urnungal, babasına dönerek.

"Önceden söylemesi zor," dedi Gılgamış, "yolculuk uzun ve tehlikeli..." Konuşurken eli kasıldı.

Urnungal, babasının gerilen elini aldı. "Yeni Yıl festivali bittiğinden beri var bu illet sende," diye gözlemini belirtti. "İyi misin, babacığım?"

"Tabii ki!" dedi Gılgamış, diğerlerini süzerek. "Yalnızca zorlamaktan. Şimdi, oğlum; biraz da ciddi konuşalım." Oğluna doğru hamle yaptı ve oğlan, ellerini babasının ellerinin içine koydu. "Benim gibi üçte iki tanrı olmasan da, damarlarında tanrıların kanı akıyor, Urnungal. Doğduğun günden beri kral olmaktı kaderin!"

"Urnungal, Veliaht Prensi!" diye haykırdı Niglugal.

"Bundan fazlası," dedi Gılgamış, Niglugal'a bakmadan, onun yerine bakışlarını Urnungal'a odaklayarak. "Oğlum; ben ayrıldığım andan itibaren, yalnızca Veliaht Prensi değil; Meşru Varis olacaksın. Yaşça genç de olsan erkek gibi davranmalısın! Niglugal'ın öğütlerine kulak ver; annem Ninsun'a danış; sonra yüreğin sana ne yapmanı söylerse, onu yap!"

"Bilgelik dolu sözler," dedi Niglugal. "Keşke oğlan biraz daha büyük olsaydı..."

"Krallık, onun kanında," diye yanıtladı Gılgamış, gözleri Niglugal'ınkileri ararken.

Niglugal kolunu uzattı ve Urnungal'ınkine kenetledi. "Sana da babana hizmet ettiğim sadakatle hizmet edeceğim," dedi ona.

Urnungal'ın gözlerinde yaşlar vardı. Gılgamış, parmaklarını oğlunun gür, siyah, kıvırcık saçlarının arasında gezdirdi.

"Tıpkı anneninkiler gibi; bir kuzgununkiler gibi simsiyah," dedi yumuşak bir sesle. Sonra yüzüne bakmak için Urnungal'i çevirdi. "Oğlum, ben gitmeden bunu duymanı istiyorum. Annen öldüğünden beri huzursuzum. Yanımdaki varlığı olmayınca, birçok kadının kucağını paylaştım. Ancak her zaman birçoğu vardı, asla bir tanesi değil. Hiçbiri, kraliyet koltuğunda onun yerini doldurmadı; kalbimde de! Başka hiç kimseyle evlenmedim!"

"Bana bunu söylediğin için teşekkür ederim," dedi Urnungal, babasını yanağından öperek.

"Şimdi odana git ve istediğin kadar geç saate değin uyu," dedi Gılgamış.

Diğerleri onun gidişini izlerken Urnungal, isteksizce ama itaatkârca gitti. Takip eden sessizliği bozan ilk kişi, Niglugal oldu.

"Üzücü bir veda; ayrılık uzun olacakmış gibi... Ne bir vekilden söz ettiniz, ne de sizin dönüşünüzü ne kadar beklememiz gerektiğinden, kralım."

Gılgamış, bir kaşını havaya kaldırdı. "Gelecek Yeni Yıl festivali; İştar'la üzerinde antlaştığımız, ayrılan süre. O zamana değin dönmezsem Urnungal, tanrıçanın yatağında onunla birleşmeli ve Erek kralı olmalı."

Niglugal'ın başı geriye doğru gerildi. "Oğlan on sekiz yaşında olmayacak," dedi.

"Meşru Varis o!" diye sertçe yanıtladı Gılgamış. "Ayrıca, İştar'ın becerilerini hafife alıyorsun..."

Enkidu kahkahayı patlattı. Niglugal gülümsedi. "Asla fazla erken değil mi?" diye sordu.

"Geceyi bu neşeli açıklama ile noktalayalım," dedi Gılgamış. "Yatak odama gidiyorum, Enkidu. Nerede istersen uyuyabilirsin. Sabah gidiyoruz."

Kral ve Niglugal odadan çıktığında Enkidu, gözlerinde boş bakışlarla oturduğu yerde kaldı. "Açılmış kanatlarıyla bir kartal görüyorum, gökte hareketsiz, ta ufukta," diye fısıldadı.

***

Gılgamış ve Enkidu'nun gidişi, sessiz sedasız ele alınan bir meseleydi. Niglugal, gemiyle birlikte birçok koşucu gönderdi; bir bir Erek'e dönüp, geminin güneye doğru ilerleyişiyle ilgili rapor verdiler. Geminin Eridu'dan ayrıldığını ve Aşağı Deniz'e doğru yol aldığını bildiren son koşucu, yedinci günde döndü. O andan itibaren gemi, yolcuları ve mürettebatıyla artık tek başınaydı; Edin'e dönüşüne kadar, ilerleyişiyle ve talihiyle ilgili haber beklenmiyordu.

Sarayda hava durgun kalmayı sürdürdü. Silah derslerini atlatan Urnungal, sarayda amaçsızca dolaşıyordu.

Niglugal, Kaba'yı odasına çağırdı. "Kral Gılgamış tehlikeli bir yolculuğa çıktı," dedi, "arkasında sabırsız bir halk ve entrikacı bir Yüksek Rahip bırakarak."

"Bunun bilincindeyim," dedi Kaba. "Bu nedenle kral, senin sadakatine güveniyor."

"Güzel söyledin, Kaba," dedi Niglugal. "Peki ya Yüksek Rahip, onun yokluğunda kralı tahttan indirmek için bir hamle yaparsa?"

"Bunu yalnızca Hanımefendi İştar yapabilir," dedi Kaba.

"Yüksek Rahip hafife alınmamalı, Kaba. Söylentiler yayabilir; tanrıçayı etkileyebilir..."

"Gılgamış'ı tahttan indirmek, ancak oğlunu tahta geçirir. Enkullab bunu neden yapsın?"

"Urnungal yalnızca bir oğlan," diye yanıt verdi Niglugal. "Olgunluk ve deneyime başvurmak gerekebilir..."

Kaba, ayağa kalktı. "Kral daha yeni gitti."

"Yalnızca *önlemleri* düşünüyorum, Kaba. Diğerleri bir hamle yaparsa hazır olmaya çalışıyorum yalnızca. Ayaklanmalara, tedirginliklere ya da karışıklıklara ihtiyacımız yok; öyle değil mi?"

Kaba, başıyla onayladı.

"Başmabeyinci olarak kraliyet meselelerini yönetmenin benim görevim ve yetkim olduğunu anlıyorsun..." Niglugal durakladı. "Ancak acil bir durum oluşursa niyetim, kendimi, seni ve oğlanı bir vekâlet konseyi olarak atamak. Anlaştık mı?"

Kaba, rahatsızca kıpırdandı. "Anlaştık," diye yanıtladı sonunda.

"İyi," dedi Niglugal. "Şimdi şehirdeki ve tapınaktaki casuslarının gözlerini ve kulaklarını dört açmalarını sağla ki, bir sürprizle karşılaşmayalım... Bu, Ninsun'un Diriltme Evi'ni de kapsıyor."

"Oradaki gözetimi dün kaldırdık. Geminin Eridu'nun ötesine geçtiği haberi ulaştıktan sonra tanrıça, Kutsal Bölge'deki konutuna taşındı."

"Anlıyorum," dedi Niglugal. "Öyleyse adamlarının gözü orada da onun üzerinde olsun."

***

Ertesi gün genç bir rahip, aceleyle Ninsun'un konutuna geldi; Yüksek Rahip, onun çabucak gelip üst kademedeki bir rahibe yardım etmesini istiyordu.

Bu, son derece alışılmadık bir istekti ve Ninsun, rahibin Diriltme Evi'ne götürülmesini önerdi; onu orada, diğer hastaları iyileştirirken muayene edebilirdi. Ancak genç rahip, üsteliyordu.

"Çok tuhaf bir hastalık tarafından ele geçirildi," dedi. "Çok nadir bir veba... Ona kimse dokunmayacak, yüce hanımefendi; onun meskenine kimse girmeyecek. Veba yayılmadan, çabuk gelin!"

Genç rahibin içtenlikli korkusu ve heyecanından etkilenen Ninsun, üzerine bir şal aldı ve onu takip etti. Onların konutundan geçerken rahipler dizlerinin üzerine çöktüler ve başlarını eğdiler. Yüksek Rahip, onunla küçük bir salonda buluştu; gözlerinde kin yerine korku vardı. Yere eğildi ve Ninsun'un kıyafetinin kenarını öptü.

"Bir veba çıktı; çok alışılmadık bir veba!" dedi, sesi titreyerek. "Yüce tanrılar Anu ve Enlil'in gazabı, buranın üzerinde! Kurtar bizi; hepimizi kurtar!"

"Hastalanan rahip nerede?" diye sertçe sordu, Enkullab'a belirgin bir küçümsemeyle bakarak.

"O, Anubani; orada, kapıdan geçince..."

Tek ışığın tavanın yanındaki bir duvarın tepesinde bulunan pencere kafesinden geldiği, yarı karanlık odaya girdi. Anubani, ahşap bir yatakta sırtüstü, yarı çıplak yatıyordu. Hareketsizdi fakat gözleriyle, onu muayene eden Ninsun'u izliyordu. Tüm bedeninde iri, kırmızı noktalar vardı; elleri şişmişti ve taze kan kadar kırmızıydı.

Kadın, alnına dokunduysa da şaşırtıcı şekilde ateşi yoktu. Tırnağıyla adamın eline dokunduğunda, el kasıldı. Avuçlarını incelemek için ellerini çevirdi; yanmış gibi yara izi olmuşlardı ve etlerinin derileri soyulmuştu. Anubani'nin gözlerinin içine baktı; ama sadece aşırı korku gördü.

"Anubani," dedi, "Beni duyabiliyor musun?" Adam, gözlerini kırptı.

"Sana ancak bana doğruyu söylersen yardım edebilirim... Ellerinle bir nesneyi taşıdıktan sonra mı ağır yaralandın?"

Gözlerini kırptı.

"Kutsal bir nesne mi?"

Dudakları, sessiz bir çabayla büküldü. Sonra yeniden göz kırptı.

"Neydi o?"

Yanıt vermeden, hareketsiz yatıyordu.

"Nerede o? Bana bunu söylemezsen öleceksin!" diye bağırdı Ninsun.

Sessizce inledi. Gözlerini, odada bir sandığın durduğu köşeye doğru çevirdi.

Ninsun gidip onu açtı. Ev eşyaları, kil tabletler ve giysilerle doluydu. Sandığı ararken hepsini yere attı. Dibinde, eline sıkıca sarılmış bir paket geldiğini hissetti. Onu çıkardı ve açtı.

"Yüce Tanrılar!" diye haykırdı. Kader Tableti'ni tutuyordu! Tableti, olanlara inanamayarak ellerinde çevirdi; dikkatlice inceledi ve yüzeylerine dokundu. Hiç kuşku yoktu. Bu, sunakta gizlenen Kader Tableti'ydi.

Anubani'ye döndü ve tableti gözlerinin önünde tuttu, ancak adam, yanıt olarak gözlerini kapadı.

"Bana bak!" diye emretti. "Çaldığın, adi ellerinin dokunduğu tablet bu!"

Gözlerini açtıysa da kıpırdatmadı.

"Onu evimden çaldın; kutsal sunağın içinden!"

Gözleri daha geniş açılan adam, inledi.

"Seni, konuşmana yetecek kadar iyi edeceğim," dedi Ninsun, tableti yeniden bezle sararken.

Diğer rahiplerin toplaştığı kapıya gitti. "Suya ihtiyacım var," dedi. "Bana üç tane tamamen dolu maşrapa ve temiz

bez getirin... Ve bu adamı Diriltme Evi'ne taşımak üzere birkaç askerin gelmesi için hemen saraya haber verin."

Maşrapalar ve bez getirildiğinde, yatağın her iki yanına birer maşrapa koydu ve Anubani'nin ellerini onların içine soktu. Bezi, üçüncü maşrapanın içine daldırdı ve Anubani'nin bedenini sildi. Tedavinin, rahibin üzerinde rahatlatıcı bir etkisi olmuşa benziyordu; gözlerini kapadı ve uykuya daldı.

Ninsun bu süreyi, loş odayı incelemek için kullandı. Duvarları her tür dekordan yoksun, çıplaktı. Bir köşeye küçük bir sunak konmuştu ve işte sandık, oradaydı. Ninsun, öfkeyle yere savurduğu eşyaları toplamak için eğildi ve onları sandığa geri koymaya başladı. Üzerinde yazılar bulunan bir tableti aldı ve mühür simgesinin tanıdık geldiğini fark etmeden önce, neredeyse onu da sandığa atıyordu. Daha yakından baktı. Oturan bir tanrıçanın huzurunda, bir sunak masasında duran bir rahibi resmediyordu. Yazıyı okudu, "Enkullab, Yüksek Rahip, kutsal İştar'ın hizmetkârı."

Böyle bir tabletin bir rahipte ne işi olduğunu merak etti; ama rahibin eşyalarını sandığa koymayı sürdürdü. Bir anda pişmiş topraktan bir tablet aldı eline. Marduk'un ve Nabu'nun imgelerini taşıyordu ve Ninsun, donakaldı!

Dehşet içinde Anubani'ye baktı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Yazılı tableti telaş içinde aradı ve yeniden bulunca, ışığın daha iyi olduğu tarafa götürdü. Yazılı metni okuduğunda, elleri titremeye başlamıştı.

"Hanımefendi İştar'ı çağırın!" diye kapıda toplanmış rahiplere bağırdı. "Hemen gelsin buraya!"

Ninsun'un emrine hemen tepki verilmedi, ardından kargaşa ve fısıltı sesleri yükseldi. Yüksek Rahip, kapıda belirdi.

"Bu, oldukça sıra dışı," dedi. "Ve Yüce Şifacı; bize Anubani yaşayacak mı, ölecek mi, söylemediniz."

"Sıra dışı olması, beni çağırmaktan alıkoymadı sizi!" dedi Ninsun, öfkeyle. "Hastalık çok ciddi. Eğer vebanın yayılmasını istemiyorsanız hemen Hanımefendi İştar'ı çağırın!"

"Öyle olsun," dedi Enkullab. Geriye çekildi ve rahiplerden birine, Ninsun'un arzusunu tanrıça İştar'a iletmesi için emir verdi.

İştar kapıda belirene değin biraz zaman geçti. Elinde ışın yayan asasıyla, pilot kıyafetini giymişti. "Niçin rahatsız edildim? Neden bu iç karartıcı yere çağırıldım? İyi bir açıklaman olsa fena olmaz, Ninsun!" dedi saldırganca, odaya giren İştar.

Bedeni kırmızı noktalarla kaplı, elleri maşrapalarda ıslatılmış, yatağında hareketsiz yatan rahibi görünce, kısa kesti.

"Beni buraya vebayı kapayım diye mi çağırdın?" diye sordu.

"Kesinlikle sana zarar verebilecek bir şey değil," diye sakince yanıt verdi Ninsun. İştar'ın görmesi için, Kader Tableti'ni aldı. "Anu'nun eserine dokunarak yaralanmış."

"Bakayım şuna!" dedi İştar. Tableti alıp inceledi. "Bu gerçekten de bir Kader Tableti," dedi. "Bu rahibin eline nasıl geçmiş?"

"Söylemedi; ama bildiğimi düşünüyorum," dedi Ninsun. "Anu'nun Yeni Yıl festivali bittiğinde gökten aşağıya düşen eserinin içindeydi."

"Benim rahiplerimden biri neden böyle kutsal bir tableti alsın?"

"Hanımefendi İştar'ın bir rahibi olup olmadığı kesin değil," dedi Ninsun. "Eşyalarının arasında, oradaki sandığın içinde bunu buldum."

Pişmiş toprak tableti İştar'a uzattı.

"Marduk ve Nabu'nun amblemleri!" diye haykırdı İştar. "Can düşmanlarım!"

Ninsun, başını salladı. "Bir hain; Kutsal Bölge'de bir casus."

"Üstelik kendi tanrıçasına, kendi Yüksek Rahip'ine ihanet eden!"

"Ondan da emin olunamaz," diye yanıtladı Ninsun. "Bunu da sandıkta gizlenmiş halde buldum..." Yazılı tableti İştar'a uzattı. "Bir kelime daha etmeden önce bunu okusan iyi olur."

İştar, Yüksek Rahip'in mührünü hemen tanıdı. Yazıyı okurken elleri öfkeyle titremeye başladı. Başını sallayarak, kapıyı işaret eden Ninsun'a baktı; ardından üç nesneyi de ona geri verdi.

"Enkullab içeriye gelsin; hemen!" diye emretti İştar.

Yüksek Rahip duraksayarak bir anda odaya girdi. Dizlerinin üzerine çöktü ve İştar'ı başıyla selamladı; sonra da Ninsun'a doğru eğdi başını.

"Yüce Hanımefendi, Erek'in Hanımefendisi," dedi. "Kutsal Bölge'de bir veba baş gösterdi. Şeyle ilgili günahlardan olmalı... Telafi edilecektir."

"Kim bu rahip ve vebayı nasıl kapmış?" diye öğrenmek istedi İştar, Yüksek Rahip'e ayağa kalkması için işaret etmeksizin.

"Adı, Anubani; görevi, erzak yönetimi. Kişisel olarak az tanıdığım, önemsiz bir rahip," dedi Enkullab. "Hastalığı benim için bir gizem, yüce hanımefendi. Hanımefendi Ninsun'un bir tedavisi varsa, kendisi bize bizzat daha fazlasını anlatır mutlaka?"

"Bize daha fazlasını anlatmaya yetecek kadar iyileşecek," dedi Ninsun, İştar'a bakarak.

"O zamana kadar," dedi İştar, "Belki *sen* bunu açıklayabilirsin?" Ninsun'un tuttuğu levhaya uzandı ve onu Enkullab'ın yüzüne tuttu.

"Kutsallığa saygısızlık!" diye bağırdı Enkullab ve gözlerini elleriyle örttü.

"Kesinlikle," diye yanıt verdi İştar. "Bu pislik, nasıl oldu da gelip benim Kutsal Bölge'mi kirletti?"

"Benim hatam," dedi Enkullab, çarçabuk. "Anubani'nin geliş, gidişlerinin sıradan olmadığına dair sözler gelmişti kulağıma. Ancak rahiplik rütbesini Nippur'daki ruhban okulundan almıştı ve bu nedenle ondan kuşku duyulmayacağı kabul ediliyordu."

"Gerçekten de," dedi İştar. "Peki, öyleyse bu ne?" Yazılı tableti alıp havaya kaldırdı. "Bu, senin mührün değil mi?"

İçgüdüsel olarak boynundaki deri kordondan sallanan mühre dokunup, "Bu, benim mührüm," diye onayladı.

"Ve tabletteki mesaj sana mı ait?"

Tableti adamın eline verdi. Adam, ayağa kalkacakmış gibi kıpırdandı ancak İştar, asasını onun omzuna bastırdı. "Dizlerinin üstüne!" diye emretti.

Dizlerinin üstünde kalarak tableti okumaya koyuldu. İlk satırı okuduktan sonra elleri titremeye başladı ve alnını ter boncukları kapladı.

"Göründüğü gibi değil," dedi, titrek bir sesle. "Bunu *o* yazdı. Ona sorun!"

"Mührün; senin mührünün sahtesini mi yaptı?" diye öfkeyle sordu İştar.

"Hepsi bir hata!" diye yalvardı Enkullab. "Gılgamış'la ilgili haber gönderen oydu... Tevkif, onun fikriydi!"

Anubani, yatağında boğuk bir inilti çıkardı. Ona bakmak için döndüler; tam o sırada elleri öylesine şiddetle kasılıyordu ki maşrapalardan biri, devrilip içindeki su yere dökülürken paramparça oldu. Ninsun onun üzerine eğildi; sonra ayağa kalktı.

"Bir daha asla konuşmayacak," dedi onlara.

"Bu, bir işaret!" diye haykırdı Enkullab. "Kötülük yere yıkıldı! Size ihanet etmedim, hanımefendim. Yüce Efendi Anu şahidim olsun!"

Kapıda bir kargaşa oldu. Buna, birçok askerle gelen bir saray komutanı neden olmuştu.

"Hasta bir rahibi taşımak için çağrıldık..." diyecek oldu; sonra tanrıçaları gördü ve dizlerinin üzerine çöktü. "Affedin beni; bilmiyordum..."

"Hasta rahip öldü," dedi İştar. "Şimdi ayağa kalk ve buradakini yakala." Asasını Enkullab'a çevirdi. "Vefasızlık ve ihanetten yargılanacak."

"Hayır; öyle değil!" diye ağladı Enkullab, titreyen ellerini uzatarak. "Ben sizin en sadık hizmetkârınızım... Günahkâr olan Gılgamış'tı; ben değilim!"

"Ben onu buhara dönüştürmeden, götürün onu buradan!" diye bağırdı İştar. "Onu Beyaz Tapınak'a götürün ve rahiplerle İhtiyarları çağırın. Yüce Efendi Anu'nun hükmüne şahitlik etsinler!"

Ayağa fırlayan komutan, elini Enkullab'ın omzuna dayadı. "Kalk ve bizimle gel," dedi.

Ancak Enkullab kalkmak yerine, yere serildi.

"Ayağa kalk!" diye bağırdı komutan. Ancak Enkullab, yerde serilmiş olarak kaldı.

Ninsun, Yüksek Rahip'in üzerine eğildi. Ona dokundu, ardından başını kaldırıp İştar'a baktı.

"Efendi Anu'nun hükmü hızlı oldu," dedi. "Yüksek Rahip, ölmüş."

İştar, ölmüş olan Enkullab'a inanmayan gözlerle baktı. Bakışlarını Anubani'nin cansız bedenine çevirdi. Sonra Ninsun'a, komutana ve ıslak yerdeki dağınık nesnelere baktı.

"Niçin bana bakıyorsunuz? Neden hepiniz buradasınız?" diyiverdi aniden, yüksek sesle. "Ve bu pis nesneler de ne?"

Üzerinde Marduk ve Nabu'nun amblemlerinin olduğu levhayı kavradı ve onu yere fırlatıp ayağıyla kırdı. "Defolup gidin!" diye bağırdı onlara.

Ninsun, ardındaki komutanla birlikte, aceleyle çıktı. İştar, yazılı tableti duvara fırlatıp onu paramparça etti.

"Hainler!" diye öfkeyle haykırdı. "Günahkârlar, pislikler!"

Kapıya doğru geri adım attı ve asasından patlayan pırıl pırıl bir ışın çıktı. Bir alevin izlediği tok bir gümbürtü duyuldu. Bir anda tüm oda tutuşmuştu. İştar, alevlerin önce Anubani'nin, sonra Enkullab'ın bedenlerini yutmasını izleyerek geriye doğru bir adım attı. Alevlerin sıcaklığını aniden yüzünde hissederek, döndü ve binayı hızla terk etti.

Daha önce içeride olan rahipler ve askerler artık dışarıdaydı ve gruplar halinde toplanmışlardı. Kısa sürede binadan koşarak kaçan diğer rahipler de onlara katıldı. Herkes, Anubani'nin odasının tavanındaki kafesten yükselen dumanı, sonra da alevleri görebildi.

"Yangın, bu kötülük yuvasını temizlesin!" diye haykırdı İştar. "Bu yer, kül olsun!"

Rahipler ve askerler, bu sözler karşısında başlarını eğdiler.

İştar, geniş avluda çevresine bakındı. Ninsun'u gördü ve onunla yüzleşmek için uzun adımlarla yanına gitti. İştar, sol elinde Kader Tableti'ni tutuyordu ve Ninsun'un görebilmesi için onu havaya kaldırdı. Sağ elinde Parlaklık Silahı'nı tutuyordu ve onu Ninsun'a doğrultmuştu.

"Şimdi bana Kader Tableti'nden söz et," dedi.

"Gılgamış onu, düşen yıldızlar gecesinde Anu'nun eserinin içinde bulmuş," dedi Ninsun. Sözcüklerini tartarak, sakince konuşuyordu. "Anu'dan kendisi için gönderilen bir kehanet olduğunu sanmış. Üçte iki tanrı olduğundan, yetkisi vardı..."

"Kehanet, *onun* için miydi?" diye araya girdi İştar.

"Hayır... Senin için bir mesajdı. Gılgamış sağsalim yola çıktığında sana verecektim."

"Kulaklarıma inanamıyorum!" dedi İştar, öfkeyle. "Önce oğlun, onun için olmayan kutsal bir nesneyi kaçırdı; sonra da sen, Anu'nun mesajını benden saklamaya cüret mi ettin?"

"Hepsi Gılgamış'ın iyiliği içindi," dedi Ninsun, başını eğerek.

"Sana da, oğluna da lanet olsun!" diye haykırdı İştar, asayı Ninsun'a doğrultarak.

"Beni cezalandır ama bırak, Gılgamış yaşasın," diye yalvardı Ninsun, İştar'la yüzleşmek için gözlerini kaldırarak.

İştar duraksayıp silahını indirdi. "Ceza da bu olsun," dedi. "Yeryüzü'nde kalmaya mahkûm Gılgamış'ı sürekli yaşam ararken ve asla bulamazken göreceksin!"

Ve böyle söyledikten sonra dönüp, gitti.

18

Yüksek Rahip Enkullab Göklerin Efendisi'nin görünmez eli tarafından yere serildiği sıralarda, kralın gemisindekilere garip bir görüntü belirdi.

Kendini görünüşte sonsuz olan suların üzerinde, her iki tarafta kara görmeden bulmanın dehşeti ve yeniliği dışında yelkenli yolculuk, o ana kadar olaysızdı. Bu, ne Gılgamış'ın, ne Enkidu'nun ne de onlara eşlik eden elli kahramanın daha önce karşılaştığı bir deneyim ve görüntüydü. Gemi, Eridu'nun bataklıklarını terk edip tam Aşağı Deniz'e giriş yaptığı sırada kahramanlar, şarkı söylemeye koyulmuşlardı; Gılgamış da kendi gençlik günlerini anımsayarak onlara katılmıştı. Sonra, zaman zaman rüzgârlar durulunca ve kahramanlar gemicilere yardımcı olup kürek çekmeye destek verince, yolcuların ve mürettebatın üzerine bir tür tekdüzelik çökmüştü. Gılgamış bunu hafifletmek için silah antrenmanları düzenlerken, genellikle durgun olan ve katılımcılık göstermeyen Enkidu, güreş dersleri vermek zorunda kalmıştı.

Ve böylece geceler günleri, günler geceleri kovalarken gemi, güneye doğru güzelce yol almaktaydı.

Geminin, kaptan ve seyir subayı olarak devam etmesi için işe alınan eski sahibi Lugulbal, kerterizlerini almak amacıyla gemiyi ara sıra sağ taraftaki kıyıya yakın yürütüyordu. Önce Aşağı Deniz'de dudakların birleştiği noktaya ulaşana değin, sonra da Eskilerin Denizi'ne varılana Şagaz

topraklarının çevresini kıyıya paralel olarak takip etmeleri gerektiğini açıklamıştı. Dediğine göre bunun ardından başta yaptıkları gibi sollarında değil, sağlarında yükselen güneşle birlikte yol alacaklardı. Eskilerin Denizi'nin ucunda Magan'ın uzandığını söylüyordu. Yolculuklarının sonuna doğru, Tilmun'un yanından yol alacaklardı. Orada kesinlikle oyalanmamak gerektiğine dair onlara uyarılarda bulundu ve eğer Enkidu'nun orada indirilmesi gerekiyorsa bu, ölülerin ruhlarının ve lanetlenmiş tanrıların iblislerinin dinlenmeye çekildikleri sırada, güneş tam doğduktan sonra yapılmalıydı.

Kıyıya yaklaştıkları bu zamanlardan birinde, tam da Erek'te kaçınılmaz olayların yaşandığı sırada aniden gökler, geminin üzerine karanlık gölgeler düşüren ağır bulutlarla doldu. Kaptanın açıklamasına bakılırsa böyle bulutlar genellikle bir fırtınanın yaklaştığını müjdelerdi. Fakat bu kez geminin yelkenlerini dolduran esintiler bile durmuştu ve denizin üzerine tekinsiz bir sessizlik çökmüştü.

"Yüce efendiler adına!" dedi Lugulbal. "Daha önce hiç böylesine aykırı bir görüntüyle karşılaşmadım... Göklerde fırtına bulutları; sularda ise ölüm durgunluğu." Mürettebata ve kahramanlara, küreklere asılma emrini verdi. "Karaya yaklaşalım. Orada daha güvende olabiliriz."

Ancak kürek çektikçe korkuları büyüdü; çünkü gemi kıyıya yaklaştıkça ağır bulutlar, koyu gölgeleri gemiyi yutmayı sürdürecek şekilde, aynı yöne hareket ediyor gibi görünüyorlardı. Biraz ötede, tüm yönlerde, güneşin parlak ışınlarının suyla oyununu seçebiliyorlardı. Ama gemi hareket etse de karanlığın altında kalıyordu. Suya girip çıkarken belli belirsiz bir sıçrama gürültüsü çıkaran küreklerin sesi de tuhaftı.

"Yüce efendiler adına!" dedi Lugulbal. "Bir iblis, sesleri yutuyor!"

"Bizi yeniden denizin ortasına götür," dedi aniden, o ana değin az konuşan Enkidu.

"Neredeyse sahilin yanındayız; demir atalım ve karanın güvenliğine yakın olalım," dedi Lugulbal, eliyle işaret ederek. Ve gerçekten de düz kıyının yakınındaydılar.

"Bir adam görüyorum!" diye bağırdı, direğe tırmanmış olan gözcü.

Onun gösterdiği yöne baktılar. Karşılarında, sol tarafta, kıyının düzlüğünden dağlık bir burun yükseliyordu ve onun üzerinde bir adamın siluetini seçebiliyorlardı. Uzun boylu ve enliydi; kocaman bedeni, siyah bir örtüyle sarılmıştı. Adam, yaklaştıkça daha da iri görünüyordu. Daha önce hiçbirinin bir benzerini görmediği, garip biçimli bir miğfer giymişti; yüzünün büyük bölümünü örtüyordu.

"Bu, bir dev!" diye bağırdı, kahramanlardan biri.

"Bu, bir iblis!" diye haykırdı bir gemici.

"Bu, bir tanrı; insan değil," dedi Enkidu.

"Kürekleri durdurun! Kıyıya daha fazla yanaşmayın!" diye emir verdi Lugulbal.

Kürekleri bırakan herkes, tuhaf görüntüyü yakalamak için uğraşarak güverteyi doldurdu. Her taraf durgundu hâlâ; deniz sakindi; yelkenler, onları dolduracak bir esintiden bile yoksun, gevşekçe sallanıyorlardı. Adam ya da her kimse, tepenin üzerinde bir heykel gibi, hareketsiz duruyordu.

Gemicilerin bazıları, içlerindeki tanrı korkusuyla dizlerinin üstüne çöktüler ve yaşamları için dua etmeye koyuldular. "Lanetlendik! Lanetlendik!" diye, haykırmayı kesmeleri için kaptanın verdiği emirleri duymazdan gelerek bağrışmaya başladılar. Kaygıyla dolu kahramanlar Gılgamış'a bakıyor ve onun kendilerine güven vermesini, liderlik etmesini bekliyorlardı.

"Beni doğuran annem Ninsun'un hayatı adına!" dedi Gılgamış yüksek sesle, herkesin duyacağı biçimde. "Annesinin dizinde, şaşkına dönmüş halde oturan bir çocuk mu oldum ben? Atam Lugalbanda'nın, kahramanlar kahramanının hayatı adına! Bana silahımı verin ve bu adamla dövüşeyim, eğer insansa; ya da bu tanrıyla, şayet tanrıysa!"

Fakat Gılgamış'ın zırhı ve silahları daha getirilemeden, gözcü yeniden haykırdı: "Bakın! Bakın! O... Adam..." Sözcük bulamıyordu; ama bağırtısı onları, gözlerini tepeye çevirmeleri için uyardı. Oradaki varlık, bir çift kanadını meydana çıkararak örtüsünü attı. Her iki elinde kulplarından, yuvarlak birer nesneyi, tutuyordu. Üst bedeni çıplaktı; alt kısmıysa dar kesimli bir giysiyle örtülüydü.

Hepsi şaşakalmış halde güvertede dururken, Kanatlı Varlık sağ elindeki nesneyi çevirdi. Ondan hızla yayılan bir aydınlık gördüler ve bir an içinde gemi, güneş gibi bir parıltıyla yıkandı. Sonra aydınlık hafifledi ve Kanatlı Varlık, sol elindeki nesneyi çevirdi. İlkine benzer bir aydınlık, gemiyi yuttu. Sonra hafiflediğinde ilk ışık bir kez daha parladı. İki aydınlık defalarca birbirlerinin yerini doldururken gemi, önce yavaş yavaş, sonra baş döndürücü bir hızla dönmeye başladı.

Halatlar, tertibat, çuvallar ve çömlekler saçılmaya başladığında gemideki herkes, savrulmamak için bir yere tutunmak zorunda kaldı. Gemiciler ve kahramanlar düşüp canları acıdıkça, korku ve çaresizlik haykırışları duyuluyordu. Gemi hızla ve daha çok hızla dönerken ve döndükçe kıyıya daha da yaklaşırken bile, birbirlerine ve geminin direklerine tutunan Gılgamış ile Enkidu sabit durmak için çabalıyorlardı.

"Bir hortum bu!" diye Enkidu'ya seslendi Gılgamış.

"Bir kum hortumu değil; su hortumu!" diye geri seslendi Enkidu. "Sular yükseliyor!"

Bir eliyle direği bıraktı ve denizi işaret etti. Gılgamış şaşkınlıkla baktı. Su, dönen geminin tüm çevresinde yükseliyordu!

"Gemi batıyor!" diye bağırdı Enkidu. "Atla! Gemiden atla!"

Gılgamış onu anlayabilsin diye Enkidu, ona elleriyle işaret gönderdi. Ancak tutunmayı bırakan Enkidu, artık uzağa fırlamış ve anında nesnelerle insanlar yığınının oluşturduğu girdaba kapılmıştı. Gılgamış da yoldaşını yakalamaya çalışıp tutunmayı bıraktığı anda hortum tarafından ele geçirildi. Enkidu'nun onu kolundan yakalayan güçlü elini hissedene değin, ellerini amaçsızca sağa sola savurdu. Geminin kenarından birkaç adım ötedeydiler ki Enkidu, Gılgamış'ı da yanına çekerek güçlü bir itmeyle karmakarışık insan, nesne ve enkaz kütlesini yolundan uzaklaştırdı. Enkidu, Gılgamış'ı sıkıca tutmayı sürdürerek aşağıya atladığında su, güverte düzeyine gelmişti bile.

"Yüzerek uzaklaş!" diye bağırdı Enkidu, boştaki eliyle suyu döverek.

"Yapamıyorum!" diye geri bağırdı Gılgamış. "Su beni aşağıya çekiyor!"

Bir an için her ikisi de yüzeyin altındaydılar; ancak Enkidu'nun güçlü vuruşları, onları zar zor soluk alabilecekleri kadar yukarıya çekti. Enkidu tarafından yukarıya çekilerek defalarca battılar. Ardından suyun çekimi aniden durdu ve su, durgunlaştı.

Çevrelerine baktılar. Gemi görünürde yoktu. Daldılar ve onun dibe battığını gördüler. Berrak suda gemicilerini ve kahramanlarını, halatlara ve enkazına dolanmış halde, hâlâ hayattaymış gibi kocaman açılmış gözlerle, suda acayip duruşlarda süzülürken seçebiliyorlardı. Ancak hepsi ölmüştü.

Denizin yüzeyine çıkan Enkidu, Gılgamış'a asıldı ve kıyıya doğru yüzmeye koyuldular. Geminin güvertesinden göründüğü kadar yakın değildi, ama sonunda oraya ulaştılar.

Bitkin ve sessiz halde, sarı kumun üzerinde bir süre uzandılar. Sonra kendini daha güçlü hisseden Gılgamış, yeri incelemek için ayağa kalktı. Sahil, her iki yönde gözün seçebileceği kadar, sonsuz biçimde uzanıyordu. Deniz sakindi; bulutlar gitmişti ve tatlı bir esinti vardı. Kara tarafını incelemek için döndü. Kıyıdan biraz ötede kum tepecikleri yükseliyordu ve iblisin durduğu tepeyi sol tarafta seçebiliyordu.

"Kanatlı Varlık, iblis, gitmiş," dedi Enkidu'ya.

Enkidu yanıt vermedi. Gılgamış, onun yanına gitti. Gılgamış'tan farklı olarak, hâlâ bitkin halde yatıyordu. Dudakları kıpırdıyordu; ancak konuşmak yerine, sürekli tükürüyordu.

"Seni rahatsız eden ne?" diye sordu Gılgamış.

"Enkidu defalarca tükürdü. "Suda tuz vardı," diye homurdandı.

"Tuzlu ve acı; bizim ülkemizin suları gibi değil," dedi Gılgamış.

"Benim felaketim, Gılgamış!" diye inledi Enkidu. "Yaratıcım Efendi Enki, beni uyardı. 'Tuza dudaklarınla dokunma; senin felaketin olur!' dedi!"

"Dudaklarını yıkaman için biraz tatlı su bulmaya çalışacağım," dedi Gılgamış, dostuna.

Sahile döndü; ancak batan gemiden kıyıya hiçbir şey vurmamıştı. Kum tepeciklerine tırmandığında gördüğü tek şey, yabandı. Tepeciklerin üzerinde yetişen, üzüme benzer meyveler veren çalılar vardı ve tadına bakınca Gılgamış, onları yenebilir ve sulu buldu. Biraz yiyip birazını da Enkidu'ya götürdü; meyvenin suyunu yoldaşının ağzının içine sıkmak için. Suyu yutmak, Enkidu'yu bir şekilde daha iyi hissettirdi.

"Bu kötülüğü kim yapmış olabilir?" diye düşündü Gılgamış.

"Nehirden yukarıya doğru yol aldığımızda bizi izlemiş olan biri," dedi Enkidu. "Erek'ten her ayrıldığında, her Ölümsüzlük arayışına gittiğinde, gemin saldırıya uğruyor! Geri dön, Gılgamış; her insanın kaderinde olanı kabul et!"

"Yenilgiyi kabullenmeyeceğim," dedi Gılgamış. "Roket Gemileri Bölgesi'ne yolculuk etmeliyim; oraya yürümem gerekse bile! Ve sen, Enkidu; oraya benimle birlikte yürümelisin!"

Enkidu, kolunu halsizce kaldırdı. "Geri dön," dedi, geldikleri yönü işaret ederek. "Bana gelince; kaslarım eriyor; iç organlarım yanıp kül oluyor; halsizlik, uzuvlarıma saldırıyor... Bu, benim sonum, Gılgamış."

Enkidu konuşurken başını sallıyordu. Bedeni kontrolsüzce titremeye başladı. Gılgamış, onu kucakladı. Enkidu'nun gözlerinde korku vardı.

"Korkma, Enkidu!" dedi Gılgamış, "çünkü Efendi Utu 'nun yardımını çağıracağım!" fısıldayan taşı çıkarmak için elini boynuna götürdü; ancak ipten sarkan hiçbir şey yoktu. Gılgamış, giysilerinin içini çıldırmış gibi araştırdı; ardından daha iyi bir arama için onları çıkarıp attı. Bir iç cebe güzelce sokulmuş olan Kader Tableti, oradaydı; ama fısıldayan taş, yoktu.

"Hortum sırasında kopmuş olmalı," dedi Gılgamış.

Enkidu'nun gözleri, çılgın arayışı takip etti. "Efendin Utu'ya dua edeyim," dedi, "taşla ya da taşsız." Yüzünü göğe çevirdi. "Ey yüce efendi, aydınlık Şamaş, yolculuk edenlerin koruyucusu. Beni doğuran bir annem olmadı; bana sebep olan bir babam da. Efendi Enki tarafından sanatkâr gibi, bir odanın içinde yaratıldım ... Kaderim beni yiyip bitirmeye geldiyse, sonumla huzur içinde yüzleşeceğim. Ancak yoldaşım

Gılgamış'a gelince; onu hanımefendi Ninsun doğurdu; sen de atasıydın! Ona, hakkı olan Ölümsüzlüğü ver!"

Gılgamış, kalbinin sıkıştığını hissetti. "Ah, dostum," dedi. "Benim gerçek ve sadık yoldaşım!"

Fakat Enkidu artık onu duymuyordu; komaya girmişti. Titremesi kesildiğinde kıpırdamadan, kaskatı yattı. Gözleri kocaman açılmıştı; şişkin ve hareketsizdi. Ölüm, onu içeriden yiyip bitiriyordu.

"Enkidu!" diye haykırdı Gılgamış. "En dehşet verici yaratıkları benimle birlikte yendin; dağlara tırmandın! Seni yiyen iblise teslim olma! Savaş; savaş onunla!"

Ama Enkidu kıpırdamadan yatmayı sürdürdü. Gılgamış, yoldaşının başını kaldırdı; gevşekçe geriye düştü. Kalbine dokundu; nabız yoktu. Enkidu ölmüştü.

Gılgamış, kaderini kabullenmek istemeden yedi gün ve yedi gece boyunca Enkidu için yas tuttu. Ancak yoldaşının burun deliğinden bir solucan düştüğünü gördüğünde, ölüm getiricisi Namtar'ın iradesine boyun eğdi. Taşlar, çakıllar toplayıp, onlarla Enkidu'nun cansız bedenini örttü.

"Bu, senin mezarın olsun; savaşta ölmüş bir kahraman için bir anıt," dedi. Sonra oturdu ve acı acı ağladı.

"Öldüğümde burun deliklerimde Enkidu'nunki gibi solucan mı olacak?" diye bağırdı; onu yanıtlayacak kimse yoktu.

***

Gılgamış, o gün kıyının uzağında gezindi. Geceleyin yıldızlarla dolu gökyüzünü seyrederek, uyumadan yattı. Rahiplik konusunda eğitim almadığından, Göklerin usulleriyle ilgili bilgisi azdı. Hangisi Anu'nun yıldızıydı; ya hangisi İştar'ın? Bilmiyordu. Utu'nun babası Sin için Göklerde duran Ay, tanıdığı tek göksel tanrısıydı gecenin. Bir süre sonra, bunun bile bir anlamı olduğunu fark etti Gılgamış: İştar ve onun gece yıldızı ile, Utu ve onun güne hükmeden güneşi, Sin'in çocuk-

larıydı ve Sin'in Evi, dualarını kabul edip ona koruma bahşedecekti.

Onlar için kısa bir dua söyledi. "Göklerin ve Yeryüzü'nün yüce efendileri; çorak topraklarda yok olup gitmeme izin vermeyin. Yolculuğumu sürdürmem için bana güç verin ve atam Ziusudra'yla buluşabilmem için, Roket Gemileri Bölgesi'nin yolunu gösterin bana!"

Bu duayı ettikten sonra üzerine huzurlu bir yorgunluk çöktü ve gece boyunca uyudu. Uyandığında güneşin yükseldiğini ve doğunun yerini gösterdiğini gördü. Gılgamış, dualarının yanıt bulduğunu biliyordu. Göklerde batıya doğru yolculuk eden Utu, az önce ona Tilmun'a giden yolu göstermişti.

Bulabildiği en büyük çalıyı kökünden söküp, kendine sapından bir yürüyüş değneği yaptı. Daha kısa bir dalı kullanarak, üzümü andıran meyvenin taşıyabileceği en fazla sayıda salkımını astığı ve omzunda dengelediği başka bir değnek yaptı. Enkidu'yla yabanda çıktığı bir önceki yolculuktan edindiği deneyim, onun için hayati bir destekti artık. Kuru yataklarının altında yeraltı suyu bulabileceğini bildiğinden, dar ve derin dereleri takip etti. Her tür meyveden yedi. Özellikle geceleri yaşamla dolup taşan yaban, bir darbeyle öldürdüğü ve çiğ etini yediği kemirgenler sunuyordu ona. Gündüzleri iri kaya parçalarının gölgesinde dinleniyor; geceleriyse ona annesinin gösterdiği ve Tilmun'a giden karayolu haritasını sürekli zihninde canlandırarak, hedefine doğru ilerliyordu.

Arazide ilerledikçe deniz kenarındaki dalgalı kum tepeciklerinin biçim ve renkleri, yerlerini kırmızımsı kayalara bırakıyordu. Gri ve siyah oluşumlu dağlara erişip tırmandı ve aralarında, midesi dolana kadar suyunu içtiği, şiş ayaklarını ve kuruyan tenini rahatlatarak içinde yıkandığı tatlı su kaynakları buldu.

Çevresindeki yaşam da değişiyordu. Kemirgenler, yılanlar, kertenkeleler ve akreplere ek olarak, şimdi tavşanlar ve küçük keçilerle, onları avlayarak hayatta kalan kurt ve çakallara rastlıyordu. Yabani geyik, antilop ve ceylanlarla, *onları* avlayarak hayatta kalan yabani leopar ve panterler ve hepsine egemen olan aslanlar da görmeye başlamıştı.

Yürüdüğü yollara ayak basılmamış; tırmandığı dağlara ad verilmemişti. Geçen günleri saymayı bıraktı. Sonra bir gün, belli bir uzaklıkta bir deve kervanı görüp Şagaz halkı olabileceklerinden korkarak, onlara görünmemek üzere saklandı. Ancak insan yerleşim bölgelerine yaklaşmakta olduğunu anladı ve yabanı yürüyerek geçme görevi, pek yakında tamamlanacaktı.

Ötede bir dağ geçidi gördü ve ona doğru yöneldi. Ama ona ulaşmadan aslanların kükrediğini işitti. Bir kayanın ardına saklandıysa da aslanlar görmüştü onu; biri erkek, diğeri dişiydi. Dişi, üzerine atlamak için arka ayaklarının üzerinde gerilince, kendini savunmak için hançerini çıkardı, ancak tökezleyip arkaya doğru düştüğünden, dişi aslan onu ıskalayarak hemen yanında yere indi. Gılgamış, hançerini içindeki tüm güçle, ayağa kalkmak için yanlamasına yuvarlanırken onun kalbine sapladı. Hayvan acılı bir kükremenin ardından, düşüp öldü.

Şimdi erkek aslan, Gılgamış'ın üzerindeydi. Hançeri dişi aslana saplanıp kaldığından, silahsızdı. El yordamıyla bir kaya buldu ve onunla aslanın gözlerinin arasında bir darbe indirdi; sonra tam da Enkidu'nun ona öğrettiği gibi, çıplak ellerini kullanarak hayvanla boğuştu.

Hayvan onu ısırıp tırmaladı ama o, ellerini onun boynunda kenetledi ve ne kadar kıvranıp bükülse de, gitmesine izin vermedi. Yaratığın boynunun çevresini, onu boğana dek giderek daha sıkıca kavradı.

Ayağa kalktı ve devasa boyuttaki iki ölü yaratığa baktı. *Artık vahşi doğanın kralıyım*, dedi kendi kendine. Hançeri, ölü dişi aslandan çıkardı ve derisini yüzüp, görkemli postundan kendine bir manto yaptı. Kuzgunlar ve diğer vahşi kuşlar tepesindeki gökyüzünü doldurmaya başladığında, yola devam etmeye karar verdi.

Dağ geçidinde, üzerine hilal simgesi oyulmuş taş bir sütunu destekleyen bir taş yığınına rastladı ve Efendi Sin'in egemenlik bölgesine geldiğini anladı. Şagaz Ülkesi'ni ve Marduk'un egemenlik alanlarını geçmişti!

Burada geceledi. Uykusunda bir rüya gördü: Bir kutlamanın ortasındaydı; insanlar şarkı söylüyor, dans ediyor ve yaşamdan keyif alıyorlardı. Uyandığında, rüyanın olumlu bir işaret olduğunu biliyordu. Sütunu destekleyen taş yığınına bir taş daha ekledi ve Efendi Sin ile Utu'ya sessiz bir dua söyleyerek, dağ geçidinde ilerlemeye koyuldu.

Şimdi bulunduğu yükseklikten, aşağıdaki kocaman bir ovayı görebiliyordu. Kırmızı renkli dağlar, yeşilimsi bir su kütlesini içlerine almışlardı. Geniş gölden yükselen pusun arasından duvarlarla çevrili, beyazlığı uzaktan parlayan bir kentin görüntüsünü seçebiliyordu. Annesinin haritasını anımsayınca, onu geçitler üzerinden Tilmun'a götürecek olan Tuz Denizi'ne vardığını anladı.

İniş, beklediğinden daha sıcak ve çetindi. Dağlar, başta göründüğünden bile daha alçakta olan içdenize doğru, dik bir eğim yapıyorlardı. Dağlarda o denli dikkat çeken kuşlar burada yoktu ve Gılgamış, bölgenin kuş ya da hayvan çığırtılarıyla kesilmeyen, tekinsiz bir sessizliğe gömülmüş olduğunu fark etti. Sulardan yükselen pus artık buhar gibi yoğundu ve tam tepedeki güneşten, ölümcül bir sıcaklık vuruyordu başına.

En dipteki dünyaya iniyormuş gibi hisseden Gılgamış'ı büyük bir korku sardı. Ürküntüyle hızlandırdı adımlarını.

Dağların eteklerine, ovanın başlangıcına gelmişti. Sıcak ve buhar yüzünden şehri artık seçemiyordu. Fakat ilerleyince, tek başına duran ve dizi dizi hurma palmiyeleriyle çevrelenmiş bir ev gördü aniden.

Görüntü karşısında mest olan Gılgamış, adımlarını eve yöneltti. Yaklaşınca, dışarıda bir taburede oturmuş kadını fark etti. Bir tastan yemek yiyor ve bir çömlekten bir şey yudumluyordu. Çevrede keçiler ve domuzlar da vardı.

"Hey, kadın!" diye bağırdı Gılgamış, uzun adımlarını bir koşuya dönüştürürken. "Çömleğinde bira, tasında yulaf peltesi var mı?"

Bağırılan sözcükleri duyan kadın, şaşırıp kaldı. Yukarıya baktığında gördüğü şeyden korkmuştu: elinde uzun bir sopa tutan, saçları vahşice uzamış, upuzun sakalları birbirine karışmış, yüzü kil gibi koyu, tırnakları bir kartalınkiler gibi uzun ve sivri, hayvan giyimli bir adam. Bir korku çığlığı atarak eve koştu ve kapıyı ardından sürgüledi.

"Hey, kadın!" diye bağırdı Gılgamış, kapıya doğru gelirken. "Korkma! Uzaklardan gelen bir yolcuyum. Midem sırtıma yapıştı. Birandan yudumlamama ve yulaf peltenden tatmama izin ver de yoluma gideyim!"

"Git buradan, hayvan kılıklı adam!" diye bağırdı kadın, kapının arkasından. "Yabanına geri dön!"

Gılgamış, ne denli korkunç göründüğünün ancak o zaman bilincine vardı. Aslan postunu çıkarıp attı ve saçıyla sakalını elleriyle, elinden geldiğince düzeltti. Sonra sopasıyla kapıya vurdu.

"Kadın!" dedi yüksek sesle, "ne bir hayvanım, ne de yabanda yaşayan biriyim. Ben, Erek kralı Gılgamış'ım!"

Kapının ardında sessizlik oldu ve Gılgamış, kapıya daha şiddetle vurmaya başladı. "Aç; yoksa kapını kıracağım!" diye haykırdı.

"Gılgamış ve Sedir Ormanı'ndaki serüvenleriyle ilgili birçok öykü anlatılıyor," diye kilitli kapının ardından yanıtladı kadın. "Eğer Gılgamış'san ormanın bekçisinin adını ve katlettiğin yaratığının türünü söyle bana!"

"Humbaba'yı, ormanın bekçisini yenen ve Göklerin Boğası'nı katleden, benim. Ben, Gılgamış'ım!"

"Öyleyse neden avurtların çökmüş ve yüzün göçmüş? Neden buradasın?"

"Aç kapıyı ve beni açlıktan ölmekten kurtar," dedi Gılgamış, "tabii öykümü öğrenmek istiyorsan."

Kadın, kapıyı dikkatlice açtı. Onu yeniden süzdü; sonra içeriye girmesine izin verdi. Yüzünü yıkaması için ellerine su döktü, ardından içmesi için keçi sütü verdi. Ona yulaf peltesi ikram etti ve açlığını giderdi. Sonra ona bir çömlek dolusu ale verdi; onu bir kamış yardımıyla yudumlayan adam, susuzluğunu giderdi.

"Ben Siduri'yim," dedi kadın, "Aleci kadın. Dul kaldığımdan beri burada, tek başıma yaşıyorum. Şimdi öykünü anlat bana."

"Ben, Edin'deki büyük bir kent olan Erek'in kralı Gılgamış'ım. Benim kentimde İnsan, ölür. 'En uzun boylu İnsan bile Göklere erişemez ve Tanrılar, Yaşam'ı kendilerine saklamışlardır' diye söylenir. Ancak ben, Gılgamış, üçte iki tanrıyım. Efendi Utu'nun soyundanım; kutsal Ninsun'un oğluyum."

Dile gelmeyen anılara dalarak, sessizliğe büründü.

"Devam et," dedi Siduri. "Bana tüm öyküyü anlatacağına söz vermiştin."

"Tanrılar bana bir yoldaş, yürekli bir dost gönderdiler. Adı Enkidu idi; çünkü Efendi Enki tarafından bir sanatçı gibi yaratılmıştı. Ancak o bile insanoğlunun kaderini yaşadı! O öldüğünden bu yana huzur bulmadım. Bozkırda başıboş gez-

dim ve yabanı kat ettim." Yeniden durakladı. "Artık öykümü duyduğuna göre, aleci kadın, görünüşümün nedenini anlayabilirsin."

"Görünüşünü anlayabilirim; ama başıboşluğunu anlayamam," diye ona bakarak yanıtladı Siduri. "Ne zamandır bedenini ve başını yıkamadın; temiz giysiler giymedin... Yatağında ne zamandır sıcaklık hissetmedin?"

Gılgamış, gemisi battığından bu yana ilk kez kıkır kıkır güldü. "Yatağını paylaşacağım, Siduri; ama uzun süre için değil. Başıboş gezinmemin bir amacı var. Ziusudra diye anılan bir atayı aramak için geldim bu yolu. Onunla Ölümsüzlük hakkında konuşmak istiyorum."

"Ziusudra diye adlandırdığın bu adam nerede ve ona nasıl ulaşacaksın?"

"Tilmun'da," dedi Gılgamış. "O toprağa gemiyle erişecektim; ancak battı. O zamandan beri yolumu yürüyerek kat ediyorum... Uzakta bir şehir gördüm. Oradaki tüccarların kervanları olmalı?"

"O kentin adı, Ay-Şehri. Efendi Sin'e adanmıştı ancak halkı, Marduk'un ibadetine döndüler. Sin'in Evi'ne sadık kalanlara, bir seçenek tanındı: gidin ya da ölün! Bu evi kocam ve ben inşa ettik; hurmaların suyunu aleye dönüştüren tohumlar burada büyüsün diye. O öldükten sonra bile burada, bir kimsesiz olarak burada yaşamayı sürdürdüm. Yine de şehrin insanları alem için buraya gelip, karşılığında ihtiyaçlarımı sağlıyorlar."

"Eğer halk Marduk'un ibadetine dönmüşse," dedi Gılgamış, "benim için bir lanettir onlar. Denizi geçmenin ve ötesindeki topraklara ulaşmanın başka bir yolunu bulmalıyım."

"Bunu başarabilen bir ölümlü olmadı hiç," dedi Siduri. Kapıyı açtı ve parıldayan suları işaret etti. "Bu, bir Ölüm Denizi;

içinde hiçbir şey hayatta kalamaz. Onu çevreleyen dağlar da gündüz fırın gibidir; gece ise öldürücü soğuklarıyla çoraktırlar. Senin geçtiğin yaban, bunların yanında verimli bir bahçe gibi kalır." Dönüp, adamın yüzüne baktı. "Neden burada kalmıyorsun, Gılgamış? Eşim ol ve küçük bir şeyden mutlu olmama izin ver!"

Gılgamış'ın bakışları sessizce denize sabitlenmişti. "Onu geçmenin bir yolu olmalı," diye mırıldandı. "Bir sal..."

Siduri, adamın elini kendi eline aldı. "Bir süre burada kalırsan sana bir sır veririm."

"Kadın!" diye haykırdı Gılgamış. "bana denizi geçmenin bir yolunu gösterirsen yedi gün seninle kalırım!"

Kadın, adamın elini aldı ve bağrına bastırdı. "Bir çocuk; elimi tutacak küçük biri... Gebe kalabilmeme yetecek kadar kalacak mısın?"

Kadının bağrına dokunmak, Gılgamış'ın aylardır unuttuğu bir sıcaklığı uyandırdı.

Ellerini kadının beline doladı. "Bana sırrı söyle; arzunu yerine getireyim."

"Sular, gerçekten de ölüm suları," dedi "ve hiç kimse denizin ötesinden sağ gelmedi... Urşanabi hariç."

"Urşanabi mi?"

"Sonsuza kadar yaşayanların gemicisi. Yüzebilen kayalara sahip ve suya değmeden denizi geçebiliyor. Ayda bir kez, ay tamamen aydınlık olduğunda gelir buraya. Bana türkuaz ve akik boncukları getirir; ben ona keçi sütü ve ale veririm. O gelinceye kadar kal benimle, Gılgamış. Yüzünü görsün. Seni severse, karşıya geçirir."

"Öyle olsun," diye yanıt verdi Gılgamış. "Şimdi gel; saçımı ve sakalımı yıkayıp taramama, tırnaklarımı kesmeme yardımcı ol ki, rahmin için uygun bir eş olabileyim."

"Bunun için soyunman gerekecek," dedi kadın ve kahkahayı patlattı.

***

Urşanabi, beklenen günde geldi. Kısa boylu, geniş omuzluydu ve Gılgamış'a bir şekilde Enkidu'yu anımsattı. Ama elleri, kaslı da olsalar daha ince görünüyorlardı ve Gılgamış'ın hayatında gördüğü herkesten daha yaşlıydı. Saçı ve uzun sakalı, en saf gümüş gibi tamamen beyazdı. Siduri'ye yarı saydam akik ve yeşil-mavi türkuaz boncuklar getirmişti; tek kelime etmedi.

Gılgamış kapıya doğru adım atarken "Bu, Gılgamış; Erek'in kralı," dedi Siduri. Urşanabi hiçbir şey söylemedi.

"Atam Ziusudra'yı görmek için bu yoldan geldim," dedi Gılgamış. "Sayısız toprakta gezip dolaştım; adı olmayan sarp dağları aştım. Bedenim, tatlı bir uykuya hasret kaldı; kendimi uyanık tutarak yiyip bitirdim. Eklemlerimi ıstırapla doldurdum. Giysilerim aşındı. Ayı, sırtlan ve panter öldürdüm. Yabanın ürpertici şeylerinden yedim; erkek geyik ve dağ keçisi etinden payımı aldım. Sonra aslanları öldürdüm. Etlerini yedim ve derilerini, bir manto gibi üzerime sardım..."

"Neden?" diye sözünü kesti Urşanabi.

"İnsan, ölür," dedi Gılgamış, "ama Ziusudra ölmedi. Onunla konuşmak istediğim konu bu; çünkü benim de ölmeye niyetim yok!"

"Tanrıça Ninsun'un oğlu o; Efendi Utu, onun atası," diye araya girdi Siduri, Urşanabi sessizliğini koruyunca. "Üçte iki tanrı."

"Öyleyse neden Ziusudra'yı arıyorsun?" diye sordu Urşanabi, aklı karışmış halde.

"Benim için kaderdi bu," diye yanıtladı Gılgamış. Giysisinin içinden Kader Tableti'ni çıkardı. "Efendilerin Efendisi, Yüce Anu'nun eseri bu," dedi.

İkili, ilginç nesneye baktı. "İşaretler ne anlama geliyor?" diye sordu Siduri.

"Göklere giden yolu gösteriyorlar," diye yanıt verdi Gılgamış.

"Öyleyse neden Ziusudra'yı arıyorsun?" diye yeniden sordu Urşanabi.

"Tanrılar tarafından göğe çıkarılmanın sırrını biliyor," dedi Gılgamış. "Onu tanırmış gibi konuşuyorsun..."

"Belki de," diye yanıt verdi Urşanabi.

"Eğer öyleyse yolu göster bana!" diye bağırdı Gılgamış. "Ben tanrı çocuğuyum; söylüyorum sana! İşte; ellerime bak!" Altıncı parmağın yara izini görebilmeleri için, ellerini uzattı.

"Yüce tanrılar adına!" dedi Siduri, korkuyla. "O, Şifacılardan biri ve ondan bir çocukla kutsandım!"

Urşanabi, kralın uzattığı elleri inceledi ve başını salladı.

"Zamanın anımsandığından bu yana," dedi, "hiç kimse denizi geçmeye kalkışmadı. Yola çıkış yeri, varış yeri gibi zehirli ve aralarında ölüm suları uzanıyor. Ama üçte iki tanrı olduğundan, bu geçişten sağ çıkman olası. Kıyıda yüzen, en karanlık gece kadar siyah taşlar var. Kıyı ve tekne arasından onlara basarak geçmelisin. Sonra yolda ben kürek çekmeliyim; sen de uzun sopalarla tekneyi ileriye itmelisin. Ama ellerinin suya değmediğinden emin ol; çünkü içinde ölüm var."

"Anlıyorum," diye yanıt verdi Gılgamış.

"Öyleyse gel; gidelim," dedi Urşanabi.

Siduri, bir çanağın içine biraz yulaf peltesi, bir çömleğin içine de ale koyup Gılgamış'a verdi. "Geri dönecek misin?" diye sordu. "Çocuğunu görecek misin?"

"Kaderimde nereye gitmek varsa, oraya gideceğim," dedi Gılgamış ve Urşanabi'yle birlikte oradan ayrıldı.

14

Gılgamış yalnızca yüzen taşlara basmaya dikkat ederek, Urşanabi'yi tekneye kadar takip etti. Omurgası hilal biçimindeydi ve yalnızca kürek çeken kişi için, bir tane oturma yeri vardı. Urşanabi, teknenin donanımında yer alan iki uzun sopayı başıyla göstererek oturdu ve kürekleri kavradı.

"Tek başıma yolculuk ettiğimde," dedi Urşanabi, "denizi geçip, gece çökerken karşı kıyıya varıyorum. Fakat kürekler, bir yolcuyla tek başına bunu sağlamaz. Senin sopalardan biriyle tekneyi itmen, dibe değebilmen için kıyıya yakın ilerlememiz gerekecek. Hangi sürede gittiğimiz, senin ne kadar güçlü itebileceğine bağlı olacak."

Gılgamış, sopaları inceledi. Ahşaptılar ve alışılmışın ötesinde bir uzunluk ve düzgünlüğe sahiptiler. Teknenin neden bunlarla donatıldığını merak etti.

"Senin dışında hiç kimsenin suları geçmediğini sanıyordum," dedi.

"Ben yalnızca bir kayıkçıyım," diye yanıtladı Urşanabi. "bizi şöyle bir it de, yolumuza bakalım."

Kıyıyı takip ederek bütün gün yol aldılar. Güneş, batana kadar onlara acımasızca vurdu. Yalnızca arada sırada yavaş ilerledikleri için keyfi kaçtığından yüzü ekşiyen Urşanabi, hep sessizdi.

"Yalnız başıma olsaydım, çoktan geçmiştim karşıya," dedi sonunda. "Gece için burada demirleyeceğiz."

Sudan dışarıya uzanan geniş bir kaya parçasına bağlandılar. Urşanabi hemen uykuya daldıysa da Gılgamış, gecenin büyük bölümünde uyumadan yattı. Uyuduğu zaman rüya, başka bir deyişle onun için sırada olan olaylarla ilgili işaretler görmedi.

Sabah yeniden yola koyuldular. Kendi kendine söylenen Urşanabi, zaman zaman ileriyi gözetlemek için ayağa kalkıyordu. Evsahibinin sabrının tükenmek üzere olduğunu anlayan Gılgamış, sopaları daha güçlü itmeye koyuldu. Aynı zamanda, itmeleri yüksek sesle sayarak, bunu daha hızlı yapmaya çabalıyordu: "bir ve iki, üç ve dört, beş ve altı..." Sopa, yirmi altıncı itişte kırıldı.

Urşanabi gözlerinde umutsuzlukla, tek kelime etmeden Gılgamış'a baktı. Gılgamış, tam ikinci sopayı alacağı sırada bir esinti hissedip dalgaları görünce, aklına bir fikir geldi. Kıyafetini çıkarıp, iki yana açılmış ellerle bezi havada tuttu ve böylece eğreti bir yelken yarattı. Yelkeni doğru konuma getirmek birkaç dakikasını aldı, ama ardından esinti, bezi doldurdu ve tekne hareket etmeye başladı.

Urşanabi gülümsedi ve tekneyi tam yol denize doğru döndürerek kıyıdan uzaklaştı. Gece çökerken, karşı tarafa ulaşmışlardı.

"Karadan bir ay ve on beş gün sürecekti; eğer bunu gerçekleştirebilseydin," dedi Urşanabi. "Gece burada kalacağız; ancak sabahleyin beni bırakmalısın."

"Sana çok teşekkür ederim," dedi Gılgamış, "ve tanrılar seni de kutsayacaktır. Şimdi söyle bana, Urşanabi; buradan ne tarafa gitmeliyim?"

"Batan güneşin yönünde ilerle," dedi Urşanabi. "Üç günlük bir yürüyüşten sonra, bazılarının deyimiyle Göklerin

Kapıları'na varacaksın. Bir kapı gibi dikilmiş taş sütunlar olacak. Oradan batıya götüren bir yol var; İtla şehrine ve ötesindeki görkemli denize gider. Sola dön ve kapıdan geç; böylece ayakların, seni bir dağ sırasına götürecektir. Yedi tane zirvesi, altı tane geçidi vardır. Roket gemilerinin inip kalktığı ovayı çevrelerler. Ama dikkatli ol! Geçitler, tanrıya benzeyen varlıklar tarafından korunur. Dehşetleri heybetli, bakışları ölümcüldür. Ürkütücü ışınlarıyla dağları tararlar ve ışının dokunuşu, ölümlüleri eritir!"

"Ölümlü değilim ben; üçte iki tanrıyım," dedi Gılgamış. "Ziusudra'yı aramaya, Roket Gemileri Bölgesi'ne ulaşmaya kararlıyım!"

"Nasıl istiyorsan öyle yap," dedi Urşanabi. "Ben bir sonraki dolunayda yeniden yola çıkacağım. Benimle karşıya dönmek istersen, burada ol." Bunu söyledikten sonra Gılgamış'ı kıyıda bırakıp, geceyi geçirmek üzere yalnız başına tekneye gitti.

Gılgamış'ın uyuyakalması uzun sürmedi. Geceleyin gök gemilerinin ve düşen yıldızların imgeleriyle dolu rüyalar gördü ona. Güneş doğduğunda, tamamen dinlenmiş olarak kalktı.

Tekne ve Urşanabi, gitmişlerdi.

Gılgamış, gözleriyle onu aradı. Parıldayan deniz dışında her yönde salt ıssızlık vardı. Tamamen kırılmış cesaretiyle yere oturdu ve gözleri, yaşlarla doldu. Yaşlı Urşanabi tarafından kandırılmış mıydı? Ve şöyle bir düşününce, Urşanabi de kimdi; bu yabanda ne işi vardı?

Susuzluk ve açlık, Gılgamış'ı kasvetli düşüncelerinden sıyırdı. Bir kısmını bir başka öğüne saklayarak ona Siduri'nin verdiği erzaktan yiyip içti. Güneş, gökyüzünde hareket halindeydi ve Gılgamış, yolu Urşanabi'nin gösterdiği şekilde izlemeye karar verdi.

Üçüncü gün Gılgamış, Göklerin Kapıları'nı gördü. Yatay bir üst eşik taşıyla birleşmiş iki sütun, gerçekten de bir kapı gibi duruyordu. Kapıya yaklaşınca, eşik taşının üzerinde bir oyma, Kanatlı bir Disk'in oyması olduğunu fark etti. Tanrıların ev gezegeni Nibiru'nun simgesiydi bu.

Ufkun batısında güneş, gökleri kızartarak batıyordu. Urşanabi'ye göre İtla şehri, o tarafta uzanıyordu. Bir şehir! Evler, tapınaklar, insanlar, yemek, hatta içinde uyunabilen bir yatak! Riskli arayışını bırakıp oraya mı gitmeliydi; yoksa kaderini yabanda aramayı sürdürmeli miydi? Gılgamış ne yapacağını bilmiyordu ve Utu'nun ona bir işaret göndermesini diliyordu.

Büyük bir taş buldu ve gece için onu yastık yapıp, dilsiz, taştan sütunların yanına uzandı.

Sabahleyin bir kartalın çığlıkları uyandırdı onu. Gökte büyük daireler çizerek, görünmeyen bir eşe seslenerek uçuyordu. Gılgamış'ı kısa sürede fark etmiş olmalıydı; çünkü aşağıya doğru uçtu ve onun olduğu yerin çevresinde dönerek, kapının tepesine kondu. Bir süre Gılgamış'ı inceleyip, bu kez tam kapının ötesinde yükselen dağ sıralarına doğru yeniden havalandı.

Gılgamış, dev kuş gözden kaybolana kadar izledi onu; sonra bunun Utu'dan, Kartalların komutanından bir işaret olduğunu anladı. Dua etmek için ellerini kaldırdı. "Ey Utu, yüce efendi," dedi, "beni koru; kanatlarının gölgesinde yürümeme izin ver! Beni sağ salim Roket Gemileri Bölgesi'ne götür; Ziusudra'yı bulmamı sağla!"

Sonra adımlarını yavaşça büyük kapıdan içeriye yöneltti ve dağ sıralarına doğru yürümeye koyuldu.

Ayak basılmamış bir yol izleyerek kat ettiği arazi giderek dikleşiyor; zemin kum ve çakıldan, taş ve kayaya dönüşüyordu. Öğlen olduğunda güneş tam üzerindeyken, bir kaya çı-

kıntısının altında gölge buldu ve dinlenmek için oturdu. Tam o sırada ilerideki dağda kırmızımsı ışık patlamalarını fark etti. Ayağa kalktı ve görüntüyü şaşkınlıkla izledi; çünkü gördüğü, hiçbir şey tüketmeden patlamayı sürdüren bir yangına benziyordu.

Görüntü karşısında dehşete düşen ve heyecanlanan Gılgamış, adımlarını ona doğru yöneltti. Yaklaştığı sırada alev korkunç, kırmızımsı bir aydınlıkla patladı ve parlaklığı, Gılgamış'ı vurdu. Gözlerini korumuştu; ancak geçici körlük yaşamasını engellemek için geç kalmıştı. Aydınlık parıltı defalarca vurdu onu ve her seferinde kör etse de, görme yetisi geri geldi.

"Ne tür bir yabancısın sen?" diye haykırdı bir ses.

"Yaklaş da seni gözden geçirelim!"

Ses, alevle aynı yönden geliyordu. Gılgamış kayalara tırmanarak oraya doğru ilerledi. Yukarıya çıktıkça görüş alanına bir tepe girdi. Üzerinde, merkezlerinden sopa gibi uzantılar ve kuyruk gibi sallanan, aşırı uzun kuşakların çıktığı tuhaf miğferler giymiş, iki varlık duruyordu. Bir sırığın üzerine takılı, yuvarlak bir aygıta binmişlerdi.

Varlıklardan biri "Sen kimsin ki ışınlanmız, etini eritemiyor?" diye Gılgamış'a bağırdı. "Tanrı mısın; insan değil misin?"

Onlara doğru ilerleyerek "Ben, Erek kralı Gılgamış'ım," dedi. "Tanrıça Ninsun'un oğluyum. Üçte iki tanrıyım."

"Öyle olmalısın; yoksa çoktan ölmüş olurdun," diye onayladı varlıklardan biri. "Seni buraya hangi mesele getirdi? Burası, yasak bölge; tanrıların Dördüncü Bölgesi!"

"Benim hedefim tam da orası," dedi Gılgamış. "Siz bölgenin muhafızlarıysanız, size göstermek için yanımda yüce Efendi Anu'dan bir işaret getirdim."

Annesinin ona verdiği tableti çıkardı ve muhafızlara gösterdi; onu sırayla incelediler.

"Bir Kader Tableti'ne benziyor; ama değil," dedi bir tanesi. "İnsanların yazısıyla işaretlenmiş ve malzemesi Yeryüzü'ne ait; Nibiru'ya değil." Tableti, yuvarlak aygıttan üzerine bir ışın yönlendirerek havaya fırlattı. Tablet tek parça halinde yere düştü; ancak artık alazlanmıştı ve bir yanı deforme olmuştu.

"Kesinlikle," dedi Gılgamış, tableti geri alırken. "Bu, bana Anu'nun eserinin içinde gönderilmiş ve Göklerden inmiş gerçek bir Kader Tableti'nin, tanrıça olan annem tarafından yapılmış bir replikası. Etrafta gezdirmek için fazla kutsal olan aslı, onun güvenli gözetiminde kaldı."

"Öyle bile olsa hiç kimse, yasak bölgeye izinsiz giremez," dedi muhafızlardan biri.

"Efendi Utu kutsadı beni," dedi Gılgamış. "Onun soyundanım; bana kutsal bir altıncı parmak verilmiş." Onlara ellerini gösterdi.

"Bir tanrı bile izinsiz giremez," dedi bir muhafız. "Roket Gemilerinin Bölgesi'ne, yalnızca yetkili gök gemileri erişebilir."

"Atam Ziusudra, orada," dedi Gılgamış. "Onunla konuşmalıyım. Hayat, memat meselesi! Size yalvarıyorum; geçmeme izin verin!"

"Ziusudra," dedi muhafızlardan biri, "bölgede yaşıyor; ama Roket Gemileri Bölgesi'nde değil. Gözlerden uzak bir vadide karısıyla, tek başına yaşıyor."

"Madem Roket Gemileri Bölgesi'nde değil; öyleyse Ziusudra'nın vadisine geçiş verin bana!"

"Bu dağ geçitlerinden kimse geçemez!" dedi muhafızlardan biri, altını çizerek.

"Ama bir yol daha var; bir tünel..." diye ekledi diğeri.

"Yalnızca kesin ölüm arayan biri oradan geçecektir!" diye açıkladı ilki. "Dağın içinde on iki fersah boyunca uzanır. Ka-

ranlığı yoğundur; havası ise boğucudur. Geçmiş günlerden, isyancı Efendi Zu'nun buralarda sığınacak yer aradığı zamanlardan kalma bir tüneldir."

"Ziusudra'yı bulmazsam zaten öleceğim," dedi Gılgamış. "Beni tünele götürün!"

Muhafız, başıyla onaylayan yoldaşına baktı. "İzle beni," dedi Gılgamış'a.

Onu, önlerini kapatan sert bir kayaya varana değin dağın kenarı boyunca uzanan bir yolda götürdü. Orada kuşağından bir asa çıkardı ve onu kayaya doğrulttu. Kapının sürgüleri görünmeyen bir el tarafından açılıyormuş gibi, hiç gürültü olmadan bir açıklık oluştu.

Gılgamış, şaşkınlık ve dehşet içinde durdu. "Böyle bir sihir görmemiştim hiç," dedi onlara.

Muhafız, elini kaldırdı. "Yol, merdivenlerle başlıyor," dedi. "Çok kaygandırlar. Dikkatli bas!"

Ve Gılgamış ona teşekkür edemeden, dönüp gitti.

Gılgamış dar açıklığın duvarlarına tutunarak, merdivenlerden aşağıya inmeye koyuldu. Mağara gibi bir alana girdi; girişten gelen ışığın yardımıyla, ileride uzanan tüneli seçebiliyordu. Tünele doğru gitti; ancak ona ulaştığı sırada dışarıdaki açıklık, açıldığı sessizlikle kapandı ve Gılgamış, kendini tamamen karanlıkta buldu. Tüneli bulana kadar duvarları yokladı. İki yana açılmış elleriyle, her iki duvarı hissedebileceği genişlikteydi; duvarlar ele pürüzsüz geliyordu. Zemin de pürüzsüzdü ama ayakları, zemin boyunca yürümeyi daha az kaygan hale getiren yivler hissetti. Tavan onun erişmesi için fazla yüksekti ve tünelin yüksekliğini bilmesinin olanağı yoktu.

Elleriyle duvarlara dokunarak ve ayaklarıyla zemini yoklayarak, kör bir adam gibi temkinle yürüdü. Gılgamış'ın tahminine göre iki saat sonra, tünelin ikiye ayrıldığı bir kesişim

noktasına ulaştı. Hangi yoldan gideceğini düşünmek için durduğunda, bir tarafta sönmekte olan bir yağ lambasınınkine benzeyen, titrek bir ışık gördü ya da gördüğünü hayal etti. Tünelin o koluna yöneldi ve kendini yine salt karanlıkta buldu. Fakat tünelin kıvrılıp aşağıya doğru iner gibi olduğunu hissedebiliyordu. Ona göre hiçbir yere varmaksızın en az iki saat daha yürüdü ve onu tünelin girişine geri götüren bir çemberi takip ediyor olup olmadığını merak etti...

Arada sırada kayarak ya da tavandan düştüğünü zannettiği bir kayaya takılarak yürüdü ve yürüdü. Beşinci iki saatlik dilimde durumunu enine boyuna düşünmek üzere, bitkin halde oturdu. Uyuyakaldı ve yarı bilinçli halde, tünelin duvarlarında açılan ve sihir performansları sergileyen, tuhaf giyimli tanrıları ortaya çıkaran gizli kapıları seçebildi. Kendine gelip gözlerini açtığındaysa bunların hiçbirini göremedi ve bazı şeyler mi gördüğünü, yoksa onları hayal mi ettiğini anlayamadı.

Dinlenmiş olarak ayağa kalktı ve temkinli ilerleyişine yeniden başladı. İki saat daha sonra burnuna pis bir koku geldi ve bir süre sonra ileride, bir aydınlık gördü. Koku, aydınlığa yaklaştıkça baskın bir hal alıyordu; yine de devam etti ve bir yeraltı gölünün üzerinde tavan oluşturacak biçimde yumuşak bir yay çizen, kayadan duvarlarıyla, kocaman bir mağaraya ulaştı. Koku ve aydınlık, sarımsı bir rengi olan sulardan çıkıyordu. Şaşkınlık içindeki Gılgamış, eliyle suya dokundu; bir yanma hissine kapıldı ve elini çabucak geriye çekti.

Gölün diğer yanında, esrarengiz ışıkta bir tünelin devamını seçebiliyordu ve nasıl karşıya geçebileceğini düşündü. Gölün etrafından gitmenin bir yolunu araştırdı; ancak birçok noktada mağaranın duvarları suyun yüzeyine öylesine dikti ki, suyun içine basmadan gitmenin olanağı yoktu. Küçük bir kaya buldu ve derinliği ölçmek için suya attı; fakat kayanın

tabana vurduğunu duyamayınca, gölün çok derin olduğu sonucuna vardı.

Gölün çevresini araştırırken kayalık bir duvarda bir girinti gördüğünde, pes etmek üzereydi. İçine baktı; orada, içinde tek bir küçük kürek ile yatan, ahşap bir tekne vardı. Tekneyi çekti ve onu suya koydu; ardından onu ileriye itip içine atladı. Ne teknenin suya inişinin ne de kürek çekişinin ses çıkarmasına şaşırarak tekneyi, küreğin yardımıyla gölün diğer tarafına götürdü. Sanki mağara ya da tekinsiz sular, bütün sesleri yutuyordu... Burası tekin olmayan, belki de aynı zamanda lanetli bir yerdi; Gılgamış diğer tarafta tekneden inebildiğinde çok rahatlamıştı. Tekneyi sudan dışarıya çıkardı ve onu yeni tünelin başladığı yerin içine çekti. Artık ağır şekilde öksürmesine neden olan pis kokudan uzağa, tünelin içine aceleyle girdi.

Gölün bu tarafındaki tünel de kıvrımlı inşa edilmişti ve tekinsiz ışıkla gölün pis kokusu, bir süre sonra kaybolmuştu. Ancak bu bölümün eğimi, tünelin daha önceki bölümünden farklı olarak yukarıya doğruydu. Eğim çok kademeli olsa da artık yorgun, aç ve bitkin olan Gılgamış, gidişi fazla zahmetli buldu. Oturmak, hatta uzanmak için sık sık durakladı. İşte o sırada zeminin, duvarlardan farklı olarak şaşırtıcı şekilde sıcak olduğunu fark etti ve bu sıcaklık, enerjisini ve güvenini bir şekilde yerine getirdi. Yoluna devam etti ve tünelin bittiği bir yere geldi. Çevresindeki tüm duvarları yokladı; kuşku yoktu: artık ilerlemenin olanağı yoktu.

Gılgamış, çılgın bir adam gibi duvarlara ve zemine dokunuyordu. Tavana erişmeye çabaladı. "Ah, Utu!", diye bağırdı, "Tüm bu yolu boşuna mı geldim? Benim kaderim bu mu? Yeryüzü'nün bağırsaklarında yok olmak mı?

Nasıl olduğunu bilmese de, çığlığının sihirli bir etkisi oldu. Aniden, yalnızca bir saniye önce sağlam, kayadan bir

duvarın olduğu yönden serin bir esintinin geldiğini duyumsadı.

Temiz havayla canlandı ve açılan duvarın mucizesiyle cesaretlendi. Tazelenmiş enerjiyle ilerledi ve damlayan su sesi duyabildiği bir yere geldi. Damlacıkların tavandan sızdığı bir yer bulana değin, duvarları yokladı. Nemli duvarı yaladı; hayatında tadına baktığı en tatlı suydu bu. Ellerini çanak gibi yapıp düşen damlacıkları yakalamaya başladı ve doyana kadar içti, içti. Ardından dinlenmek için uzandı ve kısa süre içinde uykuya daldı.

Sonunda uyandığında sudan biraz daha içti ve yoluna devam etti. Şimdi tünel kıvrılırken aşağıya doğru eğim yapıyordu ve birkaç kez kaydı. Ancak ona doğru gelen temiz hava, doğru yolda olduğunu gösteriyordu ve bu ona, devam etmesi için gereken gücü ve iradeyi sağlıyordu. Hafif esinti, nihayet temiz, serin bir hava akışına dönüştü ve ileride bir aydınlık belirdi. Oraya ulaştığında, tünelin tavanında bir baca olduğunu seçebiliyordu.

Yukarıya baktığında gökyüzünü görebiliyordu!

Bacanın, bilinçli olarak ayak basacak sağlam yerler sağlıyor gibi görünen, kaba kenarları vardı. Gılgamış yavaşça tırmandı ve tepeye eriştiğinde, kendini dışarıya çekti. Bir dağın kenarındaydı. Aşağıda, yuvarlak zirveleri olan dağlarla tamamen çevrili, küçük bir vadi görebiliyordu. Gökyüzü açıktı ve güneş parlıyordu. Bir gün ve bir gece, yirmi dört saat boyunca yolculuk etmişti!

Gılgamış, aşağıdaki vadide bir bahçenin çevrelediği taş bir ev gördü ve aceleyle oraya yöneldi. Oraya yaklaşırken farklı evcil hayvanlar da görebiliyordu; ama derilerinin renkleri tuhaftı. Bahçeye vardığında şaşkınlıkla durdu. Olabilecek en güzel ağaçlara, çalılara ve asmalara sahipti; ancak gerçek değildiler; yeşillikler lapis lazuliden, ağız sulandırıcı meyveler

akikten yontulmuştu. Ağaçtan ağaca ve çalıdan çalıya koşarken, hepsinin değerli taşlardan yapılmış olduğunu anladı. Hayvanlara baktı; onlar da hareketsizdi ve taştan oyulmuşlardı. İnanamayarak dokundu onlara.

"Tanrılar bu bahçe ve köy sahnesini benim için yaptılar," diye arkasında aniden bir ses duydu Gılgamış.

Gılgamış, konuşanı görmek için döndü. Mavi bir kuşağın yerinde tuttuğu uzun, beyaz bir kıyafet giymiş uzun boylu, geniş omuzlu bir adamla karşılaştı. Saçları da uzun sakalı gibi tamamen beyazdı. Yüzünün ve kollarının derisi gergin ve kahverengiydi. Alnı geniş, gözleri iri ama çöküktü. O Gılgamış'ı süzerken, Gılgamış da onu süzüyordu.

"Kimsin sen ve burada ne yapıyorsun?" diye sordu adam.

"Tufan'ın Ziusudra'sını arıyorum," dedi Gılgamış.

"Ziusudra, benim," dedi adam, "fakat sonsuz yıldır bana ismimle seslenilmemişti. Tanrılar beni, 'Yaşayan' anlamına gelen Napiştim diye çağırırlar; çünkü ben yaşıyorum, yaşıyorum, yaşıyorum..."

"Ben de Erek'in kralı Gılgamış'ım."

"Erek mi? Öyle bir yer bilmiyorum."

"Surların, rıhtımın, pazar yerlerinin, sarayın ve göğe kadar yükselen tapınakların olduğu Kutsal Bölgesi ile muhteşem bir kenttir. Edin topraklarında, Fırat Nehri'nin kenarında yer alır."

"Ben bizzat o toprakların kralıydım; ancak Erek adlı bir kent hiç duymadım," dedi Ziusudra. Gılgamış'a kuşkulu gözlerle baktı. "Basit bir görüntü, geçici bir hayal misin?"

"Yaşlı adam," dedi Gılgamış, sıkıntıyla, "Erek adlı bir kent var ve ben onun kralıyım! Ama Tufan'dan sonra ortaya çıktı; senin zamanında değil. Kutsal Bölgesi, Efendilerin Efendisi Anu'nun onuruna kuruldu ve şimdi şehrin efendisi, Hanımefendi İştar."

"O şakacı tanrıçanın bir hizmetkârısın demek?" diye sordu Ziusudra, daha dostça bir edayla.

"Ve onun erkek kardeşinin soyundan geliyorum! Efendi Utu, benim atamdır! diye gururla ilan etti Gılgamış.

"Ben de öyleyim," dedi Ziusudra. "Benden önce Şuruppak'ın kralı olan babam Ubartutu'nun babası, Efendi Utu'dur."

"Annem olan Hanımefendi Ninsun'dan duymuştum bunu. Bu yüzden seni aradım; senin gibi kısmen tanrıyım." Sırrını ele veren yara izlerini göstererek, ellerini Ziusudra'ya uzattı.

Ziusudra, Gılgamış'ın ileriye doğru gerilmiş ellerine baktı. Sonra kendi benzer yara izlerini, esmerleşmiş ve gergin cildine karşın bulup Gılgamış'ınkilere değdirdi. Eve doğru döndü ve seslendi, "Amzara! Efendi Utu'nun soyundan, uzak diyarlardan bir kral bizi görmeye geldi!"

Bir kadın, onları selamlamak için geldi. Uzun, beyaz bir kıyafet giymişti. Ziusudra kadar uzundu; ama çok daha inceydi. Onun teni de gergin ve kahverengiydi; saçları da saf beyazdı. Gözleri, Ziusudra'nınkiler gibi iri ve derindi; ancak yüzü, çökmüş bile olsa genç bir güzelliğin izlerini koruyordu.

Gılgamış'a "Bu, benim karım; adı Amzara," dedi Ziusudra. "Erek adıyla anılan yeni bir kentin kralı; ismi de Gılgamış," diye karısına anlattı. "Buraya nasıl ve neden geldiğini hiç bilmiyorum."

"Seni aradım, Ziusudra; çünkü, Ölümsüzlüğün peşindeyim," dedi Gılgamış.

Ziusudra "Ölümsüzlük dediğin şeye yeterince doydum," dedi kibirle. "Şimdi eve gel de tazelen; sonra da öykünü anlat bize."

İçeriye girince Gılgamış'ı bir mindere oturtup, ona destek için bir yastık verdiler. Adamın karısı ona ince buğday bis-

küvileri ve serin su ikram edince, o da yiyip içti. "Şimdi bize yolculuğunun öyküsünü ve amacını anlat" dedi Ziusudra.

"Evimden gemiyle ayrıldım," diye başladı Gılgamış, "ancak görünmez bir el tarafından batırıldı. Yürüyerek devam ettim; yabandan geçerek, dağlara tırmanarak, vadileri kat ederek. Meyveler ve kertenkeleler yedim; çiy damlaları ve gizlenmiş su içtim. Bir ayı ve iki aslan öldürdüm; onlardan aldığım deriyi manto yapıp üzerime doladım. Böylece aleci kadının yerine vardım. O, beni kayıkçı Urşanabi'ye götürdü. Adam, beni Ölüm Denizi'nden karşıya geçirdi ve hangi yolu izlemem gerektiğini anlattı. Bölgenin muhafızları beni ışınlarıyla vurdularsa da etkilenmedim. Üçte iki tanrı olduğumu anlayınca bana Yeryüzü'nün bağırsaklarına giden kapıyı açtılar... Kıvrılan tünelde, tamamen karanlıkta yirmi dört saat boyunca yürüdüm. Sonra bir çığlık attım ve çıkış, beni vadinize getirecek şekilde açıldı."

"Olası bir öykü!" dedi Amzara.

"Benim yaşamım açısından bu, bir gerçek!" diye öfkeyle belirtti Gılgamış.

"Peki, bütün bu zorluklara katlanıp buraya kadar gelişin niye?" diye sordu Ziusudra.

"Efendi Anu'nun, tanrıların babasının kehaneti üzerine," dedi Gılgamış. Kıyafetinin içinden Kader Tableti'ni çıkardı. "Bu, bir Kader Tableti. Bu, bana Göklerden gönderildi; Anu'nun eseri."

Tableti alıp incelediler. "Daha önce hiç buna benzer bir tane görmemiştim," dedi Ziusudra.

Amzara "Anu'nun eseri kavrulmuş ve zarar mı görmüş?" dedi, sesinde kuşkuyla.

Gılgamış, sıkıntıyla yüzünü ekşitti. "Göklerden gelen tablet, annem Ninsun tarafından saklanıyor; dokunulmak için fazla kutsal. Yani bu, onun bir benzeri; üzerindeki yazılar dilimize

çevrilerek, görünür hale getirildi. Annemin annesinin, Büyük Şifacı yüce Hanımefendi Ninharsag'ın zanaatkârlarından biri yaptı bunu.

Tableti geri aldığı sırada eli kasıldı ve onların bakışlarını çekti.

"Göksel tableti Anu'nun gökyüzünden inen eserinin içinden aldığımda, başıma bir hastalık bela oldu. Kemiklerimin içinde ve iç organlarımı tüketiyor... Ölüm beni yenmeden Ölümsüzlüğü elde etmek zorunda olmam, bu yüzden."

Ziusudra ve karısı, birbirlerine baktılar.

"Eğer aradığın buysa..." diye başladı Ziusudra.

"Bize halkına, şehrine, ülkeye dair daha çok şey anlat," diye araya girdi Amzara. "Ülkeyi son görüşümüzde bir su heyelanı tarafından süpürülmüştü."

Gılgamış yorgunluğa karşı koymakta zorlansa da onlara Erek'ten, Nehirlerin Arası'ndaki diğer kentlerden, halktan, tapınaklardan ve orada yaşayan tanrılardan söz etti. O anlattıkça daha fazlasını bilmek istediler. "Ne kadar uzun zaman oldu," diyip duruyorlardı. "Bizlere bütün bunları anlatacak kimse olmadı," diye sürekli yinelediler.

"Hiç kimse mi?" diye merakla sordu Gılgamış.

"Hiçbir ölümlü, buralara asla gelemez," dedi Ziusudra. "Kartallar bize her yeni ay erzak getirirler; ancak bizimle çok az konuşurlar; o da konuşurlarsa."

"Ne kadar korkunç!" diye yanıtladı Gılgamış. "Buradan ayrılıp başkalarının yaşadığı yerlere gidebiliyor musunuz?"

"Hayır; bu yerle sınırlanmış durumdayız; çünkü çekişen Enlil ve Enki arasında, ortadaydık..."

"Bunu duymam gerek!" diye bağırdı Gılgamış.

Ziusudra, karısına baktı; kadın, başını salladı. Adam, bir yudum su içti; bir yastığa yaslanıp rahatça yerleşti.

"Sana gizli bir konuyu açıklayacağım, Gılgamış; tanrıların bir sırrını," diye söze girdi. "Ben Şuruppak'ta kral olduğum zamanlarda Gök'te, tanrıların babası Anu hüküm sürüyordu. Yeryüzü'ndeyse Enlil ve Enki, kardeş bile olsalar birbirlerini kıskanıyorlardı. Şuruppak onların kız kardeşine, senin Ninharsag diye adlandırdığın Sud'a adanmıştı. Fakat halk, bölünmüştü; bazıları Enlil'e, bazıları Enki'ye tapıyordu. Ben de Sud ile birlikte, İnsan'ı yaratan Efendi Enki'ye tapıyordum."

Anılarla sarılmış halde, durakladı. Gözlerini kapayan Gılgamış, sessizdi.

"Ölümsüzlüğü arayan kahramana bak," dedi Amzara. "Uyku, onu bir sis gibi içine çekti! Onu uyandır da geldiği kapıdan geri dönsün!"

Ziusudra "Hayır; bırak da uyusun," dedi. Karısının elini tuttu. "Onu bize tanrılar gönderdi; geçmişin havadisleriyle. Geleceğimiz için bir işaret olmalı!"

Adamın gözlerinin içine baktı ve onayladı. Gılgamış'ı minderin üzerine yatırdılar ve yastığı başının altına koydular.

Amzara "Görünüşü ve yapısı sana benzemiyor değil," dedi kocasına.

"Sayısız yıl geçti ama görünüşümüz, konuşmamız benzeş; aynı tohumun soyundan geliyoruz!" dedi Ziusudra. "İnsanoğlu yeniden gelişiyor; eski kentler yeniden inşa edilmiş ve yenileri kurulmuş. Üç oğlumuzun şansı yaver gitmiş... Zamanı gelmedi mi, sevgili eşim?"

Amzara tek kelime etmedi; yalnızca başını salladı.

***

Gılgamış şaşkınlık içinde uyandı. Çevresine bakınca nerede olduğunu anımsadı. "Uyuyakalmışım; amma da yorulmuşum. Neden gözlerimi kapar kapamaz uyandırdınız beni?"

"Kendiliğinden uyandın ve yedi gün, yedi gece boyunca uyudun!" diye yanıt verdi Ziusudra. "Karım, senin için her gün bir tane taze buğdaylı kek pişirdi: Say onları! Yedi taneler!"

"Aceleci sözlerim için affet beni," dedi Gılgamış, utançla. "Sen öyküne başladığından bu yana ancak bir an geçmiş gibi... Bana tanrıların bir sırrını söylemek üzereydin?"

"Kekini ye ve biraz su iç ki, öyküm için sabırlı olasın," diye yanıtladı Ziusudra. O sırada yanlarında oturan karısına bir bakış fırlattı; ardından Gılgamış yemeğini yedikten sonra, yavaş yavaş anlatmaya koyuldu.

"O zamanlar ülke büyüktü ve insanoğlu çoğalıyordu. Göklerden Yeryüzü'ne gelen Anunnaki genellikle erkektiler ve bir süre sonra İnsanoğlunun kız evlatlarından hoşlanmaya başladılar. Utu gibi yüce olanlarının bile Yeryüzü kadınlarından çocukları oldu. İnsanoğlunun yaratıcısı Enki, tanrıların ve kendi yaratıklarının birbirlerine karışıp çocuk sahibi olabilmesinden memnuniyet duyuyordu. Sud da memnundu ve kenti Şuruppak'ta yarı tanrı biri, kral olarak kutsanmıştı. Ancak yüce Enlil öfkeliydi. Eğlencenin Anunnaki'yi görevlerinden uzaklaştırmasından şikâyetçiydi. Nibiru'dan olanların, Yeryüzü sakinleriyle ilgili meselelere karışmaması gerektiği konusunda ısrarcıydı. Bu, hiç de hoşuna gitmiyordu!"

Ziusudra suyundan bir yudum almak için durakladı. "Nibiru'nun geçiş zamanı yaklaştığında Enlil, bir tanrı konseyi çağrısında bulundu. 'Nibiru'nun Yeryüzü'nün yakınından geçmesi, Yeryüzü'nü süpürecek bir met dalgasına neden olabilir. Efendi Anu, tüm Anunnaki'nin uzay gemileriyle Yeryüzü'nden ayrılmalarını emretti' diye bildirdi. Enki, 'Ya İnsanoğlu ne olacak?' diye sordu. Enlil 'Bırak da İnsanlık yok olsun!' dedi ve yaklaşan felaketi insanlardan saklamaları için hepsine yemin ettirdi."

"Dünya'daki tüm yaşamın sonu!" diye haykırdı Gılgamış.

"Bu, Enlil'in arzusuydu. Ancak bir yeminle eli kolu bağlanmış olduğu halde Efendi Enki, beni tapınağına çağırdı. Bir

ekrana hitap ederek, sözlerini duyduğumdan emin oldu. 'Öldürücü bir sel yaklaşıyor,' dedi, 'Yeryüzü'nü silip süpürecek. Anunnaki, uzay gemilerine binip kaçacaklar. Enlil, sırrı tutalım diye, insanoğlu yok olsun diye bizlere yemin ettirdi. Fakat Sud ve ben, insanlık tohumunu, Yeryüzü'nde yaşayan her şeyin tohumunu koruman için seni seçtik... Bir gemi inşa et,' dedi. Dalgaların altında da hayatta kalabilsin diye bana ölçülerini ve planını, batsa bile yüzebileceği şekilde kalafatını verdi. Sonra acele etmemi ve inşaat bittiğinde bir işaret beklememi rica etti. 'Alacakaranlıkta Utu bir sarsıntı emrettiğinde ve bir yağmur patlaması görüldüğünde,' dedi, 'tüm soyunla, tüm ailen ve akrabalarınla, inşaata yardım eden zanaatkârlarla, Efendi Enki'nin sana göndereceği bir kaptanla, tüm çayır hayvanlarıyla, tüm diğer yaratık türleriyle gemiye bineceksin ki, hepiniz yaklaşan Tufan'dan sağ çıkabilesiniz.'"

Evin içi sıcak olmaya başlamıştı ve Ziusudra terini kuruluyordu. Amzara sessizce oturuyor ve arada sırada başını sallıyordu. Gılgamış, büyülenmiş halde oturuyordu. "Belirtilen günde, o unutulmaz günde şafağın ilk ışıklarıyla birlikte, göklerin güneyinde kara bir bulut yükseldi. Tepelerin, vadilerin üzerinde, hareket eden bir fırtınanın şimşekleri çakmaya başladı. Anunnaki, parıltılarıyla araziyi ışıl ışıl yaparak, yerleri çömlek gibi sallayarak, istasyonlarında gemilere bindiler. Aceleyle gemiye bindik ve kapakları sağlama aldık. Köpekler gibi korkarak geminin duvarlarının dibine büzüştük. Fırtına, altı gün ve altı gece boyunca ülkeyi silip süpürdü. Sonra deniz sakinleşti; fırtına durmuştu. Gemi, suyun üzerinde yüzecek şekilde yükseldi. Kapaklardan birini açıp dışarıya baktım. Bir zamanlar kara olan yerde, artık su vardı. Her şey suyla kaplıydı, düz bir çatı gibi düzdü ve daha önce var olan her şey silinip süpürülmüştü. Tüm yaşam sona ermiş; insanoğlu kile dönmüştü!"

Anılar, Ziusudra'nın gözlerini yaşlarla doldurdu ve devam ettikçe sesi titredi. "Nereye baksam yalnızca su görüyordum. Karayı aramaları için uzağa kuşlar yolladım; ama yoktu. Günlerce oturup yas tuttuk... Ancak sonra sular çekilmeye başladı ve bir gün, yolladığım güvercinlerden bir tanesi geri dönmedi; anladık ki, bir yerlerde kara vardı. Bunun üzerine Enki'nin tayin ettiği kaptan Puzuramurri, Efendi Enki'nin emrettiği gibi gemiyi ikiz zirveli Nısır Dağı'na yönlendirdi. Geceleyin gemi orada, zangırdayarak durdu. Kuru toprağa vurmuştuk!"

"Tufan sona ermişti!" diye bağırdı Gılgamış.

"Met dalgası, evet; ancak felaket, hayır. Gemidekilerin hepsini dışarıya çıkardım ve yanmış bir kurban sundum. İki zirvenin tüm görkemiyle gözüktüğü sırada, gök gemilerinin birbiri ardına iniş yaptığını görebiliyorduk. Bir bal çömleğinin çektiği sinekler gibi iştah açıcı, yanmış et kokusunu aldılar ve geldiler. Efendiler Enki ve Enlil de gelene değin, birer birer iniş yaptılar. Enlil bizi gördü ve öfkeden çıldırdı. "'Kim yemini bozdu ve sırrı Dünyalılardan birine açıkladı?' diye haykırdı... Bilge Sud, onun öfkesini yatıştırdı ve kutsal tohumum konusunu gündeme getirdi. Diğerleri de hoşgörü rica ederek konuştular. Sonunda Enki, tanrıların sırrını bana açıklamış olabileceğini itiraf ederek söz aldı. 'Cesur Enlil, kardeşim,' dedi, 'toprağı işlemek, meyve bahçelerini kollamak, koyunları gütmek ve altın madenini çıkarmak için Dünyalılara gereksinim var. İnsanoğlu olmadan tanrılar kalamaz. Eğer Anunnaki Yeryüzü'nde kalacaksa, onu insanoğluyla paylaşmak zorundalar!"

"Peki Enlil etkilendi mi?" diye sordu Gılgamış.

Ziusudra bir elini kaldırdı ve sözünün bölünmemesi gerektiğini gösterdi. "Bilge sözlerden ders aldı; fakat affedici değildi. 'Ziusudra'nın soyu çoğalıp yayılsın; ama hastalık ve ölümle kıvransın. İnsanoğlu, Yeryüzü'nü Anunnaki'yle

paylaşsın; ama bölünsün ve bölgelere ayrılsın. Bazıları benim evime, bazıları üvey kardeşim Enki'nin evine ibadet etsin; ama ikisi birbirine karışmasın... Ve Enki'nin ifşa ettiklerine yalnızca tanık olan Ziusudra ile karısına gelince; gelsinler ve tanrıların arasında yaşasınlar!' Her birimizin elinden tuttu ve bizi kendi gök gemisine götürdü. 'Tanrıların bölgelerinden birinde oturacaksınız,' dedi, 'Nibiru'nun bir sonraki yakınlaşmasına; roket gemilerinin, gezegenler arasında yolculuk eden gemilerle buluşmak üzere yükselmek durumunda kalmalarına değin.'"

Sesi azalarak yok oldu ve sessizliğe büründü. Amzara da sessizdi.

"O felaket, korkunç Tufan, ne kadar zaman önceydi?" diye sordu Gılgamış.

"Nibiru, o zamandan beri iki kez gelip gitti bile," diye yanıt verdi Ziusudra.

"Ama Enlil demişti ki..." diye başladı söze Gılgamış ve cümlesini bitirmedi.

"Savaşlar oldu, tanrılar arası savaşlar," dedi Ziusudra. "Tam burada, yasak bölgenin göklerinde, ilk kesişme sırasında korkunç çarpışmalar oldu... Sonra ikincisinde, bizim için yer yoktu. Görüyorsun, Gılgamış, bu, tanrıların gerçek sırrı: onlar bile yaşlanıp ölürler; ancak onların yıllarının, bizimkinden farklı bir hesabı vardır... Evet, uzaklardan gelen Gılgamış: Göklerde olduğu gibi Yeryüzü'nde de, her şey ve herkes için belirlenmiş bir süre vardır. Doğmak için olan zaman, ölmek için olan zamanın yoldaşıdır!"

"Ancak sen onca zaman yaşadın; tanrılar gibi oldun!" diye üsteledi Gılgamış. "Aydınlatmaya geldiğim sır bu, Ziusudra!"

"Bizi sürekli gençleştiren, kuyumuzun suyudur," dedi Ziusudra.

"Annemin dediğine göre bu, bir bitkiymiş; Hayat Ağacı'nın meyvesiymiş!" diye karşı çıktı Gılgamış.

"Sudan," diye vurguyla belirtti Ziusudra. "Gerçekten de bir bitki var ve onun meyvesi, Hayat Meyvesi'dir. Ancak onu tüketseydik, bir daha yetişmeyecekti. Bu nedenle tanrılar onu, asla solmayacakları kuyunun dibine ektiler. Suyu içip içinde yıkanıyoruz; çünkü o, meyvenin gücü sayesinde Hayat Suyu."

"Kuyu nerede?"

"El işi bahçede. Anunnaki kazdı onu. Suyu, Yeryüzü'nün altında akan iki nehirden gelen en saf su. Bitki ise bizzat Nibiru'dan getirildi."

"Bu, gerçekten de bir mucize," dedi Gılgamış. "Bir son olmadan yaşamak ve yaşamak; gerçekten de kutsal bir lütuf!"

"İnzivada yaşamak ve yaşamak; oğullarının ve torunlarının ve onları izleyen herkesin öldüğünü bilmek... Sen buna lütuf mu diyorsun?"

"Bunlar, umutsuzluk sözcükleri," diye yanıt verdi Gılgamış. "İnzivan, mantığını allak bullak etmiş... Bana gelirse; ölüme karşılık her zaman yaşamı seçerim. Beni kuyuya götür ki, suyundan pay alayım ve sonsuza dek yaşayayım!"

Ziusudra, karısına baktı. Kadın, başını salladı.

"Sonsuza kadar yaşamak için burada sonsuza değin kalmalısın," dedi Gılgamış'a. "Sudan sürekli içmelisin; yoksa etkileri geçip gider."

"Kuyuyu göster bana!" diye diretti Gılgamış.

"Gel benimle," dedi Ziusudra. Gılgamış'ı yapay bahçeye götürdü ve ona kuyuyu gösterdi. "Derindir; çok derindir," dedi. Sonra eve döndü ve Gılgamış'ı bahçede yalnız bıraktı.

Gılgamış kuyunun içine baktı ancak dibini göremedi. Kıyafetinin kenarını yırtıp ondan şeritler yaptı ve şeritlerin yardımıyla ayaklarına ağır taşlar bağladı. Geriye, eve doğru baktı. Ziusudra ve Amzara kapının eşiğinde durmuş, onu belli

bir mesafeden izliyorlardı. Amzara'nın elini ona veda eder gibi kaldırdığını gördü.

Oysa yalnızca dalıp meyveyi çıkaracağım, diye düşündü. Elini onlara doğru kaldırıp dostça salladı. Ardından kuyuya atladı.

Serin su onu bir darbe gibi vurdu. Ağır taşlar onu aşağıya çekerken, soluğunu tutuyordu. Kuyu derin olsa da su öylesine saftı ki, ağzından içeriye giren ışık aşağıya kadar nüfuz ediyordu. Dibe eriştiğinde suda nazikçe dalgalanan bir bitki gördü; kuyunun dibinde akıntılar vardı. Bitkinin uzun, dik bir gövdesiyle, üzerinde yuvarlak meyvelerin yetiştiği kısa, kalın dalları vardı. Gövdeyi kavradı ve bitkiyi, güçlü bir çekme hareketiyle kökleriyle birlikte çıkardı. Bitkiyi sol elinde tutarak, hançerinin yardımıyla ağır taşları kesmek ve böylece ayaklarını serbest bırakmak için sağ elini kullandı.

Elinde biricik ödülüyle yukarıya yüzmeyi bekliyordu. Ancak bitkiyi söktüğü anda su, onu kuyunun dibine mıhlanmış halde tutarak girdap yapmaya başladı. Ciğerleri havaya hasretle patlıyor; gözleri bulanıyordu. Bilincini yitiriyor; görünmeyen eller tarafından çekiliyor; güçlü bir ağız tarafından emiliyor gibi hissediyordu. Ancak, tek yaşamına tutunan biri gibi, değerli bitkiye tutunmayı sürdürüyordu.

15

En eski zamanlarda belirlenen zorunlu törenler ve uygulamaların gerektirdiği gibi on iki günlük Yeni Yıl festivali, İştar, Ninsun ve daha düşük rütbeli on diğer tanrının Erek'ten sessizce ayrılmasıyla başladı: Anunnaki'nin henüz Yeryüzü'nde olmadığı zamanları anan, sembolik bir eylemdi bu. İlk gece güneş battıktan sonra, tüm halkın ve hayvanlarının evlerinin içinde olmalarının istendiği bir zamanda gerçekleşiyordu; dışarıda olmak, kesin ölüm demekti.

Tanrılar, meşale taşıyan rahipler eşliğinde toplandıkları Kutsal Bölge'den sessizce hareket ettiler. Kutsal Rıhtım'a vardılar ve orada, rahiplerle dolu mavnalara bindiler. Fırat Nehri'ne doğru Derin Sular Kanalı boyunca yol alıp, şehrin duvarındaki Büyük Kapı'dan geçtiler.

Önceden belirlenmiş kıyıya vardıklarında, gece yarısı geçmişti. İnip, sessizce *Bit Akiti* bina topluluğuna, "Yeryüzü'nde Yaşam Başlar" adlı sazdan kulübe grubuna doğru yürüdüler. Rahipler, meşaleleri bina grubunun çevresine yerleştirdikten sonra mavnalara çekildiler ve tanrıları yalnız bırakarak Erek'e döndüler. Orada hangi ayinleri yaptıklarını, hangi gizli görüşmeleri gerçekleştirdiklerini Yüksek Rahip dahil hiçbir ölümlü, asla bilmedi.

Sabahleyin tanrıların şehirden ayrıldıklarını fark etmiş gibi yapan rahipler, halkı uyarmak için koçboynuzundan borazanlar çaldılar. Tüm bolluğun, güvenli yaşamın ve hayati

kuralların kaynağı tanrılar, insan sürülerini terk etmişlerdi. Tapınaklardan gelip sokaklarda koşturanlar "Tövbe edin! Tövbe edin! Her biriniz günahlarını itiraf etsin ve af dilesin!" diye bağırıyorlardı. Böylece dört gün sürecek olan tövbe etme ve günah çıkarma başlamıştı; insanların bir bölümü ana tapınaklarda, bir bölümü sokak köşelerindeki mabetlerde, ama birçoğu kendi evlerinin sınırları içinde, sunaklarında, birbirlerinden ve tanrılardan af diliyorlar ve günahlarını itiraf ediyorlardı.

İkinci sabah Yüksek Rahip, güneş doğmadan iki saat önce kalktı ve yıkanıp gerektiği şekilde giyindikten sonra, geleneksel sabah adaklarını sunmak üzere İştar'ın tapınağına gitti; sanki tanrıça oradaymış gibi yaparak, onun dönüşünü beklemişti. Ancak dönmemişti ve takip eden feryat figan, kenti doldurmuştu.

Üçüncü sabah Yüksek Rahip, İştar'ın tahtının önüne iki heykelcik koydu: biri sedir, diğeri selvi ağacındandı. Her ikisi de altınla kaplanmıştı: biri yılan, diğeri akrep biçimindeydi. Ve bir rahip kurultayının huzurunda Yüksek Rahip, halkın bu sürünen yaratıkların elinden acı çekme isteğini açıkladı. Zehirleri, günahkârları öldürecek ve dürüst itirafçıları cezalandıracaktı; böylece tanrıların geri dönmeleri, merhamet göstermeleri, yaşamı ve bolluğu geri getirmeleri mümkün olacaktı.

Sonra rahipler sembolik olarak kentlerin, köylerin, meyve bahçelerinin ve tarlaların olmadığı; insanın, sürünen yaratıklarca ısırılıp sokulduğu ve vahşi hayvanlara yem olup yabanda yaşadığı zamanları anımsayarak, İştar'ın arabasını çekmek için terbiye edilmiş aslanları kafeslerinden dışarıya saldılar. Hayvanlar önlerine çıkan herkesi pençeleyerek, cesaretlerini kanıtlamak adına sokakta, önlerinde koşma cüretini gösteren birkaç adamı yaralayarak, şehrin sokaklarında çılgınca ve şaşkınlık içinde koştular.

Dördüncü günün sabahında Yüksek Rahip, güneş doğmadan tam üç saat ve yirmi dakika önce, büyük ziggurata çıktı ve İştar'ın gezegeni olan Sabah Yıldızı'nın yerini saptadı. Hayır dualarını ettikten sonra ellerini kaldırdı ve gezegene selam durdu. Ardından zigguratın tepesinden, toplanmış olan rahiplere talimatlarını duyurdu.

"İştar, Göklerde ortaya çıktı! Göksel kraliçe, dualarımızı duydu. Kutsal Bölge'de yapılabilecek her şey yapıldı. Şimdi sıra, İştar'ın Yeryüzü'nde ortaya çıkması için kralda ve halkta! Gidin; haberi iletin; sarayda ve şehirde bilinmesini sağlayın!"

O gün, festivalin dördüncü gününün öğleden sonrasında Niglugal, sinirli sinirli arşınlıyordu odasını. Ancak Kaba içeriye gelince durdu; selamlaşmak için kollarını kenetlediler.

Kaba "Şehirde huzursuzluk büyüyor," dedi hemen.

Niglugal "Buradan bile hissedebiliyorum bunu," diye onayladı.

"Yarın, beşinci gün," dedi Kaba, "halkın saraya doğru yürüyeceği gün... Ve kralımız yok. Urnungal hemen tahta geçirilmeli!"

"Bu, son derece sıra dışı," dedi Niglugal, "bir kralın, önceden tanrıça tarafından kutsanmadan tahta geçmesi."

"Ama Hanımefendi İştar ve tüm diğer tanrılar *Bit Akiti*'deler!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Niglugal, neredeyse bağırarak. "İştar ve Ninsun'un, kralın dönmesini ya da ölmüş halde bulunmasını beklemek üzere şimdiye kadar vardıkları o lanet antlaşma... Onun için olmasa çoktan harekete geçmiş olacağımı düşünmüyor musun?"

"Harekete geçmek mi? Nasıl?" diye sordu Kaba, Niglugal'a bakarak.

"Boşver," diye yanıtladı Niglugal, kumandanın bakışlarından kaçınarak. "Gerçek olan, yarınki törenler için bir kral

gerektiği ve hiç yok. Öte yandan, genç yaşını göz ardı etsek bile büyük oğul, tanrıça olmadan tahta geçirilemez..."

"Yani?"

Niglugal "Yani bir vekil, geçici bir kral olmak zorunda," dedi, Kaba'yla yüzleşmek için dönerek.

"Sen mi?" diye sordu Kaba, eliyle belindeki hançeri kavrayarak.

"Evet; sen başka bir çözüm bulamazsan... Bulabilir misin?"

"Bunu düşünüp taşınacağım ve diğer kumandanlarla tartışacağım," dedi Kaba . "Gılgamış'a sadakat yemini ettim!"

"Ben de öyle," dedi Niglugal. "Ama o gitti ve belli ki artık yaşayanların arasında değil."

Kaba ayrılırken kollarını yeniden kenetlediler ve yalnız kaldığında, Niglugal'ın yüzünde yayvan bir gülümseme vardı.

Kaderin ona iyi davrandığını düşündü.

***

"Kapıyı açın ve beni içeriye alın!" diye bağırdı adam, surların üzerindeki muhafızlara.

Aşağıya baktılar ve giysileri yırtık pırtık, saçları vahşice uzamış, yanakları çökmüş, sandaletleri kopmuş, bitkin bir adam gördüler.

"Git buradan, dilenci!" diye bağırdı askerlerden biri. "Yeni Yıl festivali sırasında şehrin kapıları kapalıdır. Bunu dilenciler bile bilir!"

"Yeni Yıl festivali mi? Bir yıl mı geçti?"

"Mevsimleri tanımıyor musun, dilenci?" diye aşağıya bağırdı asker, mızrağını kaldırarak. "Defol git; yoksa seni kendine getireceğim!"

"Dilenci değilim ben!" dedi gezgin. "Ben, kralım!"

Asker, kahkahaya boğuldu. "Çabuk gel ve silahını dikkatle kaldır," diye seslendi yoldaşlarına. "Dilencilerin kralı, kapıda!"

"Ben, Erek kralı Gılgamış'ım!" diye haykırdı kapıdaki adam. "Açın kapıyı ve beni içeriye alın!"

Böbürlenen dilenciyi görmek için yoldaşları tarafından çağrılan surlardaki askerler, adamın sesindeki otorite ve buyurganlık karşısında gülmeyi kestiler. Sonunda aralarından biri "En iyisi, kumandanı çağırmak," dedi.

Olay yerine gelen kumandan "Hey, yaşlı adam," diye bağırdı. "Kral Gılgamış çoktan gitti ve öldü... Git buradan; kapılar açılana değin, kırlarda kalacak bir yer bul; sonra seni içeriye alacağım ve sana sadaka vereceğim. Şimdi git buradan!"

"Ben sadakaya ihtiyacı olan bir dilenci değilim!" diye geri seslendi adam. "Ben Gılgamış'ım; giden, ancak geri dönen ve yaşayanlar arasındayım! Kutsal Ninsun'un oğlu, Urnungal'ın babasıyım. Yüce tanrılar adına; kapıyı aç da şehrime girebileyim!"

Kumandan, askerlerle bakıştı. "Sözlerinde doğruluk bile olsa, festival bitene değin kapılar açılamaz," dedi.

"Niglugal'ı, başmabeyinciyi çağırın!" diye emretti kapıdaki adam.

Kumandan, kararsızlıkla çevresine bakındı. Askerlerden bir ya da ikisi, omuzlarını silkti. "Gayet iyi," dedi kumandan sonunda, "Saraya haber vereceğiz. Bırakalım da bu yabancının feryadıyla daha yüksek rütbeli birileri ilgilensin."

Niglugal surlarda belirene kadar biraz zaman geçti. Ortaya çıktığı anda kapıdaki adam haykırdı, "Niglugal; sadık başmabeyincim! Ben, kralın Gılgamış'ım! Geri döndüm!"

"Bu ses," diye bağırdı Niglugal, "kralın sesi bu! Kapıyı açın, çabuk!"

"Ama festival..." diye karşı çıkmaya başladı kumandan.

"Kral bu; seni aptal!" diye bağırdı Niglugal. "Oğluna hâlâ sağ bir baba kalmasını istiyor musun?"

Kumandan kapıların açılması için bağıra çağıra emir verirken Niglugal, surların basamaklarından aşağıya koştu. Kapının açılmasını ve gezginin oradan geçip içeriye girmesini bekledi.

"Niglugal; sadık başmabeyincim!" diye kollarını açarak haykırdı adam. "Gel de sarılayım sana!"

Niglugal başını eğdi; sonra adama baktı. Öne doğru adım atıp kendisine uzanmış elleri tutarak, sırrı ele veren yara izlerini aramak için onları yana çevirdi. Oradalardı.

Niglugal "Kuşkularımı affedin," dedi, "ama emin olmak zorundaydım. Sesiniz ve boyunuz dışında o kadar değişmişsiniz ki, kralım!"

Gılgamış, onu kendine doğru çekti ve kucakladı. Gözlerinde yaşlarla, birbirlerine sarılmış halde bir süre durdular.

"Öldüğünüzü sandık," dedi Niglugal. "Denizciler geminizin enkazını buldular... Ve işte buradasınız; sağ salim! Ama yanaklarınız çökmüş; etleriniz çekilmiş; cildiniz, hayvan derisi gibi olmuş. Neredeydiniz; nasıl hayatta kaldınız?"

Gılgamış "Gücümü ve huzurumu geri kazandıktan sonra sana hepsini anlatacağım," dedi. "Beni saraya götür!"

Askeri bir müfreze eşliğinde, yavaş yavaş yürüdüler saraya. Onlar ilerledikçe kralın dönüşünün haberi, kente yayıldı. Ahali "Gılgamış yaşıyor! Gılgamış döndü!" diye birbirine seslenmeye başladı. Saraya giden sokaklar kalabalıklarla dolmaya başladı. Gılgamış onlara el salladı; bazıları da selamına karşılık verdi.

Gılgamış "Festivalin kaçıncı günü ki, insanlar sokaklarda?" diye sordu.

"Beşinci."

Gılgamış, Niglugal'a yüzünü dönmek için uzun adımlarını durdurdu. "Beşinci gün mü? Demek ki tam zamanında gelmişim!"

"Gerçekten de öyle," dedi Niglugal. "Acele etsek iyi olur; çünkü birazdan kargaşa çıkacak."

Gılgamış, onu durdurmak için elini Niglugal'ın omzuna koydu. "Eğer bugün dönmemiş olsaydım," dedi, "o zaman ne olacaktı?"

"Anneniz ve Hanımefendi İştar'ın, tanrıçaların arasındaki antlaşmaya uygun olarak bir yıl beklenmesi gerekiyordu. Tahta hiç kimse geçirilmedi."

"Oğlum, Urnungal?"

"İyi; ama tahta geçmedi."

"Hanımefendi İştar başka birini mi destekliyor? Yüksek Rahip Enkullab'ı mı?"

"Enkullab, Anu'nun görünmez eli tarafından vurularak öldü," dedi Niglugal.

"Anu yüce olsun!" diye bağırdı Gılgamış. "Ne zaman oldu bu?"

"Siz Eridu'yu geçip aşağı Deniz'e vardığınızda."

"Bunun nasıl olduğunu bana anlatmalısın," dedi Gılgamış. "Yüksek Rahip kim şimdi?"

"İştar'ın isteğiyle, en uzun süre hizmet etmiş olan rahip seçildi. Adı, Dinenlil. Nippur'un rahip soyundan geliyor. Babası, Nippur'da yıldız yolları akademisinin başında ve Efendi Enlil'in sadık bir hizmetkârı."

"Oğlum güvende öyleyse, değil mi? Tapınağın düşmanlığı bitti mi?"

"Evet; tam da öyle," diye yanıtladı Niglugal. "Şimdi acele etseniz iyi olur. Yıkanın ve üstünüzü değiştirin; ısrarlı kalabalıklar pek yakında sarayda olacaklar."

Adımlarını hızlandırdılar. Saraya yaklaştıkça kalabalıklar yoğunlaştı ve askerler, kral ile başmabeyincisi için yol açmak amacıyla bir yığın oluşturmak zorunda kaldılar. Saraya yak-

laştıklarında ve gözetleme kulelerinden görülebilir olduklarında bir askeri müfreze, aceleyle yardımlarına koştu. Tüm bölüklerin kumandanı Kaba'nın komutasındaydılar.

İki grup karşılaştığında adam, "Krala selam olsun!" diye bağırdı.

Gılgamış, onunla kahramanların yöntemiyle kollarını kenetledi. "Seni görmek güzel, Kaba," dedi.

"Tekrar hoş geldiniz, efendim," diye yanıtladı Kaba, başını eğerek. "Hepimiz özledik sizi."

"Peki Urnungal nerede?" diye sordu Gılgamış.

"Kraliyet odalarında sizi bekliyor," dedi Kaba. "O, iyi."

Gılgamış, kumandanla göz göze geldi. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum," diye yanıt verdi.

***

Baba ve oğul kavuştuğunda uzun bir kucaklaşma yaşandı ve Gılgamış'ın gözlerinde yaş, boğazında bir yumru vardı.

"Ne kadar da büyümüşsün!" dedi Gılgamış sonunda.

"Öldüğünü söylediler," dedi Urnungal, "ama buna inanamadım..." Yüzünü, babasının göğsüne gömdü.

Gılgamış, oğlunun gür saçlarını okşadı. "Sen, uğruna yaşanacak tek şeysin," dedi usulca. Sonra oğlunu geriye itip, iyice bir baktı ona.

"Büyük ve güçlü; hem de daha olgun!" dedi Gılgamış, gülümseyerek. "Varis olmaya layık biri!"

"Artık sen döndüğüne göre, gerçekten de olgunlaşacak ve devlet işlerini öğrenecek zamanım var," dedi Urnungal, babasına bakarak. "Çok daha zayıf ve esmer tenli olsan da, aynı eski sensin; ama artık daha da iyisin; öyle değil mi?"

Gılgamış'ın aklı karıştı.

"Büyükannem Ninsun, bana sırrını anlattı, Baba," dedi Urnungal, gülümseyerek. "Kutsal soyunun sana verdiği hakla, Hayat Meyvesi'ni edinmeye gittiğini!"

"Öyle mi?" dedi Gılgamış, elini oğlunun omzuna koyarak. "Ne yazık ki kaderin benim için uygun gördüğü, bu değil... Gel; otur da anlatayım sana." Odada meyve ile şarap vardı ve Gılgamış, gücünü toplamak için şaraptan yudumluyordu.

"Gemimiz bir iblis tarafından batırıldıktan sonra," diye oğluna anlatmaya koyuldu, "yalnızca Enkidu ve ben kurtulduk. Ancak Enkidu, Enki'nin bir yaratısı olarak denizin tuzlu suyuna dayanamadı. Gözlerimin önünde solup gitti... Yabanı kendi kendime, yürüyerek, annemin bana gösterdiği haritayı anımsayarak kat ettim. Çektiklerimi ve serüvenlerimi sonraya saklayacağım; çünkü hepsinin bir kâtip tarafından kaydedilmesini arzu ediyorum. Birçok serüvenin ardından, tanrıların bir kayıkçısı olan Urşanabi'nin yardımıyla suyu ölüm getiren denizi aştım. Kutsal kapılardan geçtim; yasak bölgenin muhafızlarının meydan okumalarına direndim. Bana, bir tünelin içinden, Tufan'ın kahramanı Ziusudra'nın karısıyla birlikte yaşadığı vadiye çıkan yolu gösterdiler. Tüm bu sayısız yıl boyunca hayatta kalmalarını, dibinde Hayat Meyvesi'nin yetiştiği bir kuyuya borçluydular. Suyunu içtikçe sürekli gençleşiyorlardı... Kuyuya daldım ve Hayat Bitkisi'ni kopardım; onu Erek'e getirip yeniden ekeyim ve gençleşeyim diye!"

Urnungal "Bu, harika bir haber!" diye bağırdı. "Benim tahta çıkarılmam ile ilgili konuşmalar vardı; ama ben kral olmak istemediğimi söyledim... Sen hayattayken, değil!"

Gılgamış'ın eli titredi. "Sırrım, bu," dedi. "Kemiklerimde ölüm var; günlerim sayılı... Ve kral, sen olacaksın!"

"Ama Hayat Meyvesi; onu aldığını söylemiştin!"

"Bitkiyi kopardıktan ve taşları ayağımdan kestikten sonra, gözlerim bulandı ve ciğerlerim patladı. Kuyunun dibinde birleşen iki nehrin akıntıları, beni bir girdapla kavradı. Bilin-

cimi yitirdim ve hızlı akıntılarla, ölü bir beden gibi taşındım... Uyandığımda, kendimi bilinmeyen bir denizin kıyısında, hâlâ bitkiye tutunurken buldum. Kıyı boyunca yürüdüm ve ne vadiyi ne de onu çevreleyen dağları görebildim. Uzun süre sonra bir balıkçıyı fark ettim; bana su ve ekmek verdi. Erek'i bilmiyordu; ülkemizi de. Ancak dar denizin karşı tarafında bir köy bulabileceğimi söyledi. Beni teknesiyle karşıya geçirdi ve gölge veren ağaçlarla serin suları olan bir çeşmenin olduğu bir yer gösterdi..."

Gılgamış, testiden su içmeye yetecek kadar uzun bir süre durdu. "Zorlu sınavım su ile olmuş olsa da, bir şekilde susamıştım ve kurumuştum... Giysilerimi çıkarıp onu ve bitkiyi çeşmenin yanına yaydım; sonra, ferahlatıcı bir yüzme için havuzuna daldım..."

Eli şiddetle kasıldı ve gözleri yaşlarla doldu.

"Sonra ne oldu?" diye sordu Urnungal.

"Bir yılan... Bir yılan, Ölümsüzlüğümü çaldı!"

"Bir yılan mı?"

"Bir yılan, tüm yaratıkların en iğrenci, çeşmenin yanında bıraktığım bitkinin kokusunu almış... Kayaların arasından geldi ve bitkiyi alıp götürdü! Havuzdan çıktığım sırada onu kayarak giderken gördüm. Onu vurmak için bir taş aldım ama ben nişan alamadan kayaların arasında kayboldu; tüm çılgın arayışım, boşunaydı..."

"Peki ya bitki, Hayat Meyvesi?" diye haykırdı Urnungal.

"Yılanla birlikte yok oldu... Oturdum ve acı acı ağladım, oğlum. Gözlerimden saatlerce yaşlar boşandı. Sesimi Utu'ya yükselttim; öfkemi ve acımı, Efendi Anu'ya bağırdım. Ve sonra güldüm de güldüm..."

"Güldün mü?"

"İroniyi görmüyor musun, Urnungal? Bitkiyi kuyudan koparak, sonuçlarını düşünmeyerek, Ziusudra'ya ve karısına

ölüm getirmiştim... Ve yalnız balıkçıyla beni yanına götürdüğü yılan, hızlı cezamın araçlarıydı... Anladım ki insan, kaderinden kaçamaz. Ne denli yükseğe tırmanırsak düşüşümüz o denli sert olur!"

Urnungal, elini babasının koluna dayadı. "Görülmemiş yerler gördün;" dedi, "karla kaplı dağlara tırmandın; Humbaba'nın ve Göklerin Boğası'nın hakkından geldin... Adın asla unutulmayacak; öykün, sonsuza dek ezberden anlatılacak!"

"Yolculuklarımı ve eylemlerimi, uzaklardaki serüvenlerimi ve bugün Erek'e dönüşümü kraliyet kâtibi Dubşar'a anlatacağım ki, hepsini kil tabletlere yazsın. Şimdi, oğlum; henüz kral olmayı istemiyorsan, yaklaşan törenlere hazırlanmama ve hatta belki ihtiyacım olan uykunun birazını almama izin ver..."

Urnungal giderken, oğlunu alnından öptü.

***

Dört gün süren tövbelerin ve kara kara düşünmelerin ardından Yeni Yıl festivalinin beşinci günü, insanların bastırılmış duygularının boşalması için fırsatlar sunuyordu. Öğle saatlerinde halk sokaklara uğramıştı ve davullara vurup korna öttürerek gürültü yapmakla meşguldü. İkindide kargaşa, insanların sarayda birleşen karışık bir kafile halinde toplanmasıyla beraber doruğa çıktı. Rahipler, tanrıların dönüşünü güvence altına almak için ellerinden geleni yaptılar. Yalnızca kral, halkı adına aracılık etmek üzere bırakılmıştı: onlar için gönül almak, kentin ve halkının yeniden arınabilmesi ve böylece tanrıların dönüşüne layık olması için, günahların gerektirdiği utanmaları ve cezaları kabul etmek üzere.

Kral, bu vesileyle saraydan kraliyet heyetinin muhafızları olmaksızın, yalnız başına çıkmak zorundaydı. Kutsal Bölge'ye giden kafileye liderlik yaparken insanlar ona hem sataşıyor; hem de onu teşvik ediyorlardı.

"Bu, tamamen nefret ettiğim bölüm," dedi Gılgamış, sarayın ana kapısının surlarında onunla birlikte duranlara. "Fakat kral olarak görevimi yerine getireceğim..."

Kalabalığın bağırtıları kralın öne çıkıp tövbekâr kafileye önderlik etmesi istekleriyle sınırlanıncaya kadar, bekledi. Ardından aşağıya indi ve kapıdan çıktı. Kalabalık, Kutsal Bölge'ye kadar kendilerine liderlik edebilmesi için ona arkaya doğru yol açtı. Ve yürüyüşe geçtiklerinde bağırtılar, davul vurmaları ve korna üflemeleri yeniden başladı. Tüm itiş kakış içinde kalabalığın başındaki şehir İhtiyarları, kalabalığı kralın arkasında, belli bir mesafede tutuyorlardı.

Kutsal Bölge'nin kapılarını yapmacık bir isteksizlikle açan rahipler, kalabalığı içeriye aldılar. Kurbanlar Masası'na yaklaşan kral, ortadan kaybolan tanrılara geleneksel koyun kurbanı yerine kraliyet sembollerini sundu. Rahiplerin yardımıyla önce tacından ve mantosundan, kutsal olarak verilen yetkisinin sembollerinden vazgeçti; sonra krallığının simgesi olan asayı aldılar elinden; son olarak gücün ve zaferin simgesi, Kutsal Topuz'u vermesi gerekti. Böylece, tüm göksel ve Dünyevi yetkilerinden mahrum kalarak Yüksek Rahip'in önünde diz çöktü. "Günahlarımı ve suçlarımı itiraf etmek için buradayım," dedi kral, çünkü onun Kefaret Günü'ydü. Ve Yüksek Rahip tüm halkın gözü önünde kralı, yüzünün her iki yanından tokatladı ve en büyük küçük düşürme işareti olarak, kulaklarını çekti.

"Günahlarımı ve suçlarımı itiraf etmek için buradayım," diye defalarca yineledi kral, toplamda yedi kez.

Ve ardından Yüksek Rahip, ona yüksek sesle şöyle dedi: "Tapınağa git; orada affedilmek için dua et."

Bunu takiben halk, sessizlik içinde güneşin batışını, altıncı günün başlangıcını bekledi.

Karanlık çöktüğünde ve Göklerde yıldızlar tamamen görünür olduğunda Yüksek Rahip, Eanna'dan çıktı ve ilahilerle dualar mırıldanarak ve her aşamada yerlere şarap dökerek, zigguratın basamaklarını ağır ağır tırmandı. Ardından kalabalığın üzerine tam bir sessizlik çöktüğünde, her yıl yapılan *Yükseklerdeyken* adlı okumanın zamanı gelmişti: Yaratılış Destanı, kaderin onaylanması. İlkçağa ait günlerde güneş sisteminin nasıl oluştuğunun, Gök Kubbe'nin ve Yeryüzü'nün nasıl yaratıldığının, Nibiru'nun güneş sistemine nasıl katıldığının, yaşamın nasıl başladığının ve Anunnaki'nin Yeryüzü'nde Tanrıların Kapısı'nı nasıl inşa ettiğinin kutsal öyküsü.

Ezberden okunan şiirsel öyküyü çocukluğundan beri dinlemiş olsa da Gılgamış, yaşlı dizelerin kapsamı ve görkemi karşısında her seferinde altüst olurdu:

Yükseklerde Göklerin adı konulmamışken daha,
Ve aşağıda Yeryüzü'nün adı verilmemişken, sağlam toprağa;
Bir hiç ancak ezeli olan Apsu, onların babası,
Mummu ve onların hepsini doğuran Tiamat'ın,
Karıştı suları birbirine.

Daha oluşmamıştı bir saz, bir bataklık çıkmamıştı ortaya.
Göksellerin hiçbiri yaratılmamıştı henüz;
Yoktu adı hiçbirinin, belirlenmemişti Kaderleri.

Yüksek Rahip, salt sessizlikte eski şiiri okumayı sürdürdü. Gezegenleri coşkulu bir dille, üç ezeli varlığın ardından çiftler halinde doğan canlı yaratıklar gibi betimleyen şiir, Nibiru'nun Derin'den, içinde yaratıldığı uzay boşluğundan ortaya çıkışını anlatıyordu:

Çekiciydi biçimi, gözleri ışıldıyordu canlılıkla;
Görkemliydi yürüyüşü, eski zamanlardaki gibi, hükmeden.

Tanrılar arasında fazlasıyla yüceydi;
Azameti, geçerdi hepsininkini.

Uzay boşluğundaki gezegenlerin yanından geçerken, "dudaklarından ateş fışkırıyordu" ve diğer gezegenler, "dehşet verici ışık patlamalarını onun üzerine yağdırıyorlardı." Onu kendi ortalarına zorla çekerek ve meylini oluşturarak Nibiru'nun parçalarını kopardılar. Böylece Nibiru'ya bir Kader, onu Göklerde Tiamat'la çarpışmaya götüren bir rota bahşettiler.

Yüksek Rahip göksel çarpışmayı ve Nibiru'nun meylinin Tiamat'ı nasıl ikiye ayırdığını, bir yarısını Göksel Bilezik ve Parlak Sürü'yü oluşturmak üzere paramparça edip diğer yarısından Yeryüzü'nü nasıl yarattığını anlatan dizeleri okurken, arada sırada hayranlık ve dehşet çığlıkları atılıyordu. Gördüğü şeyi beğenen göksel tanrı, Yeryüzü'ndeki suları ve kuru toprağı birbirinden ayırdı; sularında ve kuru topraklarında yaşam yarattı ve Anunnaki'yi, Evden Uzak'taki Evleri'ni Yeryüzü'nde inşa etmeleri ve İnsan'ı kendi imgelerinden tasarlamaları için yönlendirdi.

"İşte Gök ve Yer böyle yaratıldı," diye bitirdi Yüksek Rahip, altıncı tableti okuyarak.

Kalabalıktan büyük bir "yaşa!" nidası yükseldi ve surlarla tapınakların üzerinde duran rahipler aniden meşalelerini yakınca, büyük avlu ve kalabalık aydınlandı. Sonra Yüksek Rahip yedinci tabletten Nibiru'nun altmış ismini okumaya koyuldu; o okudukça kalabalık, her ismi Yüksek Rahip'in ardından tekrarlıyordu. Ve son isim okunduktan sonra boşluk ve karanlık yok olduğundan, sevinç çığlıkları ve zil sesleri yükseldi. Yeryüzü ve onun insanları yeniden yaratılmışlardı ve insanlara mevsimlerin, yağmurların ve bereketin güvencesi sağlanmıştı.

Kutsal Bölge'nin kapısında kralı, ona saraya kadar eşlik etmek üzere bir maiyet bekliyordu. Kendi maiyetinin eşliğindeki Yüksek Rahip, ana tapınağa çekildi. Dağılan kalabalık, şarkı ve dansla rahatlıyordu; artık tanrıların kesinlikle döneceğini biliyorlardı.

Ardından gelen yedinci gün, simgelerin buyruğuna göre tanrıların dönüş günüydü. Tanrılar, yedinci gezegen Yeryüzü yerine oturmaya başladığında yaptıkları gibi, bu yedinci günde yeniden Erek'e yerleşeceklerdi.

Halk bu vesileyle gelenek olduğu üzere, tanrıların göksel simgelerini taşıyan kaideler hazırladı: Nibiru'nun ve onun hükümdarı Anu'nun simgesi, ışın yayan gezegen; Yeryüzü'nün Efendisi Enlil'in amblemi olan yedi köşeli yıldız; göksel karşılığı ay olan Enlil'in oğlu Sin'in simgesi, hilal; son olarak, göksel karşılığı on iki üyeli güneş sisteminin dış sınırlarındaki konumuyla Yeryüzü'nün yanındaki gezegen olan İştar'ın simgesi, sekiz köşeli yıldız.

Mavnalarının içinde Kutsal Rıhtım'a gelen tanrılar, sevinçten coşmuş bir kalabalık ve geniş bir rahip grubu tarafından karşılandılar. Rahiplerin, İştar'ın önderliğindeki On İki Tanrı için binilmeye hazır tahtırevanları vardı. Askeri birlikler, tanrılara daha yakından bakmak için baskı yapan kalabalığı geride ve kutsal kafile için yolu açık tutuyorlardı. Tanrılar, tahtı andıran tahtırevanlara sağ salim oturduktan sonra, zil ve el arpı çalan rahipler, kafileye uygun bir ezgi çalmaya başladılar. Tahtırevanlar taşıyıcı rahiplerin omuzlarında yükseldi ve kafile, Yüksek Rahip'in önderliğinde Kutsal Bölge'ye doğru tırmanışına başladı. Tanrılar ve rahipler rıhtımdan ayrılınca askerler rahatladılar ve kalabalık, kutsal kafilenin ardından dalga dalga ilerledi.

Rahipler önceden belirlenen yedi istasyonda durarak, Anunnaki'nin yedi dış gezegenden geçerek Yeryüzü'ne varı-

şını anmak üzere gerekli bildirileri yaptılar. Ve müzik, şenlik ve tezahürat eşliğindeki kafile, ana kapıdan Kutsal Bölge'ye böylece giriş yaptı.

Tanrılar tahtırevanlarından indiği sırada İştar durdu ve yüksek Rahip'i çağırdı.

"Dinenlil," dedi, "ben yokken sarayda bir karara varıldı mı? Oğlan bana eşlik edecek mi; yoksa Niglugal, kendini halef ilan etmek için cesaretini topladı mı?"

Dinenlil "Her ikisi de değil," dedi, yere eğilirken. "Gılgamış geri döndü."

"Gılgamış Erek'e geri mi döndü?"

"Tam da öyle, Göklerin Kraliçesi," dedi Yüksek Rahip.

"Seni daha sonra çağıracağım. Tüm ayrıntılarla hazır ol," dedi İştar.

Kutsal konutuna döndüğünde, ona eşlik eden rahipler geride kalıp sadık hizmetçisi Ninsubur onu karşıladığında İştar, görünür biçimde tedirgindi.

Ninsubur "Bir sorun mu var, hanımım?" diye sordu, İştar resmi kıyafetini öfkeyle yere fırlatırken.

"Gılgamış dönmüş!" diye haykırdı İştar. "Buna inanabiliyor musun?"

"Bunun sizi memnun etmesi gerekmez miydi, hanımım?" dedi Ninsubur. "Bana Dumuzi'nin ölümünden bu yana sahip olduğunuz tüm erkekler arasında, Gılgamış'ın en sevdiğiniz olduğunu söylemiştiniz; yanılıyor muyum?"

"Bu yüzden çok rahatsızım, Ninsubur," dedi İştar. "Çünkü onu lanetledim; dolayısıyla annesini de. Lanetim, sürekli yaşam araması ve onu asla bulamaması içindi. Eğer yaşamayacaksa neden döndü; duygularımı bir hiç uğruna alevlendirmek için mi?"

"Belki lanetin bir etkisi olmamıştır. Ya Ölümsüzlüğü bulacak olursa?"

İştar gülümsedi. "Akıllısın, Ninsubur. Beni sakinleştirmek için her zaman söyleyecek söz bulursun... Şimdi bana yardım et de Yüksek Rahip'le görüşmek için hazırlanayım ve ne bildiğini iyice öğreneyim."

"O ve Urnungal arasında bir seçim yapabilesiniz diye yan girişten Niglugal'ı çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Ninsubur.

İştar duraksadı. "Hayır. Eğer kader Gılgamış'ı bu zamanda Erek'e geri getirdiyse bırakalım da kader, elindeki kozu oynasın."

***

Takip eden iki gün boyunca Gılgamış, kraliyet konutunda inzivaya çekilip yaşamının, serüvenlerinin ve bir ölümlünün kaderinden kaçma arayışının öyküsünü, kraliyet kâtibi Dubşar'a heyecanla dikte etti. Görmek istediği tek kişi annesi Ninsun'du ama o, Yeni Yıl festivali sona erene kadar Kutsal Bölge'den çıkamazdı ve Gılgamış'ın oraya girmeye izni yoktu.

Akşam saatlerinde onuncu gün başladığında, akşam yemeği için oğlunun ona katılmasını istedi. Urnungal ilk önce babasının konuşmasını beklediğinden ve Gılgamış düşüncelere daldığından, sessizce yediler. Gılgamış, ancak yemekleri bittiğinde ve hizmetkârları gönderdiklerinde konuştu.

"Oğlum," dedi, "Niglugal ve Kaba ile konuştum. Ben yokken Erek'te olanlardan bahsettiler. Annemin sana ikinci yolculuğumun acil nedenini, Hayat Bitkisi'ni aradığımı anlattığını söylemiştin... Kutsal Bölge'deki ölümlerin ve benim hastalığımın nedeni aynı. Anu'nun eserinin içinden çıkardığım ve annemin güvenle saklanması için tuttuğu Kader Tableti'ne dokunmak."

"O kadarını tahmin etmiştim," diye yanıt verdi Urnungal.

Gılgamış, başını onay anlamında salladı. "Asıl soru; acaba İştar bu kadarını tahmin etti mi? Annemin tabletle ilgili olarak ona hangi açıklamayı yaptığını bilmiyorum. Dolayısıyla yarın Kutsal Evlilik ayinleri için konutuna gittiğimde beni neyin beklediğini bilmiyorum. Ne de olsa tablet, Efendi Anu'nun ona gönderdiği bir mesajdı."

"Öte yandan senin dönüşün onu memnun edebilir, Baba," dedi Urnungal, "ve belki de içindeki kutsal belaya bir çare gösterebilir."

"Akıllıca sözler, oğlum; ancak ne yazık ki gerçek olmayan bir umut. Şifacı annemin bile bendeki bela için bir tedavisi yok ve onun annesi, tüm Şifacıların lideri, bana çare olarak yalnızca Hayat Bitkisi'ni önerebildi. Hayır, oğlum; nasıl düşünürsek düşünelim, aynı sona varıyoruz. Tek bilinmeyen, zamanlama."

Ayağa kalktı ve bir sandığa gidip içinden yuvarlak bir tablet çıkardı. "Çektiğim zahmetler boyunca bu iki nesneye tutundum," dedi Gılgamış. "Bir tanesi, Kader Tableti'nin, yazısı okunabilsin diye Hanımefendi Ninharsag'ın kutsal zanaatkârları tarafından yapılan bir replikası. Yasak bölgenin muhafızları onu ışınlarıyla sınadı; ancak tek yapabildikleri, onu hafifçe kavurmak oldu..." Kavruk kenarı Urnungal'a gösterdi. "Anu'nun eseri değil; ama yine de kutsal bir doğası var. Yeryüzü'nde bir benzeri daha yok ve hem muhafızları hem de Ziusudra'yı damarlarımdaki tanrı kanına inandırmamda iyi iş gördü. Al onu ve sakla!"

Niçin?" diye sordu Urnungal.

"Çünkü beni Kutsal Bölge'de neyin beklediğini bilmiyorum; nedeni, bu. Görüyorsun, Urnungal; kral bile olsam krallığım yok. Asam, tacım, krallığımın tüm emareleri, geleneğin emrettiği gibi elimden alındılar. Ancak Kutsal Evlilik ayin-

lerinden sağ çıkarsam onları geri alabileceğim. Ancak o zaman bir halef seçimimi açıklayabileceğim... O zamana kadar konuşma gücüm yok ve taht, bu birkaç gün için yasal olarak boş." Elini, oğlunun kıvırcık saçları arasında gezdirdi. "İştar ile olan karşılaşmadan sağ çıkmazsam, halefliğin sana emanet edildiğinin kanıtı olacak bu."

"Neden yarınki ayinler konusunda bu kadar kuşkulusun? Hastalıktan ötürü mü, yoksa İştar'ın gazabından mı?"

Gılgamış alaylı alaylı gülümsedi. "Oğlum; yarın gün doğumundan gün batımına kadar oruç tutmalıyım. Rahipler tapınakta içimi ve dışımı temizleyecekler; tenimi ovalayacaklar; saçımı tarayacaklar ve cinsel organlarımı yağlayacaklar... İştar'ın Gece Keyfi Bölgesi olan Gigunu'ya nihayet alındığımda, yedi tür meyve yiyeceğiz ve kutsal bir nektardan içeceğiz. Yanımızdaki bir odada müzisyenler ve şarkıcılar tatlı aşk ezgileri sunacak ve İştar da liri alıp şarkı söyleyecek. Sonra Göklerin Kraliçesi, beni gölgelikli yatağına götürecek. Önce onu dalgalanan halatlardan oluşan bir yatağa çıkaracağım ve onu öne arkaya sallayarak, elli kez içine gireceğim; onun coşkunluğunu uyandırmak ve erkekliğimi kanıtlamak için. Coşkunluğu zirveye çıktıkça ona gölgelikli yatakta katılmam için, sevgili Dumuzi'sinin yaptığı gibi onun üzerine çıkmam için seslenecek bana. Ancak eğer elli kere yapamazsam ya da onun yatağına fazla erken girersem, gün ışığını bir daha görmeyeceğim..."

Urnungal'ın yüzünde inanmakta güçlük çeken bir ifade vardı. "Riskli meseleye benziyor," diye sözlerini bitirdi sonunda.

"Ve tamamen kutsal," dedi Gılgamış, göz kırparak. Sonra oğlunu yakınına çekti, ona sarıldı ve onu alnından öptü. "Artık beni bırak; çünkü yarının yorucu ayinleri için dinlenmeye ihtiyacım var."

***

Kral, güneş batmadan tanrıçanın huzuruna gelmeyeceği halde, güneş doğduktan kısa süre sonra uyandırıldı ve fazla uzatmadan Kutsal Bölge'ye götürüldü. Bu onuncu günde ne bir şey yemiş ne de içmişti; Kutsal Evlilik ayinleri onun temizlenip arınmasını, dünyevi ve kutsanmamış her şeyden kurtulmasını gerektiriyordu.

Kutsal Bölge'nin kapısındaki rahipler Gılgamış'ı, kendisine eşlik eden ve saray görevlilerinden oluşan küçük bir gruptan devraldılar. Bir seri temizlik işlemi için onu Büyük Tapınak'ın özel bir bölümüne götürdüler: bedeninin en saf halinde olmasını sağlayan ovalamalar ve tören banyoları. Tırnakları kesildi; saçları kırpılıp, yıkanıp tarandıktan sonra, başının arkasında, ensesinde sarılarak bükülmüş bir yün ile tutturuldu. Ardından bedeni, cinsel bölgesine özel önem verilerek hoş kokulu yağlarla baştan ayağa yağlandıktan sonra basit, beyaz, keten bir bornoza sarıldı ve uzanıp rahatlamasına izin verildi.

Güneş batmadan iki saat önce son hazırlıklar başladı. Kralın bedeni bir kez daha hoş kokulu yağlarla ovuldu ve görevli rahipler onu damat kıyafetleriyle giydirdiler: önce şilebezini andıran beyaz bir cüppe, ardından beyaz püsküllleri olan mavi bir kaftan. Kaftan, sağ omzunu açıkta bırakacak şekilde özenle kıvrıldı. Gelinin geleneksel armağanı olan rengârenk bir kuşak, kaftanın kıvrımlarını sabit tutuyordu.

Gün batımı yaklaştıkça, evlilik kafilesi hazırlanıyordu: önce müzisyenler ve şarkıcılar, sonra kralın tanrıçaya bir armağanı olan, içinde yedi tür meyvenin taşındığı altın tablaları tutan rahipler. Ardından iki yanında birer kıdemli rahiple birlikte kral geldi ve onları, kralın Gipar'a, İştar'ın Rahatlık Evi'ne gerçekten girdiğine resmen tanıklık etme görevini üstlenen on iki seçilmiş İhtiyar izledi.

Tanrıçaya eşlik eden rahibeler de onun son hazırlıklarını tamamladılar. Yıkanmış, kokulu yağlarla yağlanmış ve saçları yapılmış olan İştar, şimdi ilk olarak içi gösteren beyaz elbiseyle, ardından püsküllü kutsal kıyafetiyle giydiriliyordu. Hizmetçisi Ninsubar son bir dokunuşla İştar'ın boynuna onun en sevdiği, çok katmanlı lapis lazuli boncuklu kolyesini taktıktan sonra, İştar'ın bizzat takmayı yeğlediği kutsal boynuzlu miğferi verdi ona.

Her şey bittiğinde Ninsubar, hanımını görmek için geriye doğru adım attı. Güneşin son ışınlarının da gidişiyle oda, şimdi kaynağı görünmeyen mavimsi bir ışıkla yıkanıyordu. Tanrıçanın bedeninden ve süslerinden yansıyan gök rengi ışıkta, Yeryüzü'nde temsil ettiği göksel cismin kendisi gibi görünüyordu.

"Gerçekten de tanrısalsınız; Göksel bir Tanrıça!" dedi Ninsubar. "Kral, ilahi görüntünüz karşısında büyülenecek."

İştar "Bana anlatıldığına göre kral fazlasıyla güçten düşmüş," dedi. "Günahları, Gök'e yalvarıyor!"

"Ama tüm erkekler arasında en çok onu seviyorsunuz!"

"Onu seviyorum; ancak o, beni reddetti ve Anu'nun tabletini benden çaldı... Onun, Gılgamış'ın üzerine bir lanet saldım!"

Artık yaklaşan müziği ve şarkıları duyabiliyorlardı.

Ninsubar "Onu rahat bırakacak mısınız?" diye sordu.

"Ninsubar; lanet geri alınamaz. Onu, sonsuza kadar yaşam araması ve asla bulamaması için lanetledim!"

Ninsubar'ın aklı karışmıştı. "Nasıl sonsuza kadar yaşamadan, sonsuza dek arayabilir?"

İştar, başını salladı. "Kaderin çözmesi gereken bilmece de tam olarak bu.

16

Astra gözlerini açtığında, aklına gelen ilk düşünce ölmüş olduğuydu ve bir sonraki düşüncesi, diri diri gömüldüğüydü.

Burası tamamen karanlık, bütünüyle sessiz ve soğuktu. Başını çevirmek istediyse de yapamadı; çünkü ağırdı, ağrıyordu ve boynu tutulmuştu. Elini oynatmaya çalıştı; ama uzuvlarında sıra dışı bir bitkinlik ve parmaklarında bir tutukluk, kan dolaşımının engellendiği durumların ardından gelene benzeyen bir uyuşukluk vardı. Sırtüstü yatıyordu ve bu denli durağan hissedince, ölü mü, diri mi, anlayabilmek amacıyla bir kelime söylemek için dudaklarını oynatmaya çalıştı. Fakat dudakları kuru ve soğuktu; tutarlı bir ses çıkaracak şekle giremediler. Bir tür inleme sesi çıkardı ve o zaman hayatta olduğunu anladı.

Hayatta... Ama nerede?

Hareket etmeliyim, diye düşündüyse de yapamıyordu. Çok çaba göstererek parmaklarını çevirmeye başladı ve bir süre sonra dolaşımın onlara ve kollarına geri döndüğünü duyumsadı. Kollarını zorlanarak, yavaşça kaldırdı ve eliyle yüzüne dokundu. Temas rahatlatıcı oldu ve yanaklarını ovuşturmaya koyuldu.

Hareketi, yüzündeki uyuşukluğu azalttı ve artık başını da bir yandan diğerine oynatabiliyordu; bu, boynundaki sertliği hafifletti. Ellerini iki yanına düşürüp etrafı hissetti ve bir

yatakta olduğunu fark etti. Bedenini ittirerek yatağın dışına kaymaya başladı. Ayakları bükülüp yere değecek kadar dışarıya çıktığında, birtakım halatlara, bir tür ağa dolanmış olduğunu keşfetti. Bir yatakta aptal bir halat ağının ne işi olduğunu merak ederek bir küfür savurdu.

O anda zihninde aniden bir anı belirdi: bir hamakta yatıyordu... Bir adam vardı; çıplak bir adam. Bir öne, bir arkaya, bir öne, bir arkaya; sallanıyordu... Bedeninde yukarıya doğru yayılan bir sıcaklık vardı... Bir tür sıcaklık; içten gelen bir aydınlıktı...

Titredi. Şimdiyse üşüyordu. Ne bir sıcaklık, ne de içten gelen bir aydınlık vardı. *Bir rüya mıydı?*

Yataktan dışarıya kaydı ve ayakta durdu. Ayakları, soğuk bir zemine değdi. Bedeninden bir ürperti geçti ve aniden başka bir şey hatırladı... Bir oda. Eşyalarla dolu bir oda. Bir lir. Lir müziği vardı...

Ancak artık salt sessizlik vardı. Hareket etmeksizin çevresine bakındı. Bir yerde bir ışık pırıltısı fark etti ve ona doğru temkinle yaklaştı. O noktaya vardığında uzattığı elleri, bir perdeye değdi. Kararsız bir elle onu kenara çekti. Ağır perdenin ardında bir pencere vardı ve ışık, Astra'nın gözlerine bir çekiç darbesi gibi vurdu. Gözlerini kapadı ve sersemlemiş halde, sallanmamak için perdeye tutundu. Sonra gözlerini birçok kez, ışığa alışmak için kırpıştırarak açıp kapadı.

Döndü ve odaya baktı. Bir lir ve başka eşyalar vardı. Gölgelikli bir yatak. Yatakta yanlamasına uzanmış, yüzünü bir yastığa bastırmış bir adam vardı. *Eli*, diye anımsadı kadın. *Beni buraya o çıkardı. Dün gece.*

Dün gece mi? İçgüdüsel olarak kol saatine baktı. Dokuza yirmi vardı.

O anda anladı ki, içi gösteren, şilebezini andıran bir giysi dışında tamamen çıplaktı. Yataktaki adam da öyleydi.

"Kahretsin!" diye homurdandı Astra. "Lanet gecenin tamamını yatıp kalkarak burada geçirmiş olmalıyım. Şimdi de işe geç kalacağım."

Eli, yanıt vermedi. *Zavallı herifin tükenmiş olduğuna şaşmamalı*, diye düşündü Astra. *Bütün gece yatıp kalkmış olmalı!*

Giysilerini yere atılmış halde buldu ve aceleyle giyindi. *Buradan nasıl çıkarım*, diye düşündü, Eli'nin hâlâ derin uykuda olduğunu görerek. Artık ışığa alıştığından ve odanın loş yerlerini bile seçebildiğinden, asansörü ve içindeki kadın figürünü fark etti. Oraya doğru yürüyüp canlı gibi bir heykel gördü ve zihninde aniden bir başka anı canlandı. İştar, tanrıça... Eli ona bazı şeyler anlatıyordu; eski şeyler... Tümünü, uykuya daldıktan sonra bir rüyada görmüştü...

Heykelin hatlarına dokundu.

"Hey, Eli!" diye bağırdı adama. "Bil bakalım, ne oldu! Rüyamda bu heykel gibi bir tanrıça olduğumu gördüm... İştar 'dım ve sen de kral Gılgamış'tın!" Haykırışının Eli'yi uyandırmış olması gerekirdi; ancak uyandırmadı.

Astra artık sinirlenmişti. Kendini asansörün içine, heykelin yanına attı ve birbiri ardına düğmelere bastıysa da hiçbir şey olmadı. İşe geç kalma olasılığı onu çıldırtıyordu ve hapsolma fikri onu bunaltıyordu.

Asansörden çıktı ve yatağa doğru gitti.

"Haydi, bayım," diye bağırdı Eli'ye, ona yaklaşarak. "Kalkış borusu zamanı! Yalnızca kalk ve beni buradan çıkar!"

Adam, yüksek sesle söylediklerine aldırmadı ya da onları duymadı ve kadın onu uyandırmak için elini kavrayıp birkaç kez çekti. Elini bıraktığında el, yatağın üstüne gevşekçe düştü. *Neler oluyor burada*, diye düşündü Astra, korkuya kapılarak. Eli'yi birkaç kez sarstı ve bu da işe yaramayınca öne eğilip, adamı biraz çabayla sırtüstü çevirdi.

Gözleri açık ama cam gibiydi. Ağzı yarı açık olduğu halde soluk almıyordu. Penisi ereksiyon halinde olmakla birlikte maviydi; koyu mavi. Nabzını kontrol etti; nabız yoktu.

Adam ölmüştü.

Astra "Aman tanrım!" diye geriye çekilerek, dehşete düşmüş halde bağırdı.

Bir süre ne yapması gerektiğine karar veremeden, ölü bedeni süzdü. Çıkması gerektiğini biliyordu; ama nasıl? Odada bir kez daha çılgınca etrafına bakındı ve ilk kez duvarlardan birinde bir kapı tokmağı fark etti. Aceleyle oraya gitti ve yakından bakınca, duvar kâğıdının kapıyı ayırt edilemez kılacak biçimde yapıldığını görebildi. Tokmağı çevirdi ve kapıyı çekerek açtığında aşağıya inen merdivenler ortaya çıktı. Tepe basamakların ötesi karanlıktı ve kadın, zeminde bir kapıya rastlayana değin aşağıya doğru dikkatle ilerledi. Onu açıp içinden geçti ve önceki akşamdan anımsadığı oturma odasına şimdi yeniden geldiğini gördü.

Daha önce odayı dolduran mavimsi ışık, gitmişti; ama ağır perdelerin arkasından biraz ışık sızıyordu ve Astra oraya yöneldi. Ceketiyle el çantasını aradı ve onları daha önce oturduğu koltukta buldu. Ani bir hareketle ona yeniden oturdu.

Gözlerini kapadı ve bir akşam önce o odada neler olduğunu anımsamaya çalıştı. *Şimdi ölmüş olan ev sahibi, onunla konuşuyordu ve ona slaytlar gösteriyordu...* Ona neler anlatıyordu? Baalbek'i, çocukluğunu ve altıncı parmağı anımsadı... *Onunla müzede konuşuyordu; kadın, buraya onunla birlikte gelmişti... Bir nektardan içtiler...* Gözlerini açtı. Evet, bardaklar halen oradaydı, yandaki sehpada. İçinin ısındığını, havada süzüldüğünü duyumsamıştı. *Ya sonra? Sonra ne olmuştu?* Bu anımsamalara büyüleyici bir koku eşlik ediyordu; ancak koku duyusu şimdi ona küf kokusu rapor ediyordu ve yeni koku, anılarının üzerindeki sisin dağılmasını sekteye uğratıyordu.

Yön duygusunu yeniden kazanmaya çalışarak, odada çevresine baktı. Anıları için bir diğer dayanak noktası olan slayt projektörü, oradaydı. *Evet, adam ona heykelden bahsetmişti... Yukarıya çıktılar... Kutsal Evlilik gecesiydi...*

Küf kokusu onu boğuyordu ve bir ürperti hissetti. *Doğru mu anımsıyordu; yoksa her şey bir yanılsama mıydı? Hepsini rüyasında mı görmüştü?*

Başını salladı; eşyalarını aldı ve merdivenlere yöneldi. Bir gece önce merdivenleri aydınlatan mavimsi ışık sönmüştü; ancak kat aralarındaki dar pencerelerden, yolu bulabilmesine yetecek kadar gün ışığı geliyordu. Çıkış kapısına vardığında neredeyse yere serpiştirilmiş bir tomar kâğıda takılacaktı. Kapı kilitliydi; ama mandalı el yordamıyla buldu ve kilidi açtı. Kapıyı açmak için kolunu çevirdiyse de, kımıldamadı. Astra onu çılgınca itti ve kapı, büyük çaba sonucu açıldı.

Aydınlıkta, takıldığı yığının belli ki kapıdaki mektup yarığından içeriye atılmış mektuplar ve dergilerden oluştuğunu görebiliyordu. Kapıyı ardından kapatıp pasaja adımını atınca, üzerindeki "6" rakamını fark etti. Köşeye geldiğinde, sokak tabelasının farkına vardı: Kıpti Geçidi'ndeki, Kıpti Sıra Evleri.

"Pekâlâ; lanetleneceğim!" diye homurdandı Astra, bunların yalnızca birer rastlantı olup olmadığını merak ederek.

Hâlâ yoğun bir sis vardı ve Astra, bir gece önce müzede bıraktığı şapkayla trençkotu anımsadı. Onları almaya gittiğinde bir nöbetçi tarafından demir kapılarda durduruldu.

"Henüz ziyaretçilere açılmadı," dedi. "Şimdi yalnızca okuyucular giriş yapabilir."

"Sadece şapkamı ve trençkotumu almaya gelmiştim. Onları dün gece burada bıraktım."

"Pekâlâ," dedi, ona iyice bakarak. "İçeriye gelin."

Avluyu geçerken önceki geceyi düşünmeden edemiyordu; tam da bu avludan, hiç tanımadığı biriyle yürümüştü.

Her ikimizi de eski Sümer'e geri götürecek bir kadere gerçekten inanmış mıydı; yoksa bu, yalnızca beni yatağına çekmek için masumca bir yöntem miydi?

Başını, kendi çabuk kanan saflığına inanamayarak salladı; omuzlarını silkti ve merdivenleri tırmandı.

Vestiyerde, ona bir önceki akşam verilen plastik pusulayı gösterdi.

Görevliye "Sanıyorum dün akşam şapkamı ve trençkotumu burada bırakmışım," dedi. "Onları alabilir miyim, lütfen?"

"Elbette, neden olmasın," diye yanıtladı görevli. Raflara geri gitti ve bir dakika sonra döndü. "Üzgünüm," dedi, "ancak bu numarada hiçbir şey bırakılmamış. Ayrıca," dedi, ona meraklı gözlerle bakarak, "bu numaradaki tüm pusulalar yerli yerinde. Bunu nereden aldınız?"

"Fakat size söyledim ya," dedi Astra. "Dün akşam, Gılgamış sergisi için buradayken."

Görevli, Astra'ya kuşkuyla baktı. "Gılgamış sergisi mi? Dün gece burada böyle bir sergi yoktu. Başka bir galeriyle karıştırmadığınıza emin misiniz?"

"Haydi," dedi Astra, gergin biçimde. "Ben deli değilim; bilirsiniz ya. Şapkamı ve trençkotumu burada bıraktım; sergi için onların girişini yaptım!"

Şaşkına dönen görevli, müze güvenlik görevlilerinden birine seslendi.

"Hey, Charlie," diye bağırdı, "burada, dün gece bir Gılgamış sergisi için burada olduğunu söyleyen bir hanım var. Bununla ilgili bilgin var mı?"

Görevli oraya geldi. "Bir Gılgamış sergisi mi?" dedi, Astra'ya bakarak. "Evet, böyle bir sergimiz oldu; ama dün gece değil. En az bir yıl önce olmuş olmalı!"

"Bir yıl önce mi?" diye haykırdı Astra. "Dün akşamdı, burada, bu müzede!"

"Evet, haklısın Charlie," dedi görevli. "Şimdi anımsıyorum bunu. Bir yıl önce bu sıralardaydı. Kahve dükkânında içki servisi yapıyorlardı..."

"Delilik bu!" diye infilak etti Astra. "Ya şapkamı ve trençkotumu alırım ya da bir yetkiliyle konuşurum!"

"Sakin olun, Hanımefendi," dedi görevli, güvenlik görevlisine bakarak. "Her ne zaman olduysa, şapkanız ve trençkotunuz burada değil; burada eksik olan bir pusula da yok. Şimdi pusulanızı geri alın ve Büyükşehir Polisi'ndeki Kayıp ve Buluntu bölümünü arayın. Fazla uzun süre geride bırakılanları gönderdiğimiz yer, orasıdır."

"Tam orada, bölmenin arkasında bir telefon var," diye ekledi güvenlik görevlisi, parmağıyla işaret ederek.

Olan bitene anlam veremeyen Astra, pusulayı geri alıp gösterilen yere doğru ilerledi. El çantasında bozuk para aradı; sonra polisi aramak için bozuk paraya gereksinimi olmadığını anımsadı.

"Hangi acil durum için arıyorsunuz?" diye yanıtladı santral memuru.

"Polis."

Aynı klik sesi duyuldu ve boğuk bir erkek sesi, kendini Büyükşehir Polisi'nden Çavuş Watson olarak tanıttı."

"Bir ölüm bildirmek istiyorum," dedi Astra, sesinde tereddütle.

"Saldırı sonucu bir ölüm mü?"

"Ah, hayır... Ölen bir adam bu..."

"Adınız nedir, Hanımefendi?"

"Adı, Eli'ydi... Elios'tu..."

"Adınıza ve adresinize ihtiyacım var. Nereden arıyorsunuz?"

"Evet... Kıpti Sıra Evleri, numara altı... Ölü bir adam var..."

"Nasıl öldü? Ne zaman?"

Astra, yanıt vermedi.

"Alo, hanımefendi!" diye aceleyle konuştu çavuş. "Adamın ne zaman öldüğünü biliyor musunuz? Bugün mü? Dün mü?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye fısıldadı Astra. Sesi aniden zayıflarak kayboldu ve telefonu elinden düşürdü. Palto rafının orada tanıdık birini görür gibi oldu. Eli'ydi bu. Onu görmüş müydü?

Gözlerini kapadı ve yeniden açtı. Bu sırada adam, gitmişti.

NOTLAR

1 Stel ya da stela: Genellikle anma amacıyla yapılan ve tek parçadan oluşan kaide, sütun.
2 Kült: İnanç, tarikat, din. Daha çok eski uygarlıklardaki inançları tanımlamak için kullanılır.
3 Ninova: Günümüz Musul şehri yakınlarında bulunan Asur başkenti.
4 Orijinal metinde "Chaldean" olarak geçen sözcük, Mezopotamya'da Sümer, Akat, Asur ve Babil mitolojilerini genellemek için kullanılır. Yıldızbilimci, kâhin anlamına da gelir. Türkçe karşılığı olan Keldani ise, günümüzde Ortadoğu kökenli bir grup Katolik halkı tanımlamak için kullanılır.
5 Orijinal metinde "Orientalia" olarak geçiyor; "Asya'dan gelen, Asya'ya ait, Asya'yla ilgili" anlamına gelir.
6 İngilizcesi Canaan olan terim, Filistin'in Akdeniz ve Ürdün Nehri arasında kalan bölgesini ifade eder.
7 İlk kez Sümer metinlerinde rastlanan sözcük, İbranice "göklerden gelen" anlamındadır. "Gözcüler" olarak da kullanılır ve özellikle uzaylılarla ilgili birçok metinde, dünya dışı varlıklara işaret ettiği savı egemendir.
8 Günümüz Habeşistan (Etiyopya) veya Yemen'inde olduğu sanılan Saba Krallığı'nın hükümdarı. Varlığı tartışmalıdır.
9 Yedinci yüzyılda Süryani Ortodoks Kilisesi'nden ayrılmış bir Katolik kilisesine bağlı olarak, başta Lübnan olmak üzere çoğunluğu Ortadoğu'da yaşayan toplum.

10 Trilit olarak da bilinen, iki dikey taşın taşıdığı bir yatay taştan oluşan yapı.
11 Bir uygarlık, tür ve toplum adı olarak, metin boyunca tekil şahıs halinde kullanılmıştır.
12 Bir nesnenin ya da ürünün birebir taklidi. Müzelerde orijinal eseri korumak ve onun yerine sergilenmek için yaygın olarak kullanılır.
13 Ziggurat: Tanrıdağı anlamına gelir. Eski Mezopotamya'da piramite benzeyen, dört köşeli, çok katmanlı teras yapısı gösteren tapınaklara verilen ad.
14 Uzun bir kumaşın vücuda sarılmasıyla oluşturulan antik giysi.
15 Bazı Mezopotamya efsanelerinde Anunnaki'ye hizmet eden daha genç tanrılara verilen ad. Anunnaki ile aynı anlamda kullanıldığı yerler de vardır.
16 Sümer şehir devleti. Bugün Irak sınırları içinde Fara olarak bilinen yer.
17 Bağdat'ın 30 km güneybatısında kalan bölge.
18 Filistin'de yaşayan eski İbrani kavimlerinden biri.
19 Günümüzde İsrail'de kullanılan para birimi. Aynı zamanda Eski Mezopo-tamya'nın para birimleri arasındadır.
20 Humbaba: Akad mitolojisinde sedir ormanını koruyan, yüzü aslana benzeyen canavar.
21 Şagaz ya da Sagaz: O dönemde Ortadoğu'da dehşet saçan göçebe, yağmacı çeteler. Mezopotamya yazılı belgelerinde adları sık sık geçer.
22 Babil'in delta ovalarından oluşan bölge.
23 Dev kuş olarak betimlenen, Enlil'in hizmetkârı olduğu düşünülen tanrı.
24 Nippur'un güneyinde yer alan ve "İyileşme Yeri" olarak da bilinen Sümer kenti.
25 Bazı tahminlere göre Sina Yarımadası.

26 Sümer metinlerinde adı geçen, günümüz Umman sınırları içinde kaldığı düşünülen, bakır ve diyorit bakımından zengin bölge.
27 Sümerce ova anlamındadır.
28 Arpadan yapılan ve meyveye benzer bir tadı olan bir tür bira.
29 Günümüzde Pir Ömer Gudrun diye bilinen, Irak sınırları içindeki dağ.
30 İştar'a adanan tapınağın adı.
31 Sümer kültüründe ana asteroid kuşağına verilen ad.
32 Sümer kültüründe on iki Zodyak takımyıldızına verilen ad.
33 Mısır'ın eski halkına verilen ad. Sonradan Hristiyanlık dinine geçmiş olan bu etnik-dini grup, Mısır'da halen varlığını sürdürür.

Zecharia Sitchin, bu gizemli alegorik romanı ile uzun süre çok satanlar listesinden inmeyen kitabı *12. Gezegen*'deki ana kavramları hayata geçiriyor.

Astra isimli genç bayan Gılgamış Sergisi'nin açılışında kendisiyle ilgili birtakım sırlar bildiğini iddia eden yakışıklı bir adamla tanışır. Eli'nin anlattıkları karşısında şaşkına dönen Astra için artık hiçbir şey eskisi gibi değildir. *Ölmeyi Reddeden Kral*, kutsal birleşmenin ardından Gılgamış ve İştar olarak uyanan Eli ve Astra ile birlikte ölümsüzlüğü bulma yolunda yüzyıllar öncesinde, uzun bir yolculuğa çıkarıyor sizi.

Zecharia Sitchin, eski seremoniler, ihanetler, insanlar arasındaki tanrılar, gezegenler arası yolculuklar ve ölümsüzlük arayışı çerçevesinde, Annunaki ile ilgili bulgularına dayanarak Gılgamış Destanı'nı farklı bir şekilde ele alıyor.

internet satış:
www.saykitap.com
20 TL
ISBN 978-605-02-0352-3
9 786050 203523
OMEGA